

NEBESKÉ DARY

1. díl

Slova z výše výšin oznámená skrze

JAKOBA LORBERA

Předmluva vydavatelů.

Posel Boží, skrze kterého se uskutečnilo ve Štýrském Hradci (Graz) v letech 1840 až 1864 Nové zjevení pravé nauky Ježíše Krista v německém jazyku. Jakob Lorber, obdržel hlasem ducha v něm mluvícím, který poznal jako hlas Boží, nebeského Otce v Ježíši, velká sdělení jež zanechal v řadě svazků. – Nejdůležitější z těchto velkých spisů jsou, v časovém pořadí jejich vzniku: „Die Haushaltung Gottes“ (Řád domácnosti Boží) 3 svazky. „Saturn“, „Přirozené Slunce“, „Duchovní Slunce“ 2 svazky, „Vysvětlivky textů“, „Mládí Ježíšovo“, „Země“, „Biskup Martin“, „Robert Blum“ 2. svazky, „Velké evangelium Janovo“ 10. svazků.“

Vedle těchto velkých sdělení obdržel však Jakob Lorber také jiná slova světla a života menšího rozsahu, a to poučení a vysvětlení o všelikých důležitých otázkách a na prosby jeho přátel aneb jeho vlastního srdce. – Tyto Dary nebes nazval Lorber právě proto, že přicházely vedle jiných velkých sdělení. „Vedlejší slova“ (Nebenworte)“. A je velkou zásluhou jeho přítele komponisty Anselma Hüttenbrennera ze Štýrského Hradce, že tento duchovně čilý, pro poselství Lorberovo nadšený muž zaznamenával tato „vedlejší slova“ pravidelně ve velkých foliantech, které jsou nyní v archivu Novosalemského nakladatelství v Bietigheimu.

Tento duchovní deník, za jehož svědomité vedení obdržel Anselm Hüttenbrenner od Pána jméno „Wortensig!“ (příčinlivý o slovo) začíná 13 dubna 1840 a končí svazkem 30. dne 2. ledna 1851. Časovým uspořádáním obsahu poskytuje na vysvětlení bohatý, zajímavý obraz o Lorberově činnosti a o duchovním životě tohoto velkého proroka a jeho kruhu.

Ježto větší spisy německého Božího posla byly novosalemským nakladatelstvím dílem již po desetiletí překládány v pečlivých levných vydáních veřejnosti, budou nyní také vydávána všeobecně významná „Vedlejší slova“ onoho duchovního deníku pod názvem Dary nebes (Himmelsgaben) a také pokud již tu a tam rozptýlena byla, v různých novosalemských spisech uveřejněna. – Ježto pořadí bude přesně dodržováno jak je v hüttenbrennerovských foliantech, bude v tomto podání poskytnut čtenářům poněkud celý duchovní deník Jakoba Lorbera a tím pak bude odevzdán lidstvu hledajícímu světlo veškerý novosalemským nakladatelstvím shromážděný, cenný duchovní statek velkého nového poselství.

Aby se tento zdroj nebeského poznání a Síly učinil přístupný i nemajetným, budou tato „Slova s výše výšin“ vydávána v malých sešitech, které bude později v přiměřeném objemu možné spojit ve svazky.

Nebeský Otče požehnej také tyto dary Tvé lásky všem, kteří Tě a Tvou pravdu pokorně hledají a v upřímném spojení v modlitbě a v srdci čtou tyto spisy! – Tak pomáhej Bůh!

Vydavatelé Novosalemské společnosti
Bietigheim Württemberg.

Povolání.

Jakob Lorber pokročil již do čtyřicátého roku svého života aniž si svým dobrým vzděláním v oboru učebním a hudebním vydobyl v životě pevné postavení. Tu mu neočekávaně došlo pozvání z Terstu, aby tam převzal za velmi výhodných podmínek místo druhého kapelníka.

Svolil k tomu a připravoval se na cestu. Leč jeho život dostal právě nyní náhle zcela jiný směr. 15.března 1840 v 6 hodin ráno – tak vyprávěl potom svým přátelům když vykonal svou ranní modlitbu a chystal se opustit lůžko, uslyšel v prsou, v místě srdce, zaznít zřetelně hlas, který k němu zvolal: „Vstaň, vezmi pero a piš!“ – Lorber uposlechl ihned toto tajuplné volání a psal vnitřně mu předříkávané slovo za slovem.

Byl to začátek díla „Die Haushaltung Gottes.“ A jeho první věty zněly: „Kdo chce mluvit se Mnou, přijď ke Mně, a Já mu vložím odpověď do srdce.“

Avšak jen čistí, jejichž srdce je plné pokory mohou slyšet zvuk hlasu Mého.

A kdo Mně přede vším světem přednost dává, miluje Mne jako něžná nevěsta ženicha svého, s tím budu ruku v ruce kráčet, bude Mne vždy zřít jako bratr bratra a jako jsem Já ho zřel již od věčnosti, dříve ještě než byl.“

Po této události odřekl Lorber bez odkladu nabízené místo, a sloužil od této chvíle tomuto tajuplnému vnukání 24 let až do své smrti.* (Podrobnosti o osobě, životě a díle velkého německého mystika a Božího posla podává spis „Jakob Lorber“, životopis, který po dlouholetém osobním spisu sepsal Karl Gottfried Ritter von Leitner a vydal Neu – Salems – Verlag, Bietigheim Würtemberg.)

Třísvazkové dílo (Haushaltung des Gottes) „Řád domácnosti Boží“ psal Jakob Lorber horlivě až do jeho ukončení 7. září 1844. Líčí se v něm dějiny stvoření jakož i dějiny prvotního lidstva od Adama až do potopy a v tomto rámci, na podkladě důmyslném, duchovním vysvětlení světa, se vyvíjí věčné náboženství lásky k Bohu a bližnímu, které ve velkém Čase časů zvěstoval lidem Sám nebeský Otec v osobě Ježíše Krista.

Vedle tohoto základního díle vzešla skrze Jakoba Lorbera k němu a jeho přátelům ve stejném časovém údobí následující slova.

Klíč k Písmu.

Pondělí 13. dubna 1840

Tam kde se zdá, že říkám nejméně, pravím nejvíce, a kde však se zdá, že říkám nejvíce, tu říkám tolik, kolik jste s to snést.

2. To vám budiž novým klíčem k tomuto Mému Písmu.

O lidské úřední moci.

Sobota 18. dubna 1840

Zde budiž pár slov Ondřejovi H. (Andreas Hüttenbrenner, starosta Štýrského Hradce), který zastává světský úřad, jenž je právem k časnému blahu světsky velkých, skrze potlačování malých a slabých, kteří tu jsou bez moci a síly světa a musejí žít velké za nic jiného nežli za udržování práva, které klade všechna břemena na jejich slabá záda.

2. Mimo Mou lásku ve vás a z ní vcházející moudrost, což obé dohromady je věčný řád, z něhož bylo učiněno vše, co tu je, od největšího do nejmenšího, v nekonečném počtu, není nikde práva, leč v této Mé lásce, která vše ráda dá, co má, která si nic nepřivlastňuje, aby něco měla, nýbrž jen, aby mohla tím víc dát, která nic neničí, nýbrž chce jen vše udržet, aby nic ne-

zahynulo, která je vždy ochotná nést vše za jiné, aby se každému dobře dařilo ve velkém ulehčení jeho břemene, a která je k tomu ještě trpělivá, jemnocitná a plná pokory a oddanosti vůči každému požadavku moudrosti jedině jí náležejícího, ano k dobru druhých je i s to snášet všemožná bezpráví v nezkalené mírnosti. Uvaž, zda mimo ni je ještě něco, co vy se mohlo anebo smělo nazvat „právem“?

3. Uvážíš-li k tomu ještě, že k lásce ze Mne se přidružuje vždy náležitý podíl pravé, svobodné moudrosti, která je jedině spravedlivou zákonodárkyní, nejlépe vše pořádá a vše prosvětluje a dobře prohlédá, ano, je-li tedy někde Má láska základem, tam je také pravé právo. Kde však toho není, tam také není práva, nýbrž naprostý opak. Takové ne-právo spočívá pak na sebelásce a ve své pravé povaze není nic jiného, nežli humánně vypadající právo pěstní anebo loupežné. A i když se také často jeví vnějšně jako by to byla láska, není to však přece jen nic jiného nežli pekelná sebeláska.

4. Tato sebeláska vás pak učí namáhavě ponenáhlu poznávat vaše potřeby a výhodu vašeho jednání a nechává vám poznávat prostředky, abyste své poměry zařídili tak, aby připustili bližnímu stěží tolik volnosti v jednání, jako ptáku v kleci anebo rybě v nádrži. Z tohoto panovačného aneb spíše loupeživého stanoviska bývají pak dávány nesčetné zákony podle počtu blahobytných potřeb, ze sebelásky stále přibývajících. Aby se musely přísně zachovávat, o to bývá postaráno žaláři, prachem a smrtí. Někdy dává sebeláska také otrokům zákony, aby se sami navzájem nehubili v dlouhé noci zoufalství, čímž pak také zvaný záškodník se domnívá, že také něco zdánlivě získává a chová se klidně, ježto je mu přece jen dovoleno něco málo požívat z toho, co se již celkem nehodí pro stoly mocipánů.

5. Nuže hled', tím bývají pak lidé často nouzí přinuceni, opustit Mou lásku a uchopit se sebelásky a jednat zle v malém, jako velcí ve velkém, kteří tu lžou, kradou, loupí a vraždí a k tomu se ještě drze osmělují, strhovat Mé zákony dolů do svého lejna, aby mu tím dali tak zvaný „morální,“ Mnou však prokletý „nátěr“. Běda jim jednou! Tím bývají sice slepí oslnění, ale Já skrz naskrz prohlédám jejich úskoky a oznamuji je Svým dětem, které Mne začaly hledat.

6. Proto ti důtklivě radím hledat Mou lásku, v níž přebývá všechna moudrost, z níž se teprve můžeš stát zcela spravedlivým mužem v moudrém zastávání tobě svěřeného, ne nepatrného úřadu, k opravdovému blahu tvých mnohých bratří a sester.

7. A věř Mi pevně, že vše, čemu tě bude učit moudrost z Mé lásky, bez přetvářky prosadíš, a nebude ti za to ani vlas na hlavě zkřiven. Neboť kde tato moudrost velí, tak má také ode Mne k provedení velké množství těch nejlepších prostředků.

8. Toto pravím Já. Věčná Láska, zatím jen tobě samému Mým slabým sluhou, který je ochotným písařem a má málo strachu z lidí té doby, co Mne podrobně zná. Amen.

Pozdrav z výše výšin.

Na Boží hod velikonoční 19. dubna 1840

Toto slovo, určené Ans.H. budiž mu svědectvím, že se Mi jeho práce líbí! Anselm Hüttenbrenner, který zaznamenával vedlejší slova v deníku a současné sepisování hlavního díla (Haushaltung Gottes) které dokládal texty ze Starého a Nového zákona.

A bude-li to pokračovat, aby z lásky ke Mně pilně dokonal, jak to započal, pak se dozví, že jsem již položil ruku na páku stavidla, abych je nad jeho hlavou vytáhnout dal náhle, a vrhnul velký proud světla milosti nad jeho hlavu. A Mé požehnání neustoupí potom již nikdy od něho, od jeho dětí a vnuků. A ať se již o ně nestará tělesně, nýbrž (jen) duchovně!

2. Zda není starost o tělo těžší nežli o ducha? – Proto vložte tíhu na Mne a to lehké podržte pro sebe, abyste mohli být ve všem svém jednání svobodni a aby vaše děti poznaly velkou lásku svatého Otce v nebi, který jest byl a věčně bude jediným Dárcem všech darů dobrých. To je dobrá rada pro něho (A.H.)! To pravím Já, milý Otec, jemu aby Mi mohl úplně důvěřovat. Neboť Já jsem velmi věrný ve všech svých zaslíbeních.

3. A k tomu také mu ještě říkám, že každému, kdo přispěje k rozšíření světla ze Mne k poznání dobra Mé lásky a pravdy z Mé moudrosti pro vbrzku následující velké proslavení Mého jména, ušetřím nové rození. (Neugeburt) a z něho také brzké úplné znovuzrození (Wiedergeburt) s novým jménem, a učiním ho mazlíčkem Mé lásky jako Mého ušlechtilého, milého Jana, tajemníka Mého slova.

4. To mu (A.H.) budiž dobrým pozdravem, poprvé slovy ode Mne, ke dni jeho zrození! – To pravím Já, věčný, dobrý, milý a svatý Otec! Amen

Pravá láska rodičů.

Čtvrtek 23.dubna 1840

Dej ženě Ans. H. následující slova! Neboť poznal jsem její touhu a proto jí dám malou útěchu, které ať dbá pro sebe a pro své děti, dívky a chlapce.

2. Mám radost z každého, kdo má radost ze Mne, a mám velké množství vody, abych dal těm, kteří po ní žízní. A má milost je jak široká tak dlouhá, a nikde se nesetkáme s jejím skrovnějším dílem.

3. Proto rozdílej, matko těla, svou lásku mezi své tak jako Já rozdávám milost. Aby se žádné z tvých dětí neřivalo potají se závistivým okem a aby jednou pohlíželo dobře na svého bratra anebo svou sestru! Měj plnou a stejnou míru své lásky ke každému z tvých dětí, abych Já jim pak mohl ušetřit také plnou a stejnou míru milosti! Jinak však obdrží více milované méně milosti, a méně milované více milosti ode Mne.

4. Neboť hle, Já jsem Otcem pronásledovaných, Utěšitelem zarmoucených, ale také přísným soudcem dětí námi příliš milovaných. Neboť přemíra vaší lásky kazí vaše děti a činí je nezpůsobilými k přijetí Mé milosti. Proto poskytuj budoucně všem stejně, co je jim prospěšné, čeho potřebují a co jim dělá dobře, a přemáhej své srdce a Má milost tě vezme do svého středu.

5. A věř, že jsem to Já, který ti to praví jako váš dobrý Otec. – Co ty vidíš mdle, to Já vidím ostře. Kam ty však pohlížíš se vší ostrotí, tam Já vidím skrze prsty. Co svět soudí, to Já přijímám co však svět povyšuje, to bude nízko stát přede Mnou. Pohled' na cizoložnici souzenou světem!

Její vinu jsem zapsal do písku, aby jí vítr mohl odváť. – Tak máte také vy všichni jednat, nežli kdy budeš s to pochopit.

6. Jako slunce svítí a jako déšť padá na všechnu trávu, tak budiž láska vašim dětem ! K cizím však budiž jako požár a jako průtrž mračen, aby nezavládla ve vás a ve vašich dětech sebeláska – čímž vaše důvěra zesílí, a Já vám vždy mohu pomoci a pomohu, kde jste nejslabší.

To ti budiž malou útěchou! – Kam Já chci, tam napřed zametám! To praví váš dobrý, svatý Otec. Amen.

Kříž koruna a láska.

Pátek 24. dubna 1840

Té, která má potěšení na Mé „kůži“ a sluje M.S. a ve veliké úctě má dřevo kříže, a železa hřebů si stejně váží jako rukou, které byly probodené, a kříže stejně jako Ukřižovaného – a která již velice trpěla pro její dvojí lásku, řekni co ji vzkazují kvůli jejímu zdraví a její spáse.

2. Ať nemilují kříž více nežli Mne a hřeby více nežli korunovanou hlavu! Neboť ti, kdož tak činí, musejí mnoho trpět z této jejich zvrácené lásky. Kdo miluje kříž, tomu jej rád dám, a také hřeby, také korunu. A kdo z lásky ke Mně miluje kříž, hřeby a korunu, bude ukřižován jako Já. Kdo Mne však takto miluje kvůli kříži, hřebům a koruně, ten miluje Mou „kůži“, ježto je plná kappek krve, úderů a jizev a tím se podobá oněm dětem, které začínají své rodiče milovat teprve tehdy, když tyto tísnění mnohým utrpením, pláčou přede dveřmi svých dětí.

3. Kdo Mne však chce správně milovat, zachovávej Má přikázání a miluj Mne z Mé lásky kterou jsem každému dal bez kříže, hřebů a koruny, zcela čistou, jako jsem Já, Řekni jí: - Kdo Mne (takovým způsobem) opravdu miluje. Miluje Mne také bez kříže, hřebů a koruny. Čí láska je však pochybná, tomu již dopřeji buď kříž, hřeby a nebo korunu – aby jeho láska ke Mně byla zpevněna, ježto uvidí, že trpět je těžší nežli milovat a že Já z utrpení Mých dětí nemám radost nýbrž jen smutné srdce.

4. Neboť hledte, Mé jho je sladké a Mé břímě lehké. Jen děti světa musejí činit Mému Království „násilí“, chtějí-li je na sebe strhnout. Mé děti naproti tomu nemají táhnout (svévolně) do pole pro Mne a (bez potřeby) se nechávat zraňovat Mým nepřítelem za ně budu již bojovat Já. Neboť láska stojí výše nežli všecken boj (o své újmě).

5. Kdo však chce bojovat a má radost z boje, ten se musí již připravit také na všeliké rány a ať hledí, aby v boji nepodlehl. Vítěz však nestojí nad čistou láskou nýbrž jen pod ní, dokud nevrhne korunu vítězství do plamene lásky.

6. Proto, za ty, kteří Mne milují, budu bojovat a vítězit Já, a jejich láska bude Mi nejkrásnější vítěznou korunou. Ty však, kteří chtějí (o své újmě) spolubojovat, rozestavím na jejich místa.

7. Jedno ještě musí být doloženo*) (jako duchovní podobenství pro stav víry) totiž: Koupí-li někdo dům, nespokojí se s ohledáním krásného zevnějšku, který oslepuje, nýbrž jde ku prodávajícímu a řekne: „Nech mi prozkoumat základy, zdi a stěny, podlahy a střeche. A shledá-li dům pevný, koupí jej za každou cenu, ježto je to dobrý dům. Není – li však tomu tak, pak ať jej nechá jakým je, a se záludným prodávacem ať nejedná, i kdyby tento řekl, že dům stojí tak a tak dlouho. Přejde-li zemětřesení, přece jen se zhroutí. Bydlí-li však někdo v starém domě ať je stále připraven na cestu z prahu dveří, a zpozoruje-li chvění a kolísání, pak je nejvyšší čas se vzdálit.

8. To praví dobrý pastýř krotkému jehněti na tvrdé pastvě sluhů. Amen. Já Ježíš Jehova
Amen

Ave Maria!

V neděli 26. dubna 1840

Na dotaz:

Hledte, celou vaší povinností jest, bylo a věčně bude láska, to jest čistá, božská láska ve vás ke Mně a rovněž také ke všem vašim bratrům a sestrám.

2. Podle stupně této lásky ve vás bude vám dáno ode Mne, kterýž jsem ve Své celé Bytosti láska sama. Vy jste, jestliže Mne vši silou milujete, vesměs milými dětmi Mé lásky – která oplodnila Marii, matku Mé pozemské tělesné Bytosti. Tato pozemská tělesná Bytost (to jest Syn člověka Ježíš) jest vám pravým Bratrem a jest dost silný, aby vás všechny nosil jako bratříčky a sestříčky se vši trpělivostí a něhou a aby vás vedl jako dospělé bratry a sestry. A kdo chce k Otcí, ať se obrátí jen na Mne jako velkého miláčka Otcova, kterýž je vašim jediným pravým

bratrem, plným největší lásky a moudrosti. A tak není vám třeba obracet se na někoho jiného nežli přímo na Mne. Ve všech vašich prosbách a potřebách!

3. Hledíte, pozdrav Marii přišel (kdysi při zvěstování) z nejvyšší výsosti Boží ve vsí hojnosti moci a síly Jeho Ducha, aby se vám všem láska v Otci stala pravým bratrem, - nyní se tážete, co ještě tímto pozdravem chcete? – Marie ho nepotřebuje a také po něm netouží. A ona také nejlépe z vás všech ví, že Mé ucho je jemnější nežli ucho její a také, že láska pokora a něha všech, také nejblaženějších duchů nebe není ničím proti Mé lásce, Mé pokoře a Mé něžnosti.

4. Věřu, vaše nevědomost a váš hrubý omyl by jí připravil jen smutek, kdybych ze Své převelké lásky k vám nevzal na Sebe s čím se obracíte na ni anebo také na jiného blaženého bratra. Hle, proto činím uši blažených (vůči takovým nepřístojným počtám) hluché a jejich oči slepé, aby jejich blaženost nebyla kalena vaší velkou pošetilostí.

5. Kdo Mne hledá, z toho bude mít také Marie radost, a rovněž také i všichni blažení. A oni mu budou vždy co nejochotněji sloužit podle Mé lásky v nich, ze které se jim oznámí, kde a v čem máte nedostatek. Proto je také zbytečné, chtít dospět někde jinde nežli právě jen skrze Mne k milosti. Neboť jen Já jediný jsem dveře k Otci, kde přebývá všechna milost. Kdo nejde skrze Mne, ten tam nepřijde.

6. Můžete si sice uctivě a láskyplně připomínat vše to co se vztahuje na Mé zčlověčtění a tím si předvádět všechna řízení Mé velké slitovné lásky pro vás. A to Mi bude milé. – Budete-li však chtít tvořit z toho žvanivé modlitby, pak jste se stali blázny velkou slepotou slepých vůdců, a jste oklamáni oklamánými podvodníky.

7. Já jsem vám však nyní ze Sebe v nejvyšší pravdě ukázal jak se věc má. A tak máte také podle toho jednat, chcete-li být pravými dětmi jednoho a téhož dobrého Otce a pravými bratry Syna Marie, která vás miluje, tak jako milujete vy Mne. – Amen.

Tři otázky.

V neděli 3. května 1840

1. Nechybuje římsko-katolická církev v tom, že odnímá laikům kalich, ač se v Markovi.26,27, praví: Pijte z toho všichni?
2. Má se hostie uctívat?
3. Můžeme knihám Emanuela Swedenborga úplně věřit?

Na tyto tři otázky, které ti byly předloženy k zodpovězení dám tazatelům tři tvrdé odpovědi ježto se tážou dříve nežli je na čase a tím chtějí obohatit své vědění dříve nežli lásku ke Mně, která přece stojí výše nežli všechno ostatní vědění, nepovází čeho jí především třeba. Dar moudrosti přichází každému podle stupně lásky ke Mně, která je ten pravý „chléb“ a ten pravý „kalich“ aneb, „Mé tělo“ a „Má krev“, o čemž svědčí všichni proroci od Mojžíše až po Jana a od Jana až po Emanuela Swedenborga , a všichni z Mé lásky učené proroci.

4. Vy vidíte Slunce v dešťové kapce a říkáte to je věrný obraz Slunce, chybí mu jen teplo. Já však pravím: Snáze je ohřát kapku nežli vložit dovnitř věrný obraz tak velkého Slunce. Ježto Já činím to druhé, pročpak vy nečiníte to lehké prvé a tážete se za tou příčinou tak pošetile, zda má být hostie uctívána či ne? – Neřekl a neukázal jsem vám všem již dodatečně, v čem spočívá pravé uctívání a v jakém poměru jsem Já a hmota?

5. A k prvé otázce: Co tedy chce vaše nevčasná všetečnost? – Nuže, vězte tedy co chcete vědět, a zapište si to za vaše tlusté uši! Oživte své srdce a pohlédněte do Emaus! Když jsem (tam) lámal chléb poznali Mne učedníci také bez kalicha a zahořeli láskou ke Mně. – Tak číňte i vy! Požívejte chleba v pravé čisté lásce ke Mně a nepohoršujte se formou, na níž zcela nezále-

ží, nýbrž usilujte jen o lásku a z ní rostoucí víru a Já vám podám Sám kalich plný svatého Du-
cha, jímž je krev.

6. Víno kalicha je nápoj, v němž přebývá smilstvo v duchu vší nečistoty. A nežíznete po něm
a nechte jej pít sluhům, kteří jsou hrobem nečistoty a tím pro zvrácenost jejich lásky ovlažují
svou ex neúrodnou půdu, aby nějaký plod, který tu roste, se stal svobodným a kvetl jako slu-
nečnice na hrobech nečistoty.

7. Jen kalich, který Já vám podám, je pravý kalich, v němž přebývá veškerý duch pravdy a
všeho života! Po něm žízněte!

8. K druhé otázce: Co se týče hostie při večeři Páně, je to chléb pečený z mouky, jako chléb
v Emauzích a je rovněž jen hmota, nemá života a nemůže dát život – nýbrž je mrtvý a dává
smrt.

9. Jen kdo jej láme, žehná a dává, má život a může týž dát všem, kteří jej na znamení pravé
lásky a z ní v živé víře požívají. Neboť kde je ve vás pravá láska ke Mně, tam také (dobře po-
slouží) dar na znamení. Kde však je dar, tam není daleko Dárce, jemuž jedině přináležejí uctívání.

10. Hleďte tedy především lásku ke Mně, dobrovolným zachováním přikázání, tak vás
dar osvítlí, a poznáte Dárce v daru, zahoříte v lásce k Němu a budete uctívat Jeho Velkou Sva-
tost.

11. Proto především milujte, pak se stane dar spravedlivý, stane se vám svítilnou, živým
v chlebě. A Pak teprve bude požehnání Dárce v daru. A pak budete jeho svátost uctívat
v duchu a v pravdě.

12. K třetí otázce: Co se týče Emanuela Swedenborga ať se tazatelé pokusí, zda také oni
mohou něco takového povědět bez Mé moudrosti!

13. On byl Mnou probuzen a Mými anděly uveden do veškeré jejich moudrosti ze Mne,
podle stupňů jejich lásky. A co praví je dobré a pravdivé.

14. Má nauka a Mé živé slovo však jež k vám přichází z Mých úst láskou ve vás, stojí výše
nežli všichni proroci a všechna moudrost andělů! Neboť láska je to prvé a nejvyšší potom teprve
přichází moudrost.

15. Kdo tudíž má pravou lásku ke Mně, tomu také bude v hojnosti dána moudrost. Kdo však
hledá napřed pravdu bez lásky, ten nenajde nic než klam a stane se dvojníkem a nakonec ne-
bude vědět, který je ten pravý.

16. Proto napřed milujte a zanechte všetečnosti, tak vzejde ve vás slunce. Amen! Amen!
Amen!

17. To budťež vám tři tvrdé odpovědi s velké výše ode Mne Jehovy. Amen.

Mým přátelům.

Sobota 9. května 1840 odpoledne.

1. Při našem vzájemném osvědčování lásky dopřejte také Mně místo, abych mohl připojit
malý pozdrav. Neboť hleďte, Já Se zvu hned Sám, když okusím nějaké jen trochu dobré sousto.
Věděl jsem však, že ke Mně dnes nebudete vlídní, dovolím-li Si zavítat do vašeho středu jako
nezvaný host.

2. Hledte, které Mám rád, ježto Mne začali hledat a milovat a poznali Můj hlas skrze Mého chudého a slabého sluhu, k těm rád přicházím, i když také mnohdy snad poněkud v nevhodnou dobu. Leč může Otec za to, že má k Svým dětem více lásky nežli děti k Němu? Proto musíte již Mé velké lásce prominout, že Se vám častěji přímo vnucuji. – Ó, Mé děti, vždyť vás všechny tak velice miluji! Proto milujte také vy Mně, svého dobrého Otce, a vzhlížejte vždy ke Mně! Ó, Já Sám se stanu jednou vaší odměnou!

3. Slyšte vy, kteří Mne nyní rádi ve svém středu vidíte, ty jednou vezmu do středu Své lásky, a oni budou jíst u velké tabule svého Otce! Hledte, a tak budu dnes poprvé zcela mezi vámi. Neuvíďte Mne sice tělesnými očima. Ale dotknu se vašich srdcí, když vám Můj chudý, slabý sluha předloží tato slova. A potom vězte, že jsem vstoupil do vašeho středu!

4. Nemusíte se však rušit ve své veselosti, nýbrž buďte veselí a jasné myslí! Neboť považte, že jsem-li Já u vás, pak vy jste přede také u Mne, svého dobrého Otce! A tak jste doma, a tu rušení přestalo.

5. Ježto jsem nyní úplně u vás, přijměte tedy, všechny Mé milé dětičky a děti, Můj zajisté nejvyšší láskyplný otcovský pozdrav, jak jej vám všem dávám! A tento Můj pravý pozdrav budiž vám také pravým požehnáním, tak jistě, jako jsem Já pravým Otcem vám všem, jestliže jej rovněž tak ochotně přijmete, jako Já vám jej vždy rád dávám. – Tento pozdrav však jest a zní:

6. Pokoj vám – Má láska budiž vašim jediným bohatstvím! Má milost osvět před vámi temnoty světa a ukazuj vám mírně cestu věčného života Amen!

Duch církve a duch lásky.

Čtvrtek 14. května 1840

1. Tomu kdo je bázlivý přede Mnou (spíše kvůli církvi nežli kvůli Mně) a přece by měl rád potěšující slovo, neboť se domnívá, že mám něco proti němu pro jeho slabou víru, protože jsem také hned jeho neučíval, jako těm, kteří již po léta toužili po mém světle, kdy on ještě klidně žil ve vnější církvi a hlučný vítr považoval za Mého ducha a hřmění za hlas života v Synu – tomu řekni:

2. Já jsem pohlédl na jeho srdce a našel jsem v něm dobrý zárodek. Ať jej velmi silně zalévá vodou života ze Mne, kterou nalezne ve velké hojnosti v Písmu Starého a Nového zákona. Pak toto zrnko hořčičné vzejde v bujně svěžesti. A pak přijdou čile a vesele mnozí duchové nebes, a ubytují se mezi jeho větvemi a haluzemi a když pak uvidím velkou radost čilých duchů mezi větvemi a haluzemi nové rostliny ve Mně (v něm), pak přijdu a vbrzku také jeho ducha úplně probudím a učiním u něho věčný příbytek.

3. Ať není úzkostlivý, miluje-li Mne, a ať nemyslí, že kostel z kamene je živý, ač je právě tak dobře rukama lidskýma udělaný jako dům jiný! Ani ať nemyslí, že mu přinesou spasení mše, které jsou vždy němou službou, anebo zpověď, která vám není prospěšná, jestliže se ve svých srdcích zcela nezměníte, anebo všechny ty svátosti, které jsou pravým jedem duše, neoživíte-li pravou láskou ze mne ve svém pročištěném srdci.

4. Ať ví, že Živému je vše živé a mrtvému vše mrtvé. Kdo má Mou lásku (to jest čistou nebeskou lásku k Bohu a k bližnímu), ten má Mne Samého. Život života, v sobě. Kdo však nemá Mou lásku, ten je jako hmota, která je mrtvá ze smrti hněvu Božího, je sám mrtvý, a život kolem něho jde němě, jako on sám je němý pro život.

5. Proto dívej se Samdo (jeden přítel Jakoba Lorbera) jen po Mé velké lásce a hledej ji všude! A kde ji nalezneš, tak, věř Mi, je také život. A proto se na nic nevaž nežli jedině na Mou lásku, tak budeš žít, a kdybys i tisíckrát zemřel!

6. Nehledej světlo, které je mrtvé, nýbrž lásku tak se ti dostane světla ve velké hojnosti ze Mne, který jsem Lásku a Život Sám od věčnosti do věčnosti Amen. Já Ježíš, Jehova, Amen.
(Jesus je latinský tvar jména Jesua aneb Jehošua – Jehova to jest Boží síla vyd.)

Zbytečné starosti.

V neděli 24. května 1840

1. Otázka: Smíme Tě, ó Otče na nebesích, v dětské důvěře poprosit, aby přestaly odvody, čímž je urván muž ženě, otec dětem, syn rodičům, občan svému řemeslu a rolník vzdělání polí a často bývá nucen k stavu, v němž se vyskytuje málo křesťanství. – Jak dlouho má toto zlo podle Tvé vůle ještě trvat? Kéž by ti bylo libo žádat od nás obět, aby tvrdé jho, na něhož pohled nás naplňuje trpkým bolem, bylo z našich bratří sejmuto! Ne však naše, nýbrž Tvá vůle se staň ve vsí věčnosti!

2. Jako váš dobrý svatý Otec mám vždy radost obracíte-li se v jakékoli záležitosti na Mne. Jen se Mne nesmíte tázat na nějakou bláznovskou věc, na niž bych nemohl dát odpověď, ježto by bylo nesmyslné, posilovat vás v nějakém omylu anebo pověře.

3. Takové jsou však nad určení časů podle roku, dne a hodiny! – Neboť hledte, Já neurčuji nikdy k něčemu čas, nýbrž jednám vždy podle okolností u lidí a to jako Otec u dětí a jako Bůh u lidí (světa). Nebyl bych jistě krutý, kdybych řekl: „ V příštím roce nechám dopadnout na vše soud“ – a určitě to učinil, i kdybyste se od základu polepšili? Nuže sudte sami! – A kdybych to neučinil, nebyl bych pak naprostým lhářem? A jak by se to srovnávalo s Mou láskou a s Mou svatostí?

4. Z této pravé příčiny nechávám rozběhnout se na konec v niveč přivést všechny prorocké určovatele a počtáře času. A tak nebudu Já, nýbrž lidé svým počínáním, nevědomě určovat čas. A Já pak přijdu jako zloděj, když si na to nejméně pomyslí.

5. Druhá taková bláznovská otázka jest: Jakou obětí bych byl k něčemu pohnut? – Hledte, taková otázka Mých dětí Mne bolí, protože z ní poznávám, že Mne mají ještě za jakéhosi bůžka, místo ve vsí pravdě a lásce za svého jedině dobrého svatého Otce, který od vás nechce nic nežli vaši dětskou lásku. Vaše dětská láska je ta jediná obět, z níž má radost váš Otec a největší zalíbení váš Bůh.

6. Co se však týče odvodu, to není největší zlo světa, nýbrž jen následek lásky k světu – a lze jej považovat spíše za následek zla nežli za vlastní zlo samo. A tak také stav vojenský, který potrvá tak dlouho jako světskost ze sebelásky lidí. – Proto si nemáte tolik z toho dělat, že jsou branci. Neboť buďte zcela ujištěni, že Mé děti nebudou nikdy nosit zbraně, neboť Já jsem jejich zbraní proti všemu zlu. A i kdyby také museli jako světské děti, což se jen zřídka může stát a stane, pak Mi věřte, že Já jim také tu budu jejich Otcem a silným Bohem, ostrou nepřemožitelnou zbraní.

7. Hledte, velmi málo záležitostí na tom, čím jste byli na světě, zda rolníky, zda občany měst, zda vojáky, zda knížaty, králi a císaři. Nýbrž přijde na to, jakými jste byli ze sebelásky aneb z lásky k bližnímu anebo z Mé Lásky ve vás (to jest lásky ke Mně a z ní) k bližnímu. Podle toho bude váš život ve věčnosti.

8. Že se tu (ve vojenském stavu) lze setkat málo s náboženstvím, a také, že tam jsou výstřelky zřejmě horší nežli ve stavu občanském, ale za to je také trest za vinu přísnější nežli trest občanů. A tak je tedy mnohému zabráněno, co u občana často má volný průběh.

9. Ostatně náboženství, jaké je všeobecně mezi vámi, je Mi právě tak dobré jako vůbec žádné. Neboť kde nic není, tam se dá ještě něco zbudovat, co tu může být dobré. Kde je však jen špatné, tam má již málo místa to dobré. Vše světské je však zároveň pekelné a tudíž také

naplněno všelikými ukrutnostmi, jejichž odměna se dříve či později dostaví jak u občana tak u vojína.

10. Leč Mé děti se nemusí o nic starat! Neboť Já jsem potlačovaným a nuzným mnoho dal jen když chtějí přijít ke Mně. A ti, kteří zde na světě něco ztratili kvůli Mně, tak anebo tak – s tím nesčetněkrát znovu shledají v lůně svého dobrého, svatého Otce. Amen.

Jak máme proroky číst abychom jim dobře rozuměli.

26. května 1840 od 15 do 17 hodin.

Takové otázky Mi můžete vždy klást, jde-li vám vážně o to, abyste viděli Mé cesty osvětleny. A i když nedám na ně žádnou zcela určitou odpověď, přece však vaše srdce prosvětlí paprsek vycházející ode mne skrze všechna andělská nebe a váš rozum uzří a pocítí velké zázračné věci nového života ve vás ze Mne, což je vše působení Mé lásky ve vás, jako je také vše na světových tělesech působení slunce Mou milostí.

2. A hleďte tedy, čtete-li v proročích jednu kapku vody z moře beze břehu Mé milosti, musíte vzít silně zvětšující sklo (totiž sklo pokory) a potom dát kapku na tabulku vašeho svědomí a pod ní rozžehnout lampu naplněnou olejem živé víry, aby svítící plamen začal silně hořet. A když se nad tímto horkým plamenem lásky vaše tabulka svědomí rozžhavila a uvidíte vystupovat bublinky, pak vezměte zvětšovací sklo a podívejte se jím na syčící kapku, a objevíte nesčetné divy v ní a na ní!

3. Tu budete pak mít velkou radost a čistou rozkoš, ale tu nebudete (divy milosti) ještě chápat. A teprve, když se pak ve vši lásce pokorně na Mne obrátíte a Mne poprosíte a silně si budete přát Mé světlo milosti všech nebes, pak teprve nechám vystřelit paprsek jako šíp, který vás vnějšně poněkud porazí, ale za to probudí vašeho ducha ze spánku smrti. Duch však potom bude v mém živém světle chápat všechny ta nesčetné divy kapky.

4. A tak budete potom moci s živým duchem věčně zřít divy v divech skrze to největší všech divů, totiž vaši svobodnou, lásku vašeho velkého svatého Otce ve všech a nade všemi nebesy! Amen. Já Ježíš, věčná láska a věčný život. Amen.

Děkovná slova sluhy.

Ráčiž tedy také milostivě přijmout náš slabý dík, že zjevuješ se k nám chudým, nehodným hříšníkům, nyní také velká a hluboká tajemství, jichž nejsme ani v nejmenším hodni.

Shlédni, ó dobrý, svatý Otče, na naše zkroušená srdce, neboť se stydíme, i jen děkujeme, mluvit našimi lidskými slovy, když jsme slyšeli Tvá slova plná života.

2. Ó, velký dík, velká čest, velká sláva budiž Tobě věčně jak na nebesích, tak i v našem srdci!! – Amen.

O přísaze.

28. května 1840 dopoledne

Jeden se tu táže na právo a právoplatnost přísahy, což je rozumná otázka

2. Hleďte, jsem-li v srdci nějakého člověka Já, pak má pravdu v sobě. Koná, myslí a mluví z ní, a toto trojí zaměstnání je (v takovém případě) pravé jednání a nepotřebuje více než ano anebo ne. Vše nad to je hřích, protože se tu vznáší jak od přísahu požadujícího tak od přísahu

skládajícího hanebná nedůvěra v Mou nedotknutelnou svatost, která je prazdrojem vší moudrosti a pravdy ve Mně na věky.

3. Nemá-li Mne však někdo věrně ve svém srdci, pak je jeho celé jednání falešné a klamné v konání myšlenek a mluvení. Jak chcete tedy (v takovém případě) od pravdy prostého požadovat znamení pravdy a tedy lži vtisknout jako znak Mou svatost, aby světsky právní, falešný klamný soud nějakého zjištěného tvrzení obdržel plnou platnost jako právně pravdivý.

4. Nyní však vám dávám radu z Mé lásky, abyste ušetřili Mou svatost! Hledte, je-li vám přísaha jistým znamením, nemůže jim být rovněž tak dobře pouhé „ano“ anebo „ne“? Jestliže trestáte falešnou přísahu, rovněž tak můžete trestat ono „ano“ a „ne“!

5. Radím vám, lhal-li někdo ve své výpovědi, buď kladně nebo záporně, budiž jeho jméno veřejně přede vším lidem tak dlouho prohlášeno infantním (bezectným), dokud nevejde ve vší pokoře do sebe a veřejně nepřizná vinu své lži, což potom bude první pravdou na jeho jazyku.

6. K tomu můžete a máte mu také podle okolnosti věci odníti buď třetinu nebo polovinu ba i všechno jmění jako právní usmíření pravdy, s kterou takový lhář ze zjištěnosti zle nakládal. Neboť ať nemá vlastní chléb, ani střechu nad hlavou, ježto si zošklivil pravdu!

7. A můžete být ujištěni, že vás ani (nejhorší) zlosyn neobelže. Spíše bude zcela mlčet, jako duchové pekla, kteří nemohou vyslovit Mé jméno.

8. Kdo je spravedlivý v srdci, tomu věřte na slovo bez přísahy, tak můžete být ujištěni, že mluví pravdu a že ji podepíše svou krví.

9. Kdo však má věrolomné zjištěné srdce, tomu je Bůh vzdálen a peklo blízko. Od něho můžete žádat přísahu za přísahou – ale tažte se sami k čemu to prospěje?

10. Proto řeč vaše budiž „ano, ano“ anebo „ne, ne“! Co je nad to, to je hřích v duchu Mé nedotknutelné svatosti.

11. To je Můj zákon bez dodatečného nařízení! Neboť Má přikázání stojí pevně a nestrpí změny jako vaše pohanské! – Amen. Já Jehova nejvyšší moudrost a spravedlnost od věčnosti.

Pozemský a nebeský právní řád.

Ve čtvrtek 28. května 1840 dopoledne

1. Tímto vám dávám kapku moudrosti – požitelnou pro vás konečné tvory Mou věčnou láskou. Neboť jako Bůh nemám děti nežli jedině, věčné slovo v Sobě, které je ten jediný Syn, na němž mám zalíbení. Ale v Synu jsem také váš Otec a mám zalíbení na vás, jestliže jste tohoto mého Syna v sobě přijali a tím také Mé posvěcení skrze Něho!

2. Ale tato kapka moudrosti padá na horký písek pusté Země, protože tím sice můžete obohatit své vědění, ale nejste s to jednat podle něho, což je přece hlavní věci – ježto jen jednání, nikdy však (pouhé) vědění, je podmínkou věčného života.

3. Hledte, všechno vaše politické „právo“ spočívá vesměs na falešnu a zlu sebelásky, která Zemi vymezila mezníky, na nichž stojí všude „mé“ a nikdy ne „tvé“ – z kteréhož nezahladitelného omylu pocházejí většinou vaše přestupky a proto také musely být vynalezeny zcela protiprávní zákony, které musejí zajistit každému jeho domyšlivé vlastnictví mocí neslýchaných trestů, ano i smrti, zatím co jsem stvořil Zemi, vzduch, vodu, déšť a paprsky sluneční společně pro všechny, a žádnému jsem nepovolil nějaké výhradní právo.

4. Nyní však je Země rozdělena kružidlem jako peklo, kde každý má své určité, neopustitelné místo. Tím může také být jen jedno konání spravedlnosti a mohou podle toho také být stanoveny jen podobné tresty jako hranice zlomyslnosti. A tak nemohou pak tresty, jsou-li přiměřeny zlomyslnosti, být jiné nežli „právní“ – s hlediska pekla, ježto vše pravím vám, je doslovně vzato z něho, jak mezníky, tak zákony a tak i tresty.³

5. Hleďte za takových okolností je těžko radit z nebes, kde jeden má vše pro všechny a všichni mají vše pro jednoho z lásky – čemuž vás učí evangelium, kde se má dát k požadovanému pláští ještě suknice, aby se vyhnulo všem sporům. Kdyby každý činil podobně jako v nebesích, pak by nebylo třeba žádných nových pekelných zákonů, ježto by pak žádný nic neměl a zůstal by tedy také prost každého olupování a okrádání.

6. Nyní jsem vám ve vsí stručnosti ukázal, jak se věci mají. Z toho důvodu nemáte také nutit svého (nebeského) Otce do právní rozepře pekla a tím rmoutit Jeho shovívavost a velkou trpělivost v tváři takové oškřivosti a zločinu a to tím více, že Já beztak již stojím ozbrojen u dveří, abych zahřměl poslední právní výrok nad zemí, aby celé to pekelné haraburdí bylo vrženo na hromadu, tam kde jeho skladatel již dávno zařídil své trvalé bydliště.

7. Uvažte dobře tato Má slova a jednejte při tom z lásky a jednou se ukáže, kolik zlata se nalezne ve smetí pekla! – Amen.

Trpělivost ke zralosti.

V sobotu 30.května 1840 Jakobu Lorberovi pro malíře W..

Nemůže být neustále, jak ty si to přeješ, nýbrž pravá chvíle, kdy dám někomu slovo, jest jediné Mně Samému dobře známa.

2. Doba toho však, jemuž mohu dát (podle tvého přání) ještě nedospěla k plnému květu. Proto ještě krátká lhůta, a napřed (mnoho) vody života z bohaté studně Jakobovy! Potom malým být a velké vidět, dobře slyšet a v řeči němým být! Nejen ta slunce počítat, nýbrž více ještě skromnou travu Země. A nejen stoupat na hory Měsíce, nýbrž spíše prodlévat v údolích Země!

3. Hle s dětmi mluvím dětsky, s muži jako Muž, s pány jako Pán, s knížaty jako Bůh, se všemi vyššími jako Nejvyšší, s držiteli moci jako Nejmocnější, s velkými jako Nekonečný, s hříšníky jako Pastýř a Soudce. A tak mluvím s každým ! (z jmenovaných) Podle jeho druhu jako nedosažitelný Bůh. Ale s tím, jenž Mne ve vsí pokoře miluje mluvím jako Otec, snižuje se k němu jako Bratr s výše všech nezměrných výšin jako Nejvyšší ve vsí Svě nekonečné hojnosti.

4. Proto jen ještě krátkou dobu, až se železo stane zlatem živé vody! Účinným výlevem živé vody!

5. Já, ten pravý, jediné pravdivý Emanuel. Amen.

Obraz Páně.

1. června 1840 odpoledne

Co se týče zbožného přání, která má již ode dávna malíř W. více v hlavě než v prsou a jejich útrokách pravím, že Mně není milý vůbec žádný obraz, ani barevný, ještě méně dřevěný anebo dokonce kovový anebo kamenný.

2. Neboť hleďte, to všechno není nic nežli hmota a tudíž mrtvé. Zobrazujete-li Mne tedy v hmotě, zobrazujete Mne v smrti jako bytost podobnou Mé kožní vnější formě – což tu často vytáhlo živého z vašich srdcí a na jeho místo přibilo mrtvý obraz Mé kůže.

3. Proto snažte se mnohem více o živý obraz Mé lásky a Mé milosti ve vašich srdcích, nežli o věrný otisk Mé kůže! Neboť jako váš život nepřebývá v kůži, nýbrž jen v srdci, tak také ze Mne veškeren život nepřechází do vás od Mé kůže, nýbrž z Mé nejhlubší hlubiny – jako přirozeně všechno světlo a všechno teplo Slunce vychází z jeho středu, kde odpočívajíc přebývá malá jiskra Mé milosti a slitovné lásky. – Hledte to je pravda.

4. Chcete-li však přece obraz Mé kůže, dám vám jej také jako izraelskému národu krále. Běda však těm, kteří se opovážili se mu klanět! Jejich duše zmalátní, a jejich duch stěží kdy již plně v sobě nalezne Můj Život!

5. Takováto je tedy podoba Mé kůže, a to hlavy, vlasů, očí, nosu, úst, uší, brady a krku!

6. Hlava budiž 10 palců vysoká bez vlasů. A 7 palců, kde je bez vlasů nejširší. Čelo měj 2/5 celé délky obličeje, nos 1 ½ pětiny délky obličeje.

7. Čelo budiž vejčité zaoblené, bez vrásek, barvy světlé, plno božské vznešenosti naproti vlasům, které mají být světle zlatoplavé.

8. Oči mají být velké. Duhovka modrá. Zornice poměrně k modři velmi černá. Koutky čisté, řasy svěží, brvy silně tmavohnědé.

9. Nos budiž rovný a ušlechtilý, měkký a nepříliš široký, také ne příliš úzký.

10. Ústa plná důstojnosti a půvabu, zpola otevřená jako za hovoru milujícího s nevěstou ne příliš úzká, ani příliš široká, nýbrž přirozená, jak co do horního tak i dolního rtu, měkká v koutcích a něžná uprostřed.

11. Brada poněkud vystouplá, nepříliš široká, ani úzká, sličně zdobená vousem poněkud tmavším než vlasy, uprostřed brady přiměřeně rozděleným. Vous se podél obou čelistí poněkud ztrácí a nezaujímá více nežli 1/5 líc. Tak budiž také vous pod nosem přiměřený, takže to není na újmu ani rtům ani oběma ústním koutkům.

12. Ucho má být přesně v poměru k nosu a má být prosté (nepokryté) vlasy, které za ním, zšíří ruky padají mírně zvlhčené přes šíji.

13. Krk však budiž prostředně dlouhý, dokonalý, jako krk panny.

14. Výraz obličeje ať znázorňuje ženicha plného lásky v žalostném pohledu na svou nevěrou nevěstu, podobný láskyplným srdcem se loučícímu se slzou čisté a pravé lásky

15. Postava budiž oděna blankytnou izraelskou volnou skládanou suknicí (Faltenrock) s bílým, na prst širokým lemováním, stojící bosí, pravou ruku vztahující k vám hříšníkům – jakoby říkající! „Přijďte ke Mně všichni, kteří se lopotíte a obtíženi jste! Já vás obcerstvim!“ – a levá ruka položena na srdce, jakoby říkající! Děti tady je cesta života, tady jsou dveře k Otci! Kdo tudy neprochází k Otci nepřijde!“

16. Tento nyní přesně popsany obraz ať stojí jakoby na pahorku, za nímž vychází velká svatozář! Po mém pravém a levém boku budťež dva velké pilíře, zdobené dvěma ohnivými cheruby. A uprostřed pilířů budiž deska přikázání nesena jedním serafem. Od těchto dvou pilířů ať se vlevo a vpravo táhne solná zeď.

17. Pod pahorkem v rovině, ať je znázorněno několik skupin lidí, z nichž málokterí obrací své zraky ke Mně, většina však odvracející se ode Mne, stojí na kousky rozbitých deskách přikázání. Zcela v koutě po levici je rota (sběr) kladoucí žebříky ke zdi a chtějící ji dobýt útokem, zatím co žebříky jsou příliš krátké a příliš slabé, o čemž má svědčit několik rozbitých kusů.

18. Za Mou hlavou se ukazuje zcela slabě jakoby světlou parou obklopené části nového města svatosti Boží, které právě před vámi začalo sestupovat.

19. Hledte, to je pak dokonalý obraz, bude-li takový jak jsem vám jej věrně popsal. Ale bude těžké udělat jej správně bez Mé milosti. Chce-li jej však malíř W., ten železný, udělat z čisté lásky ke Mně, pak se milost dostaví, a obraz uvede v úžas všechny, kteří naň pohlédnou, i když třeba ze všetečnosti, a rozbije mnohé kamenné srdce, ježto potom nebude pouhým obrazem, nýbrž jako takový závažným začátečním písmenem nového Jeruzaléma, jakým měl také jedině být považován! – Amen.

20. Já Ježíš, pravý Křesťan pln lásky a moudrosti! Amen.

Nejhlavnější přikázání.

2. června 1840 odpoledne.

Na dotaz o Markovi 12,30: „Milovat budeš Boha svého Pána, z celého srdce, z celé duše, z celé mysli a ze všech svých sil! - To je nejhlavnější přikázání.

Ó, Mé milé děti! Tak malé věci nechápete, které přece jsou a mají být vaším denním chlebem! Řekněte, jak potom budete chápat věci větší, snad evangelium bylin, rostlin, keřů, stromů a veškeré trávy, jakož i kamenů, Země, vody, vzduchu ohně a všech Hvězd, jakož i všech zvířat, což vše svědčí o Mně?! A jak mnohem méně budete potom teprve chápat ono nepochopitelné, duchovní a nebeské? Jak budete chtít jednou jíst u velkého stolu Abrahamova, když všechny vaše zuby (moudrost z víry slova) se staly vykotlané světskými sladkostmi a tedy nezpůsobilé žvýkat váš denní chléb, o který přece denně v Mé modlitbě prosíte (žel velké množství o chléb červů)!

2. Hledte příčina toho je ta, že milujete více moudrost nežli lásku a máte proto málo lásky a rovněž proto také málo pravého rozumu co spravedlivého přínosu lásky.

3. Kdybyste Mne však především milovali jako děti své rodiče od rozvázání jazyka, nebo jako pravá nevěsta svého ženicha před vlastní bližší známostí – pak by s vašich ledví tekly proudy světla!

4. Proto se musíte obrátit a napřed milovat. Potom se vaše víra stane živou. Jinak bude však vaše hlava všeličím nacpána, jako žaludek vola, a vaše srdce však zůstane prázdné jako pytel naplněný vzduchem. Na vašich dětech máte však napravit svůj omyl a pak se stát i jako ony.

5. Takto je však rozumět onomu „vezdejší chléb!“

6. „Z celého srdce“ zde je slovem „srdce rozumět ducha života, kterýž je jako věrný obraz Mé lásky v údobí zkoušky ve vás a je to vlastně čistá láska. Potom „z celé duše“, zde je „duší“ rozumět éterické tělo ducha, které má být zcela proniknuto pravou láskou v ní, aby se stalo živé ve všech svých částech. „Z celé mysli“ zde „myslí“ se rozumí vaše přirozené vědomosti, které mají všechny být zajaty Mou láskou ve vás, aby duše, jako, jako tělo ducha, obdržela pevnost s kůží a chlupy, a obdržela nohy k stání a chůzi a ruce k uchopování a jednání, a oči k vidění, a uši k slyšení, a nos k čichání, a ústa, opatřené veškerými součástmi a způsobilé přijímat vyšší a lepší pokyny a sama mluvit slova života ze Mne což potom vše jsou „všechny ty síly“, které tu mají také být plny lásky!

7. Hledte, to je krátké a velmi snadné porozumění malého textu ze slov Mého milého Marka a všech říkajících totéž. Ale pamatujte, to jsem nedal pro váš rozum, nýbrž pro vaše srdce, abyste Mne konečně jednou začali pro Mou ochotu milovat, i kdyby také všechny ostatní věci ode Mne nemohly vás pohnout k lásce ke Mně.

8. Pojměte to tedy dobře do svého ještě prázdného srdce, aby bylo denně nasycováno chlebem nebes. – To Si přeji především Já, váš svatý Otec a předobry Bůh, jako Otec v Synu Ježíši, Jehova. – Amen. Amen. Amen.

Sedm zlých.

4. června 1840 odpoledne

Z Lukáše 11, 24-26: „Když duch nečistý vyjde od člověka, chodí po pustých krajinách, a hledaje odpočinutí, a nenalézá ho praví: „Vrátím se do svého domu, odkud jsem vyšel. A přijde, nalezne jej vymetený a ozdobený. Tu jde a vezme sebou sedm jiných duchů, horších než je sám, a vejdouce přebývají tam. I stávají se poslední věci člověka toho horšími než byly první.“ Řekni A všem jeho dospělým příslušníkům jimiž jsou jeho žena a dcera! „Kdo hledá nalézá, kdo tluče, tomu bude otevřeno, a kdo prosí, tomu bude v hojnosti dáno, začkoli prosí!“

2. Má-li někdo ženu, a žena miluje svého manžela v tichu, aby to svět nepozoroval, ježto se domnívá, že by si svět o ní myslel něco nezřízeného (kdyby upozoroval, že celým srdcem lpí na svém manželovi), proto se dělí na venek chladnou a stydlivou a nenechá se svého těla dotknout, zatím co vnitřně hoří touhou. Když nyní marně manžel vynakládá svou námahu, aby učinil svou ženu přítulnou a zcela oddanou, ona však zůstává stále plachou, dílem pro její ženskost, dílem kvůli světu, dílem však z hlouposti a bláznovství – co ten manžel učiní?

3. Já pravím, nechá svou upejpavou, hloupou ženu z lásky v jejím bláznovství až do konce a více se jí již ani prstem nedotkne, ale své símě vloží na cizí půdu, kde je mnoho plevele a bodláčí a pomyslí si: „Nemohu-li ani tady sklízet, vychovám si však símě, které budiž mého jména hodné pro příští setbu a hojnou žeň.“

4. A Já pravím, tento muž správně toto učinil za trest své ženě, jelikož to z lásky učinil. A Já říkám nyní také vám (tímto manželem jsem Já, a velmi hloupou ženou jste vy!)

5. Nyní jsem se vás chtěl již tak často dotknout a přitisknout na Svě srdce, leč vy se vždy vykrucujete všelijakými světskými ostýchavostmi a bláznovskými, jakoby pokornými, světskými důvody, lásku, která mi přináležejí držíte uzavřenou v sobě a myslíte, že již přijde čas, kdy přijdu a fouknu na vás, abyste Mne pak mohli nezměrně milovat, anebo také myslíte, že Já tuto lásku ve vás již upozoruji (snad nějakým mikroskopem). Leč mýlíte se. A setrváte-li v tom, pak učiním jako onen manžel a nechám vás ve vaší upejpavosti.

6. Proto buďte otevřeni, jako jsem Já! A mluvíte se Mnou v důvěře a v otevřené svobodné lásce! A Má stará kniha nebude mít litery z níž by vám nezářilo vstříc sedmeronásobné světlo. A ve vašem srdci budete velkým písmem číst odhalené tajemství duchovního světa.

7. Nyní takto zmizte a slyšte jak rozumět oněm třem veršům (Lukáše)!

8. Žije-li člověk mravně a řádně podle (vnějšího) zákona a zachovává jej z vlastního popudu a z pocitu práva přísně a přesně a přemáhá-li také vytrvale vůli, podřízenou rozumu každé pokušení, tu pak vidí pokušitel a svůdce, že v tomto domě se nedá pro něho nic dělat. A tak je tedy mrzutě opouští – odchází z něho, potom prohledává všechna takové suchá místa na celém světě. A ježto vidí, že na takových místech nemůže zapustit kořeny ani dobré ani zlé símě, říká si sám u sebe: „Kde není vlhkosti tam jsou pustiny a tedy žádný pobyt pro Mne. Co nyní dělat? Obrátím se zase a uvidím, jak nyní vypadá má prvá država!“

9. Obrátí se kvapně odchází. – Nyní nalézá místo zcela očištěné a dobře zdobené s vítězným věncem. Líbí se mu tam velice, ale cítí se příliš slabý, svázat v jeho držení, ježto jest jen duchem těla.

10. I vrací se zpět do pekla a vezme si odtud sedm duchů, z nichž je každý horší nežli on a to: Velkého pochlebníka, velkého pokrytce, velkého chvalořečníka, ctižádostivce, hrdopýška, opovrhovatele a nactiutrhače a konečně ještě vychovatele a obřadníka a labužníka, jímž je také on sám. A tak přichází potom tato zlá sběh, obdrží snadno vstup a uváže se v něm v úplné držení.

11. Ačkoliv byl prvý stav za protiventství těla zlý, bude tento druhý stav mnohem horší nežli prvý, ježto se tím člověk ve svém jáství vydal do zajetí vši zlomyslnosti, kde všechno jeho právní jednání nevzešlo z lásky ke Mně, nýbrž u jeho sebelásky a proto strávili všechnu (pravou životní) vlhkost v sobě, tudíž také nebyl již s to nésti žádné plody a stal se tedy suchý a jako mrtvý.

12. Neboť hledte, Já jediný jsem život ve vás jedině vaší láskou, ke Mně, pravým zachováním přikázání jak v jednání, tak mluvení tak v myšlení z lásky ke Mně.

13. A kdybyste i také jednali (tak horlivě) jako včela a mravenci kdybyste to vše neučinili z lásky ke Mně, která jedině vám dává sílu a život, abyste odolávali peklu a všem jeho dalším pokušením nenalezli byste nikdy klidu ani zde ani tam. Bude se vám dařit jako zmíněným zvířátkům, jímž se bere med a líheň, vzdor jejich pichlavým a štiplavým zbraním, neboť jsou to jen pouzí tvorové a bývají vedeni instinktem jako člověk, který nechal svou vůli zajmout chladným rozumem a nechal bez povšimnutí lásku a tím také její svobodu a pravý život z ní.

14. Hledte, tak je rozumět těmto třem veršům. Proto chraňte se rozumu, pochází-li od jinud nežli jedině z Mé lásky. Podrobujte jej stále Mé lásce, jako je (podrobena) Božství Mně. Jeho věčné lásce, jinak se stanete podobni takovému vymetenému a zdobenému domu, jak vám to ukazuje podobenství oněch tří veršů. Amen.

Láska a moudrost.

Z hlavního díla „Domácnost Boží“!

Kdo má lásku a Stvořitele všech věcí a z této lásky ke všem svým bratřím a ve spravedlivé, čisté míře také k sestrám, ten má vše, ano má věčný život a všechnu názorně jasnou, svatou moudrost, ne temnou moudrost, myšlení světa, která se vůbec k ničemu jinému nehodí nežli jedině k tomu, aby živého člověka ponenáhlu činila zralým k smrti. Sv.1. kap.174

O výchově dětí.

Pondělí svatodušní 8. června od 19 do 22 hodin

Ó Otče, jak mají být děti vychovávány, aby byly způsobilé slout jednou tvými dětmi?

Nuže piš! – To je jedna dobře a správně položená otázka, na ní vám dám zcela určitou odpověď. Ale hledte, dávám-li vám v ní pravé světlo, abyste se stali věrnými pastýři svého stáda, které vám bylo dáno z nížiny, abyste je přivedli k výšině vši pokory a tím na cestu všeho Života svítícím ohněm lásky. Ale dá vám to mnoho námahy, a tato námaha má odpykat vaši chlípnost, kterou jste mnohonásobně se svými ženami prováděli, čímž vašim dětem byl udělen šat nevěstky a pomník zbořeného Jeruzaléma a rozsáhlý a hluboký hrob pod sutinami Bábele.

2. Neboť hledte, kdybyste bývali znovuzrozeni, z ducha Mé lásky, byli byste mohli pannu kterou jste si přáli ze ženu, napřed očistiti v proudech živé vody, která by v nesmírné hojnosti proudila z vaší bytosti. A potom by váš sňatek byl nebeský, a vaše děti (zplozené v rozkoši andělů, kterouž je pravé sjednocení lásky a moudrosti), by byly pak dětmi z nebes, a byly by již zpola znovuzrozeny, čímž by símě ducha brzy dospělo v plod v nové zemi, která je uložena do velké zahrady nového Jeruzaléma. A výchova by se vám stala před tváří vašeho svatého Otce velkou radostí.

3. Ježto jste však uzavřeli svůj sňatek v temnotě světa, abyste konali skutky smrti a plodili plody pekla, jimiž tu jsou vaše milé, rozmazlené děti – pak je také těžké odnít hadímu plodu jed. A nemůže se to stát jinak nežli úplným umrtvením těla a úplným zajmutím vůle, protože svévole takových dětí je čistě pekelná aneb satanská, ježto tu není ani jiskérky, která by byla nebeská.

4. Myslíte-li si však, že přeháním, pak odpovídám: Zkoušejte své plody, a nenajdete nic než sebelásku, závist, hněv, lenost, nechuť ke všemu vážnému a skrytou nevoli ke všemu božskému, pročež mohou jen tresty anebo světsky smyslovými odměnami být pohnuty k tomu, aby se naučili nějaké hubené věty z tvrdých katechismů.

5. A nyní tedy, když jste toto u svých dětí shledali, řekněte a přiznejte otevřeně, že vám nyní jen ze Svě převeliké lásky pro spásu vašich dětí a vás samých pravím, že vaše děti jsou pravými dětmi pekla.

6. Chcete-li nyní z vaší líhně zplodit nové děti lásky, musíte být slepí vůči lepému mrštnému škvrněti a hluší ke každému jeho (pošetilému) přání a musíte již záhy zajmout každou jiskru jeho zlé svévole, aby bylo místo pro Mou lásku a pro novou vůli z ní.

7. Vše co děti (tvrdošíjně) žádají, musíte jim odříci, a i kdyby to bylo dobré, aby nikoliv jejich, nýbrž vaše vůle se stala živou odevzdaností a spravedlivou a spasitelnou poslušností v jejich srdcích.

8. Trestejte vždy svéhlavost a hněvivost, lenost a nechuť k tomu, co je božské, zvláště pak trestejte potají v srdci se zdržující podceňování spasitelných napomínání, jakož i Mého jména všeho, co se na ně vztahuje.

9. Při správném konání nepochvalujte a ještě méně neodměňujte děti! Řekněte jim klidně vážně, že provede-li skutek nové vůle, z něhož asi má Otec v nebi malou radost. A učinilo-li dítě z vlastního popudu ve volném čase něco jako občerstvení těla, co by se zdálo jako by to bylo něco dobrého, pak se podrobně vyptávejte, co je k tomu vedlo. A když jste se do základu dozvěděli, zda se to stalo ze sebelásky, anebo z lásky k povinnosti anebo z lásky k vám, anebo ke Mně, pak projevte podle toho svou nelibost anebo libost.

10. Ale s vaším miliskováním buďte spořiví jako zima s teplými dny, aby se plodné popudy nezničily v pokušení poté následujícím, jako jarní květiny pozdější jinoatkou. Avšak nechte často vanout chladné větry, aby se morový vzduch kolem mladých srdcí očistil ku blahu ducha.

11. Chlapce učte slepě poslouchat a dejte jim poznat příčinu přikázání v Mé lásce. A trestejte jejich zvědavost a příliš velkou (neukázněnou) hravost a odkažte je přísně ke klidu.

12. Děvčata pak držte doma a nenechte v nich probudit ani nejslabší (neslušnou) touhu, ať je to v čemkoli. A nevyhovujte nikdy ani v nejmenším nějakému přání, dokud se vám nestal jasným nejskrytějším jeho pramen.

13. Chraňte je co nejpečlivěji schůzek s cizími dětmi, které požívají světské výchovy, jinak jste sami stáhli dohromady těžké krupobití, a tu nezůstane ani jeden pšeničný klas ušetřen.

14. Při dospívání také pokračuje vaše spravedlivá přísnost sedmeronásobným krokem.

15. Slyšte své děti raději plakat v příkoří (tlumení) jejich ješitnosti nežli jásat v jejich hrdých světských radostech, abyste byli jako andělé v nebi, kteří mají velkou radost z (kající) plačícího světa.

16. Hněvivé děvče ať se postí sedmkrát tak dlouho, dokud trval jeho hněv, aby se stalo mírné jako holubice..

17. Vaše láska budiž jim skryta, jako Já vašim očím, aby se něžný plod neudusil v horku nevčasného ohně. A (v té míře), jak se ukazuje plod, který pučí z nového semene nebe a stává se pevnější a (jako) se stává viditelnější a viditelnější v jejich srdcích pravá čistá láska ke Mně a z ní účinná víra, tak ať se také otevře vaše srdce v rozumné lásce k dětem (duchovně) znovuzrozeným.

18. Hledte toť cesta života pro vaše děti! A to je ta jediná cesta a mimo ni není žádné jiné, jako mimo Mne není žádného jiného Boha. Kdo chce po ní kráčet, ten najde požehnání a pozná, že je ze Mne. Kdo však bude činit podle knihy světa, ten také tu jistě najde svou odměnu u knížete světa v močále věčnosti. Amen, Já Bůh, Nejsvětější a Ježíš co Otec. Amen.

Poesie nebe.

9. června 1840

Ještě K.G.L.*je také básník podle nejlepšího lidského způsobu a má dobře připravené srdce a je mužem plným dobré vůle vůči Mně a má radost z Mé lásky, také je velký přítel Mé moudrosti a je velmi veselý, slyší-li Mé nové a čte Mé staré slovo ukáži mu tedy poesii nebe, která je tam řečí obcovací a zní jak tu malé příklad následuje:*(Karl Gottfried Leitner, stavovský tajemník ve Štyrském Hradci, přítel a pozdější životopisec Jakoba Lorbera).

V dalekých čistých končinách nebes
ale láskyplných nápěvů andělů,
pějí všichni přebлаžení bratři
čistě, jen Mně zasvěcené písně.

Předně opěvují Moji lásku
z nejčistšího svatého hnutí srdce, pak
zahoří v nejvyšší slasti
uzří-li Mne jako Slunce milosti.

A když jeho nejčistší hojnost světla
prosvítí zcela obal jejich ducha,
pak prohlédají v nejkrásnějších normách
nesčetné zázračné tvary Mé lásky.

Rozkoš tu vlévá rozkoš do srdcí,
bohatou na dobře známé sladké bolesti.
jež jsou nejvyššími dary nebes
ježto občerstvují v rozkoši zemdlené anděly.

Když pak přebлаženými se stali,
v oslavených zástupech se shromažďují,
pak zazní jedna píseň ze všech úst,
kterou vám zde věrně oznamuji.

„Otče“ ! pějí láskou zcela opojeni,
„Otče“! pějí zcela do Mě ponořeni,
„Otče“! je slovo na každém jazyku,
„Otče“, je dech z plíce každého.

Velká je Tvá moc a velká sláva,
nesčíslné množství stvoření Tvé lásky,
nezměrná hloubka Tvých cest,
nepochopitelné zásahy Tvé všemohoucnosti.

Kdo kdy uzřel oči Božství?
Kdo zná všech bytostí moudré schopnosti,
Kde je asi tak rozumná bytost,
by dovedla číst písmo zázraků?

Pohleďte do nikdy netušených hlubin,
jak překypují plny nových zázraků,
Hleďte, jak Otcova láska působí,
vizte, jak se jeho moudrost rozvíjí!

Pohlédněte dolů k pecku, vizte mrtvé
vizte, jak tam množství dobrých poslů
radostnou zvěst ve svých rukou nese,
aby také tam ztracené zdokonalovali.

A potom když zpozorovali,
velké dary zázraků Mé lásky, a
jak milostivě dary Mé moudrosti
i k samému pecku anděly posílají

pak zahoří v lásce znovu,
že se sama Slunce z toho radují,
a pak jasněji do Světů svítí,
což vám jasné krásné dni oznamují.

Pak se všemi hrdly rozlévají
jednohlasně sladkého zvuku vílin,
znějíce hned jako velkých vod šumění,
hned jako když se větry křížují.

zpívajíce takto dle tohoto krásného nápěvu
říkajíce Mi malou strofu k chvále;
„Milý Otče! Shlédni ve Své milosti
též na temné, ubohých bratří stezky!

Shlédni dolů na putování dětí Země,
slyš, ó Otče, jejich nářky znít!
Ó, vysvobod' ty slabé bratry
od ukrutných, zlých, jedovatých hyen!

Otče, učiň, aby také děti hada,
ano, možno-li i arcivynálezce
všeho klamu a kníže lží
pokorně se podrobil Tvé všemohoucnosti!

A jestliže jen Tvá vůle nám usoudí
co je nutné, aby svatý mír
mohl nastat v hlubinách světů,
Otče ať se stane, oč prosíme!
Takto jsme ochotní sloužit všem
bratřím na temných zeměkoulích,
Ó, vyslyš naše dětské prosby,
nech mrtvé milostivě z mrtvých vstát!

Hleďte, to jsou čisté zbožné nápěvy.

jak máte starého Otce velebit,
zřít velká díla Jeho všemohoucnosti,
chválit svatou sílu Jeho lásky.

Takto vám vaše plahočení, jednání a básnění
osvětlí tak mnohé pochybnosti,
budete-li však jednat po vašem způsobu
zůstanete blázny, i do vysokého věku starci.

A když zestárly stromy,
a jasné prostory života se vyprázdnily,
pak je již pozdě vyrovnávat,
co pokřivily kousky mládí.

1. Doslov: A hle, Můj milý Karle, Já mám k tobě velkou lásku, ježto se snažíš Mé jméno horlivě očistit a proslavit ve svém srdci. Ale něco mám ještě proti tobě, totiž to, že tě ještě povznáší řeči lidské moudrosti. Neboť hled, duch povznáší ducha, láska lásku, člověk člověka, tak také svět, svět jako cetka cetku. Ježto jsi však nyní pohlédl do Mých hlubin, zanech příliš mělkých věcí světa, na nichž nevisí nic nežli nezralé plody rulíku, které k ničemu neprospívají.

2. Pravím tobě, čiň jen, co Já ti radím! Neboť Já jsem se k tvému srdci přiblížil již velmi blízko. A věříš-li a chceš-li staneš se Mi také ty brzy zdatným nástrojem a budeš sám zřít nikdy netušené hlubiny, které vložím do tvého srdce.

3. Potom se teprve staneš pravým básníkem a mužem podle Mého srdce Amen, Já, tvůj milý Ježíš .Amen!

Anděl.

23. června 1840

Zde vám dám vznešené vedlejší slovo, abyste viděli velikost jiskérky Mé věčné lásky a pravěčnou sílu a svatost a tím také vaši vám tak prospěšnou nicotu ve všem, co jste, konáte, myslíte, píšete a básníte ze s e b e.

2. Co však vám zde řeknu, uslyšíte v jedné písni po způsobu nebeském. A utvoří-li tu také (před vámi) vznešené formy řeči nadsvětelné velikosti, nepovažujte to, jako u lidských písní, za „básnický vzlet.“ Neboť u Mne takového není, nýbrž jen nejčistší pravda. A Mé jméno jest již o sobě nejvyšším vzletem všeho pění.

3. Nyní následuje ta píseň! Je to píseň o jednom andělu. A ten vychází ze Mne a přináší vám dobré a převeliké poselství, jak tu následuje.

(Těmito slovy oznámená objemná báseň jest ve sborníku „Žalmy a básně!“* (Pfalmen und Gedichte“ sbírka básní a příbuzných spisů Jakoba Lorbera 162 str. Neu-Salems verlag).

Básni následuje v duchovním deníku Jakoba Lorbera dodatek.

4. Nuže, tu máte anděla, jaký žije ve vás a mimo vás, ve Mně i mimo Mě! Slyšte vždy jeho hlas v sobě! Neboť nežli přijdu Já, přichází vždy Můj Jan „Křtitel“ aneb „Připravovatel“ s metlou v ruce a s velmi ostrým hlasem v prsou, podobným hlasu velkého kazatele na poušti. Jestliže jste se však obrátili pravým, vážným pokáním, pak teprve následuje velká večere před velkým domem vykoupení a konečně zmrtvýchvstání. Amen.

5. To vám praví váš přelaskavý svatý Otec. Amen.

Otec v koncilech (církevních sněmech) v kostelech a v dětském kruhu.

29. června 1840

Kdekoli jste dva anebo tři také i více ve jménu Mém a v Mé lásce shromáždění, tam jsem také Já uprostřed mezi vámi ale ne jako v koncilech, kde Já, nebyl nikdy uprostřed. Neboť v koncilech se shromažďovali v tom úmyslu jako židovská Rada před veleknězem Kaifášem a radili se za Mé domnělé inspirace o výsadách a svatosti hierarchy a jeho neomylnosti a zjišťovali a počítali velkou ztrátu časných příjmů stolice a starali se málo Mne a nechávali Mi stěžít sotva tolik místa, jako Já ve vesmíru roztoči. Mé vnější jméno (stejně) jako jméno jiné dějinné osoby, a některé zlomky Mého slova, z toho pohanská slepá víra a mrtvá láska, soustavné uctívání bůžků a z něho vzcházející obřadný kult, je to jediné, co Mi bylo ponecháno.

2. Tím jsem byl postaven, na úroveň oněm vládcům, kteří bývají svými úředníky jako pláštík všech jejich ničemností dosazeni na trůn a ježto si musí dát dokonce i líbit, že úředníci téměř vždy bez vědomí vládců, používají, vládcovského jména jako úřední pečeti, aby tím zjednali svým dekretům a nařízením nejvyšší právní moc.

3. Hledte tak se Mi daří ve většině Mých kostelů. Všude hledí odejmout Mne pohledům Mých dětí a ucpávají jejich uši prázdným zvukem, jen aby neslyšeli Můj otcovský hlas. Drží se jich před očima dřevění Kristové, aby neviděli živého, a vyzváněním zvonů ohlušují jejich uši pro Můj hlas a nenechávají zaznít v srdcích Mé živé slovo!

4. Hledte, proto nyní vstupuji jako váš a Vše do vašeho středu a varuji vás před zákvasem zisťných farizeů, abyste mohli stále zřít tvář vašeho svatého Otce a slyšet jeho živé slovo: Budte maličci jako dítě, aby se Mé Království stalo vaším! Neboť v Něm spočívá největší moudrost jako v lásce nejvyšší blaženost!

5. Tobě však, Můj milý „Wortemsignu“, jakož i tvé ženě, která se Mi stala již velmi milou, chci dát útěchu, že jsem zapsal, tvá dívka v Mé knize. Řekni jim, že jsem je přijal za děti, jako by byly vzešly z Mého požehnání, a že také jim chci být láskyplným, svatým Otcem !

6. A tak jim také dnešního dne připojím malá přání, totiž, aby pilně zajímali svou vůli ve všem, co jsem svým sluhou nařídil a oznámil a ještě oznámím a aby prokazovala nejochotnější poslušnost svým z toho poučeným rodičům! Potom všichni již velmi brzo poznají a začnou v sobě postřehovat, co to značí, mít Mne Otcem, který má tak nezměrné poklady a bohatství, aby je daroval oněm dětem, kteří Mne milují.

7. Vy však moji milí, ještě velmi nemnozí přátelé, buďte v srdcích jasní a veselí. Neboť Já jsem u vás a raduji Se s vámi, máte-li vy radost ze Mne. A Tato radost stane se vám Jasnou hvězdou, opustíte-li svět. Povede vás věrně na daleké cestě do Mých velkých nebes a povede vás tam, jako také dílem již zde, do Mého velkého města! Amen.

8. Nuže budme tedy veselí! – A kdo z vás chce se Mnou mluvit, mluv! A Já v této chvíli rozváží ústa a jazyk Mému chudému sluhovi. Ale budiž vám vzdálena všechna všetečnost a za to přiblížena láska vašeho srdce! Amen. Já váš přelaskavý Otec v Mém Synu Ježíši! Amen. Amen. Amen.

Manželská rada.

6. července 1840

Tak tedy piš pro bratra, který je vrchním správcem jednoho velmi rozervaného města, v němž se páše mnoho smilstva duchovně i tělesně, že jsem se zalíbením uslyšel jeho prosbu a proto mu také dávám ze Své lásky poučení.

2. Musí však věřit, že Já mohu pomoci, a víra musí být živá v síle vůle a nejvyšší lásky. A pak se nemusí bát své ženy kvůli penězům proto se jí, i když nerad poddává (což by zajisté neučinil, kdyby měl ženu chudou). Neboť ať si jen vzpomene na bohatého jinocha v evangeliu, a z toho se mu stane jasné, jak těžko je boháči přijít do Mého Království. Leč co se lidem jeví často vůbec nemožným, to je u Mne velmi dobře možným. Neboť vizte dráhu Země kolem Slunce, jak jsem ji rozdělil na dny a noci, abych uzavřel úplný kruh roku! A Já pravím, že dosud nebylo ještě žádnému počtáři možno objevit „kvadraturu kruhu“, kterou jsem položil za základ všem planetárním a slunečním kruhům!

3. Ale lidé nevidí pro samé stromy les! Proto také nevidí les v jednom semínku. A tak vidí také Můj milý syn velké zlo špatně a domnívá se, že je zlo malé. Proto mu radím, aby po mém způsobu bez bázně a beze strachu šel do živého. Neboť kdo jedná z pravé lásky a pro jméno Mé, ten se nesmí nikdy bát. A kdo se snaží proslavit Mne v srdci svého bratra, své sestry a tím více své ženy, dětí a kvůli nim, věru pravím ten v niveč přijde.

4. Toto však je jen krátká rada: Za vše co ti radím, odvolej se, vážně milujíc na svědectví Písma a ukaž ženě slovem a skutkem že ty jsi hlava a ona jen tělo, že tě musí podle Mé vůle poslouchat, jako Sára Abrahama a Maria svého milého Josefa, nikdy však ne Marii, která Mne přece v těle nosila, aby Můj řád, z něhož byly všechny věci učiněny, nebyl ani v nejmenším zvrácen.

5. A když jsi toto učinil, pak ukaž své ženě že pravé manželské štěstí spočívá jen v tom, že poměr mezi mužem s ženou se podobá poměru mezi Bohem a člověkem anebo mezi duchem a duší anebo mezi pravou církví a stávajícím státem a v podobných pravých poměrech více.

6. Dále ukaž své ženě že s ženami, které se ve svém srdci povyšují nad své muže, je tomu právě tak, jako s atheisty anebo neznabohy, jimž se noci stávají příliš dlouhými mučidly, zvláště když k tomu také ještě ztrácejí časné statky, což se většinou stává Mnou, aby se pak konečně, jestli se ještě příliš hluboce neklesly, přece ještě umožnil návrat.

7. Muž se učí poznávat Mne ve své lásce ke Mně, žena však v lásce mužově. Jak může však žena říci: Miluji svého chotě, není-li jí každé jeho slovo a přání svaté? – Je tedy při sňatku pro muže to nejdůležitější aby poznal zcela napřed sama sebe, aby viděl v jakém poměru je k němu žena a pak by ženu vedl podle síly svého ducha.

8. Ale je-li muž ve své vlastní slepotě pravým slabochem vůle a i jen v jedné (věci) povolí své ženě (při nesprávné věci) pak naštěpoval raka na svůj hloupý kmen, a brzy se nenajde již ani jedno zdravé manželské vlákno.

9. Proto se nemá muž dříve ženit, dokud sama sebe dobře neprohlédl!

10. Peníze budť též ti postradatelné, má-li Mou milost! – Ty však budiž své ženě nepostradatelným, ježto ještě nemá Mou milost! Co jí prospívají peníze a statek bez Mé milosti? A má-li tuto skrze zbožné srdce mužovo, bude pohlížet, na své peníze zavázanýma očima.

11. Ó můj milý synu, hle, Já znám tvou ženu mnohem lépe, nežli ji kdy poznáš ty, proto mi věř, tvá žena má trojí hrdost: Je pyšná na své peníze, je pyšná že je tvou ženou, následkem tvého úřadu, v čemž spočívá její náklonnost k tobě, neboť kdybys měl způsoblost jen opisovatele, nikdy by se tvou ženou nestala! Ježto se však nyní domnívá být velmi bohatá a k tomu ještě dosti cudná, je také vůči tobě pyšná, což však tak velice nezpozoruješ a to ovšem z jistého zvyku. Ale dotkni se jí jen jednou choulostivě slabé stránky a Má slova se ti stanou ihned jasná.

12. Proto ji předně ukaž, že ty jsi hlava a Já jsem Pán! – Za druhé ji ukaž, že její peníze jsou ti mimořádně postradatelné a že ti ještě nadto, jako Mně skrze tebe, je povinna za taxy prostou správu jejího jmění největším díkem který má spočívat v pravé lásce a v rostoucích z ní pokorném poznání tvých mužských práv. A za třetí poukaž ji na evangelium o bohatém hýřilovi

a o bohatém jinochu, požaduj napřed od ní vážně a vlídně vysvětlení, a pak jí je vysvětlí ty, při čemž Já ti již pomohu.

13. Potom jí nech spatřit také Mé nové slovo a ukaž jí v čem záleží věčná smrt a v čem věčný život, co je to znovuzrození, v čem záleží a jak je k dosažení věčného života nevyhnutelně nutné a jak bez něho s časnou smrtí je také nevyhnutelně spojena smrt duchovní.

14. Toto vše učiň hned, také s Mou silnou spolupomocí vše ještě půjde. A do roka a do dne z ní učiňš jinou ženu. A ještě rychleji to půjde, necháš-li ji svým tělem nedotčenu a za to se budeš v komůrce svého srdce modlit.

15. Po čase ji také můžeš seznámit s Mým sluhou J.L. Neboť on má v prsou uzavřeno silné hřmění!

16. Nyní jednej, a Má milost dlouho na sebe čekat nedá! Amen ! Já Ježíš, ten nejlepší Rádce. Amen. Amen. Amen.!

Falešná a pravá dobročinnost.

7. července 1840 odpoledne.

Každý chudý, pomoci potřebný je mi nejbližším bratrem, jako lakomý boháč satanovi.

2. Pošlu-li vám bohatí, zámožní a mocní přede dveře Své chudé bratry, pak se zamyslete, že jsem (od vás) Svou lásku ještě neodvrátil.

3. Ale jestliže jste to jednou přivedli tak daleko mluvím zde všeobecně že si chudí netroufají přijít před váš příbytek, pak vězte, že si Má láska vzala u vás také pro všechny časy dovolenou. Takový boháč má pak světsky, k svůdnému zdání, protekci pekla. Ale ve všem jeho domnělém štěstí není ani jiskérky Mé lásky a ještě mnohem méně Mé milosti.

4. Týž případ je také u oněch světem a penězi bohatých, kteří dávají kvůli vážnosti a jisté povinnosti buď mnoho anebo málo jako almužnu. A ošklivostí jsou tak zvané „dobročinné“ a Já bych řekl a říkám: „nevěstkářské příspěvky, které pocházejí z jistých Mně nadevše nenáviděných příležitostných tanců, her a mnohých jiných veselí, pouze jen pro jméno, aby se dopřálo tím volnějšího pole veřejnému smilstvu! Ó ta věčná hanba, budovat Mi obětní oltář v kaplích satana!

5. Proto nejednejte Moji milí jako činí děti pekla, nýbrž váš dar ať nikdo nevidí nežli Já, chudí a vy. A každý dávej hojně podle poměru svého jmění.

6. Neboť vpravdě, vpravdě pravím vám: Za jeden feník dostanete Zemi a za doušek živé vody Slunce a stanete se tam knížaty! Učiníte-li to však z čisté lásky ke Mně, tu přátelé neříkám vám nic jiného nežli: Předně žádný nikdy smrti neuvidí, ani nepocítí již v životě tělesném, neboť jeho sladké umírání se stane velmi velkým probuzením v náruči jeho nejsvětějšího Otce. A, co, za druhé, bude potom značit: „být věčně přítelem Boha“ – tu, přátelé, ó považte. Kdo vás nazývá svými přáteli! – to nejste sto pochopit!

7. Nyní však vám Můj sluha ukáže jednoho chudého muže, který je dvojnásobně chudý, na těle a na duchu, pomozte mu nejprve tělesně, potom však také duchovně! – Kdo bude prvý ten bude mít mnoho radosti. Dávejte a netażte se: „Komu“? – nýbrž tomu, kdo vám bude předveden, pomozte! Je to váš bratr, a o další se nestarejte, chcete-li být pravými dětmi Svého Otce v nebi, který nechává Své Slunce svítit na dobré i zlé a jíst dává dokonce dravým zvířatům – Amen! – Já Jehova, váš Otec! Amen, Amen, Amen.

To největší.

Z hlavního dílu „Domácnost Boží“ napsaného v této době Jakobem Lorberem.

Největší, co může někdo učinit, je to, že zaopatří chudého bratra a chudou sestru a podporuje stáří a ujímá se láskyplně malých. Kdo toto činí z čisté lásky ke Mně a z této lásky k bratrům a sestrám pravím tobě, a kdyby měl hříchů, kolik je písku v moři a trávy na Zemi, věru, budou mu všechny odpuštěny! (Sv.2. kapitola 93)

O plesech a zábavních místnostech.

17. července 1840 dopoledne

Toto pravím tobě, Svému lenivému sluhovi, abych ti ukázal příčinu odporu, jenž se tě Zmocňuje, slyšíš-li něco o tanci, „redutě“ (maškarním plesu „reunionu“ (besedě) o „bálu“ „kasině“ budově pro uzavřenou společnost) a také nyní obzvláště o špatné fundaci tak zvané resourci (měšťanské besedě)

2. Tento odpor je velmi spravedlivý, jelikož pochází z ducha. Neboť taneční zábava, reunion a „bál“ je otevřený hrob plný výkalů. „Kasino“ je mrchoviště velkých mrtvých oboživelníků. A taková „ressource“ je propast, kde v nejspodnější hlubině postavil satan květinami zdobený sud, aby nikdo nepostřehoval hrubý svůdný zápach jeho výkalů, který je přece jen tu a tam patrný mnohému citlivému nosu.

3. Stačí-li moudrosti již málo, pak jsem ti těmito stručnými slovy řekl vše. Leč ať si to zapamatují také tví přátelé, proto je ještě třeba následkem jejich omezeného rozumu připojit několik slov.

4. Satan zarmoucen a pln nevole totiž viděl že (že v tomto městě) několik lepších rodin se nechtělo pro zápach podrobit jeho obveselujícím svodům. Proto tedy vynalezl prostředek, totiž v nesmírné hluboké propasti postavil si nejdoleji velký, dobře uzavřený sud, propast pekla však zakryl krásnými, velmi hladkými prkny a tento záchod ozdobil velkými vonnými květinami světa, aby nikdo nic zlého netušil!

5. „Neboť“, řekl si, zde si připravím dobré jídlo a začnu žít z něžného těla dětí a nebudu stále žrát tuhé tělo vyzáblých nevěstek, ty ať budoucně rozžvýkají a pojídají moji anděle pekla. Já se schovám za vonné, vábivé krásné květinčky, kde mne nikdo nezpozoruje. A když se pak přihnou dětičky, dychtíc po květinách, uchopím je, pohltím strávím a jako jemné výkaly spustím do sudu v propasti, ať potom rodiče hledí, jak by se odtamtud dostali, jakože opravdu já satan jsem nejmocnější! Snáze jim bude strhnout Stálici z vysoké oblohy, nežli zachránit i jen vlas dítěte, panny anebo jinocha!“

6. Tu máte zjevené satanovi vlastní slovo a vlastní plán! – Co myslíte, jak se Mi takové opatření líbí?!

7. Nyní jsem vám Otcovsky a božsky starostlivě ukázal velké nebezpečí ve vší své neúplatné pravdě. V celé hlubině své zlomyslnosti stojí satan obnažen před vámi, Mými mnohými dětmi. Proto si vezměte k srdci Mou lásku a tuto z ní ronící se velkou milost vašeho svatého Otce a buďte na strážii! Neboť kdo nepřítele vidí, může mu uprchnout. Běda snad slepým a hluchým a těm, kteří se neobrátní podle Mé rady! Dříve však pošlu do všech pekel Svě anděly, aby zbloudilé obrátili a temnoty tam osvětili, než abych na takový sud i jen jedním slitovným pohledem pohléd! Amen. Dobře si zapamatujte, že to pravím Já, Bůh od věčnosti. Amen.

Důležitá rada k výchově.

17. července 1840 v poledne.

Na dotaz A.H. zda může svěřit výchovu svých dětí jednomu mladému muži, který se u něho ohlásil. Řekni A.H.. Já jsem zkoušel jeho srdce a našel jsem v něm poctivou mysl! Dám mu radu, ať si ji vezme k srdci a jedná podle ní!

2. Nikdo nemůže dát něco, co nemá! K výchově nepatří však jen dobré ochotné srdce, nýbrž dobře poučená, Mnou vychovaná mysl. Neboť kdo se ještě nikdy nedal Mnou vychovávat a neví kde a kdo Já jsem a jak působím kam se potom má takové dítě obrátit?!

3. Proto jednej s tímto mladým člověkem jako s dvojnásobně chudým! Můžeš nechat své děti jím vyučovat čtení, psaní a počítání a ještě jiným slepým vědám. Ale co se Mne týče, to nemůže být. Tu můžeš, pokud se týče vnější církve, nechat děti vyučovat moudrým kaplanem, ale srdce zpracováváš věrně ty sám podle Mě tobě dané nauky.

4. Co se však zvláště týče onoho mladého člověka, ten je jako každý v Mé lásce a může, chce-li snadno jako každý jiný, dojít Mé milosti a života v ní.

5. Zaveď ho tedy k Mému sluhovi, aby mu ukázal cestu. A bude-li chtít po ní kráčet, bude mu k největšímu prospěchu, časně i věčně.

6. Ale nebudiž ani v nejmenším, v čemkoli, nucen nýbrž ať se sám učí pokládat radu Mého sluhy za ten nejvyšší prostředek, abych Já se mu stal potřebou, i kdyby také byl vším zaopatřen.

7. Ty však pohlížej naň vždy rozumně a vážně. A kdybys měl něco proti němu, muselo by se mu to vždy říci jen mezi čtyřma očima.

8. Musí se řídit podle rady Mého sluhy a poslouchat jedině tebe. A v této poslušnosti a v něm ať také děti přesně poslouchají ve všem co se jich týče, co ty pro ně nařídíš. Všude však ať zírání Má vůle!

9. Budeš-li Mne poslouchat, stane se tato poslušnost viditelnou na onom člověku a tak i na dětech. A budete pak brzy moci být tu jako malé stádo pode Mnou, jediným dobrým pastýřem. Amen. Já ten jediný dobrý Pastýř. Amen.

Světská mysl a světlo srdce, dodatek k „Andělu“.

17. července 1840 dopoledne.

Pokud se týče písně Mého anděla řekni upřímnému K.G.L. že si může z lásky ke Mně se svým obzvláště jemným světsky jazykovým vzděláním pokusit přepracovat Mou velkou píseň podle Mého názoru a úsudku. A přivede-li to pak takto na stanovisko světského lesku, potom ji může přečíst i také vám všem, abyste postřehli a mohli postřehnout rozdíl.

2. Já říkám, bude se sice líbit vaší hlavě, ale vaše srdce se budou stávat chladnější, čím se budete odchylovat od prvopisu. Neboť hledte, s těmi věcmi je tomu takto: Mluví-li se k uchu pak je vzdělaná řeč po světském způsobu správná, ježto je ucho světské. Mluvíte-li k oku, pak musíte mluvit v době osvětlených světských obrazů, podle světského způsobu, ježto je oko světské. Dále mluvíte-li k nohám, musí být vaše řeč běžná, aby zvedala nohy světské. Mluvíte-li k ponebí anebo žaludku, tu musí být vaše řeč sladká, má-li vám být milá. A mluvíte-li k mělkému, životní vody postrádajícímu srdci děvčete, musí také vaše řeč být jako jeho srdce, vnějšně plná květin, vnitřně však plná nesmyslu, kterýžto způsob nebude vás ovšem stát mnoho námahy, neboť tu platí – čím hloupější a nesmyslnější, tím krásnější a oblíbenější !

3. Leč za všech těchto podmínek jsem vám nedal tuto Mou báseň, nýbrž jen pod jedinou podmínkou lásky vašeho ducha v duši a v jejím těle, ale ne v jejich výmětech.

4. Proto ji máte také tam uchopit k čemu vám byla dána, a vzdálení být s vaším světským rozumem, který je pravou rakovinou ducha ježto stravuje lásku a usmrcuje vůli. Jako však mozek je živěn ze srdce, tak má také váš rozum růst z lásky a být dobrým plodem ze života kmene – ne však, jako cizopasná rostlina na větvích života, tento život podkopávat, dusit a konečně i zničit.

5. To si dobře zapamatujte, vy vědychtiví! Co Mi záleží na veškeré vědě a vzdělání světa! Tažte se zda jím svedete stvořit i jen stéblo trávy? Ano na moudrosti naprosto nic nezáleží, nýbrž jedině na lásce! Proto milujte Mne. Toť Mé Království! Vše ostatní bude vám přidáno podle míry vaší lásky! Amen.

6. Já věčná láska a moudrost! Amen. Amen. Amen

Nejvýš důležité odhalené tajemství Boží v našem duchu. O duchovním vidění a slyšení.

24. července 1840

Hleďte, za Mými zády je ještě leckteré tajemství a leckteré slovo v Mých svatých prsou plné života a plné síly, plné lásky, plné slitování a plné milosti, o čemž jste neměli ještě nikdy ani potuchy, pročez byste řekli:

Was ich nicht weise, macht mir nicht heise!“ (O čem hlava neví, z toho srdce nebolí)“.Ó ano, to je sice zcela správné a (takové poznámky) bylo by možné sice velmi dobře použít při světských vědomostech, ale nikoli pokud se týče Mé velké milosti, v níž je stále v nejhlubší skrytosti přímo nekonečno pro všechny věčnosti věčností k vašemu stále se množícímu a rostoucímu blahu.

2. Ó přátelé, věřte Mi, že jsem to Já, který vám toto vše praví! A věřte že i také věčnost za věčností uplyne budete ještě muset říci: Copak není Žádné tak nepatrné číslo, ani v lomené potenci (mocnině), podle něhož bychom byli s to přivést naše poznatky v nějaký možný poměr k Bohu? – A tu vám hlas z vašich prsou odpoví, a tento hlas přijde z Mého srdce a řekne: „Není takového čísla! Vždy a věčně nejste ve vší své moudrosti nic! Já však jsem vše ve všem! A vy můžete být vše ve Mně a skrze Mne ve vás a skrze vás samé však nebudete věčně nic!“

3. Hleďte, mám vám tudíž ještě velmi mnoho říci, toho co jsem zadržel samým apoštolům, ježto by to nesnesli, neboť oni byli jen z nouze zralými plody, uzralými Mou nutící a viditelnou přítomností. Leč ježto vy milujete a věříte bez Mé viditelnosti, jste tak způsobilí snést věci větší. A tak se dozvíte opět něco, co vašeho ducha nevýslovně zarazí a udiví. – Proto dejte dobrý pozor, co vám zde stručně sdělím, a pojměte to hluboko do srdce!

4. Hleďte, vše, co jste kdykoli mysleli a snili, co myslíte a sníte a budete ve vší budoucnosti ještě myslet a snít, se věčně neztrácí. Tak, jak se to ve vás odehrávalo – právě tak se s tím jednou věrně v podstatě opět shledáte a ihned to jako své poznáte a tím se potěšíte anebo zarmoutíte. Toto bylo nutno předeslat, abyste lépe porozuměli dalšímu. Neboť kdo neví a nevidí, že v něm krouží, žije a tyje celé stvoření, ten také nemůže pochopit především příčinu svých pudů, žádostí a myšlenek.

5. Hleďte ve vašem duchu spočívá v podstatě pohřbena celá nekonečnost, a k tomu ještě každá jednotlivost nekonečněkrát. Odtud také pochází to, že si můžete například vedle sebe myslet nescíslně mnoho Zemí, Sluncí, stromů, zvířat, lidí atd. to jest můžete (v sobě) do nekonečna rozmnožit jeden a týž jev, Zemi, Slunce, strom, zvíře, člověka atd..Neboť kdyby tomu tak

nebylo, pak byste byli se svým myšlením brzy u konce. A toto se děje tímto způsobem aby se vám to učinilo řádně srozumitelně jasným!

6. Postavíte-li totiž naproti sobě dvě velmi světlá zrcadla, bude se jedno v druhém dokonale zobrazovat. Tento obraz se pak bude opět zrcadlit v zrcadle prvním a toto zrcadlení pak opět v zrcadle druhém a tak vždy vzájemně a v pravé barvě, a to ovšem vždy dále. Právě tak je tomu s vámi! Vaše duše je takovým zrcadlem a váš duch je zrcadlem pro vnitřní duchovní svět. Odtud se tedy také stává to, že vše a každá jednotlivost je nespočetněkrát přítomna ve vás, a proto také u ducha rychlá přítomnost toho, co myslel a chtěl.

7. Nuže, vy však víte, že čím jemněji je nějaké zrcadlo leštěno, tím se také obraz stává. Jestliže tedy vaše duše, je pokorou náležitě čištěna, aby se stala úplně urovnanou plochou tím, že jí bylo odňato každé vyvýšení, pak začnete brzy spatřovat v sobě zázračné věci totiž: duši vnější formy, a s duchem ze Mne však, který je duší ducha, úplný obsah každého předmětu.

8. A dokládám příklad: Mysleli byste si kámen aneb strom, zvíře nebo cokoli, tu spatříte nejprve vnější podobu. Potom se však bude vylévat světlo ducha do duše a tento obraz se skrz naskrz projasní. A potom budete s to takovou věc spatřovat skrz naskrz. Stane-li se pak zrcadlo duše světlem ducha velmi jemně lesknoucí, pak se začnou formy v duši zrcadlit a tím se také stanou vašemu rozumu viditelnými, jako byste je viděli očima tělesnými. A kdybyste pak chtěli s takovou věcí mluvit, pak bude Můj duch ve vás – z něhož vše, od největšího až do nejmenšího, není nic jiného nežli ustálené aneb zpevnělé myšlenky vstupovat do myšlené věci a z ní z prazákladu mluvit.

9. Hled'te, tu je nyní před vašima očima, ušima, srdci odhaleno, jak mohli kdysi Adam a Ábel a mnozí jiní mluvit s veškerým stvořením, a jakým způsobem byste se také vy mohli uvést ve spojení s duchovním světem, jestliže pevně chcete.

10. Proto byste měli také napřed svou duši náležitě „čistit“, abyste se stali všeho toho schopnými! Neboť je toho ještě velmi mnoho, co vydává o Mně svědectví. Ale vy jste ještě příliš pošetilí a nesmyslní, než abyste postřehovali Mé jméno ve stvoření. Proto bruste, hlad'te a lešt'te pilně vaši duši, tak se budete brzy dívat na svět zcela jinými očima a nedospějete věčně k žádnému konci Mých zázraků.

11. Ať však jde příště nějaký dobrý písař s Mým sluhou za dobré pohody a při vhodné příležitosti k nějaké skále (anebo k jinému předmětu v přírodě), a Já ji nechám mluvit v Mém sluhovi. A co bude sděleno, ať písař zaznamená a uspořádá jako dobré svědectví tohoto Mého slova!

12. Neboť hled'te, nezáleží na tom, jaká je věc v prostoru a čase, ale vše záleží na tom, jaký je váš život mimo oba (prostor a čas, to jest ve věčném bytí). Očima těla spatřujete věci kolem vás, a očima duše spatřujete ve vás, a očima ducha spatřujete v centru věci také vaší bytosti. Ale teprve přistoupením Mého ducha stanou se všechny věci schopné řeči a živé skrz naskrz.

13. Hled'te, Já váš svatý Otec, ukazuji vám mnoho! Proto buďte horliví v lásce, aby Má milost nezůstala na cestě! Amen.

Slovo o přímlově.

28. července 1840 v poledne.

Ó Pane, děkuji Ti co nejpokorněji pokud se týče Španělska! Smím se ještě déle za něj modlit? A jednal jsem správně, že jsem se za něj modlil! Hle, zda neříkáš: zápasí-li umění (v nižší ziskuchtivosti) o chléb, je málo užitečné, a nepoddal-li se umění chléb, nalezlo se teprve ve své pravdě?!

2. Myslíš však, že Mou službou jest, když sluhové zápasí o světské věci o chléb, zlato a moc této Země?

3. Hleď, není země jako tato, kterou jsi jmenoval, která by se napáchala více nejhanebnějšího smilstva, tělesně a duchovně a více upalovala a vraždila za všech dob Mé nevinné děti. Kdybys mohl vidět a spočítat jako Já, kolik nevinných dívek bylo zhanobeno přefalešnými hordami mnichů a potom za živa pohřbeno a zazděno, kolik chlapců bylo obětováno sodomitskému smilstvu, jak mnoha tisícům a tisícům neslýchaných hanebností, podvodů a ohavností, zvláště ze strany duchovních se podle utíkali, a je aby dosáhli nepatrného časného cíle, jak veřejně zlořečili Mému psanému slovu, protože se nehodilo za podklad všech pomyslitelných ohavných činů potom bys ovšem velmi jasně viděl oč usilovala a zápasila Mně předstíraná služba!

4. A jako je každý dělník hoden mzdy své, tak jsem také těmto dělníkům dal dávno již velmi zaslouženou mzdu, jako odstrašující příklad pro hierarcha již časně a vyhradil si to věčně pro onen svět!

5. Že jsi se však občas pomodlil, bylo správné. Čiň jen tak dále a trvaleji! Neboť prospěch bude na tvé straně, cvičíš-li se v Mé velké lásce. Ale považ vždy při tom, že Mé soudy jsou vždy spravedlivé a stihnou jen ty, kteří si je již dávno zasloužili.

6. Kdyby byl býval Hus podle Mé rady moudrý, místo svéhlavý, jako Mikuláš Koperník, jenž byl moudrým počtářem v Mé stvoření nebyl by zahynul v ohni. Neboť pravím tobě: Máte vždy satana oklamat chytrostí vaši mírností. Amen. Já, spravedlivý soudce. Amen

Evangelium pramene.

Výpovědi u pramene Andritz, severně od Štyrského Hradce v blízkosti s.Víta Lorber vyslovuje co mu pramen tj. Pán jménem pramene, říká. Píšící: K.G.L., Andr.H., Anes H.

30. července 1840 v 16,45 odpoledne.

Dříve nežli vám já (pramen) ukáži svou podstatu, je především nutno vědět, odkud a jak vznikám.

2. Více než 4000 sáhů hluboko v šikmé poloze směrem k východu jest rozsáhlý, velký otvor, který vznikl božským ohněm při tvoření hor. V tomto otvoru se shromažďují všechny vody, které bývají nasávány horami z vlhkého vzduchu. A ježto tento velký, rozsáhlý otvor je takto udržován téměř stále plný a břímě nad tímto otvorem vyvýšených horských mas, jakož i v této hloubce již velmi zhuštěný vzduch tlačí (na vodstva), pak nejen na tomto místě, které právě vidíte, nýbrž ještě na mnoha jiných místech je tato podzemní voda dopravována na denní světlo, jak malými tak i většími otvory a dutými chodbami hor. Neboť hleďte, že jsem tímto způsobem dopravován k povrchu země, na níž se nalézáte, nahoru a ne do hlubiny dolů, jak by se mnohý domníval, děje se proto, že podklad mého podzemního bydliště, což nazýváte koryto, je pevné a velmi čistá skála, v níž odpočívám jako v kotli.

3. V tomto kotli jsou však tři jako rámě tlusté žíly, které se táhnou severovýchodním směrem více než tři míle hluboko pod horou, kterou nazýváte „Schöckel“. Kde je ještě daleko větší kotel a vodní nádrž, která povstala rovněž vznikem uvedené hory božským mocným ohněm, jímž je Otcova láska !

4. Původně řádil v těchto otvorech ještě po mnohá staletí oheň a hořel uvnitř ustavičně dále. A když voda rozsedlinami za planutí ohně vešla ve styk s ohněm byla vypařena a strávena. A Má klidná síla se stala ohněm čilou a musela pomáhat dopravovat podzemní masy na denní světlo. Když se však tyto rozsedliny roztrhávaly a stávaly se větší a větší a já jsem tím mohl rovněž ve stále větších a větších masách vnikat a padat tam, abych mírnil velkou zpupnost ohně,

který ačkoliv pochází z Otcovy lásky, obsahoval nicméně značnou část hněvu Božství tu ve spodních částech kotle poněmáhle vyhasl jen již občas ve vyšších oblastech navršených mas ještě po dvě staletí.

5. Konečně však, když podle vůle Stvořitelovy obdržely hory náležitý tvar, výšku šířku a tíhu, tu poslala Věčná láska jednoho dobrého malého andělského ducha a nechala oheň zcela udušit.

6. Ať si tu však nikdo nemyslí, že takový duch hory ovládající je bajkou! Neboť, ježto láskyplné moci věčného jsou z lásky ochotně poddána nesčíslná množství duchů a tito nalézají největší radost a blaženost v tom, dá-li jim láska ohně jen někde něco dělat, poskytně tedy láska Páně také ráda duchům co milujíce žádají.

7. Hledte, jak mne tu před svými zraky spatřujete vnikám k tomuto viditelnému místu jen malými žilkami as sto sáhů nahoru. A hledte, kdyby nebyl mému postupu přidělen také blahovolný duch a nečistil mé cesty, byly by již dávno ucpány mou tupou nešikovností, anebo by jinak byly zničeny. Ale právě tento mi přidělený, mé cesty střežící duch udržuje tyto mé malé cesty téměř přes tisíc let v témž krásném, klidném a libém pořádku a nenechává mne pro výmluvný příklad, stávat se kalným, aby lidé, kteří mne pro svou čistotu a tiché ústraní rádi navštěvují a své oko potěšují mou radostnou svěžestí a jasností, si připomínali a dobře uvážili (jsou-li i jen trochu čisté. Boha hodné myslí), že čistota a jasné nazírání až do základu jak vlastní tak i jiné bytosti, může být způsobena Bohem jedině jen klidným a skromným vystupováním v tiché, do sebe obrácené osamělosti.

8. Kdysi bydlelo v tomto okolí několik zbožných lidí, jejichž myslí byl Bůh a jejichž konání nebylo nic než láska. Tito lidé přicházeli téměř denně se zbožnými a prostými srdci na toto místo, kde právě jste. A když tu vykonali bohulibé rozjímání, pobožnost a obětování svého denního díla Pánu, tu vyšel vždy od místa po levé ruce pomníku (který byl zde teprve před velmi krátkou dobou nedůstojně postaven), týž dobrý duch a učil zbožný zástup Boží lásce a moudrosti, poslušnosti a pokoře a v nich poznávat velkou lásku Boha a tudíž také (všeliká) zázračná tajemství přírody.

9. A zde se potom tito lidé bavili celé hodiny s tímto duchem. A on je opouštěl jen když ho volalo nutné jednání. Tu byste měli být přítomni a vidět mou hladinu, pak byste viděli, že před Bohem dává vše radost a pro radost je přístupné. Pravím vám jen tolik ale ať vám to nepřipadá směšné já jsem skákal jako čilá tanečnice ve své malé kotlině, a kameny stály tleskající v duchaplném souhlasu.

10. Ale lidé nyní žijící, kteří se stali ještě daleko hmotnější nežli tyto mne obklopující zvětralé kameny, nemohli by ovšem nikdy zažít takovou přirozeně duchovní veselou podívanou. Neboť kde v sobě neoživil život ducha vlivem duchů nebe poslušností a pokorou před všemohoucím Stvořitelem, toho život je pouze hmotný život a je udržován duchy hmoty, kteří do něho přicházejí pokrmem a nápojem. Takový člověk, ježto se tím stává opět hmotou, nemůže svými hmotnými smysly také nic vidět, slyšet a pociťovat nežli jen hmotu, z níž je, žije a tyje.

11. Ale zcela jinak je tomu s pokorným a poslušným duchovním člověkem. Ten nevidí jen hmotu, nýbrž vidí ve hmotě živě a moudře vládnout jemu přibuznou, původní duchovní bytost a skromnou rozmluvou s takovým duchem se dozvídá nejhlubší vysvětlení a rozmanité, tu a tam celé, tu a tam rozrušením hrubší hmotě. Ale nejen s jedním duchem se může dát do rozhovoru, nýbrž je tu mnoho duchů pro každou říši viditelné přírody ať živé, ať zdánlivě živé, jakož i zcela zdánlivě mrtvé přírody s nimiž může navázat poučnou řeč.

12. Hledte, pozorujete-li mou hladinu, shledáte leckteré pohyby mého povrchu, řádný pravidelný, kruhový, který je způsobován vnějšími okolnostmi rušící mou hladinu.

13. Hledte, (prvnější) pohyb, byl by vám, kdybyste byli v životě ducha, nejen pohybem způsobenými hrubými hmotnými okolnostmi, nýbrž objevili byste dokonce podivuhodné, dobře čitelné písmo všemohoucího prstu Božího a to ve velké jasnosti. Leč ježto nejste toho schopni, povím vám nakonec něco o této duchovní abecedě a jejím hlubokém významu.

14. Tento kruhový pohyb vzniká hmotně, duchovní z mého nitra vzhůru vystupující bublinkou, kterou (nedivte se tomu, co vám sdělím) umírněná duchovní bytost se osvobozuje z příliš tvrdého tlaku mrtvé hmoty, z čehož si můžete také vzít následující, duchovně přiměřené poučení, že také váš duch (to jest duše) byl předně podobně zproštěn hmoty a že on rovněž ve vás kde je také vázán ještě na hmotu má jít podobnou cestou z nitra vaší bytosti až k vašemu povrchu a zde se zjevit v takovém neuspořádaném, bohopodobném kruhovitém působení, aby uvedl vaší celou bytost, jež je o sobě hmotná, stejně jako můj zrcadlový hladký povrch, do dobře uspořádaného pohybu. Mé postavení budiž vám však také přiměřeným obrazem, že bohopodobný život ducha se stává tím krásnější, čím více jste se stáhli zpět ze zlého světa venku burácejícího.

15. Toto málo co jste zde slyšeli. Je vše co vám mohu a smím v této chvíli o sobě a ze sebe sdělit. Budete-li však pozorovat svým duchem na vašem povrchu podobné životní pohyby, jak vidíte na Mém zrcadlově hladkém povrchu, pak přijďte a učte se na mém malém a mělkém břehu hlouběji poznávat zázraky božské lásky a moci! Amen.

Každému své.

2. srpna 1840 odpoledne

Mezi vámi jsou někteří, kteří se při Mých zjeveních nechávají věcmi přírody mnohými skrupulemi (úzkostmi) a z nich vzrůstajícím smutkem následkem své pošetilosti zajmout – ježto nevidí a neslyší tolik jako Můj sluha.

2. Těch se táží k jejich velké útěše: Pročpak vlastně ještě nikdy nezesmutněli, když viděli, že na vrbách nerostou hrozny? A přece je vrba neméně dílem Mé všemohoucí svatosti jako sladký ducha-plný vinný keř! – Pročpak neplakali a netruchlili apoštolové, že jsem se také každému nezjevil jako Janovi?

3. Proto buďte jen veselí a plni radosti v srdcích! Neboť Já, váš Otec, vidím čeho každému prozatím třeba a dávám každému tolik, kolik může lehce snést.

4. Hledte, Můj sluha je malý a prostý a má jemné srdce a běhal za pokorou a Mou láskou již několik let. – jestliže jsem mu nyní dal malé světlo Mé milosti, věřte, že je ve všem skrze pravdivé, ježto všecko přichází přímým směrem z nejbližší blízkosti bezprostředně do něho a to proto, že to tak chtěl mít, což je mi také nejmilejší!

5. Neboť oč tu někdo prosí ve jménu Mém, bude mu bez falše a klamu dáno ovšem ne přes noc, nýbrž ponenáhlu, podle jeho síly a pevnosti.

6. Proto milujte Mne a věřte nepochybně tomu, co vám sděluji skrze svého prostého sluhu! Uvedl-li vás již kámen v úžas, co teprve žasnete odhalím-li vám tělesně a duchovně celé Slunce! A co potom, když anděla!?

7. Proto buďte veselí a plni radosti v srdci! Neboť Já, váš Otec vidím, čeho je každému prozatím zapotřebí. Amen.

O životě stromu.

6. srpna 1840 odpoledne v lese Friabergském a sv. Leonarda, Graz (Štýrský Hradec)

Les se skládá z borovic, smrků a jedlí. J.L. mluví, vlastně Pán skrze něho K.G.L, Andreas H., a Ans H. píše: Zde v tomto lese, kde právě jste do jehož prapodstatné hlubiny zamýšlíte vniknout, stojí již po desáté les, a to osázený vždy týmž druhem stromů, jenž je v souladu s povahou půdy, na níž by se zde jinému druhu stromů snadno nedařilo.

2. Neboť hledte, každý strom stojí na svém místě a zapouští tu velký počet velkých kořenů a zvláště také malých, tak zvaných vlasových kořenů, do kypré půdy, na níž se nalézá. Každému takovému stromu je však dána vegetativní (rostlinná) duše, anebo jak tomu snáze porozumíte, v každém stromu přebývá němý duch.

3. Tento duch má zcela prostou inteligenci. Touto Mnou propůjčenou mohoucností poznává v půdě jemu prospívající živiny, tvoří si podle Mé vůle na kořenech, kde zejména přebývá, mnoho tisíc paží, jimiž v kypré půdě uchvacuje šťávy a vhání a vede je rourkami a kanály jím utvářenými až do nejvyššího vrcholu a do všech větvek stromu.

4. Ale šťávy, pokud je pod zemí poznává vhodnými pro svou přirozenost, roztrídí do různých částí teprve ve větvích. Hrubší šťávy se skládají do kmene, a i odtud bývají ještě nejčistější šťávy puzeny přes sféru kmene a tvoří tu kůru aneb takřka kůži aneb oděv stromu.

5. Jemnějších šťáv se používá k tvoření větví, neboť hledte, kdekoliv vyrostla z kmene stromu větev, právě na tomto místě spatříte tuto větev vzniklou mnohem jemnější a kompaktnější maso (hutnější) hmotě téměř ještě až do středu kmene. Že se toto takto děje, pochází od prosté inteligence ducha stromu, který tu dělá vlákna a rourky dřeva, větví desetkrát jemnější nežli hlavního kmene. Těmito jemnějšími ústroji mohou tedy být proháňeny také jen mnohem jemnější šťávy, které jsou již rovněž, mnohem substanciálnější (podstatnější).

6. Pozorujete-li nyní větve, uvidíte že z větví samých vyčnívá ještě mnohem větší množství větviček. Tu se děje totéž z větví do větviček, jako z kmene do větví. A tak je šťáva ve větvičkách opět více než desetkrát jemnější a substanciálnější a tím také silnější, nežli šťáva z kmene do větví.

7. Teprve větvičkami bývá na mnoha tisících místech v dobrém pořádku ponecháno množství nejmenších rourek otevřeno. Těmito rourkami bývá desateronásobně zjemnělá – aneb jak tomu snáze porozumíte v desateronásobně zjemnělá – aneb jak tomu snáze porozumíte v desateronásobném (podle vašeho učeného výrazu) „chemickém“ zjemnění poháněna šťáva ven. Z této šťávy vytváří duch podle své prosté inteligence listí aneb jehličí podle Mého řádu prospívající takovému určitému stromu. A dosáhl-li takový list aneb taková jehlička řádné dokonalosti, pak bývají kanály a ústroje jež do nich vedou z větviček pohnáhlu ucpány aneb uzavřeny, a to tak, že z tisíce vedoucích tam rourek bývá jen jediná střední rourka ponechána otevřena, kterou dostává list potravu k svému udržování.

8. Konečně se však i tento kanál uzavře. A ježto pak list nedostává již řádné potravu k udržování, spadne uschlý a mrtvý ze stromu.

9. Na nejkrásnějších výběžcích větviček se však nachází v průměru šicí jehly milion nejjemnějších ústrojí, které jsou vybaveny animálním (živočišným) životem. Dostanou-li se tam šťávy, nastává tam hotový boj a válka, neboť tu chce duch ve své nečistotě dostat ze svého vězení (ve stromě) na svobodu a nechat celou existenci stromu takřka na holičkách. Leč při tomto předsevzetí se pak tyto ústrojí zužují tak, že mu průchod uzavírají.

10. Ježto tím ve své prosté inteligenci zpozoruje své uvěznění, upouští ponenáhlu od svých neplodných pokusů a bere své útočiště ve skromné pokoře, čímž se pak celá jeho bytost začne přeměňovat v lásku.

11. Jakmile se nyní toto děje, tehdy se tyto velmi snížené ústrojí teplem jeho lásky změkčují a rozšiřují, a on sám se tím stává svou láskou éterický a skutečně živoucí.

12. Stalo-li se toto, pak vzpomíná ve své zvýšené inteligenci na přiměřené dobro lásky, usadí se, působě v lásce, na nejvznešenějších výběžcích těchto ústrojí jako plod stromu. A když se nyní jako takový ve velikosti vašich očí jeví sotva patrně, působě v lásce usadil, tu pak nechám ze Svě slitovné lásky vdechnout teplem milosti a světlem Slunce nesmírně malou jiskérku.

13. Tuto jiskérku pak na mnoha stech nasazeních a výběžcích dychtivě uchvacuje a pečlivě do malé slupečky uzavírá. Když nyní nastalo toto takřka přirozenoduchovní manželství, pak se utváří ihned květ, jako ústroj plození a konečně také stromu přiměřený plod, jenž teplem jiskérky, vždy víc a více se šířícím, bývá přiváděn ke zraní.

14. Tu se častěji stává, že v bezstarostné lenivosti ducha bývají u takových stromů mnohé výběžky přehlédnuty, načež pak po krátké době uniká tato jiskérka opět k svému původu. Tehdy se cévy větvičky ihned sevřou a nedávají takovému nasazení plodu již žádné potraviny. Takový plod padá brzy zvadlý a mrtvý se stromu.

15. V plodu však, který se tu stal dokonalý, bývá tato životní jiskérka v jemné slupečce uprostřed semene ovšem pečlivě uschována. A ježto je to životní jiskérka z Mé slitovné lásky, obsahuje, podobně jako její původ, jímž jsem Já Sám, svého druhu nekonečno. Tu by mohlo z jednoho seménka i jen v tisíci létech vzniknout více nežli právě tolik milionů podobných stromů a tak dále do nekonečna. Neboť Já jsem věčný a nekonečný, v tomto nejmenším jako v tom největším a nekonečném samém.

16. Nuže hleďte, tu máte nyní jeden strom, anebo kolik jich chcete v jeho celém trvání a nyní musím ještě ukázat jeho vznik, jakož i jeho konec.

17. Vznik takového stromu je o sobě velmi prostý. Takové seménko totiž padne anebo bývá vloženo do země. Jakmile je v zemi, přivolá ducha (přírodního ducha) upoutaného do hmoty k sobě a do sebe. Tím nyní takový duch obdrží prvý životní popud a nejprostší inteligenci své bytosti. Ježto je v základě zlý, chce se ihned oné (ze slitovné lásky Boží semeni vdechnuté) životní jiskérky vražedně zmocnit, leč tato životní jiskérka ustavičně uniká jeho úsilí. Proto tento duch vyhledá pak vždy jemu podobné části aneb jemu podobné duchy v zemi a tím se zřejmě zvětšuje a rozmnožuje, jak se můžete přesvědčit na vzrůstajícím stromu. Neboť tento vzrůst stromu se děje právě oním vražedným úsilím tohoto odpoutaného ducha aneb chcete-li celé legie takových duchů.

18. Životní jiskérka uniká však vždy výš a výše z dosahu takového zlomyslného usilování. Ve své zlobě se mnoho milionů takových (životní jiskérkou přitahovaných) duchů zatvrzuje opět v němou, mrtvou hmotu, což můžete dobře pozorovat na dřevě a kůře stromu. Takovým často po mnoho let pokračovaným úsilím bývají tací duchové (konečně) přece opět pokořeni a dojdou potom přiměřené svobody a sjednocují se konečně s životní jiskérkou.

19. Takovýto duch, který se tímto způsobem v lásce spojil na zásadách s životní jiskérkou, se po uzrání étericky uvolňuje a bývá veden podle Mého věčného řádu do vyšší, inteligentnější bytelnosti, a tak dále až konečně k vám lidem samým.

20. Byl-li (totiž) takovým stromem, jakožto hmotným vykupitelským ústavem vykoupěn dostatečný počet (přírodních duchů) a spojili se tito vykoupení duchové ve své éterické svobodě

z nejrozmanitějších stromů a rostlin milující se takže tvoří jednoho ducha vyšší inteligence, pak potom bývají tací duchové přeneseni do světa zvířecího a tam přivedeni k druhému stupni.

21. Spojí-li se opět všichni duchové zvířecího světa v lásce v jednoho ducha, pak je takový duch způsobilý (vystoupit) do vyššího stupně a jako prostý duch (a to jako „duše“) být vložen do člověka, odkud po své zralosti, samostatně svobodně působě, může vstoupit k nazírání na svůj věčně milující Prazdroj. Takový duch nebude mít nikdy co dělat s hmotou. Jen s duchy stalými se v člověku opět zlými. Kde žádný prostředek lásky rozumně nic nepomůže, bude zase nastoupena podobná zdlouhavá cesta.

22. Takto vysloužilý pahýl (který vylíčeným způsobem odevzdal své duchovní životní prvky do vyšších stupňů bytí) stává se pak opět mrtvý, uschne a shnije aneb, což je pro něho lépe, bývá uťat a spálen.

23. Nuže hledte, takové je tajemství rostlin, keřů a stromů od jejich vzniku až k jejich konci!

24. Leč, ježto jsem hned z počátku poznamenal, že zde stojí les již po desáté, dodám vám ve vši stručnosti ještě něco: Hledte, rovněž tak často tato půda, tlumíc pekelný zuřivý oheň, satanské zlomyslnosti, byla čas od času přes sto let zaplavována. Proto kdybyste na mnohých místech kopali jen několik sáhů hluboko, dostali byste se brzy na jednotlivé zuhelnatělé stromy dávnověku, kde byste na mnohých místech dosud se vyskytující pryskyřičí našli zachovalý hmyz z oné doby. A to byste nacházeli ve vrstvách po deseti, dvaceti, padesáti, pětistý, tisíce a ještě více sázích hluboko.

25. Hledte, co činím kvůli jedinému pyšnému andělu (míněn jest Lucifer). Pravím vám, nebyla by nikdy stvořena Země, ani Slunce, ani někde něco jiného hmotného, kdyby byl tento jediný zůstal pokorný. Ale z lásky jsem Já věčná láska naplnil nekonečnost Slunci a Světy, abych mohl i nejmenší částku tohoto padlého ještě zachránit.

26. Proto rozvažte také vy, co vše jsem kvůli vám učinil, ještě činím a činit budu věčně. Amen. Já věčná láska. Amen !

Lásku chci !

Něco pro všechny a především pro A.H.

8. srpna 1840 odpoledne.

Říkám-li vám ve volných dnech podivuhodné věci
z úst chudého, slabého sluhy
zvu vás tím k svátku nejnovějšímu,
jenž budoucně v lásce vás má spojovat
abych založil svatou Říši na Zemi !
Hledte, tu zesmutníte a zeslábnete ve víře,
pomyslivše: Vždyť přece na trní hrozny nerostou!

V budoucnosti nemá nikdo po takových hodinách,
které jste prožili v Mé milosti –
kdy vám jen z převeliké lásky
závoje kal z očí vlídně snímám
a též i hříchů množství, úzkosti v srdci chovat.
Vždyť vám žádné nové přikázání nedávám.
Jen láska vám všem chybí.

Hledte, co se vám o věcech zde zvěstuje,
vychází, jako vše jen z Mých úst.
Říkám-li vám tedy věci neslýchané.

pějí-li Já Sám o Své velikosti,
pak považte, že jsem to já pln milosti,
jenž vám ukazuje svaté stezky lásky.
Neboť co hříchy jsou neví jinak nikdo,
leč ten, jemuž to chce Otec sdělit.

Já nebudu nikdy soudit podle víry,
nikdy na oči klást šrouby nucení.
Každý ať věří podle síly zraku
ducha svého. Pochop však každý,
co věří a jak miluje!
Jinak, pravím, bude zarmoucen
až do hloubi srdce svého,
dříve nebo později ještě na Zemi.

Já jen lásku přikázal jsem vám,
nikdy víru posly nebeskými.
Víře jsem jen učil, k víře radil.
abych probouzel vás k ušlechtilým, činům.
Kdo zde z pravého základu srdce miluje,
tomu dám v tu chvíli světlo víry.
Ježto ke Mně své srdce obrátil,
V Mé milosti zdokonalen bude.

Ježto také vy jste ke Mně srdce obrátili
a tak mnohou prosbu o světlo vyslali,
přicházím láskyplně v tmavé noci
co pravím dobře uvažte –
já Sám k vám, jako Utěšitel a Učitel
a jako pravý milosti Množitel.
Nuže, když tak, co rmoutí vaše srdce_
Víte to snad? – jen vaše slabá láska!

Já lásku chci, neboť ona život jest !
Lásku jsem obětoval na kříži.
Já, jenž věčně Sám Láska byl,
přináším vám opět Lásku.
věřte tedy, což rád pravím,
ať je to duchů blízké nebo vzdálené,
neboť dávám vám to volně za odměnu.
Avšak jen v lásce trůní slast nebes!

Hledte, jestliže vám nyní odhaluji hmotný svět, nechci tím docílit nic jiného, než abych vám náležitě jasně před oči postavil neprospěšnost světské lásky aneb spíše sebelásky a tělesné lásky z čehož poněmáhle přece konečně jednou poznáte a pochopíte, že vám nemá vůbec nic záležet na světě hmotném, nýbrž vše jen na Mně, Mé lásce a z vyplývající milosti.

2. Nemohli byste se ostatně vhodně otázat: Pročpak nemáme krásný svět a jeho poklady milovat a ze všech sil usilovat o jeho neomezené držení, vždyť je přece také Bohem stvořen, k čemu tedy takové přikázání?!

3. Odhalují-li vám však nyní podstatu světa a jeho hmoty, pak považte, že vás tím chci ze Své velké lásky zprostit velkého boje o vaše úplné znovuzrození. Neboť teprve hmotu hlouběji a hlouběji poznávat bude vám tím jasněji bít do očí také její mrzké hodnoty. A shledáte, že v smrti není dobře přebývat. Amen. Já, váš nejlaskavější Ježíš! Amen. Amen. Amen.

Evangelium vinného keře.

9. srpna 1840 dopoledne.

Ve vinici Andr. H. u Marie Schnee (Sněžné) poblíž kláštera Karmelitánek J. L. mluví K.G.L.G.B. Andr.H. a Ans. H. píší.

Na místě, kde právě jste, byl před několika sty léty ještě hustý les a křoví a houští. A před dvěma tisíci léta pohrávaly si ještě mocné vlny se slatinami hor a naplňovali jimi prohlubeniny roviny.

2. Tyto výšiny anebo spíše toto malé převýšení nad rovinou, kde se již od několika let sázejí révy, vznikla rovněž, jako jiné vysoké hory průběhem dob vnitřním ohněm Země. Leč co se právě týče povrchu aneb vrcholu, je tento spíše usazeninou dílem postupu tvoření sousední, větší hory, dílem však naplavením vlnami, které tu byly bržděny ve svém rychlém proudění naproti stojícím Schlossbergem. Hledte, toť předběžné nutné seznámení se s utvořením tohoto malého místa.

3. Nuže hledte, v Mém řádu je toto vůbec zařízeno tak, že vždy ušlechtilejší stupeň rostlin zatlačí méně ušlechtilý, a to vlivem povětrnosti a potom však hlavně lidmi. Neboť kde na nějakém místě delší dobu rostly a stály a živořily neplodné stromy, trní a bodláčí, tam se půda tohoto místa zušlechťuje totiž tím, že stromoví, křoví a trní, které tu bylo k inteligentnímu (vyššímu) dalšímu trvání neužitečné, opět odumře a shnije a tím vytvoří úrodnou zemi. Potom s Mým uspořádáním nastává to, že na takových úrodnějších místech se děje lidskýma rukama ušlechtilejší osázení, čímž pak propadlým duchovním inteligencím se otvírá nová a také dokonalejší cesta k jejich opětovnému vykoupení

4. Vinný keř je právě takový ušlechtilejší druh rostlinstva, který teprve po slitovné potopě za dob Noema byl (jaksi) umyt a Mnou přetvořen a požehnan, a to proto, že při svém prvním vzniku, pocházející z vůle Mého nepřítele, stal se prvému člověku – ježto tento právě nejvíce na Mne zapomněl a tak do denního světla kráčel ve svém potěšení nejprve budícím kamenem úrazu a prvého člověka tím jaksi přinutil třebaže těžce obtížen jedovatými bobulemi, přece opět vrátit se do svého domu *(Týká se to Adama viz. „Řádu domácnosti Boží sv.1 kap.13.4)

5. Nuže hledte, právě z této příčiny jsem odňal, jak již zmíněno po potopě vinnému keři jed a čtyřikrát jsem jej požehnal, zatím co vodu jsem požehnal devětadevadesátkrát a právě tímto čtyřnásobným požehnáním patří vinný keř k nejušlechtilejším druhům rostlinstva.

6. Dříve však nežli vám budu moci něco říci a odhalit z nejnvnitřnější hlubiny této rostliny, musím ještě napřed nutně seznámit s její vnější – jak říkáváte – botanickou rostlinnou podstatou.

7. Hledte, v každé bobuli naleznete jedno, často také několik téměř srdcovitých jader. Z takových srdcovitých jader můžete vždy soudit na větší anebo menší dokonalost rostliny. Neboť jako srdce zvířat, čímž se stávají dokonalejší stává se vašemu srdci podobnější a podobnější tak je tomu u jader z říše rostlinné. A spokojení duchové takových ušlechtilých rostlin mohou také přeskočit při svém novotvoření velký počet zvířecích stupňů, ano často dokonce být přijati ihned do třídy lidí. A mají také ještě tu výhodu, že zatím co jejich duchovnost pokračuje klidně svou cestou dále, jejich hmotná stránka skládající se z nesčetných jemných slupeček, z nichž v každé je uzavřena vyšší životní živná jiskra, slouží vyšším živým bytostem především ku potravě těla a tím právě také k výživě a vytváření duše.

8. Plody jako například obilí a jiné hrubší druhy ovoce slouží zvláště k výživě těla ale plod vinného keře slouží, v čistém a mírném požívání více k oživení duše nežli těla.

9. Nuže hledte, jádro hroznu je tak uspořádáno, že uprostřed bobule roste jako dítě v lůně mateřském a dozrává i s bobulí. Tu se tedy děje to, že dření révy vystupuje vlasovou vašim

očím neviditelnou, více než jako pavučina jemnou rourkou éterická ohnivá šťáva. Pozorujete-li révu, shledáte, že má velmi mnohé články. U každého takového článku zjemňuje se tato rourka a na místě, kde se nasadil plod hroznu je ještě rozdělena v mnohá ramena což můžete seznat z toho, když spočítáte jádra hroznu, neboť každé takové jádro je spojeno jedním takovým ústrojím.

10. Ale nikoli pevné jádro, které vidíte, bývá utvořeno z této ohnivé šťavy, také ne tímto pevným jádrem uzavřený olejný plod, nýbrž v tomto olejném plodu je uzavřena neobyčejně malá a jemná vnějšímu tvaru jádra podobná slupečka, a to tak malá, že zaujímá jen desetitisícinu velikosti olejného plodu. Tato slupečka tedy je naplněna touto ohnivou substancí (ohnivým základem milosti.

11. Stalo-li se nyní toto, pak je ona vlasová rourka, na níž slupka visí ihned pevně zadrhnuta. A od této rourky se pak tvoří několik malých ramen aneb pobočných kanálů a obklopují, takřka ovíjejíce, tuto slupečku zmíněnou olejnatou substancí, která se právě tím stává sladce olejná, protože se Mou slitovnou láskou tvoří z ušlechtlejších, dříve již neušlechtlejších rostlinstvu uzrálých duchovních substancí.

12. Odehrál-li se jednou tento druhý děj, pak bývá tato vlasová rourka po druhé opět zadrhnuta a tvoří téměř již současně pevné jádro, což se děje takto: Ježto totiž za krátkého časového údobí zádrhu se šťávy v celé délce této rourky zhustily, rozráží pak šťáva vždy pod místem zádrhu, kde je ovšem rourka nejjemnější a nejkřehčí tuto rourku na mnohých místech. Pak se z ní zhuštěné šťávy rozlévají kolem olejného plodu a tlačí se o závod v horlivé lásce kolem střediska své živé svatyně.

13. Když nyní jádro jaksi dosáhlo své pevnosti a ještě vždy usilující šťávy narážejí na sobě rovné a nepociťují již tepla vnitřní jiskérky, pak prorazí tyto šťávy v kruhu tento kanál a opředou jádro jako housenka svou kuklu.

14. Zároveň však se z vnějších, hrubších kanálů, které vystupují révou, tvoří hrubší slupku, což se vše přirozeně děje prostou inteligencí duchů přebývajících v takové rostlině.

15. Dosáhla-li taková hrubší slupka řádné, určité pevnosti, pak se ušlechtlejší jádro obklopující nádoby rozskočí a tekou pak v nasládlé, lidové šťávě do této slupky. Leč ježto tato slupka je však stvořena rovněž původně ze šťáv, které ve své přirozenosti musejí být trpké, aby plod aneb spíše slupka obdržela pevnost setkávají se nyní uvnitř této slupky z počátku dva druhy šťáv, totiž trpká a sladká, odkud tedy také pochází, že nezralá bobule chutná velice trpce.

16. Časem však bývá to trpčí a horší vnitřním sladkým a dobrým přemoženo a zapuzeno na vnější hranice jako pevná slupeční masa. A tak bývá potom, vám k dobrému příkladu, životním z nitra vystupujícím dobrem předně udržován na svobodě, což zde ukazuje jádro, ježto všechny obklopující je šťávy se stávají vždy lahodnější a řidší a tedy také zralejší a lihovější, a za druhé překonané trpké a jaksi špatné se stává rovněž dobré, ježto se stává všeobecnou nádobou takové rostlinné svatosti.

17. A nyní hleďte dále, pozorujete-li dobře vinný keř, objevíte na něm rovněž listí, větve a místo větviček dobře vám známé úponky. V této rostlině, pozorujete-li je velmi pečlivě, shledáte vůbec již více zvířecího života nežli v nějaké jiné rostlině.

18. Tyto úponky vznikají sice týmž způsobem jako hrozen sám, ale duchové měli v sobě ještě příliš málo dobra lásky, proto také příliš málo života, aby vytvořili plod. Když nyní dosáhli své úplné velikosti, aby vytvořili plod. Když nyní dosáhli své úplné velikosti a zpozorují, že v nich není života k vytvoření plodu, a to pro jistou bezstarostnost, pak se ve své prosté inteligenci domnívají, že jim jiskérka života jaksi utekla. Tu se rozprostírají jak je možno daleko, a když pak narazí na hmatatelný předmět pak se ve své slepotě domnívají, že našli život, opletou jej pak

podobným způsobem jako jemnější nádoby jádro, a již jej neopustí, Leč následek ukazuje, že při takovém rozprostírání ovinuly svými rameny místo života jen - a zemřou sami tou smrtí.

19. To budiž také vám malým pokynem! Neboť když někdo, nedbaje svého nitra, míní hledat plnost života jen v rozsáhlém prostoru a tvoření, ten má rovněž své rámě a oči vtaženy po smrti zatím co Já přece každého denní zkušeností makavě učím, že svět se stává vždy krásnější, nádhernější a vyjasněnější, čím jste od něho vzdálenější. O tam by vám měl dát nikoli nevýznamný pokyn již rozhled nějaké krajiny. Neboť na vzdálené pohoří pohlížíte často se zbožným, rozohněným potěšením. Jak je to však potom, přijdete-li k pohoří samému, že na této hoře anebo pohoří nenacházíte již nic krásného a také žádné jiné potěšení nežli potěšení rozhledu opět jiných krajin?

20. Hleďte v tom spočívá také to, že čím více se vztahujete a takřka se ho vzdalujete, tím se vám jeví krásnější, vyjasněnější a průhlednější, teprve tu mu ten, kdo Má díla pozoruje a jich si váží, má z nich čistou rozkoš.

21. Neboť hleďte, život přebývá v nitru a smrt v zevnějšku! Kdo usiluje o život a stává se živým, tomu je vše vyjasněno a živé. Neboť kdo má život před ním a skrze něho. Živému musí smrt vydat své zajaté.

22. Kdo se snaží o venek ať je to cokoli, ten se snaží o smrt a uchvacuje brzy co se nahodí, na co přijde, jeden to, jiný ono, což o sobě není nic jiného nežli smrt. Ten svůj život rozptýluje, slábne a slábne a nakonec zcela zmirá. A tím je pro něho také vše mrtvé a tolik jako vůbec nejsou. Odkud se tedy děje také to, že tolik lidí ze svých očí a srdcí ztrácí dokonce i Mne, jako nejživější život všeho života, jakoby vůbec již nejsou!

23. Hleďte, Já jsem se vám již jednou poněkud zmínil o evangeliu rostlin, tu tedy máte malé evangelium vinného keře! A tak poslyšme nyní ještě malou další úvahu o vinném keři!

24. Třetí zvláštnost vinné révy je list. Tento se tvoří z trojí šťávy. Z dřeni révy vychází totiž kanálky, a to právě na místě, kde réva vždy tvoří kolínko. A to se děje takto:

25. Jak jsem se vám již při vzrůstu stromu zmínil, děje se také zde ještě mnohem živější dychtění po Mé jiskérce milosti, která je uzavřena v semínku. A když nyní lstiví (přírodní) duchové pociťují vystupování této jiskérky v jemné ústřední nádobě, pak pádí hromadně rychle v tomto malém kmene za jiskérkou. Leč když jiskérka dosáhla jisté výše, pak ovine čemu nemůžete uvěřit, bleskurychle pobočné nádoby absurdních (nesmyslných) duchů. Tito pádí však přesto za jiskérkou a při tisícerém křivolakém pohybu hlavního ústroje nevědí, kam jiskérka zaměřila. Potom ji hledají na tom místě (kde réva tvoří kolínko) a vyráží pak zde a jemnější potenci (síle) z kmene a na této cestě tvoří řapík (stopku) listu.

26. Když tu nyní nějakou dobu v tomto řapíku dále se pachtili a přesto životní jiskérku nenašli, pak se ve své prosté inteligenci radí a chtějí se nyní obrátit všemi směry, aby našli předmět své vražedné lásky. Proto se všemi směry síťovitě rozpínají a pouští dolů množství výběžků, což tvoří na spodní části listu takřka chloupky. A síťová oka a mezery vyplňují pak svým hledáním rovněž svou substancí.

27. Nic jiného nežli jen jejich zvláštní špatná naděje je nutí, aby v masách po takových částech pádili ven. A když nyní životní jiskérka zpozoruje, že tu vytekla dostatečná masa ven, zadržne své kanálky až na jeden střední právě v té rychlosti, o níž se stala zmínka již dříve. Životní jiskérka sama však vyrazí často přímo ve středu takových hord, načež pak nastává známý děj.

28. Stejným způsobem se pak děje takový postup, kdykoliv na takové révě pozorujete kolínko.

29. Těmto listům nechává životní jiskérka vnikat, aby mohla převzít své další tvoření pod mírným stínem, a za druhé nasává pak sama pro vytváření šťávy obklopující její jádro z moře světla, jež se tu v hojnosti vylévá z Mého Slunce milosti éterickou látku do sebe, v níž vlastně spočívá ono čtyřnásobné požehnání.

30. Toto čtyřnásobné požehnání stává se pak když byl hrozen vytlačen, oním lihovým ve víně. Avšak teprve když šťáva vyvrhla ze sebe vše nečisté, jeví se ve šťávě ono lihové.

31. Hledte, také zde spočívá rovněž opět malé evangelium – jak vnitřní síla života přechází teprve tehdy účinně a citelně do očištěné hmoty, když tato samočinná, ovšem také jen Mou velmi silnou spolupomocí, se zbavila cizopasníků smrti. Tehdy se hmota sama stává vyjasněnou a čistou jako šťáva hroznu v sudě anebo v měchu.

32. Podobným vcházením do ústraní od světa do ochranné a pevné nádoby pokory bývá také vaše hmotná bytost působením jevícího se ducha očišťována. V této pokoře nastává pak podobné kvašení, čímž vše nečisté a mrtvé se vrací opět světu. Život však, spojený se svou posvěcenou hmotou zůstává, jako dobré víno v nádobě pokory ne věky ve vší síle pospolu.

33. Nuže hledte, tolik je vám dáno o vinném keři, pokud se to může snést! Ale spočívá ještě, jako všude skryto nekonečné, jež byste pro nyníšek nemohli snést. Leč svou dobou uslyšíte o tom ještě více, dílem skrze Mého sluhu, dílem však budete-li chtít být pozorní na své nitro, také v sobě samých. Amen.

Ohavnost podobenstvím.

9. srpna 1840 pokračování

1. Konečně vám dávám ještě malé notabene pokud se týče jedné ohavnosti,*která byla před více než sedmdesáti léty. Avšak dále to nepovídejte.

2. Majitel této reality měl řádně podle vašich zákonů svěřenou mu ženu, s níž kvůli jedné oblíbené nevěstce, žil v tříletém rozbroji.

3. Měl dům ve městě a byl tamním občanem, nechal však, kvůli svému smilstvu, svou ženu se svým dítětem bydlet zde (na statku).

4. Když svým nedbalým životem promrhal své jmění, chtěl také sáhnout na jmění své manželky, protože ho půvabná nevěstka v jeho skrze ochuzeném stavu nechtěla již vyslyšet.

5. Proto tedy jednoho dne vyšel a trápil neustále svou ženu, aby mu postoupila své jmění. Ježto však to nechtěla učinit, ani vůbec za žádné jeho licoměrné podmínky, domníval se nakonec, že to z ní vytáhne týráním.

6. Bylo to právě téměř v nynější roční době a kolem deváté hodiny večer, když ji začal týrat. – Leč ona se, pokud mohla také bránila. Ježto toto vše nic nepomáhalo, vzal provaz, vrhl jej své ženě kolem krku a škrtil ji v domnění, že nucena smrtelnou úzkostí, své jmění mu odkáže.

7. Leč ona pojala ve zbožné prostotě svého srdce pevné rozhodnutí, spíše zemřít, než ho podporovat v jeho smilstvu. Proto ji také až do půlnoci škrtil, kdy za mnohých bolestí, odporoučivše na Mne, vydechla svého ducha.

8. Když nyní viděl, že je skutečně mrtva, ulekl se tak, že na nějakou dobu pozbyl rozvahu.

9. Konečně však z bázně před soudem pojal úskočné rozhodnutí, vzal světlo, krumpáč a lopatu, udělal pět stop hlubokou jámu, vrhl ji do ní, jak byla oblečena a zahrabal. A sice to vše

pod lisem na víno, kam se nejméně mohl někdo dostat. Svým známým lhal a truchle vyprávěl, že se mu jeho žena ztratila.

10. Byla sice také ovšem tehdejšími velmi vlažným soudem na jeho žádost provedena tu a tam písemná pátrání.

11. Ale mrtvou nebylo možno mezi smrtelníky ovšem již nalézt.

12. A tento čin mohl být v oné době tím snáze zatajen, ježto se jak říkáváte, beztoho v této zemi náležitě nevědělo, kdo je pán anebo sluha, anebo kdo je kuchař anebo sklepník.

13. Nuže, tu máte také tuto událost! Ale co se týče jmen těchto osob, na tom nemusí záležet. Neboť v Mé knize je vše zaznamenáno, a ani křídlo komára se ve věčnosti neztratí.

14. Tyto řádky obsahují (co obraz podobenství zlé lidské duševní bytosti) velkou věc, ale lze ji těžko žvýkat, Proto si šetřete zuby a neukvapujte se u tohoto ořechu. Jen ještě krátký čas, až zuby zesílí! Amen, Já věčná moudrost. Amen.

To podstatné. – Dodatek k „ohavnosti“.

11. srpna 1840 odpoledne.

Nyní dejte pozor, vy němí, hluší slepí zvědavci. Copak si myslíte, že Já jsem vyprávěč pohádek jako nějaká stará žena anebo pošetilý žvanil jako jste vy, kde mezi tisíci slovy, jimiž zneužíváte vzduchu, sotva jedno je zpola užitečné! Hledte, tím naprosto nejsem, nýbrž Má slova jsou síla a život a podstatně pravdivá.

2. Dávám-li vám při určité příležitosti nějaký vašemu nitru vhodný přiměřený obraz, pak nemáte usilovat o dávno již spáchaný čin, který se stal před více než sedmdesáti léty a na němž málo záleží, nýbrž máte tu usilovat jen o Mé Království, které vám, abych učinil vaše srdce rozumnější, předvádím vám všelijakými formami, jak jsem to v podobenstvích činil za dob apoštolských.

3. Jak jste však pošetilí, že tu můžete, když vám nabízím zlaté poklady nebes, dychtit ještě po blátě a chňapat po shnilých červech! Ó vy pošetilci, myslíte, že vám světským soudcům budu dělat hrdelního žvanila? Ó to jste se mocně zmýlili! Já Sám jsem spravedlivý Soudce. A jako takový vašeho soudu nepotřebuji. Neboť co Mnou bude souzeno zůstane věčně souzeno. Vaše soudy jsou nespravedlivé a plny zlomyslnosti (to jest. bez lásky) a hubí (duchovně) vše, co soudí.

4. Já však soudím každého podle jeho lásky, jako vy podle vaší slepoty činíte vaše špatné a zlo přinášející rozsudky.

5. Proto také vůbec nesudte, abyste nebyli souzeni, nýbrž máte jen poučovat, polepšovat a zlomyslnost zlodějů, lupičů a vrahů zneškodňovat.

6. A proto vám dávám nakonec tuto radu: Čtěte tuto ohavnost jako podobenství a hledejte v ní sami sebe v pokoře a v pravé lásce je Mně. Pak vám přijdu rád na pomoc a povedu vás do Mé milosti. Neboť vaše srdce se mají stát vzdělaná a smysly vašeho ducha rozumné. A tím se stane vaše celá bytost živou v Mé lásce.

7. Nechte tedy být mrtvé mrtvými a nestarejte se o jejich jména, nýbrž spíše se snažte, aby vaše jména byla zapsána v knize života! Snažte se především o Mé Království a jeho věčnou pravdu. Vše ostatní bude vám v pravý čas dáno. Amen. Já věčná láska a moudrost. Amen.

Bud'te bez starosti.

13. srpna 1840 odpoledne.

Svrchu uvedeného dne obdržel přítel Jakoba Lorbera – Andr. Hüttenbrenner starosta Štyrského Hradce dopis od neznámého tohoto znění:

Blahorodý pane! Také spisy, které se posílají z našich států do ciziny k tisku, podléhají c.k. cenzurním zákonům. Ježto jedním úředníkem bylo zde upozorněno na Váš úmysl, připomínáme vám a Vaším pánům účastníkům přátelsky, abyste tyto zákony nepřestupovali, a nevystavovali se jistým nepřijemnostem.

Jakob Lorber a jeho přátelé se obrátili poté s následující prosbou na nebeského Otce:

Pane! Prosíme Tě ve vsí pokoře, dobře si vědomi naší velké slabosti, pro kterou bez Tebe, předrahy Otče, nesvedeme nic avšak s Tebou a v Tvé velké lásce a milosti podle Tvé svaté vůle vše. Ty víš o všem našem počínání, a na naší hlavě není žádný nespočitatelný vlas. Ty víš že svět nás již nemůže přitahovat, nejméně jakkoli uzpůsobené politické poměry, že hledáme jen Tvé živé slovo, abychom podle něho vedli Tobě, o předrahy Otče, libý, tichý, jinak však všemu světu a jeho a jeho poměrům neškodný život. Řekni nám co nejmilostivěji, co vězí za dopisem bratrovi? Ó, předrahy Otče, Věčná Lásko v Ježíši Kristu, vyslyš naši prosbu! – Tvá vůle se staň! Amen.

Došla následující odpověď:

1. Nuže piš! Já ti pravím, že za tím nic není! Když však také velké světlo sestupuje z nejvyšších nebes k Zemi, jak by se mohlo stát, že by se nějak ušetřilo? Vidíte-li přece již slabý třpyt nesmírně vzdáleného Slunce, jak by bylo možno, aby nejvyšší světlo tak zcela a dokonce nepozorovaně dospělo k Zemi.

2. Ale bud'te bez starosti, vše se děje jen podle Mé vůle! Žádnému z vás nebude nikdy ani vlas na hlavě zkřiven. Bud'te tedy veselí a plni dobré mysli! Neboť Já jsem přece povždy u vás.

3. Milujte jen Mne a hled'te vždy na Mne! A učiňme vaši důvěru pevnější nežli diamant. Neboť kdo na mém základě staví, ten staví pevně. A věčnosti nezvětrají ani kámen v žádném pokoji domu, který byl postaven na mém základu v pravé lásce ke Mně!

4. Vpravdě, vpravdě, vpravdě pravím: Tato celá Země bude odváta jako pleva se všemi svými krásnými nádherami, ano v celé nekonečnosti bude každé Slunce na věky zničeno – ale slyšte, co Já jsem tu řekl, v podstatě potrvá, dokud Já, Bůh Nekonečný, Věčný, zůstanu!

5. Běda však tomu, kdo se opováží i jen háček zlomyslně na tom měnit, tomu by bylo lépe, kdyby se byl nikdy nenarodil. Neboť věčně budiž proklet, kdo bude odporovat duchu Mé velké milosti!

6. Já nekladu světu do cesty žádné překážky a nechávám jej jít po jeho bahnitých cestách, ale pravím toto. Posměváčka vrhnu do hrobů temnoty, opovrhovatele potrestám náhlou smrtí. A kdo bude chtít zdržovat Mé kroky, ten bude rozmáčknut jako červ, kdo však bude z časného zájmu pohlížet na Mé cesty se zničujícíma očima, toho postihne Můj pohled ničivě a tu slepý ďábel spíše nalezne milost nežli takový bratr satanův!

7. Kdysi jsem vstoupil jako žebrák chudý a slabý na zem a byl jsem ukřižován. Nyní přicházím jako silný Hrdina a Můj soud se Mnou! Kdo Mne uchopí láskou, ten bude žít věčně, kdo však i jen prst proti Mně obrátí, ten bude ukřižován v ohni Mé zloby!

8. To vám budiž spolehlivým ujištěním z Mých úst, abyste se o nic nestarali. Neboť nyní přijmu každého, ke komu přijdu a kdo Mne přijme. Kdo tu uslyší Můj hlas, ten bude žít, hluchý však zahyne.

9. To pravím Já, Věčná Pravda, z velkého středu Své nekonečné moci! Amen, Amen, Amen.

Perlorodka a první stupně zvířeny.

15. srpna 1840 od 9 hodin do 12,30 hodin

Příšící: K.G.L. Andr. a Anselm H. téma (námět) „Perlorodka byl zvolen teprve dnes, když jsme šli k psacímu stolu. Náš Pán řekl ústy Svého sluhy J. L.

Nežli vám povím něco o tomto předmětu (perlorodce), je pro vaše porozumění nutno, učinit malý pohled zpět, ježto pokročilejší stupeň nemůže být pochopen, dokud se ve vaší mysli určitě nevyjasnilo to předcházející.

2. Nuže hledte. Mezi všemi učenci a tak zvanými přírodozpytci není nikdo a stěží se někdo ze sebe dozví, kde ve stvoření jedna třída bytostí přestává a přechází do druhé, ani kde začíná prvá. Tak neví nikdo, kde začíná a kde přestává říše nerostná, rovněž tak neví nikdo začátek říše rostlinné a její konec. A nejméně někdo ví, kde začíná a kde končí svět živočišný. Neboť badateli se jeví vše navzájem splýnulé, kdežto u Mne jsou nejdříve ostře ohraničené rozdíly. Ano, pravím vám, v celém stvoření nejsou dvě věci, které by v tom činily výjimku.

3. Malému oku takového přírodozpytce se ovšem zdá že noc a den se spojují v nepozorovaně přecházející splývání. Ale hledte, pozorování takového přírodozpytce spočívá pouze v mimořádné slabosti jeho vnitřního zraku.

4. Abyste však toto dle potřeby snáze pojali a pochopili, podám vám několik velmi makavých rozdílů.

5. Hledte, přirozeně slepému den a noc těsně splývají a mezi nocí a slabým svitem dne nalezne sotva patrný rozdíl. Ale pozorujeme-li vzdálené pohoří, zvláště když je vzduch ještě dosti pošmourný, nespátříte na pohoří nic nežli plochou stěnu, zatím co toto pohoří rozhodně není plochá stěna, o čemž jste se častěji přesvědčili. Týž případ nastává, pozorujete-li úplně rovnou plochu, například dobře broušeného diamantu. Kdybyste tuto plochu pozorovali mikroskopem, který čárky desetmilionkrát zvětšoval, objevili byste na jedné takové ploše celé rozsedliny a propasti z čehož by se vám již v přirozeném ohledu stalo velmi snadno pochopitelným, jak velice se zpola a často slepí přírodozpytci na přírodě mýlí, domnívají se, že věci ve svých třídách, tvarech a charakterech navzájem splývají.

6. Toto bylo nutno předeslat, neboť jinak byste nemohli pochopit to následující. Je lépe nemít o nějaké věci a jejich poměrech vůbec žádné představy, nežli mít představu falešnou. Neboť kdo stojí na zpuchřelém stupni ten svou nohu nezvedne dříve k druhému stupni nežli prvý stupeň neklesne i s ním do propasti.

Nuže dejte pozor, kde svět zvířat začíná! Vy se asi domníváte, že voda je matkou zvířat. Leč není tomu tak, neboť kde vy s mikroskopem v kapce vody objevujete animální (živočišné) životní tvary, tam stojí říše zvířat již na tisícím stupni postupujícího vývoje.

8. Prvou třídou světa zvířat jsou nesmírně malí obyvatelé éteru. Jsou v něm asi to, co ve vaší řeči nazýváte „atomy“ a jsou tak neobyčejně malé (pozor jen vašemu oku), že by na jednom bodě, který byste jako takový mohli objevit jen pod silným zvětšením, nalezlo nadbytečné místo již několik trilionů.

9. Kdybyste chtěli objevit taková zvířátka vašima očima, museli byste takový bod trilionkrát zvětšit, což se vám ovšem nepodaří nikdy v životě pozemském, kde věci v jejich pravdě nikdy nebude s to zřít oko smrtelné, nýbrž jen oko ducha.

10. Nyní se tážete, odkud tato zvířátka vznikají a odkud přichází a jak? Tu vám pravím: Tato zvířátka vznikají splynutím slunečních paprsků, které se všude v nezměrném tvůrčím prostoru setkávají. A proto se vám tak stane srozumitelně jasným, k čemu používám jistě ne nemoudře tak mnohého světla, jež proudí ze Sluncí do rozsáhlých zdánlivě prázdných prostorů.

11. Tato zvířátka mají podobu koule, jejíž povrch je nejmýš hladký. Jejich potravou je esence světla. A doba jejich života je triliontina sekundy, načež po jejich skonání začínají spojovice se v trilionech, tvořit druhou třídu (bytosti), které se sice co do velikosti o mnoho neliší od svých předchůdců, jenže jejich život je o tolik koncentrovanější (soustředěnější), že již pociťují potřebu potravy, proto jsou také již opatřeni jedním orgánem (ústrojem) a jsou známy pod výrazem „monády“.

12. Tento druh zvířat má svůj životní prostor již ve sféře planetární, to jest v okrsku, kde krouží Planety kolem Slunce. Trvání jejich života je tisíc biliontý díl sekundy. Hledte, jakkoli je rozdíl mezi trváním života atomu a monády veliký je však pro vás podle vašeho přirozeného vnímání přece jen zcela nepostřehovatelný, ježto byste svými smysly nebyli nikdy s to rozeznat triliontinu a tisícbiliontinu. A přece vám počet ukazuje nesmírný rozdíl. Nuže podobným způsobem téměř pod stejnou podobou se utváří jedna třída za druhou se stále zmocněnějším životem, až konečně život těchto bytostí dospěje k takové potenci (mohoucnosti), že se začíná usídlvat na nejvyšší vzdušné oblasti jako jasná modravá pára.

13. Trvání života těchto bytostí vzrostla pak již ponenáhlu až k tisícimiliontině sekundy. Tu se pak děje častěji, že se vnitřním pudem mnoho trilion takových světle modrých zvířátek uchvátí a páří se k dalšímu tvoření třídy vyšší.

14. Takové dějství je pak vašim očím viditelné v podobě tak zvaných létavic. Život mnohých takových zvířátek vystupuje při tom za svých lehkých larev a spojuje se pak opět v jeden život. Larvy však padají pak podle komprese (zhuštění) své životní síly jako zdánlivé, často jako lehčí však také již jako kámen pevné, ta zvané „meteority“ k Zemi a rozmnožují Zemi svou mrtvou bytostí.

15. Uvolněná zvířátka (duše) se pak shromažďují právě na zrcadlově hladkém povrchu atmosférického vzduchu ve velkých masách a stávají se vám viditelná jako tak zvané „beránky“. U těchto zvířátek, která jsou stále ještě pro vaše oko nesmírně malá, nastává již reprodukce! (nové vytváření) sobě rovných, která však není permanentní (stále trvajících), nýbrž s přestávkami. Neboť když se až do určitého množství a počtu rozmnožila, pak se stávají mrtvými, uvolněnými životními slupečkami těžší a těžší a klesají pak pod povrch vzdušného moře. Tím se děje opět určité slučování zmíněných mas zvířátek a koncentrovaným teplo obsahujícím světlem, kterým je rozumět tak zvanou „elektrickou látkou.“

16. Tím se nyní ihned tvoří již dokonalejší velmi živá třída, a tato naplňuje pak vzduch v podobě hustých mraků.

17. Když potom což se ovšem stává jen periodicky (v pravidelných lhůtách) podle víceméně silného vylévání světla ze Slunce (což pochází od různých, vám ještě neznámých, velkých dějů na slunečním tělese) vzrostly tyto mraky podle vašich pojmů následkem své opět zmocněné reprodukční síly na velkou masu, tu pak nastává opět změna třídy. Život se vyproštuje ze stále ještě kulovitých larev, které jsou nyní již tak velké, že mohou být již pozorovány pod silným mikroskopem a sjíždí pak náhle velkou rychlostí a s velkým hlukem jako viditelný blesk k Zemi, často také opět do vlhkých částí vzduchu a sděluje se takto velkou rychlostí dílem hmotě, dílem vegetaci rostlinstva, hlavně však ve své životní sféře jen jemu nejbliže jsou třídě zvířecí.

18. Do vyprázdněných larev se však vztahuje ihned při výstupu života z nich vlhkost vzduchu, která je vlastně požehnanou substancí (podstatou Mé slitovné lásky, a padá pak ve spojení mnohých takových požehnáním naplněných larev k zemi jako déšť.

19. Nyní teprve začíná pozemský život zvířat a to v prostorách takovými vodou naplněnými slupečkami, a saje potravu z Mé slitovné lásky.

20. Když se pak nyní vykoupení a uvolnění duchové ze spodní říše rostlinné toto zpozorují, pak vystupují podle mého řádu ihned ze svých schránek, spojují se s tímto takřka elektrickým zvířecím životem v milionech v život jeden a tvoří vám již poněkud známé tak zvané nálevníky (prvky) o čemž se můžete přesvědčit, vezmete-li jakoukoli rostlinu, vložíte-li ji do vody a necháte nějaký čas stát. Dáte-li poté jednu velkou kapku pod dobrý mikroskop, objevíte tu ihned již v jednom jen jako zrnko velkém bodě velmi mnohé svobodně žijící a se formující bytosti. To je nyní prvý druh zvířátek, který se pozornému pozorovateli objevuje ve viditelné hmotě.

21. Avšak po delší době objevíte v takové kapce ne jeden, nýbrž snad tisíceré druhy zvířat, která se tvarem a způsobem chování značně rozeznávají. A nesmíte se domnívat, že tato zvířata vznikají zároveň, nýbrž tu vyplývají vždy jedna třída spojením z třídy druhé.

22. Kdybyste měli velmi dobré přístroje, jakých doposud ovšem ještě nikde není v žádoucí dokonalosti, objevili byste v jakosti vyšší třídy zřejmě nesčíslné tvary nižší třídy. Neboť tu se děje dvojí způsob plození, totiž sobě rovnými a plození vyšší třídy což se děje takto:

23. Výše stojící zvířecí třída pohlcuje totiž velmi hltavě nesčíslný počet (živých bytostí) nižší třídy. Tím se tedy z hmotného substrátu (podkladu a individuální osobité) povahy vyšší třídy reprodukuje (rozmnožuje) sobě rovné. Avšak co se týče mnohých tím uvolněných duchovních potencií (schopností) v takové vyšší třídě, tvoří tyto opět se sjednocující, ustavičně ještě vyšší třídu, kterýžto děj se ovšem nemůže stát nikdy hmotnému oku viditelný, ježto je duchovní.

24. A tak to jde od stupně ke stupni výše, až se opět projde kruh tisíci druhů. Tu se pak děje opět viditelný, velkolepý proces (děj) který se projevuje bouřemi anebo jinakými velkými pohyby ve vodě, kdy se tací duchové stávají již mocnými a svou přítomnost dávají pociťovat ve větrech. Tu pak nastává dělení. Někteří se sjednocují ve všelijaké červy země, jiní opět (v červy) vodní. A toto další plození se pak děje pohybem viditelných větších slupek, které již nazýváme „vajíčka“, z nichž se pak opět reprodukuje (rozmnožuje) jeden a týž druh k přijímání mnohonásobnější spodní třídy.

25. Nejblíže k takový červům přicházejí pak již menší druhy korýšů a to především šneků (hlemýžďů). Nejblíže také k těmto druhům měkkýšů, kteréžto dva druhy vznikají zároveň jenže s tím rozdílem, že lepší, jaksí mužská část se stává šneky a horší, jaksí ženská část měkkýši.

26. V tomto druhu šneků a měkkýšů se pak děje rovněž zase tisíceronásobná progrese (vzestup) další vývoj až k želvě. Dále však nebudeme pro tentokrátě řády sledovat, nýbrž zůstaneme nyní u tak zvané perlorodky

27. Perlorodka jest v dalším vývoji na devětsetdevadesátém stupni a vznikla ze spojení známé vám mušle perleťové se šnekem perleťovým. Tu se spojuje (totiž) dvojnásobný život ženský a mužský.

28. Ženský život se uzavírá do vnějšně drsné, vnitřně však velmi krásné třpytné kovové slupky a zcela dobře v ní vegetuje. Živí se substráty bohatými larvami z červů, z nichž do sebe nasává substrát (podklad). Vysáté larvy však používá k další stavbě svého pouzdra, což se děje takto:

29. Když zvíře mušle požilo svými mnohými sosáčky potravu, podržuje toto substanciální jako svou potravu v sobě a vypocuje prázdné změkklé slupky právě těmito sosáčky opět na skořápku, kde se nalepují a přístupem slané vody zpevňují, ježto se tím stávají tuhé, stahující se kompaktní (hutné).

30. Když nyní perlový šnek upozoruje takovou ženskou mušli přileze ihned k ní, posadí se na vrásčitou skořápku a vrtá na citlivé jemnější části mušle otvory aneb díry, Když nyní mušle upozoruje toto v lásce způsobené počínání šneka, pak začne své nestrávené části potravy, totiž zmíněné larvy, kde se šnek propracoval, odkládat, aby otvory jaksi ucpal šnek však tomu pokud možno překáží. Neboť on pak vyměšuje u takových otvorů rovněž svou nečistotu dovnitř, čímž se uvnitř takového otvoru přirozeně utváří jakási koule, které se pak tvoří jak z výmětu perlorodky tak i z výmětů šneka a na které zvláště když se zvětčila jsou dobře pozorovatelné ještě všeliké vtisky boje.

31. Takovým způsobem postupuje tento zápas často po mnoho let. A když pak uplynula určitá doba života, opouští šnek své místo a pustí se do tak zvaných úst mušle, kde zvláštním bodcem propichuje tělo mušle. Tím otvírá životu mušle dveře, načež ona svůj vlastní dům opouští, sebe samu sjednocuje s tímto životem a pak vystupuje ve vyšší druh šneků, jako je tak zvaný šnek Nautilus (loděnka). Kde je pln radosti, staví krásný dům, který dokonce vnějšně i vnitřně pomalovává krásnými ozdobami a na znamení vítězství zvláště při bouřích, chtěje jaksi ukázat zvýšený život vystrukuje řádný prapor.

32. Nuže hledte, to je celý přirozený průběh stvoření perlorodky a může vám sloužit za duchaplný obraz, jak houževnatosti a vytrvalosti v dobrou vyplývá krásnější a vznešenější život sjednocením dobrého a pravdivého ze Mne a silně a zmužile i bouře časů používá k své radosti. Neboť vítězi je znamením moci koruna a dává mu pokojnou blaženost v pohledu jeho vytrvání. Jen poraženému je pohled na vítězná znamení trýzní.

33. Proto máte i vy podle své pokory rýti do svého nitra, aby se tím otevřely vašemu duchu dveře života ve vás. A jako drahocenné perly splývají jako znamení ušlechtilého snažení v mrtvé mušli, tak zůstanou vaše skutky, které vzešly z Mé lásky a pravdy, potomstvu trvalými. A tak nebude žádný malý, aby nemohl být výnosně a blahodárně zařazen stejně také i sebe-menší směřitelné perly na velké ozdobné šňůře lidského života.

34. Hledte, to je nyní opět malé evangelium, které vám hlásá perlorodka. A tak jako v ní, je v každé přirozené věci skryta velká stopa, odpovídající Mé věčné lásce a moudrosti.

35. Proto buďte pilní, neboť nastal mezi vámi den, a nashromážděte si hodně oleje z Mé živé olivy – abyste si mohli, kdyby snad po dni přišla opět noc, rozžehnout lampu v době noci a očekávat Mne, ženicha vašeho života. Neboť přicházím-li Já k někomu, nepřicházím nikdy ve dne, nýbrž v noci, ubytuji se však jen v domě, kde vidím hořet mírné světlo Mé lásky.

36. Neboť láska je pravým olejem života. Vlijete-li tento oheň do lampy vašeho srdce, pak jej rozžehnu Svou milostí. A když tím bude noc vaší duše osvětlena, pak teprve přijdu jako pravý ženich a ubytuji se ve vašich srdcích.

37. Buďte totiž horliví a pilní! – Amen! Já Věčná Láska a Moudrost vám to pravím! Amen.

O cestě ke znovuzrození.

15. srpna 1840 večer

Zde vám dávám zcela krátká pravidla o chování, která, třeba přesně a náležitě zachovávat chcete-li být jisti přede všemi úklady světa a také chcete-li nastoupit nekratší cestu, abyste co nejdříve dosáhli Mé milosti a z ní úplného znovuzrození. (Těmito slovy uvedené sdělení vyšlo pod titulem „Cesta ke znovuzrození ve sbírce Novosalemských spisů.

Vývoj přírodních duší v říši zvířat.

16. srpna 1840 od 9 do 12 hodin dopoledne. Píšíci: K.G.L., Andr. a Anselm H.

Pán pravil skrze Jakoba Lorbera toto:

Abyste své dnešní téma (o perlorodce) látku, která spočívá ve vnitřním /duchovním) vylíčení holuba pochopili, je nutné učinit několik letmých zpětných pohledů na to, co vám bylo sděleno včera. (O perlorodce).

2. Ačkoliv obyvatelé vzduchu zaujímají vedle obyvatel vody vyšší stupeň vývoje, je však nutno vystoupí-li z vody, přehlédnout plochu Země a pak se teprve povznést do oblasti vzduchu, abychom se tam seznámili podrobněji s jejími okřídlenými obyvateli.

3. Ve vodě je zvláštní druh bytosti velmi nestvůrné podoby, který nevypadá lépe nežli hojně rozvětvená větev stromu a jež nazýváte „polyp“. Tento polyp se usadí jako stromovitá rostlina pevně na nějakém místě, zakoření se tu a uchvacuje svými čtyřmi, pěti, šesti často také velmi mnohými rameny aneb choboty přibližující se mu červy a jiný vodní hmyz a pohlcuje je, čímž pak dorůstá zvláště ve spodních hlubinách moře, ve velikost stromu.

4. Když se tím jeho zaživací ústrojí víc a více zpevnilo, začíná také v onom podobně jako strom, odumírat a žije už jen ve svých vnějších, nedávno narostlých chobotech dále. Leč ponehlahu, zvláště když mu začíná chybět dostatečná potrava, odumře pak docela.

5. Když se s ním toto nyní stalo, přechází celá jeho nestvůrná bytost v nesčetné množství malých načervenalých červů. Tito červi živí se pak mocně se rozmnožujíce, z takového odumřelého polypa. A když se takto jaksi k smrti nažrali, pak se spojuje jejich život v jeden život, z něhož se pak objeví jistý druh ryby.

6. Je to totiž ryba, která je vám známá pod jménem sépie obecná a má ve velkých množstvích příbytek zvláště v největších hlubinách moří.

7. Její potrava se skládá rovněž z jistého druhu černohnědých červů, kteří mají podobu ovesného zrna, na břišních stranách jsou opatřeny dvěma ploutvemi a svého nepřitele dobře znají. Chce-li nyní naše sépie jíst, zakalí vodu černou šťávou, která má zároveň omamný účinek na malý svět zvířecí.

8. Nuže, takto si pak připravuje vždy svá jídla. A když se takto po léta nasycována tisíci a tisíci červy, zmirá přirozeně v množství svého rodu, když byla přijala několik milionů životů takových červů.

9. Tento nyní takto umocněně sjednocený život červů *sjednocuje se – jak již známo v jeden, o kterémž sjednocení se ovšem žádnému přírodozpytci nikdy ani nezdálo! Já však, jako průvodce všech, znám ovšem všechny cesty, která jsem předepsal ve Svých dílech. A pravím vám tudíž, že ze spojení takových životů vzniká opět jiná bytost a to tak zvaný: „sokol mořský (Seefalk) aneb „létající ryba.“

10. Tento sokol mořský se živí nyní dílem hmyzem moře, dílem však také hmyzem, který chytá v rychlém letu ve vzduchu, proto má také podle svého vnitřního utváření dvojí zařízení, totiž ryby a ptáka. Má totiž v břichu měchýř, který může okamžitě naplnit atmosférickým vzduchem a podle své inteligentní síly také opět zcela anebo zcela vyprázdnit.

11. Ale tu je opět pro přírodozpytce nerozsvazatelný uzel, ježto nevědí, jak přichází ryba uprostřed vody k atmosférickému vzduchu a odkud jej bere. Leč tak těžko jako přírodozpytcům Mně nebude, abych vám úplně rozřešil tuto záhadu. Dejte tedy pozor:

12. Ryba nechává vniknout zvláštním kanálem několik kapek vody do měchýře, pod měchýřem je však tmavé, kovově vypadající tkanivo. Toto tkanivo má tu vlastnost, že vyvine ihned teplotu přes 80 stupňů, jakmile se nad ním nachází kapka vody v měchýři ihned se rozloží v páru a tím naplní měchýř atmosférickým vzduchem (zde ovšem vodní párou). Toto počínání je podle Mé vůle každé rybě tak běžné, jako vám pohyb rukou a nohou.

13. Nejenže, takové zařízení má rovněž naše létající ryba. Ale hleďte takto by nemohla ještě *(to jest. Duševno. Při těchto sjednocováních je třeba vždy myslet na duše tvorů, méně na to jejich tělesné. Neboť jen duše tvorů žijí jako části duše ve vyšších tvorech dále. Těla bývají rozložena v atomy a slouží vyšším tvorům jen dílem k tělesné výstavbě) létat, ani kdyby její křídla byla loket široká. Nýbrž má ještě vedle tohoto měchýře množství rourek aneb orgánů (ústrojí) celou její tělesnou bytostí procházejících, které chce-li létat bývají ihned naplněny nejmýš lehčím plynem. Toto plnění se děje takto:

14. Atmosférický vzduch se zvláštním vnitřním elektrickým pochodem rozděluje, tím klesá to těžké atmosférického vzduchu jako kapalná tekutina v měchýři a bývá zvláštním kanálem, který se otvírá jen při takových příležitostech, ihned dopraven ven. Velmi lehký plyn však proudí potom do zmíněných mnohých rourek a odnímá tělesné hmoty ryby v náležitém poměru její přirozenou tíži tak, že její tělo se stává přibližně stejně těžké jako atmosférický vzduch. Nyní rozepne ryba svá křídla a může pomocí nich přirozeným způsobem letět jako pták. Přitom její ploutve dávají podle její inteligence směr, a její křídla ji pozvedávají do výše.

15. Hleďte, to je tedy mechanická podstata tohoto zvířete. Jako ale toto zvíře žije z dvojí stravy, tak má také dvojí nepřátelé, totiž v moři větší druh dravých ryb, a ve vzduchu velké vodní ptáky, kteří téměř vždy tohoto usurpátora (samozvance) vzduchu potrestají za jeho drzost smrtí.

16. Ježto tato ryba je tedy zcela dobromyslného druhu, děje se po jejím vystoupení z takového života tento dílčí postup:

17. Ženská část tedy jemnější, se spojuje a přechází ihned do druhu ptáka, který je u vás znám pod jménem racek mořský a ještě je omezen na potravu vodního hmyzu. Mužská část se však rovněž spojuje (s mnohými sobě rovnými) a bude předmětem vašeho dnešního tématu a tím bychom přišli k velmi významnému „holubu“.

Pravím vám, čím je jehně mezi čtvernožci, tím je holub mezi obyvateli vzduchu, z kteréž příčiny je také jak dobře známo, Mnou uváděn jako obraz mírnosti, ano často stojí toto zvíře v čele všech obyvatel vzduchu a zároveň svou mírností a úplnou neškodností na posledním (to jest nejvyšším stupni, kde se jeho duchové) to jest jeho duševní elementy (prvky) spojeni ihned s nesčetnými duchy jiných ušlechtilých tvorů a vládou jim, stávají se dušemi lidí. Její ženská část odpovídá něžné lásce, její mužská část plynoucí z ní milosti.

18. Vy se sice otážete, ježto v moři je tak ohromné množství druhů zvířat, jak asi všechna tato zvířata mohou dospět až k stupni holuba. Leč tu pravím vám, že tak zvaný polyp je totiž také velmi rozličný, a že tu jsou tedy téměř ke každému druhu zvířat vodních odpovídající polypové. A tito polypové nejsou veskrze, podle mínění vašich přírodozpytců, nejspodnějším druhem zvířat, nýbrž spíše klidné očištné ústavy, které ustavičně bez přestávky pohlcují, co se jim naskytne. A tak jsou středním stupněm mezi červy a všemožnými druhy ryb. Neboť jimi je svět červů dopracován do vyššího stupně.

19. Ryby jsou však již vesměs na tomto (vyšším) stupni, ježto po spojení jejich životů se stávají obyvateli vzduchu. A tak odpovídá téměř každý druh ryby jednomu druhu ptáků.

20. Avšak v moři je ještě jiný druh zvířat, který je vytvářen dále známým vám již životem korýšů, jejichž poslední stupeň tvoření je již tak utvářen, že mohou žít dílem ve vodě, dílem také na zemi v atmosférickém vzduchu. Takovými zvířaty jsou želvy jakož i ještě jiné štítu prosté druhy ropuch a žab, kterážto všechna zvířata jsou již obdařena smysly zraku, sluchu, čichu a hmatu, jakož i chuti. Dále třeba pokládat tuleně, lvouna hřivnatého, mrože a tak také všechna

čtvernožcům odpovídající zvířata za poloobyvatele vody a země, jejichž spojením druhů vznikají čtvernožci zeměští.

21. Je pak ještě třetí stupeň dalšího vývoje v moři, který je však vzácnější, tudíž také velkolepější, o čemž vám povím podrobněji při jiné příležitosti.

22. Nyní se však vrátíme opět k našemu holubu, kterého osvětlíme ještě důkladněji.

Dějiny vzniku holuba a jeho životní určení,

16. srpna 1840 (pokračování)

Ačkoliv tímto nyní známým způsobem vystoupil z moře, náleží však přece jen ve třídě ptactva k onomu druhu, který ze všech tří říší přírodních může – skoro jako člověk požívat pokrmu. Může strávit zrní, trávu, červy, hmyz a dokonce malé kaménky, v kterých příčině se vyrovná vaším domácím slepicím.

2. Holub sám se však ve svém rodu dělí, jako každý jiný druh ptáků v několik druhů. A tu je tak zvaný hřivnáč aneb divoký holub, hrdlička chechtavá, holub polní, holub domácí, kterýž se ještě rozlišuje a tak zvaného voláče aneb holuba zlatého, šupkáče a tak dále. A tak je ještě v jiných zemích mnoho druhé různých holubů.

3. Avšak nejušlechtlejší ze všech těchto druhů holubů je holub domácí, zvaný „obecný holub domácí“, kterého lze snadno poznat podle stejnorodě zbarveného peří. Neboť dejte vůbec u světa zvířat hlavně pozor na toto: Kdekoli se vám vyskytne krotký druh zvířat téhož druhu mnohobarevný, tu stojí také vaši bytosti nejbliže: Protože barva tu již vyjadřuje charakteristiku vnitřní (mnohonásobné) podstaty – z kteréhož důvodu je tudíž také dávat přednost bílé barvě před vším ostatním zbarvením, ježto u světa zvířat odpovídá tolik jako neposkvrněné vnitřní mysli. Tu je nyní tedy charakteristika (povahopis), podle níž si můžete podle toho předchozího dobře vy počítat stupeň vývoje druhu zvířat.

4. Podle toho je tedy, jak již řečeno, obecný domácí holub nejušlechtlejší druh ptactva a je soujemem života všech jeho předchozích rodů. Jakož i téměř nečetných druhů ostatních, mírných obyvatel vzduchu. A tak je také nádobou ku přijetí lepšího života a říše rostlin jakož i dokonce někdy z říše nerostné.

5. Hledte, zhyne-li tedy holub, sjednocuje se s jeho životním principem (to jest s jeho duševno-duchovní podstatou) život všemožných druhů, jak ptactva a pozemských zvířat tak i rostlin a kamenů, a tak vstupuje jako sjednocený duchovní život do člověka.

6. Leč nesmíte se domnívat, že takový přestup (ke stupni člověka) se děje jedině a toliko od holuba, nýbrž je tu ještě tisíce druhů jak obyvatel vzduchu tak i čtvernožců na zemi, jimiž se dějí takové přestupy. A ať vám to zní sebe zvláštěji a podivuhodněji, přec je však tomu nicméně tak. Neboť Mé cesty tu nezná nikdo, ani andělé nebeští., nýbrž toliko Já a onen zbožně věřící, jemuž to sdělím.

7. Kdo tu věří, tomu budou otevřeny velmi mnohé divy. – Ale nevěřícímu není rady ani pomoci. Marně hledí svými slepými očima do Mých velkých životních dílen. Pravím vám: Nena-lezne nic nežli výměty smrti. Neboť život je duchovní. A tu nepomůže žádný mikroskop, aby se v jeho sféře (oboru) působnosti díval, nýbrž jen o ducha, jímž je víra, může tu zřít do hlubin zá-zraků života.

8. A věřte, že to co jsem vám již ukázal a řekl, není ještě ani triliontina života i jen nějakého roztoče! Proto si pomyslete, že váš Otec skryl v pozadí ještě mnoho, co vše vám bude pone-

náhlu dáváno dokonaleji a úplněji, čím více se učiníte prostějšími a tím také způsobilejšími pravou pokorou, která spočívá v nejochotnější poslušnosti.

9. Hledte holub je prosté zvíře. Ale právě v této prostotě se také může párem svých křídel povznést do jasného vzduchu nade vše pozemské, a zde v rychlém letu obrátit svůj zrak na všechna strany, a nést se přes proudy světla aby tu z věčného zřídla života nasával stále čerstvou stravu života.

10. A tak i vy. Jestliže jste se svou mírností a poctivou prostotou se stali podobni holubu, pak váš duch, podobný tomuto smyslovému symbolu dosáhne v říši života ze ne rychlým letem výšin, o nichž neměl žádný smrtelník na této Zemi ani nejmenší tušení!

11. A kdykoli pohlédnete na holuba, vzpomeňte si v srdci na toto malé evangelium! A považte, když toto pochopíte, že se vám přiblížila velká říše Mé milosti a že dozněla doba, kdy se stal fík šťavnatý a pln výhonů.

12. Příště dostanete k nahlédnutí ještě zvláštní uspořádání ptáka a uvidíte, jak létá a jak používá svou potravu.

13. V tomto poznání dostane se vám vidět a poznat něco mimořádného. Ale když vám také toto až do podrobnosti objasním a rozložím pak při tom pomyslete, že vás nebudu učit létat přirozeně, nýbrž – duchovně! Amen.

4. Já Věčná Láska a Moudrost! – Amen.

Postoj k církvi.

20. srpna 1840

Zcela malý dodatek těm, kteří se domnívají že ve spisu: Cesta k znovuzrození“ neslyší hlas Můj, nýbrž satanův (při líčeních o Otci libém poměru k církvím, zvláště k církvi římské), aneb považují onen spis přinejmenším za marnivou slátaninu Mého písaře. Jim platí tyto řádky:

2. Pochybuj o pravosti Mé milosti. Kdybych však také Já byl schopen pochybnosti, mohl bych tu také pochybovat o jejich lásce! Neboť mají sice víru rozumu, ale velmi vzdáleno jest jim ještě věřící srdce. Místo aby citem učinili srdce rozumným a chápavým naplňují jen vždy víc a více rozum. Rozum se jim samým čtením nadmul jako zcela naplněný balon. Tento balon visí šňůrou vůle na srdci. Srdce by se nyní chtělo rozšířit a plnými doušky nasrkávat Mou slitovnou lásku, zvláště dávám-li poněkud zastřeně něco hodně pokořujícího, takže (pro obal) to nemůže již vnikat jemnými póry balonu jejich vzdušného rozumu a následkem toho to padá na srdce, kde by to chtělo nalézt vstup.

3. Leč rozumový, vzdušnými plyny naplněný balon táhne pak za šňůru vůle následkem své specifické (zvláštní) lehkosti podobně jako větroplavecký balón tak silně, že ústí do srdečních komor ducha se tím pevně svírají a dary nemohou ani zde vnikat. Co však z toho následuje? Nic jiného nežli pochybnost, protože živý dar klouzaje jaksí mezi oběma konci šňůry vůle, nenachází vstup ani do jednoho (rozumu) ani do druhého (srdce). Tu pak musím přistoupit Já, a rozum trochu provětrat, aby opět začal klesat a šňůra se uvolnila a tak zavřené srdce dostalo opět vzduch.

4. Řádný stav má však být tento: Srdce se pokorným sestoupením rozumu rozšiřuje a přijímá jej do sebe. Tu se pak rozum sám láskou ohřívá a v srdci rozpíná. Tím se také láska stále více napíná, konečně se ve svém oblažujícím teple vznítí a světlo jejího mírného plamene prosvětluje velmi libě, jemně jasně rozum. Tu pak zazáří poklady nebe v rozumu, teplem světla se stávají větší a vždy rozloženější a členitější (jako pod mikroskopem, z čehož pak přichází krás-

né srdečné porozumění lásky a pravé, živé víry a zrněčko hořčičné se přetvoří ve strom a zve ptáky nebeské a konečně Mne Samého.(k ubytování v jeho větvích)

5. Toto řečené nechť poslouží k tvému uklidnění při dalších, podobných výtkách, jako bys ty (Jakob Lorber) byl sluhou dvou, anebo jako bych Já pro Svou milost užíval též nástroje satanova. To nemnohé však co následuje, ať poslouží k provětrání rozumu pochybovačů!

6. Je snad chvalitebné, opouští-li děti nemocnou matku a přejí-li trpící pro její mnohé vady smrt? – Já pravím, římská církev je nevěstka, ale vy jste v ní přece jen zrozeni a sáli jste prvé dětské mléko z jejich prsou. Ona vás nejprve učila jmenovat Mé jméno, živila vás jako velmi něžná matka a zapovídala vám jen mlsání takových pokrmů, které by vám kazily žaludek. Tím se ve vás probouzela chuť k silnějším pokrmům duše a ducha, které vám podle Mé vůle nebyly (Mnou) nikdy zadržovány, takže jste mohli podle chuti hýřit. A ještě podnes hýříte jako ne hned někdo v jejím lůně!

7. Jak to tedy přijde, že s Jakobem a Janem voláte: „Pane, nech pršet blesky a síru na její nemocnou hlavu! „Poslyšte, tu vyzírá ještě málo pravé lásky! Copak vy myslíte, že zničení je cesta k polepšení?! Ó nikoliv, tu se hrozně mýlíte. Tak mysleli také všichni zakladatelé sekt. Ale oni se rovněž velmi mýlili, a následek toho byla rozmrška bratří, válka, vražda a všeho druhu ohavnost. Bylo takové polepšení požehnáno? Či může tu nějaká sekta říci: Má nauka není zpečetěná krví bratří?

8. Hledte, Římanka je onou cizoložnou ženou, která by měla být kamenována. Já však pravím také zde: „Kdo je bez hříchu, ať po ní hodí kamenem!“ – Opět je onou kananickou ženou, a má velkou víru, a mnoho lásky. Opět je ženou, která trpěla dvanácti lety krvotokem a ukradla Mi a požila z Mého roucha uzdravení, ježto měla mnoho víry a lásky. A opět je podobna velké nevěstce a potom kající Magdalaně, která natírala Mé nohy. Pode všemi těmito podobami může římská církev vystupovat.

9. Naproti tomu jiní učedníci plni zlosti, slyší-li o mém „těle a krvi“. Věří, čemu chtějí, oživují si drobtý, které spadnou se stolů jejich pánů (což je Mé rozkouskované slovo) a ve svém zpupném opojení chtějí dokazovat, že Já vůbec nejsem, a když přece jen ještě něco ze Mne zbývá, pak mohu být teprve tehdy když byli tak blahosklonní a přijali Mne do své „ideje“. V pravdě pravím: Nemůže-li nějaká sekta v úplném vlastnictví Mého slova dospět k žádné lepší představě, o Mně nežli k takové která směřuje k Mému úplnému zničení, tu jsou Mi dokonce Turci v jejich čestné a přísné slepotě milejší, ježto Mne přece jen mají za něco vyššího nežli svou modlu Mohameda, a neporovnatelně milejší jsou mi římská, kde se Mi jako Pánu Bohu přece ještě přinášejí aspoň vnější viditelná oběť, která je pro mnohé živým památkem Mého vykoupení.

10. Hledte, tak je to tedy s Římem. Já nemám zalíbení ani na Vatikánu ani na chrámu Petrově a na jejich místech byl by Mi milejší. Řím je město, které páchalo s králi světa smilstvo. Je to nevěstka a jedná jako nevěstka. Zdobí svou koketní tvář a obléká své polozetlelé tělo do krásných šatů, aby vypadala jako by byla ještě pannou. Hledte toto vše a tisícero jiných věcí je Mi dobře známo. Ale neříkáte sami: Nevěstka vychovává své děti často lépe nežli pyšná matka která se domnívá že snědla všechnu moudrost lžící?! Tak pravím také Já: Tato nevěstka vychovala již mnohé dobré děti a tím pomazala Mé nohy. Proto jí pomohu a na ni shlédnu aby konala pokání, neboť ona mnoho hřešila, ale také mnoho milovala!

11. Vám pravím, že jste v ní narozeni a pokřtěni, proto jí nemáte přát zničení, nýbrž uzdravení. Já vám dávám balzám a léčím ve vás dědičné zlo. Budete-li nyní žít podle daných pravidel, bude si vás církev vážit. A zakusí-li na vás zázračné věci, požádá sama o balzám a bude léčit v tichu mnohé své rány. Odpadnete-li však, pak přijde na vaše bratry málo požehání!

12. Žijte, jak jsem vám ukázal, pak vás také nikdy nepotká kvůli Mně vyšetřování! Neboť Já vás budu chránit a Mé dílo se bez překážky dostane na denní světlo jako velký magnet, jenž

bude vše k sobě přitahovat. Ale nesmíte jej zeslabovat svou neposlušností a takovou pochybovačností.

13. Řeknete-li: Jak tu v tom může být devětadevadesáté požehnání? – Tu pravím: V nebi se budou andělé nad jedním hříšníkem pokání činícím devětadevadesátkrát více radovat nežli nad právě tolika spravedlivými, kteří se domnívají, že jsou Mým úplným slovem ospravedlněni. Neboť v pravdě pravím: Luther, Kalvín, Melancton a jiní, více nevyváží Jana z Kříže ani Jana z Boha, ani Františka, ani Tomáše Kempenského, ani Taulera, ani Terezii a ještě mnoho tisíc jiných.*(Protože v jejich víře převládala rozumová, dogmatická spravedlnost víry nad Boží vroucností a láskou velkých mystiků a hrdinů lásky. Srov. například Lutherův dogmatický spor o večeři Páně s Zvinglim v Marburgu! Jeho postoj k listu Jakobově (K.14 ad!) Poměr dogmatické věrouky a lásku v jejich katechizmu! Vyd.)

14. Ano, tu by se mohli význační protestanti ještě velmi mnohému učit. J. Swedenborg se v Římě leccos dozvěděl, co mu teprve pomohlo značně otevřít bránu k vnitřnímu životu, neboť byl jedním, který si dovedl opatřit ze všeho kvintisenci (jádro) a v skutku z ní těžil.

15. Hledte, proto moudrý jde do staré komory na harampádí a nalézá tu často velké poklady pokryté prachem obřadů. Prach setře a čisté zlato vloží do své pokladnice. Rovněž tak čiňte i vy! Neboť psáno jest: „Nechte maličké ke Mně přijít a nebraňte jim, neboť jejich je Království nebeské!“ A kdo nebude jako oni, nepřijde hned do Mého Království, teprve až bude jako oni, kteří nehlobají, nýbrž v prostotě rodičům na slovo věří a podle něj jednají, a i když mou milostí rodičům odrostli, vždy ještě ctí jejich slovo, i když ho nepotřebují.

16. Noe chybil, ježto se opil, ale proklel syna, ježto se smál. A oněm dvěma, kteří milujíce ho, pokryli jeho nahotu, požehnal. Rovněž (jako oni dva lepší synové Noemovi) tak čiňte také vy, chcete-li být devětadevadesátkrát požehnáni – To pravím Já, Věčná Láska a Moudrost. Amen. Amen. Amen.

O účelu nového zjevení.

21. srpna 1840

Co se týče účelu všech těchto zjevení, spočívá v tom, že se tím předně vašemu vysoce učenému světskému rozumu ukazuje jak velmi pošetilá je jeho snaha chtít vyzkoumat věci, a vtáhnout je do oblastí jeho nevyslovitelně poměrné omezenosti, které pro hloubku, velikost a svatost zůstanou věčně jeho sféře vzdáleny, ježto něco takového se vkládá jen do zbožně věřícího srdce, ano na zahanbující znamení světské moudrosti světa, také dětem v kolébce, jako to také mohu dokonce dát i kamenům.

2. Za druhé však (tento účel spočívá) také v tom, abych vám a všemu světu ukázal pravé cesty Mé slitovné lásky, která je nastupuje, aby založila věčné štěstí všech bytostí, a kdy a proč se toto vše děje – aby tím byl učiněn konec všem světským pochybovačům a věci mohly být spatřovány v jejich původně pravých poměrech. Neboť jako dobrý stavitel zajisté nejlépe ví, k čemu to či ono při velké stavbě tu musí být, tak mohu také jen já vědět, proč toto, proč ono a jak, kdy a čím.

3. Kdo bádá a hloubá bez Mé milosti, ten sejde vždy s pravé cesty. Kdo však přijde ke Mně a učí se ve svém srdci ode Mne, ten má hojnost pravdy na níž nebude nikdy ve vší věčnosti měněn ani háček.

4. A za třetí má se však z něho stát jasně zřejmou rozličná zlomyslnost lidí všech tříd a stavů a dobře pochopeno, jak tací lidé pro svou zlomyslnost tvrdošijně strhují do svého smyslného světského bahna to nejsvětější a nejčistší a ohavně znetvořují k svým zavržitelným zničitelným cílům.

5. Krátce dobře, má a musí vše být otevřeno před světem, aby každý věděl, jak je na tom. Ano střed Země má být tak otevřeně před očima světa odkryt jako zakryté jídlo před hosty k posilující výživě. A tak nemá být ani žádné Slunce tak velice vzdálené, aby nemohlo být pod mikroskopem živé víry prostoty do nejmenších částí rozloženo, a kdyby jeho rozsah byl větší nežli rozsah vaší největší myšlenky, kterou jste jen vždy s to myslet. – A nemůže být také někde sebemenšího vlákna, a kdyby bylo sebejemněji napnuté, které by nepřišlo na silně zvětšující světlo Mého Slunce milosti! Ano, Já utvořím z bodů průhledná světová tělesa a Centrální slunce rozložím v odhalené body, aby svět viděl, že nakonec jsem Já vše ve všem.

6. Když tím nyní svět dospěje k poznání, že mimo Mne se nemůže hledat a nalézat žádné štěstí, potom políbí mír Zemi a bude každému jeho úřad zajištěn časně a také věčně ve vsí lásce, ke Mně! Pak teprve bude císař opravdu císařem, poznamenán Mým pomazáním, král králem, vévody vévodou a kníže knížetem, beze všeho zlořečení konstituce (ústavy), mimo konstituci lásky ke Mně a veškerou Mou proudící milost A tu bude dělat vlk opatrovníka jehněte!

7. Tím vše srovnám, aby se již nikdy nevyskytovaly „vodopády“ a „sesouvání hor“, nýbrž jen moře Mé a proudy lásky Mé milosti, vše ostatní se musí stát „plochou zemí“

8. A hledte, toto vše se má stát, aby byla pravá církev u lidí tříbena a její vítězství zářilo více nežli světlo všech Sluncí spojení v jedno – čímž se pak může stát „jeden pastýř a jedno stádo“, jehož ovce budou vždy slyšet Můj hlas, až na konec všech časů kdy bude všechna hmota zničena v ohni božské lásky – aneb však také, jestliže by snad tato má varovná slova shnila v bahně světa, neplodně ihned v ohni Mého spravedlivého hněvu!

9. Hledte, nyní přišel „čas“ malého času!“*)Kdo si ho povšimne, tomu se dostane velkých věcí ve věčnosti. Kdo se jim však bude pohoršovat a bude chovat pochybnosti o Mé věrnosti, tomu ten „malý čas“ brzy uplyne a uchvátí ho velký čas věčného hněvu! – Proto: buď – anebo! Jak kdo chce ať učiní! My se však vždy setkáme. Amen. To pravím Já Věčná Láska a Moudrost. Amen. Amen. Amen.

Vnitřní utváření těla holubů a jiných ptáků.

23. srpna 1840 od 10 hodin do 12,30 hod. pokračování sdělení ze 16. srpna 1840 Píšící And.H.S. a D.

Co se týče vnitřního zařízení holuba a jeho létání je toto vše jako u každého jiného obyvatele vzduchu.

2. Jeho zevnějšek je pokryt chmýřím a menším a větším peřím. Jeho nitro se však skládá ze srdce podobného člověku, ze zvláštního žaludku, ze střev jako i dosti objemných plic a jater, kteréžto vnitřnosti jsou nutnými lehkými údy s horní strany a zdola na spodní části uzavřeny jen měkkou kůží.

3. Srdce má v ohledu přirozeném totéž jako srdce člověka a veškerých teplokrevných zvířat, rovněž tak i plíce. Co se týče žaludku a jater, je tu velký rozdíl mezi holubem a člověkem, jakož i jinými teplokrevnými zvířaty.

4. Ostatní masitá část ptáka se skládá většinou z měkkých, lehkých a bělavých vláken, která jsou navzájem spojena jemným nervovým tkanivem, kterýmžto spojením je maso většího roztažení a stažení nežli maso ostatních zvířat.

5. Na těle (ptáků) sedí většinou na dlouhém krku malá hlava, opatřená neobyčejně ostrými smysly. Neboť tu vidí orel, jakož i téměř každý pták, svým okem lépe nežli vy dobrým dalekohledem. Rovněž jeho sluch mnohem předčí váš sluch. Jeho čichadla jsou ostřejší nežli nejlepšího slídníka (psa). Neboť jimi postřehne zdechlinu ležící několik denních cest daleko a zná přesně směr z které strany se páchnoucí výpary tlení dostanou na čichové nervy. Rovněž jeho

chuť je tak silná, že dokonce postřehuje v nejpevnějších kamenech jemu se zamlouvající sůl a koření.

6. A jako jsou jeho smyslové ústrojí vyzbrojeny nejvyšší citlivostí, rovněž v takové vysoké míře je také vznětlivý a plný činnosti jeho mozek. A je v něm více inteligence nežli ve všech ostatních zvířatech, nevyjímajíc ani velkého slona. Proto mnohý druh ptáků má také přede všemi ostatními zvířaty neobyčejně silnou paměť, což můžete přesvědčivě seznat také z toho, že mnohý pták dovede dokonce napodobit pravidelné lidské způsoby zpěvu jakož i slova a často také celé věty, což žádnému sebeučenlivějšímu zvířeti není možné. Z toho můžete také aspoň usoudit, že tento rod vám stojí blíže než jiný, který se, jako vy svými nohama namáhavě pohybuje po zemi.

7. Toto vše pochází odtud, že pták podle svého vnitřního zřízení je tak postaven, že má pro dojmy vnějšího světa tu nejvyšší vnímavost a ve svém velmi vzníceném mozku si může činit již určitou řádnou představu o tom, co smysly přijal z kteréžto příčiny se již v přirozeném stavu ptáka jeví hlas velmi dobře artikulovaný.

8. Nyní je otázkou: Jak se děje rozmnožování ptáků? – odpověď je zastřena v jejich plození a ve vejcích.

9. Samička má podle Mé vůle způsobnost, svou kterou si neuvědomuje. Svou inteligencí z přijímané potravy sama sebe na tak zvaném vaječnicku měchýřovitě rozprostřeném, reprodukovat! Což se děje takto:

10. Z jejího srdce jsou vedeny zcela mimořádně jemné ústrojí, jimž je vedena bílá látka. Tam kde ústroje vybíhají, tvoří se z této šťávy síťovité tkanivo, které začíná hned z prvopočátku zůstává, když toto tkanivo obdrželo náležitou formu, při čemž to vypadá jako kdyby byly navzájem přiřazeny samé malé, poněkud neforemné (nestvůrné) nálevníky, pak bývá toto tkanivo ústrojí je tvořícími přivázáno na páteř. Když se to stalo, pak se tyto ústrojí odtrhnou a obrátí svá ústí do těchto nálevek.

11. Je-li nyní toto takto uspořádáno, pak jsou také podobným způsobem cévy, vycházející od žaludku, vedeny játry právě do ústí těchto nálevek. Konečně, když se tím všechny ze srdce poněkud vyprázdnily, pak vzrůstá v každé takové cévě ještě jedna céva a zaměřuje své ústí rovněž vždy do každé takové nálevky. Když nyní tento velký organismus v době přiměřené přirozenosti a velikosti ptáka byl dokonale vytvořen, pak se ze šťávy žaludku usadí nejprve tuhá kapička a to tak, že ústí obou do sebe vstrčených ústrojí vyčnívá doprostřed této kapičky.

12. Když se nyní také toto stalo, pak se začnou vnějším ústrojím táhnout nejprve zcela vodobilé šťávy ze srdce, rozhánějí tím vnější, ze žaludku pocházející kapky jako měchýř a naplňují je až do velikosti konopného zrnka, také jako lískového oříšku anebo dokonce jablka, podle velikosti a jakosti ptáka. Tak začínají šťávy bezprostředně z krve pocházející, vnikat do tohoto bílého klubíčka a tvoří tak žloutek.

13. Za tohoto tvoření se vyvíjejí zaživací rourou rovněž určité neobyčejně jemné ústrojí, které tu tento nový plod jaksi provrtávají. A nyní dejte pozor:

14. Slepice, to jest samička má dva odváděcí kanály, jeden k odvádění lejna a jeden k odvádění uzrálého vejce. Avšak tento druhý kanál se spojuje před ústím kanálu k odvádění lejna a tímto kanálem právě předem zmíněným, ze zaživací roury vycházejícího ústrojí. Tyto, přiřazeny k sobě, tvoří širokou rouru, která se u vaječnicku dělí právě v tolik ramen, kolik je nálevek.

15. A touto rourkou se vede při aktu páření étericky duchovní látka velkou rychlostí do středu žloutku. Tato látka je však to, o čem jsem se již dříve zmínil (mluvě) o spojení zvířecího života z vod a se země.

16. Když nyní toto se stalo, pak vzrůstá střední ústroj života, a to v primitivní: počáteční podobě neobyčejně malého, zcela nahého ptáka, roztahuje se pak za svého centra všemi směry vejce a tím také mu otevírá cestu výživy.

17. Když se nyní toto stalo, pak vypocuje ústroj ze žaludku a to z rozložených kamének vápnitou masu, která ihned vnitřním teplem kolem měkkého vejce utvrdne v pevnou skořápku. Nyní je vejce dokončeno a uzralé!

18. Toto uzrávání vejce může postupovat bez páření, ale tu pak není způsobilé života. Je-li však nyní způsobilé života, potom vegetativním teplem sedící ptačí matky úplně uzrává. A když ke svému vytvoření strávilo veškerou zásobu ve vejci, prorazí skořápku a přichází do vnějšího světa jako dokonalejší pták, který sice ještě krátkou dobu musí být svými rodiči ošetřován, potom je však již nadán všemi schopnostmi svých rodičů. – Nuže, to je tedy utvoření ptáka!

19. Ježto jsme se však již dříve zmínili o jeho žaludku, vězte tedy, že žaludek ptáka se skládá ze zcela tupých, svalnatých, tlustých listů.

20. Tento žaludek není zároveň zásobárnou a zaživacím ústrojím jako u pozemských zvířat, neboť za zásobárnu slouží vole, anebo aspoň, jako u dravců, malý předžaludek, (vlastní) žaludek se stará jen o trávení, jež u tak zvaných zmožravců, k nimž náleží i holub, se děje takto:

21. Žaludek má v sobě vždy malou zásobu kamének. Otvírá se a bere něco málo z předžaludku. Přišel-li nyní tento pokrm mezi jeho listy, začnou se tyto třít, jako když si třete ruce. Tím se nyní pokrm za pomoci kamének v žaludku se nalézající rozemílá, při čemž se ustavičně od nich oddělují částičky. Tímto třením se však zároveň uvolňuje či tvoří elektrické teplo, jímž se tyto oddělené částky kamene chemicky rozkládají. Vápnité částičky se rozdělí k známému vám již určení (minerální) nerostné však slouží k potravě, udržování a zpevňování těchto žaludečních listů, a hrubá usedlina je s lejnem dopravována dále.

22. Nyní je otázkou, k čemu je ptáku tato nerostná strava? – Prvá příčina je již udána. Nerostná strava slouží vedle toho k zažívání k tak zvanému voltovu (galvanickému) sloupu, také k uvolnění nejjemnějšího plynu vodíkového, který se může ihned podle libosti vyvinout z často přijímané vody, a to známou vám již chemickou cestou

23. Kyslík totiž, aneb ono trpké vody se spojuje se stejnorodým minerálním z kamenů. Také zvláštní těžký tuk plynu se odlučuje mimořádně jemným, organickým (ústrojním) filtrem. Nejčistší plyn pak proudí v nesčetných malých ústrojích do brků per, která se předtím tvoří vedlejšími ústroji o odloučeného tuku smíšeného s ostatními z krve jdoucími šťávami. V brku je totiž tak zvaná „duše“ aneb „matka per“, která je utvořena z několika vzájemně přiřazených měchýřků.

24. Chce-li tedy pták létat, naplní v okamžiku tato měchýřky jakož i ostatní ústrojí tímto plynem, čímž se stává značně lehčím. Potom roztáhne ihned křídla, velmi lehce se zvedne, dá si ocasem směr a párem křídel řídí hbitě svou masu. Jen na počátku létání potřebuje křídla, aby se pozvedl, ale během létání se stává lehčí a lehčí, při čemž pak křídel nepotřebuje již k nošení, nýbrž jen k pohybu vpřed.

25. Chce-li se nyní pták opět spustit k zemi, pak vypustí trochu plynu a za to naplní brk atmosférickým vzduchem. - To je tedy tajemství jak pták létá a jak se toto vše způsobuje jeho vnitřním zařízením.

26. Nyní bychom však měli ještě plíce a játra. – Také plíce jsou tak uspořádány, že jejich pružnost je předně mnohem větší nežli všech ostatních zvířat. Neboť pták může podle svého druhu poměrně stokrát tolik vzduchu do sebe natáhnout než člověk.

27. Se vzduchem se děje podobně chemický postup jako s vodou v žaludku. Plyn z něho proudí do dutých kostí. Kyslík se spojuje s krví ke tvoření nervů, svalů, šlach a kostí. Dusík sám je opět vydechován a může ho být podle libosti použito k vlastnímu hlasu ptáka.

28. Játra však mají u ptáka podobné uspořádání jako vazivo (buněčné tkanivo) pod měchýřem ryby. Skládají se z velkého množství jehlancovitých měchýřků, které jsou navzájem zpevněny jen velmi lehkými a spíše volnými sliznatými vlákenky. Tyto jehlancovité buňky aneb měchýřky mají vlastnost malých elektrických lahviček, sají do sebe elektromagnetické fluidum vyvinutým třením a jsou nyní po řadě naplňovány jako elektrické baterie. Tohoto elektromagnetického fluida se pak použije vždy, kdykoli chce pták létat, k tvoření již známého plynu.

29. Co se však z tak zvaného uhlíku při takovém pochodu uvolňuje, to se shromažďuje ve zvláštním malém žlučníku a bývá žaludkem opět přijato, přijde-li do žaludku ptáka něco těžce stravitelného, což se stává zvláště u holuba.

30. Nuže, tu by tedy byl také vyvinut přirozený pták od svého vzniku až k jeho dokonalé bytosti. A zbývalo by tedy jen zmínit se o příčině různého zbarvení peří holuba, jakož i jeho rychlého letu.

31. Různé zbarvení peří spočívá dílem v různé stravě, dílem však také v Mé vůli, aby se tím ukázala větší jemnost a dal se vám pokyn která zvířata mohou se vám stát především vlastní a důvěrná.

32. Co se týče rychlého letu, ten pochází od větší elektromagnetické kvantity v ptáku, které se dá snadno zjistit z jeho bleskovitého letu.

33. Nyní víte vše, co je vám zatím nutné vědět ve vaší sféře přirozenoduchovní. – Co se týče dalších poměrů, ty jsou ještě příliš povzneseny nad vaší ještě tupou chápavost, než abyste je mohli pochopit. Proto vše ve svůj čas! Nejprve símě, potom zárodek (klíček) pak teprve rostlina, poté kořen, kmen, listí, květ a konečně zralý plod vašeho ducha, vyvinutý životním teplem Mého slunce Milosti ve vašich srdcích. Amen.

Bratrská péče.

24. srpna 1840

Z jednoho dopisu Jakoba Lorbera bratru Michalovi správci v Greifenbergu, Horní Korutany.

Buď ujištěn, milý bratře, že ti vždy žehnám a za tebe se k mému a tvému Bohu modlím, který se nyní stal mým nejlepším, nejsvětějším a nejlaskavějším přítelem a skrze mne ti vzkazuje:

2. Kéž bys byl jen stálý ve své lásce a slušné spravedlnosti. A kéž by ses z lásky k Němu, pokud možno zdržoval soulože, která je zaměřena pouze na smyslové ukájení. Pak budeš moci také brzy mít tak probudilého ducha, před jehož pohledy bude střed Země ležet odhalen jako vodní kapka pod drobnohledem.

3. Neboť takto praví Pán: „Řekni mu, že Já jsem opravdový Bůh, všem, kteří Mne milují a Má přikázání zachovávají! – kdo se tu očisťuje v Mé lásce, ten smrti věčně neuzří, i kdyby jeho tělo tisíckrát zemřelo. Neboť v pravdě pravím, není nikde života nežli ve Mně. A nyní se přiblížil velký Čas časů! – Kdo Mne však miluje, k tomu přijdu a dám mu dokonce náležitě okusit sílu Mé lásky a velkou sílu Mé nekonečné milosti.“

4. Ó nejmilejší bratře, nemysli, že to jsou slova mnou vymyšlená. Přicházejí z nejvyššího všech nebes. Proto jich náležitě dbej ve svém srdci! Ó bratře za nimi je skryto nekonečno. Jakob Lorber (theograf) Boží sluha – písař.

O hoře (Strassenengel) u Štyrského Hradce.

29. srpna 1840 na hoře

„Strassenengel od 15,45 hod do 18,15 hodin. Pišící K.G.L. a Ans.H.

I kdyby se vám zdál tak mnohý útvar sebenepořádnější a neúčelnější, ó věřte, ani jeden prášek neleží anebo se nepohne se svého místa leč podle plné síly Mé věčné lásky a moudrosti.

2. „Hleďte tato krajina, v níž se právě nacházíte, je obklopena neuspořádanými, hned vyššími, hned nižšími horami a pahorky. Kdybyste se ptali vašich přírodozpytců:“ Proč tak?! – Nedali by vám žádnou jinou odpověď nežli takovou, jakou byste si mohli pomyslet sami. Řekli by: „Toto vše vzniklo neobratně vládnoucími hrubými silami přírodními takřka náhodou a bude se ponenáhlu rovněž těmito silami také více méně měnit.“ A dále tu někteří řeknou:

Tento druh hory vznikl ohněm, jiný ponenáhlym nánosem od jihozápadu k severovýchodu. Opět jiní řeknou: „Tato hora vznikla naplavením a tak podobnými několika důvody vzniku.“

3. Ale co kdybych nyní Já takový pahorek uprostřed otevřel a dělil jen až k rovné ploše, a to podle různých směrů, a učenci se svou soustavou naplavení by pak chodili těmito nyní otevřenými ulicemi a viděli útroby pahorku? To by jim zničilo všechny jejich soustavy o tvoření, neboť útroby by mezi hlínou a vrstvami písku obsahovaly centy těžké masy kamene, tu a tam opět doliny, tu a tam vápno, tu a tam kamenné uhlí, tu a tam zkamenělé zvířecí kosti jak zvířat pozemních tak i zvířat stojatého velkého vodstva, tu a tam by se dokonce našlo nářadí, na němž by bylo pohotově ještě zřejmé stopy píle lidských rukou!

4. Co soudíte, co by vám tu řekli přírodozpytci? – Já myslím, že by velice pokrčili rameny a kroutili hlavami, a dostali byste z nich právě tak málo jako z nějakého stromu. A hleďte právě takovým konglomerátem (změtí) je tento pahorek. A tudíž také k vašemu poznání nutno vědět, jak takový pahorek vznikl a za druhé proč? A za třetí může k tomu ještě být připojena malá dějinná zpráva.

5. Víte již z dřívějších sdělení, a to z říše zvířecí, odkud, jak a proč toto vzniká a trvá. Ale ve vašem vědění je ještě malá mezera a tato bude právě při této příležitosti vyplněna.

6. Víte, že hmota není nic jiného nežli velká škola k upokořování vypínavých duchů. Víte, že voda ve svých čistých součástech je milostivá záplata z Mé slitovné lásky. Víte, že světlo Slunce prýští co do záření z Mé milosti a co do tepla z Mé lásky.

7. Z této příčiny nejsou ani zvířátka, která pochází ze světla (atomy a monády světla vyd.) nic jiného nežli nositelé Mé slitovné lásky a milosti z Mé výsosti až k hmotné hlubině Země. Nejsou nic nežli nesčíslné oživující částičky lásky proudící ze Mne, aby mrtvým duchům přinesli opět život oním způsobem, jak jsem zvláště ukázal při líčení rostlinstva a zejména stromu.

8. Nyní hleďte, mnohdy se stává, zvláště v krajinách, kde jsou velká vodstva (čím více vodstva, tím více milosti), že v nějaké části vidím velkou zralost upokořené hmoty. Tu a tam nechávám pak také proudit větší proud života ze Sebe. Toto zpozorují svobodní dobří duchové vody, pročez pociťují proudění velké radosti v jejich společném životě. Poté se ze svého společenství uvolní a provádí volnou hru s vodami, takže je často v okruhu hodiny uvádí v neklidný, skákající pohyb.

9. Čím více se pak proud života shora blíží, tím výše také vynáší radostně vzhůru vlny. Jako se však i u člověka projevuje velká radost v kroužícím pohybu (Neb čímž ovšem by se nevyrozumovalo vaše tančení na plesích, nýbrž tanec muže mého srdce (Davida) před archou úmluvy!) Rovněž pak se spojují tyto duchové ve vodě, ženouce ji s sebou a v rychle vlnivém kruhu. A jak potom vidí a pozorují, že život ze Mne s výše široce rozpráhl vysvobozující paže ve viditelné

podobě oblaků pak zdvojnásobí čilí duchové ve své radosti svůj krouživý vlnivý pohyb a s vodou se nad hladinu až k osvobozující paži Mého slitování.

10. Hledte, takový pohyb pak pocítují daleko okolo jsoucí myriády a proudí pak pod vodou ze všech míst k takovému hlavnímu kmeni. Zároveň se tu také účastní suchá země. A přírodní duchové konají často v krátkých dobách na míle daleké cesty. A v jejich záchvatu nešetří nic nač přijdou: stromy, domy, nářadí, lidi, zvířata. Vše bývá bez nejmenšího šetření v jejich radostném řádění vzato sebou.

11. A tu takové zjevy vysočin (na pevné zemi se dějící) mají dvě podstatné povahy. Jsou tu takové, které jsou ve své horlivosti skromné. Tyto se pak projevují v tak zvaném víru anebo přímo v smršti. Ostatní jsou však ve své radosti nezkratní tyto se pak ve své horlivosti rozžhaví a projevují se pak tak zvaným ohnivým vírem aneb ohnivou smrští.

12. Nuže, hledte, když se nyní tyto víry spojily se vším tím, co vzali na svých cestách sebou, pak takovým vám neuvěřitelným rychlým, kroužením nastává velké v rozsáhlém okruhu nakypření hmoty, kterážto hmota, ať je to písek, kamení, zvířata vodní, pozemská a podobná více na místě, kde se děje hlavní vysvobození, se snese v horu jako je právě tento pahorek.

13. Zde máte nyní ono jak. A ježto máte toto, nebude vám ono proč již daleko.

14. Neboť ono je již dáno v zodpovězení onoho jak. Další proč jež se týče způsobu vzniku tohoto pahorku, stane se vám jasným, pohlédnete-li zpět na líčení podstaty stromů (viz.) a pozorujete-li jeho dřevo v němž se jeví v nově zpevněné formě zlomyslnost takových duchů. Zcela tak je tomu také u velkolepého osvobození. Neboť kdekoli se dává hostina, tam jsou také nezvaní hosté aneb tací, kteří ještě neoblékli svatební roucho a nejsou tudíž ještě zralí pro život. Tito pak bývají opět způsobem vám viditelným vystrčení pro upokořující zkoušku do nejzazší temnoty.

15. Leč především musí být u vás ještě opravena jedna mylná představa. Nesmíte si snad myslet, jakoby viditelná hmota, jako jsou: kameny, rostliny, stromy a podobně, byli duchové sami. Nýbrž vše toto je jen jejich vězení a přestřihuje jim nit života ze Mne. A jen potud samá Má vůle, je jim otevřena malá branka, aby se vykrucovali ponenáhlu smrti a svobodnou inteligencí vůle přebývající v každém duchu. Co však je hmota o sobě, tu vám pravím, není nic nežli Mou slitovnou láskou zmírněná zlost hněvu

16. Proč se hmota tu a tam takto projevuje, bude vám zřejměji vyloženo, budete-li chtít navštívit známou alpu (viz. Sdělení ze 13.8.1840.) vedle několika jiných nejzřejmější však potom po odhalení střediska a ostatního utváření (Země) (viz. "Země a Měsíc".) Avšak nyní ještě trochu dějinného!

Trochu dějinného o hoře „Strassenengel.“

29. srpna 1840 odpoledne – pokračování.

Roku 1463 vzrostly v této krajině mezi zde bydlícími lidmi neřesti zlodějství, vraždy a smilstvo tak silně, že bylo nutno, poslat sem anděla zhoubce s černou pochodní hněvu, aby všude zapálil útroby takových lidí a je zahubil.

2. Byl to onen všeobecný druh smrti, která vystupovala tehdy nejen zde, nýbrž v různých částech téměř celé Evropy pod jménem „černá smrt.“

3. V této době však žila Mně velmi milá selská rodina směrem k západu na úpatí tohoto pahorku. Hospodáři samému jsem dal pro jeho zbožnost vnitřní zrak.

4. Jednoho letního parného večera se zde stáhla těžká bouřlivá mračna, a hned se vyprazdňovala právě nad tímto pahorkem, za doprovodu tisíců mocných blesků a nejstrašnějších hřměním.

5. Rolník spatřoval v této mimořádné bouři jiný význam nežli by to mohli spatřovat vaši dnešní učenci přírody, a pravil své zbožné chasé:

„Milé děti! Nebojte se! Pán nezapomíná ani ve svém hněvu na ty, kteří Ho z celé duše, z celé mysli a ze všech sil milují. Těžce sice leží mocná, trestající pravice věčného Ředitele Světů nad tímto černým mračnem, ale Jeho levice spočívá žehnajíc na hlavách těch, kteří Ho milují. A buďte ujištěni, že Pán téhož anděla, kterého posílá světu jako bič jistě a opravdu nám dá za utěšujícího záchrance!

6. A hle, když rolník vyslovil tato Mně milá slova k vděčným srdcím svých příslušníků, tu slyší od silnice, která již tehdy vedla kolem, volat o pomoc někoho bleskem, bouří a krupobitím stísněného. Kvapně opustí světnici, vezme pevnou jedlovou hůl a spěchá stísněnému na pomoc, nachází tu ležet na silnici člověka téměř zcela mrtvého, naloží ho ihned na ramena, zanechá se do svého příbytku a po celou noc ošetřuje.

7. Druhého dne praví tento cizinec rolníkovi. „Pojď se mnou na tento pahorek!“ A rolník šel se svou holí za ním – Poté pravil cizinec rolníkovi: „Strč tuto hůl do země!“ A rolník učinil, jak mu cizinec poručil. A hle, ihned se hůl zazelenala v nádherný strom!

8. Hle to ti bude znamením mého poslání a tvé věrnosti! Neboť já jsem posel Páně k Zemi a chci vzdorovité pokolení lidské zničit. Ale ježto jsi vzal hůl a spěchal jsi mi na pomoc a zachránil takřka ve své zbožné prostotě člověku život, hle vezmu tedy z tohoto svého přátelství polovici a tím bude značný díl daného mi hněvu zmírněn!

9. Tu sáhl nyní poznaný anděl po čerstvém stromě, polovic jej ulomil a řekl sedlákovi: „Podívej se, to budiž černá pochodem smrti, na které mnoho tisíc a tisíc lidí nalezne smrt jak časně tak i mnozí z nich věčně. Celou dobu však mé vlády tě budu chránit, a podle vůle Páně se nemusíš ničeho bát. Neboť já k tobě každé noci zavítám. Ty pak jdi ve dne na různá místa a řekni krutě stísněným, že kdo chce být zachráněn před smrtí, ať uprchne na pahorek, kde je strom, který jsme nyní zasadili, a ať koná pokání a se postí tři dny a tři noci. Potom ať vezme se stromu větvičky a tak tímto znamením zůstane mého hněvu ušetřen.“

10. Nuže hleďte, to je původní děj! A tento sedlák byl několika okolními obyvateli, kteří tím byli zachráněni nazván „anděl u silnice!“ Leč on nechtěl pro svou zbožnost toto jméno, nýbrž dal je záchraněmu andělu zhoubcí. Anděl však dal před tváří rolníkovou toto jméno Mně.

11. Z této příčiny umístili pak pozdější potomci ve zbožné prostotě na tento zlomený strom Můj obraz, nad nímž pak byl také brzy zbudován nynější kostel.

12. Co se však týče dalších dějin tohoto místa, můžete je ostatně nalézt v každé kronice (le-topisu) této země, ježto je to jen dějinné bez další mravní hodnoty.

13. Pohleďte tedy na tohoto rolníka, jehož hůl lze až do této chvíle v kostele vidět. A buďte rovněž plni lásky a prostoty! Pak také vy naleznete ve Mně svého velkého „Ochranného anděla u silnice!“ Amen, Já Věčná Láska a Moudrost. Amen.

Léčení nemocí.

29. srpna 1840

Andr. H, by rád věděl, zda by se mohlo jednomu chudému nemocnému pomoci či ne a co by se tu mělo dělat. Tato otázka přichází sice z dobrého, ale také zároveň slabého srdce, ježto ještě nechápe, že Já mohu a chci vždy pomoci, prospěje-li to člověku k věčnému životu.

2. Činím to tím spíše, bývám-li k tomu nějakým zbožným člověkem jaksí láskou donucen. Učiníte-li však napřed vy své, pak učiním také již Já Své, co je tu správné k věčnému životu!

3. Tělo onoho člověka je trýzněno trojím zlem. Jedno je vnitřní nervová vyraženina (aneb skryté krtice). Druhá je úplná dna. A třetí je na části prsou opět uložena tak zvaná chřipka (všeobecný katar). Odpomáhá-li se jednomu zhoršuje se druhé. Zde by se muselo třem pánům sloužit, což se stává velmi krušné, ba téměř nemožné. Kdyby nebylo v předcházejícím používání lázní, byla by povšechná náplast při mléku čerstvém, čerstvém pšeničném chlebu a vodní stravě to nejlepší, a na noc trochu lipového čaje s čerstvým medem. Avšak nyní to již mnoho neprospěje, i když také neuškodí.

4. V takových případech lze těžko pomoci, ježto nemocní důvěřují jen lékařům a velmi málo Mně, aby jim pomohla jejich víra. Čiňte tudíž to své a Já učiním to Mé buď ještě zde anebo v Mých říších. Neboť Já jsem vždy a všude Pánem života a smrti. Amen.

Předmluva ke spisu „Moucha“.

3. září 1840 odpoledne

Je dobře obrátit častěji na leccos své citové oči a pozorovat v tom Mou lásku a moudrost – i kdyby předmět, který má být pozorován, byl sebenepatrnější! Neboť je v něm vždy něco nekonečného. A je tedy také hoden duchovného pohledu, ježto vše, v čem se skrývá nekonečno je atomem ode Mne, v němž vládne věčné bytí.

2. Dávám-li vám nyní v malé písni předbručovat něco nevšimavou mouchou, pak považte, že také toto nepatrné zvířátko nenáleží k neodpočítaným. Neboť jsou-li pro Mě po všechny nekonečnosti a věčnosti číselně přesně známy atomy světla a monády éteru, jak by Mně neměla být známa moucha, k jejímuž vytvoření je přece třeba více nežli miliardy atomů!

Moucha.

3. září 1840 odpoledne

Bzučí čilá moucha vesele, bzučí dále
líbeznou píseň Mně, mocnému Tvůrci k chvále.
Bručí, v radosti slastné v lásku jen se noří,
z popudu vnitřního jen krouží v lásky moři
a z řeči její slyšet slova milosti znít:
chudobné * stezky hlásá vám, po nichž třeba jít.
Hle, jak zvířátko to čile vesele krouží,
jak oddané, poslušně puďu svému slouží,
směr Mnou mu daný vděčně zachovávat se snaží,
aniž kdy, jako vy, po zakázaném baží!
Já pravím, nadarmo nestojí tak blízko vám,
prostřed malý sic, nicméně Mnou vám je dán.
Křídél dvě jak éter lehkých ode Mne nese,
takže se jimi lehce do ovzduší vznese,
čilým letem krouží v paprsků Slunce taje
a očkama koruny zlaté světlo saje,
pak mrtvým tvarům přináší světlo k životu,
krutým hlásá Mou oživující dobrotu.
Tak dal jsem jí také lehoučkých noh šest moudře,
aby sladkost života vnímala dobře,
dal jsem jí k tomu vhodný sosák a sání stravy,
vy pak vezte to za klíč, co se tu praví

a přemýšlejte v srdci, kam ta moucha spěje.
Já však pravím: Moucha o vítězství vám pěje.

*V březnu 1842 dal Pán skrze Jakoba Lorbera objemné sdělení o mouše, které vyšlo jako zvláštní spis pod stejnojmenným názvem v Novosalémském nakladatelství. Obsahující mnohé paměťihodné zprávy o podstatě světla éteru jakož i o službě mouchy v domácnosti přírody. Vyd.

1. Hled'te, to vám budiž zatím malým úkolem (k přemýšlení)! Vypracujte jej ve volném Mně zasvěceném čase

2. Tento malý nepatrný námět dal jsem vám proto, aby vaše pokora našla dobrou potravu, později vám však toto zvířátko ostatně důkladně představím ve svědectví přírody. Amen
Já jemuž všechny věci jsou dobře známy, toto vám dávám.

Velikost stvoření a lásky Boží.

5. září 1840

Pozorujete-li duchovním okem velikost Země a vašeho Slunce, můžete nabýt správného názoru, o jak mnoho se musím starat a z lásky ustavičně bdít. Neboť všude tu závisí moudré udržování toho nejmenšího, jakož nejmenšího na mocném (Božím) řádu a udržování celku na udržování i jen jediného atomu! Ano pravím vám, kdyby byl někdo s to zničit i jen jednu monádu, bylo by zničeno brzo celé viditelné stvoření.

2. Avšak to by bylo jen Bohu možno kdyby neměl lásky. Ale v úplném vlastnictví této lásky nechci a nemohu ani Já jednat proti Mému vlastnímu božskému řádu, mimo nějž a bez něhož nemohlo by být nikdy nic stvořeno a také by nemohlo ani triliontinu sekundy trvat.

3. Pravím vám, v jednom Slupkovém globu je skutečně obsažena miliarda Sluncí. A nyní přemýšlejte trochu o tomto rozsáhlém revíru smrti! K tomu ještě uvažte, že by předně od jednoho globu k druhému měla místo miliarda miliard takových globů, a představte si dále, že miliarda miliard takových globů tvoří jednotku (to jest celek stvoření), a že dále čísla Mých stvoření vzrůstají, že celá nekonečnost takto zřízených čísel stvoření spočívá v Mé ruce jako kapka rosy a že takových kapek je opět nesčíslný počet – tak vám vysvitne, jak musím být veliký, jak velká Má starost a jak velká musí teprve být Má láska, která vede toto vše jako jeden bod udržuje a všemu podle potřeby bytí život vdechuje!

4. Hled'te, Já jsem tedy velmi velký Otec, který má velmi mnoho! A Mé děti nepřijdou jednou ani trochu zkrátka! Ale pozor – které Mne milují! Neboť Můj dům má mnohé příbytky. Amen. To pravím Já, velký, svatý Otec.

O soli ohně lásky.

12. září 1840

Na dotaz z Marka 9,49 a 50. Neboť každý bude osolen ohněm. Sůl je dobrá věc, stala-li se však sůl neslanou jak jí opět vrátíte kořenitou sílu? Mějte v sobě sůl a zachovávejte pokoj mezi sebou! Piš především toto zvolání: „Pane, my dohromady nic nevíme, a naše srdce je méně rozumné nežli kámen neboť jsme je zatvrdili naší bezmeznou pošetilostí a mnohonásobnou zlomyslností a bez Tvého slitování je nemůžeme nikdy řádně změkčit. Proto budiž, o nejmilejší Pane Ježíši, naším jediným útočištěm ve všech věcech a obměkči naše kamenné srdce solí ohně Své nekonečné lásky, abychom tě věčná dobrota vždy víc a více milovat mohli na věky! Amen“

2. A nyní piš vysvětlení:

3. O jak slabá je ještě vaše láska, ježto nechápete, co je sůl, a ještě méně, co je sůl ohně!

4. Hledte, kdo myslí, že sůl je moudrost, ten je ještě velmi hloupý! Zda neříkáte a neurčíte kyslík je životní vzduch v atmosféře! A není-li někde, pak víte, že plamen pochodně uhasíná a ohni se v dusíku nedaří. A dále říkáte, není-li dřevo suché a tím mnoho kyslíku nenasálo, nebude dobře hořet a dá tedy také málo plamenů. Také víte, že v čistém kyslíku shoří dokonce železo světlými sršícími plaménky. Ba i víte, že fosfor je čistá kyselina a má v sobě zelenavé bílé světlo. Hledte to vše víte! Jak to tedy, že nevíte, co je sůl ohně života?!

5. Ó vy hluší a slepí, poslyšte tedy a vizte! Sůl ohně není přece nic jiného nežli pravá láska ke Mně, kterou musíte být skrz naskrz osoleni, chcete-li vejít do Mého Království.

6. Neboť jako je sůl jedině životadárné koření všem tvorům zároveň, svou stahující silou, zachováváním všech věcí rovněž tak je také čistá láska ducha ke Mně, jako ohnivá sůl všeho života, jedině udržující působící silou věčného života!

7. Jako však také jen kyslík je hořlavý a způsobuje jasné plameny a jimi také osvětluje temné komnaty rovněž tak je také jen pravá láska jedině ohněm a plamenem a tím také schopna světla, kteréžto světlo je pravé světlo, ježto se rovná Mému věčnému, pravému světlu moudrosti.

8. A jako neslaná sůl je neužitečná a k plameni se nehodí, nýbrž tvoří jen lenivý žár, ježto její kyselina se znečistila – rovněž tak je tomu také s vlažnou láskou, kteráž nemůže být rozmýchávána v plamen. Je jen smrtonosným chatrným žářem uhlí v uzavřeném pokoji, kterýžto žár všechnu sůl stráví. Oněm však, kteří se na něm klamně ohřívají přináší smrt.

9. Zda neříkáte služebné, když vykuřuje pokoje kořením: „Vhod' napřed sůl na uhlí! „Hledte, podobně čiňte také vy a vhodte sůl ohně Mé lásky na váš smrtonosný, lenivý žár uhlí, aby přes něj šlehal plamen lásky, zničil ve vás červa smrti a osvětil a ohřál vás k věčnému životu.

10. Neboť „červ“ je satan a jeho zloba je chatrným žářem, ale nemá plamene a tedy lásky, nemá světla a života. Proto musí každý být osolen ohněm a v ohni Mé lásky, jako také každá Mně přinesená oběť, má-li Mně být libá.

11. Ano, pravím vám: Musíte se stát zcela solí ohně, chcete-li se stát Mými milými dětmi! Hledte, jako je sůl kořením jídla, tak se máte také vy stát kořením Mé věčné lásky. Amen. To pravím Já Ježíš, věčný život.

Choralpa.

13. září 1840 dopoledne

J.L.S. Andr.Ans. H.vystoupil vystoupili 9.9.1840 na Speikogel přináležející k Choralpě na Štýrsko korutanské hranici 13.9.1840 pravil Pán o této horské cestě ústy Svého sluhu J.L. co následuje. Píšící: K,G.L. S.D. a Andr a Ans.H.

1. Již od delší doby smluvená cesta na tak zvanou odtud poněkud vzdálenou Choralpu jste tedy uskutečnili. Přitom jste asi při přednější pozorování této horské výšiny narazili na lecjaké pochybnosti, a to zvláště z této příčiny,

2. Vy jste totiž viděli, že hlavní hornina od úpatí až k nejvyššímu vrcholu této hory, se skládá téměř ze samých desek, které však nezaujímají vždy polohou jeden a týž směr. Neboť jste asi pozorovali, že desky strmí hned k východu, hned zase k západu, a hned se zase šinou kolmo do země. Ano viděli jste, že dokonce různé takové desky hned jednotlivě hned ve skupinách leží na povrchu. A také jste viděli, jako u dobře vám známého selského stavení a také na hře-

beni alpy samé volně na povrchu ležet zcela velké balvany, které byly směrem k západu zcela volné a jen směrem k východu tu a tam málo zemí pokryté.

3. A když jste přišli zcela do blízkosti vlastního tak zvaného „Speikogelu“ a s úžasem pohlédli na jeho lysou deskovitou skálu, neobjevili jste opět nic jiného nežli podobné deskovité kameny. A tak byl také jeho nejvyšší vrchol poset takovými kameny.

4. Nuže hleďte, toto vše jste více méně pozorovali a nechali také vzniknout o tom v sobě různé domněnky. Leč Já pravím, tu jste se žádný k pravdě nepřiblížili. Proto je především nutno, ukázat vám příčinu takového útvaru a potom vám teprve onu horninu pojmenovat, neboť před 6000 roky přináležela jinému světu.

5. Utvoření této alpy a způsob jejího vzniku byly následující:

Jak vám již dříve bylo jednou oznámeno, že nejen tato země, nýbrž celá půda Evropy byla pohřbena pod vlnami moře, tak nebylo ani toto místo kde nyní již mnoho tisíc let stojí tato alpa (hora), nic než plochá dolina, spodními vlnami moře tu a tam poněkud nerovná.

6. Na deskách (kamenných plotnách) jste asi pozorovali, že se skládají ze slídy, spojené vápencem. Utvoření této břidlice bylo tedy takové, že se taková vrstva písku ukládala jedna na druhou, a to u příležitosti periodicky (občasně) nestavších, tak zvaných okvinokciálních (rovnodennostních bouří). Nad vrstvou písku se pak utvořila při klidném stavu vody jakási hlenovitá kaše, na které se při nejbližší ekvinokciální bouři uložila opět jiná vrstva písku a tak po dlouhé doby pokračovalo stále dále, až se konečně složilo na sebe 26.000 takových vrstev.

7. Otážete se snad, odkud asi braly ty vlny vždy ten písek, ježto vždy byla vrstva za vrstvou zmíněným vápencovitým hlenem jaksi obrněna, z kteréhož obrnění nemohli ovšem vlny uvolnit mnoho pískovcových zrn.

8. Hleďte, tu vám pravím, že Země je tak zařízena, že předně téměř ze středu tělesa zemského vede všemi směry ku povrchu nesčetné množství nejrůznějších pramenů a žil. Nesmíte si však myslet, že snad těmito prameny a žilami proudí čisté vody, nýbrž tu zvláště ohnivé prameny, jimiž všemi směry, neustále proudí podzemní oheň elektrického druhu, a to zvláště k pólům Země. Potom jsou minerální prameny, jimiž vytryskují v tekuté podobě kovy a rudy. Dále jsou tučné prameny, jimiž proudí všemi směry tak zvaný kamenný olej (petrolej). Dále jsou ještě zvláště velmi mnohé mírné prameny, pak asphaltové a podobných vedle vodních pramenů nesčetné množství všelikých pomyslitelných druhů.

9. Hleďte, když nyní tato prameny dojdou k povrchu Země puženy vnitřní mocí duchů a ohně jsoucími jim k službám, stávají se potom rovněž pevnější a pevnější, tj., když dosáhly povrchu kůry zemské a přejdou do masy moře. Že je tomu tak, dokázal by vám věčně každý rozlučovač hmot, aneb u vás zvaný chemik.

10. Nuže hleďte, odtud tedy tento přírustek písku na všeliké jiné minerální směsi. A nyní víte a znáte také zásobárnu dříve zmíněné slídové břidlice a jádrového písku jakož i spojujícího jej vápna.

11. Nyní je otázkou ježto tedy vidíme takovýmto způsobem stvořenou více než dva tisíce sáhů tlustou deskovitou kůru jak tedy však nyní vznikla tato alpa (hora) se všemi svými rozvětvenými?

12. Poslyšte, před několika tisíci léty (určité číslo není zde z toho důvodu nutné, ježto postup tvoření takové alpy trval o sobě již několik tisíc let) vložil jsem přes šest tisíc sáhů hluboko pod zemí jiskru Mé slitovné lásky, a tato zvedla podle Mé vůle plnou silou tuto kůru, roztříštila uje na všechny strany horninu do výše, právě tak, jako kdybyste byli pod pokrývkou a zvedli ji prstem nad své tělo. A tato deskovitá kůra byla zdvižena od východu k západu a zůstávala tu od-

počívát k horizontálnímu směru, ježto byla ihned jinými, z nitra země puzenými masami podporována.

13. Tímto způsobem do výše vytlačena deska měla as podobu velmi velkého žampionu a hnací silou ihned rostla stále výš a výše nad hladinu mořskou a konečně vytvořila nad hladinou mořskou značný ostrov. A jako tato hlavní deska, tak bylo také tímto způsobem horizontálně do výše vytlačeno několik menších desek, avšak všechny stejně vysoko, a takto vytvořily velkolepý les žampionů. Konečně však byly masivní stopky podporující takové desky vlnami vod omývány a opotřebovány. Tím se tedy stalo, že taková deska ztratila rovnováhu a převrátila se a opřela se o svou stopku. Tím zaujala taková deska šikmou plochu, jak jste to na tak zvaném Speikkoglu sami zpozorovali. A tu bylo tedy k vytvoření této „Choralpy“ třeba ovšem několik set větších a menších desek, které nutně měl týž soud. Jen po několika málo jim jsou tu ještě stopy, ale nejsou již celé.

14. Kdybyste nyní pohlédli na tak z „Kumfkogel“, objevili byste tam ještě vodorovně ležící desku, která je však již velmi zvětralá a na všech stranách opadaná a rozdrobená. Namnoze jste však nahoře ještě viděli takové droliny směrem na západ, na něž jste se mohli od východu velmi snadno dostat nahoru. Leč směrem k západu byly jakoby zlámané (jak je tomu také skutečně). Neboť zvláště na místech, kde jste viděli takové přečnávající desky, přečnivaly tyto ještě před tisíci léty podobny převislé střeše, stopadesáti, třiceti a deseti sáhů ostatní horské vrstvy. Zemětřesením však, mocnými bouřemi a silnými blesky byly ulamovány a padaly na západní stranu, což můžete snadno vyrozumět z toho, že kamenná masa na západním svahu ukazuje zcela opačnou stranu desky.

15. Měkké části takovýchto Alp nejsou nic jiného nežli naplavením dílem písku, dílem však také rozdrobených desek, které byly mladší a tudíž již měkčí, protože pocházely z posledních útvarů.

16. Hleďte, taková alpa není vlastně původu sopečného, zato však byla způsobena již oznámeným zdvižením podzemním ohněm.

17. Nuže hleďte, to je tedy způsob utváření a zniku této alpy! Tu a tam jste asi také viděli ležet kolem nepravidelné, bílé kameny, z nichž také některé jsou spíše hnědé a šedé a některé zcela bílé jako sníh. Tyto kameny nevznikly tady, ani nepadly na tuto alpu, nýbrž do moře, až na ty zcela bílé. V posledním údobí totiž když jsem započal utvářet tuto alpu, byly při zvýšení desek zvednuty také tyto kameny. A to ty, které se zvláště za času Adamova při všeobecné (přírodní) revoluci padly a mají spíše nahnědlý, a konečně ty, které při pozdním zničení jedné velké Planety, která se nacházela mezi Marsem a Jupiterem, byly vrženy na vytvořenou již alpu, a to z té příčiny, že v době zničení této Planety se nacházela Země právě v jedné čáře pod ní vůči Slunci. Toto se stalo podle vašeho počtu v dobách okolo pěti set let a něco před Abrahamem. Odtud tedy pocházejí tyto zcela bílé kameny, které jste viděli tu a tam ležet právě na povrchu této alpy.

18. Vy se asi otážete, proč jsem zničil takové těleso světové? Hleďte, Já jsem je vlastně přímo nezničil, nýbrž jen to, pro velké rozbroje vzniklé mezi tamními obyvateli, rozdělil na čtyři menší světy. A hleďte, jako u vás zlato, stříbro a diamanty, tak byly na této Planetě tyto bílé kameny pravými kameny úrazu. Neboť pro takový kámen, který tu vidíte neúčinně ležet, se tyto obyvatelé v tisících a tisících rdousili a rozdělili ve čtyři hlavní kmemy, které se navzájem pro takové kameny co nejtvrdošijněji pronásledovali. Neboť si navzájem namlouvali, že kdo takový kámen nemá, nemůže být rozumný a je jen nerozumným zvířetem. Proto ti mocnější shromažďovali takové kameny v hromadách, ano v hory a slabším z něj nic nedopřáli, aby je mohly tím snaze tyranizovat. A tak to šlo toto podvodnictví a hrabivost tak daleko, že se tací majitelé kamenů považovali za bohy a jako tací se vnucovali národu jinému.

19. Mezi takovými „bohy“ chtěl však být jeden nad druhého. Proto se rýpal každý, pokud to jen bylo možno, v útrokách tohoto světového tělesa, aby učinil svou hromadu kamene co možno největší a tím prokázal svou božskost. Co se potom dělo? Tací „bohové“ týrali nejvyšš

krutě lid a nechali jej dnem i nocí rýpat v útrokách této Planety. Jiní se musili opět ve velkých rotách shromažďovat, aby jinému „bohu“ násilím jeho hromadu kamene zmenšili. A to šlo tak daleko, že tito bohové jichž tu bylo na sta, se navzájem až na čtyři potřeli. Tito čtyři dali nyní svými národy takové kameny se všech světových stran snést a zbudovali z nich skutečné, daleko se táhnoucí hory. Takovou kamennou kulturou zůstávala nyní ostatní kultura země v pozadí a národové se svými bohy byli na skoku k vyhladovění. Tu vydali tito čtyři bohové velmi krásný zákon. Totiž národové jednoho boha směli národy druhého boha chytit a jako zvěřinu sníst! Hledte, to byl čas, kde si tito bohové dovolili až příliš mnoho. Takové počínání jsem musel tedy rázně překazít.

21. Stačil Můj pokyn a anděl roztrhl celé světové těleso na čtyři části a utvořil tak čtyři oddělená menší světová tělesa. Všechny tyto kameny byly najednou vrženy do rozsáhlého světového prostoru, a některé pak padly podle Mé tajné vůle k Zemi, některé do Měsíce velmi mnohé do Slunce. Většina však je až do přítomné doby v pádu v nekonečném prostoru. Hledte to je krátká, dobře odůvodněná příčina pádu takových kamenů ve větších a menších množstvích na vaše těleso zemské, z nichž tu a tam vytvořilo pásmo horské na Zemi.

22. Také jsem se vám kdysi zmínil, že byste tu mohli na takovém kameni nalézt velmi zničené a zvětřelé malé „příbytky“. Ale toto se nesmí brát tak doslovně, nýbrž jen obrazně. A tu ukazuje „příbytek“ tolik jako písmo hieroglyfů Egypta (tedy výkres, v němž je takřka k výrazu přivedena myšlenka), kteréž písmo mimo Mne střeží kdo na této Zemi by dovedl číst, leda Mou milostí.

23. Avšak tam, kde se nalézá takový kámen, který opatřen několika takovými insigniemi „odznaky“ jste se nedostali. Neboť tento se nalézá téměř hodinu severozápadně od tak zvaného „Kamfkogelu“. Ale měli byste příliš mnoho strachu před větrem a deštěm, a váš rozum byl více zaměstnán nežli láska ke Mně. Také jste byli příliš starostliví o žaludek, proto jsem vás také nemohl všude vésti, kde bych vás chtěl mít, ježto ještě nejsem Pánem vaší vůle! – Velkým čitelným písmem zachmuřením východu a vyjasněním západu jsem vám chtěl oznámit, že vaše láska byla slabá a chmurná, ale zato větší chuť k jídlu. Proto jsem vám také oběma studeným tahem větru vzkázal, jak je to s vaší láskou. Ano konečně, když jste se již chystali spěchat domů, dal jsem vám dokonce malým ledovým deštěm zajisté hmatatelně najevo, že se vaší obchodní cestou nejsem zcela spokojen. Neboť hledte, jak bych byl také mohl být? Vy jste odešli, abyste nutně jedli a pili. Co však vylo Mou záležitostí, to jste vzali sebou jen tak lehce. Také jste své oči upřeli daleko ven, ale o to, co vám leželo před očima, jste se vůbec tak velice nestarali.

24. Hledte, z té příčiny jsem vám také dvě největší pamětihodnosti zadržel, totiž pamětihodnost zmíněného kamene, a znění sfér mezi tak zvaným „Speikkogelem“, v kterémž znění vám teprve potom sdělím něco dalšího, vám nyní ještě nepochopitelného, jestliže ten či onen z vás z lásky ke mně napraví, zmíněnou chybu novou návštěvou této krajiny.

25. Neboť, hledte, toto se nedá ze základu pochopit, neobráť-li někdo napřed bystrý zrak na hmotu a v jejím různém utváření si přesně nepovšimnul. Tu je pro něho zvláště není-li ještě duchovně úplně bdělý podrobnější vysvětlení právě tak, jako kdyby někdo podal někomu nebeský smysl ze slova, zatím co on ještě nikdy neviděl slovo ve smyslu literním.

26. Hledte, příroda anebo svět o sobě je velká kniha, plně popsaná hloubkou Mé moudrosti a lásky! Kdo ji chce řádně pochopit, ten si musí z lásky ke Mně již mnoho dát líbit v této knize poněkud listovat, ovšem však jen natolik, pokud to z lásky radím. Neboť jedině Já vím pravý cíl a míru a vím, co může každý snést, a také kolik je nutně třeba, abych to probudil.

27. Kdo je jednou (duchovně) probuzen, ten ovšem nepotřebuje již cestovat, ale kdo je ještě ospalý ve své lásce, pro toho vím ty nejlepší prostředky, abych ho uchránil od věčného spánku, jen když se jich z lásky a ochotné poslušnosti Mých ustanovení uchopí a na sebe použije.

28. Přijdou-li tu také často malé zkoušky, má při nich každý, jen zmužile v pevné důvěře ve Mně obstát. Neboť nežli se nadá, prorazí Slunce tam, kde bylo mračno nejhustší, oteplujíc a oživujíc. Také toto jsem vám tam opětovně obrazně oznámil. Jedině kde je srdce ještě nerozumné, tam ovšem takové náznaky přejdou s nepořízenou.

29. Toto vám pravím proto, abyste byli pro budoucnost plni lásky a důvěry. Neboť vše, co se tu děje ve vnějším světě, neděje se rozhodně jinak nežli jediné a toliko Mou vůlí. Já jsem však rozumný Bůh, a proto nepadne také žádný větřík na hlavy květinek bez velkého hlubokého smyslu Mé nekonečné moudrosti. A každý mráček, každá kapka, která padne s nebe, jakož i každý kamének, který se valí po příkrém svahu to vše jsou velké a zázračné litery Mé všeslitovné lásky a Mého písma milosti.

30. Hledte, s těmito zraky ohledávejte budoucně věci, které vám byly jmenovány, a z toho ve velké jasnosti vyrozumíte, že Já jsem všude vše ve všem. Neboť uvidíte tu velké řízení Mé božskosti, moci a věčné svatosti a vedle toho také zcela dobře poznáte Mou neomezenou lásku, milost a moudrost. A tím nashromáždíte, podobně jako včely, na velké květnaté louce přírody med Mé lásky a vosk Mé milosti k věčné potravě vašeho ducha a budete vždy více a více poznávat, že Já jsem vždy a všude váš dobrý, svatý Otec a chci být věčně. Amen.

Vulkanické zemské jevy.

Dodatek k „Choralpě“ 20. srpna 1840 od 10,30 hod. do 12,45 hod. odpoledne. J.L. mluví, Andr. a Anselm H. píší. Tu je ještě krátký dodatek, co malý plamének o osvětlení leckterých houští a rozsedlin této vámi navštívené „Choralpy“

2.Co se týče údobí tvoření (této skupiny hor) objevují se teprve po Adamovi až na vaši dobu stále působivé a ještě působící a způsob, zmíněný v dřívějším sdělení je vlastní a nejsprávnější.

3. Vlastní proto, že vše co tu jest, bylo učiněno v prvopočátku a také je stále jen Mnou způsobováno, takže na místě, kde Já tomu chci, objevuje se buď hora, pramen, strom aneb jiná rostlina. A k tomu volím podle svého věčného řádu vždy nejvhodnější prostředek. Ať povolávám k bytí cokoli, a protože tento prostředek závisí vždy na Mé nevyšší vlastní a nejsvobodnější vůli, je také zmíněný způsob vzniku této alpy nejvlastnější. A je také nejsprávnější proto, že jen Já, co věčná láska a moudrost dovedu každé své jednání tak započít, provést a dokončit, že tím ve všech věcech Mé svatosti musí být úplně vyhověno, a protože při tom nikdy také není možný ani o vlásek chybný tah.

4. Byla-li tu řeč o tvaru kamenné desky, této alpy a při tom bylo udáno mnoho tisíc desek, které jsou zdánlivě v rozporu s dobou od Adama, nesmíte při tom myslet, že takové usazeniny se děly jen od rovnodennosti k rovnodennosti. Takové desky od rovnodennosti k rovnodennosti jsou jen ty, které jsou odděleny krystalovou nahnědlou prvotní vápencovou vrstvou. Ostatní desky, které jsou často sotva jeden nebo dva palce silné, byly způsobeny úplným Měsícem. A kdybyste počítali desky jedné takové prvotní vápencové vrstvy objevili byste zcela nahoře změnu světla Měsíce od rovnodennosti k rovnodennosti a ještě lépe od roku k roku.

5. Dále je ovšem rozumět, že takové desky nebyly ještě před Adamem. Neboť hornina Země před Adamem byla (všude pevná a vypadala jako břidlice a nechávala světlo, téměř podobně jako vaše sklo procházet. A kde mořské vlny rozpouštěly části této horniny, tam se (rozumí samo sebou podle Mé vůle) malá zrnka. A mezi těmito zrny se pak klidem vzniklé vody tvořila lepkavá substance a tímto způsobem spojovala tato zrna v celek. A tak byl potom tento celek rovněž opět pevný a tím se stal kamenem, a to kamenem, který nazýváte žulou.

6. Tímto způsobem, jako byla utvořena žula, byla v pozdějších dobách všelikými elementárními erupcemi vytvořeny ještě jiné podobné kameny. Takové kameny najedete všude, může-

te pohlédnout jen například na vaše mlýnské kameny, v nichž je všeliké kamení zmíněnou šlemovitou masou spojeno v celek.

7. Ale kameny, jaké například vykazuje váš Schlossberg, Schöckel, Plavutsch a ještě mnohé jiné sousední hory a pahorky, byly jako kameny v Zemi již před Adamem a byly dlouho trvajícimi tak zvanými vulkanickými erupcemi z nitra Země vypuzeny a to na takových místech, na nichž nemohly být žádné formace deskové pro stálé vodní bouře z nitra.

8. Otážete se, jak to tedy přirozeně přijde že se ve velké hloubce Země tvoří přirozeně oheň a kámen obklopující vodu rozloží v páry a velkou mocí takových par pudí pak velké a pevné masy z nitra Země často na míle daleko k povrchu? K tomu vám dávám toto vysvětlení.

9. Ve vnitřní hornině Země jsou mnohé duté rozsedliny, časem vniká do nich póry voda jakož i vzduch. Ponenáhlu nashromáždí se v takových rozsedlinách voda tak velice, že vyplňuje hustě všechny prostory. Může ježto však jedna vodní vrstva působí na druhou, následkem v ní přirozeně jsou tíže, velkým a čím hlouběji, vždy větším tlakem, je tedy taková voda, která je v tomto pevném prostoru uzavřena jaksi ze všech stran stlačována. Takovým stlačováním vody děje se v jejich částech stále větší a větší tření. Ježto však nyní, jak víte, také ve vodě v celé Zemi jsou uzavřeni duchové, pociťují tito zcela dobře takový přibývajícím tlak, rozšiřují vodní slupečky vystupují ze svých žalářů, spojují se v podobě rozhořčeného ohně, rozkládají vodu v páru a roztrhují pak snadno takovou kamennou rozsedlinu, a ženou vše, co by jim mohlo překážet nahoru k povrchu Země.

10. A ježto takovýmto způsobem při takovém proražení nastávají také v jiných vrstvách Země opět nové rozsedliny a tím také mocná stlačení vody, která pak nutí k podobným erupcím, tak se tedy stává, že takové vulkanické výbuchy trvají déle aneb kratěji a takovým způsobem se tvoří hory a pásma horská. A když úpatí takových hor vykazují desky jako na Choralpě, děje se to tím, že výbuchy nastávají pod plošinou, rozbíjí desky a tyto vedle ostatních hornin ženou k povrchu, o čem vám může podat zřejmý důkaz poblíže stojící Schöckel.

11. Když takový oheň vyrazí z nitra, pak roztaví svou prudkostí kameny, které mu jsou blízké s velkou lehkostí. A když ve svém průchodu přijde také ještě něco jako je to u Neapole a Sicílie na známé již prameny petroleje a živice a pak je spaluje. Tyto pak po mnoho let hoří, tu a tam téměř nepřetržitě. A když při takové činnosti přistoupí někde ještě minerální prameny, které z nitra země přivádí zvláště síru, pak vznikají tyto sirné prameny do všech rozsedlin takových hor, tvoří tu velké usazeniny síry, které napojeny živici a petrolejem hoří a kouří pak zemí skoro neustále.

12. Stane-li se pak, že se podle Mé vůle takové hlavní vulkanické ústí ucpe a od takové krajiny se voda ponenáhlu odežene, pak zhasne také oheň, vulkanické erupce ustanou a taková hora se utiší a uklidní a vodu ve svých prázdných rozsedlinách nashromážděnou dopravuje svými dřívějšími ohnivými žilami na denní světlo.

13. Takto tomu však není u vás známé „Choralpy,“ nýbrž tu vznikl také sice oheň v hloubi Země podobným způsobem, zvedl však podle Mé vůle, jak již známé jen desky do výše, a posunul mezi nimi rozmanité jiné masy kamenů, země, vápna a podobného více (zvedl to vše) i s deskami do výše. Tím nyní vznikl rovněž prázdný prostor pod takovou alpou, do něhož ihned vnikla rozsedlinami voda. A takto takřka celá taková zdvižená vrstva spočinula dílem na ploše vzniklé vody a spočívá ještě až do této chvíle čímž se stává, že tlakem, který takové masy vykonávají na povrch vody, je voda pužena různými rozsedlinami a žilami a malými skulinami často až do největší výše.

14. Odtud pocházejí také veškeré vody jedné alpy, jako je ta, na níž jste vystoupili. A jsou čerstvé a studené, ježto nebyly hnány dřívějšími ohnivými prameny. Naproti tomu prameny na jiných horách, které vznikly vulkanicky, přicházejí často ještě zcela horké až k povrchu, ježto při svém pochodu musejí procházet mnohonásobně v nitru takových hor ještě žhoucimi místy.

15. Hledte, to je nyní to nejpodstatnější, co vám ještě bylo nutno vědět pokud se týče tvoření hor. Bylo by tedy nutné se zmínit o tom, jak přišly šedé a hnědé kameny mezi deskovité vrstvy této alpy. Hledte, tyto kameny jsou vlastní prvotní kameny Země. Přišly dílem za doby Adamovy na mnohých místech země více k povrchu a byly pak při tvoření desek ponenáhlu pod vodou samou zapanceřovány. Noemovské však, které jak již víte, vypadají bělošedé, byly utvořeny teprve pod vodou od Adama po Noema a byly nejprve předpotopními parciálními (díličími) ohnivými erupcemi rozbity a na všechny strany rozmetány, jak se lze s nimi ještě nyní často na takových alpách ve větších a menších kusech a masách setkat.

16. Co se konečně týče bílých, nadsvětových zřícenin, pak toto vyplývá již z řečeno.

17. A tím je nyní podáno celé stvoření alpy s dobrým vysvětlením, a nikdy nějaký světský učenec nevynalezne jiné. Neboť tu neví nikdo ono Jak, Kdy, Odkud, Proč a Čím, nežli Já Sám a ten, jemuž to sdělím, aby věřil, že jsem to Já, Který vše toto uspořádal a učinil. Neboť kdyby někdo kopal jen osm tisíc sáhů hluboko do Země, ihned by se přesvědčil, že tomu tak, jak jsem to Já vám ukázal a řekl. Ale také se dozví že taková svémocná ohledání jsou proti Mé vůli a že Já je jistě časnou, ne-li dokonce věčnou smrtí potrestám.

18. Proto, kdo je u studnice (božského zjevení) a žíznil, ať pije vodu života plnými doušky! Ale plod ze stromu poznání ať jí teprve tehdy až je strom pro něho požehnaný. Potom se nasytí k věčnému životu plodem, který visí hojně na velkém stromě Mého stvoření, ale pozor, ne dříve, dokud Já jsem mu strom nepožehnal, jak to nyní činím právě před vašimi očima pro vás.

19. V tomto případě pocítíte také požehnání života a budete při tom potěšeni a spokojeni, ježto vám bude dáno více, nežli jste kdy mohli žádat. Svémocný učenec přírody naproti tomu žere jako vůl v šťavnatém poli jetel, nadme se pak a zahyne, ježto jedl plod pro něho nepožehnaný. Já pravím, tací učenci jsou Mi ošklivostí, neboť vyhledávají ne Mou, nýbrž svou čest mezi haluzemi tohoto stromu.

20. Vám to však dávám ve vší pravdě a lásce, abyste mohli poznávat velkou slávu svého svatého Otce, jaká byla jest a věčně bude. To pravím Já, který jsem opravdový a věrný v každém svém slově. Amen.

Duchovní zření.

Zdáli se ti ukazuje modré pohoří jako plochá stěna. Přijdeš-li však do blízkosti, stane se stěna daleko se táhnoucími pozemky. Tak je tomu také s duchovními věcmi! – Kde tvé oko spatřuje jedno, pravím tobě, tam jsou triliony!

Zemětřesení a jeho příčiny.

27. září 1840 od 9,45 hod. do 12,45 hod.

1. V přírodě jsou ještě velmi mnohé jevy, jak ve velkém tak i v malém, o jejich pravém důvodu se ještě žádnému tak zvanému. učenci přírody nikdy ani nezdálo.

2. K takovým jevům patří například magnet severního pólu záře, blesk, jakož i dále tak zvaná rychlá utváření, jako jsou létavice, mráčky na nejčistší modré obloze, krystalické útvary, dále příliv a oliv moře, záchvěvy Země, dlouhé její chvění, jakož i mocné údery, které jak vám několik příkladů a zkušeností ukazuje, již častěji celé krajiny v několika málo sekundách zničily. K těmto jevům patří také zřícení hor, velké laviny země, často celá snížená hor a ostrovů a dále ještě rozpuštění se Země, zánik pramenů, vysýchání studní, silná ustoupení moří a při takových pří-

ležitostech časté vyrazení kouře a ohně z rozsedlin Země. A podobných zjevů je ještě nesčítelné množství, které byly dílem již pozorovány, dílem však také nebyly ještě nikým pozorovány.

3. Avšak ze všech těchto nyní zmíněných neobyčejných a mimořádných zjevů vysvětlím dnes podrobněji jen zemětřesení, jakož i záchvěvy a údery země jakož i mnohé, co se k tomu vztahuje.

4. Tak zvané zemětřesení není, nějaký zvláštní o sobě vznikající zjev, nýbrž je to jen následek úderu Země vzniklého na nějakém volném bodu Země, který je způsoben takto:

5. Hluboko v nejvnitřnějších útvarech zemské bytosti jsou, právě tak jako v těle zvířete, jaksi útroby. Jsou však, jak již zmíněno, ve všech částech Země až do jejího středu všude nesčítelné zástupy kdysi padlých duchů spoutány, jímž ovšem je podle Mého řádu dána určitá lhůta k jejich opětnému oživení. Když nyní na nějakém místě Země nějaké pokolení lidské se stane příliš smyslné a hmotné, takže při úmrtí takových lidí nepřejdou jejich duchové do věčného (duchovního) života, nýbrž opět do smrti (hmoty) pak vstupují totiž tito duchové opět zpět do hlubin Země a bývají spoutáni jako předtím, nežli byli zrozeni.

6. Hleďte, když to dlouho trvá dál a dál, pak bývá takové místo Země ponenáhlu přeplněno. Tito duchové začínají se pak ve svých zlých žádostech tísnit, třít a vzněcovat. Tím však bývají také duchové, kteří ještě nebyli (do lidského života) zrozeni (přírodní duchové) zvaní. Vydavatel), rovněž ze stavu klidu vyrušeni, roztříští své malé žaláře, vyrazí pak ve své uražené horlivosti v mocných ohnivých sloupech na ostatní duchy a chtějí je zničit opět padlí duchové však se vzněcují ještě více, ježto se domnívají, že takový oheň pochází jako tak zvaný pekelný oheň co trest bezprostředně ode Mne, zahoří pak zuřivostí proti Mně a chtějí Mně a všechny anděly a nebe zrušit a zničit.

7. Když pak toto nastává, pak bývá Mnou ihned vyslán anděl zakládající mír a klid. Tento otevře stavidla nějaké podzemní velké vodní nádrže. A voda se pak řítí, vedena andělem, bleskurychle na takové zuřivostí rozpálené místo Země.

8. Když se nyní voda se svými duchy míru dostala na toto místo, pak vystoupí tito ven ze svého lehkého obalu, vznítí se proti takovým zlým rotám a potrestají je ohněm míru.

9. Voda sama se však rozloží ovšem ve známé vám páry a vyvolá takovým náhlým rozpětím za pomoci svých duchů tak mocný otřes, že na místě, která se právě nad takovým bodem nachází, se hory, tržišť,“ a vesnice se sypou jako plevy a navzájem zpřehází.

10. Tím vznikají nyní v nitru Země nové štěrbiny a rozsedliny, které se často táhnou nahoru až k povrchu, Země, do kterýchžto rozsedlin se pak nezrození přírodní duchové, spojení s pokojnými vodními duchy nechávají vést andělem k dalšímu výcviku. Zlí, padlí duchové však, kteří tu byli již zrozeni, zůstávají pak umírněni zpět v bahnisku tímto způsobem vzniklém.

11. Nuže hleďte, toť vlastní důvod vzniku takového otřesu Země.

12. Co se však týče tak zvaných výkyvů a záchvěvů, které se označují všeobecným výrazem zemětřesení, nejsou tyto ničím jiným nežli otevřením stavidla andělem jakož i pádem vody nutně vzbuzenými malými otřesy vrstev Země, které dílem takovou kotlinu obklopují, dílem však také tím, že ze svého klidu přivádějí když předně takovou vyšší silou vrstvy pod kotlinou až k uvolněnému bodu násilně bývají odděleny, a za druhé pak však také mocným těžkým pádem vodních mas v déle trvajícím rozechvění bývají udržovány. Tento pohyb jest nyní tedy příčinou výkyvů.

13. Co se však týče chvění Země po takovém mocném otřesu, je toto vše následkem ústupu vodních duchů s nezrozenými duchy do různých nových skulin a rozsedlin, zemského tělesa.

Neboť Země byla utvořena proto, aby nesla ve svých útrokách padlé pokolení duchů ke konečnému znovupovstání svobodného, věčného života ze Mne.

14. Dokud je nyní na Zemi někde odbojné pokolení, dokud se také budou takové zjevy vyskytovat tím častěji, čím smyslněji a bezbožněji se stává, lidské pokolení na povrchu Země.

15. Neboť hleďte, že toto je doslova pravdivé, můžete velmi snadno poznat z toho, když předně obrátíte své pohledy přes celý povrch Země a tu takové jevy vyslechnete v celé hrůze jejich burácející velikosti jako například zničení Lisabonu, dále zjevy na ostrově Jamaika a podobných více až do dnešní doby v krajině Araratu, kterýžto poslední zjev se udál zcela doslovně ve smyslu Mého dnešního sdělení a jehož ne nepatrné stopy téměř až k vám byly slyšeny před několika týdny. Až v Americe byly zřetelně pociťovány opětovné úder, což je způsobováno takto:

16. Když se podzemně buď pokračující kamenná nebo zemní vrstva bez přerušení táhne dále až k volnému místu, šíří se takový otřes podobným způsobem dále, jako když velmi mnohé tyče, navzájem upevněné položíte v přímé čáře na rozsáhlou plochu, Když pak učiníte na bodě A mocný úder na tyto pokračující tyče, pak lze tento úder pozorovat až na bodě B, kde tyče končí, ještě značně k okamžiku úderu. Tímto způsobem může pak být úder, téměř ve stejné době pozorován i v nejvzdálenějších krajinách.

17. Ačkoliv však takové jevy jsou tedy přirozené následky nelze je nicméně za takové pokládat, nýbrž kdyby byly bezúčelné, pak si dovedete zajisté představit, že by Mi bylo snadné jim zabránit. Protože však jsou z Mé lásky a moudrosti účelné, jsou spíše na taková místa jako varující a napomínající poslové vedení, kde se vyskytují lidé, kteří vědí o Mně sotva více nežli stromy v lese. Tací poslové praví k bezbožným lidem, že Já jsem ještě nezemřel nýbrž, že ještě trvám ve vši Svě Moci a Síle. A ježto stačí jen nejslabší Můj pokyn, může se také takovým oznámeným místům Země dařit jako krajině Araratu.

18. Neboť hleďte (v hloubce) sotva dvaceti tisíc sáhů, ano tu a tam sotva dvou tisíc sáhů, je vaše země zvaná Štýrsko, skrz naskrz podminovaná velkými a velmi hlubokými vodními nádržemi. A tak spočívají tedy vaše hory jakož i nemnohá plochá Země, jaksi plujíc na povrchu podzemního vodstva a jsou tu a tam kamennými masami jako sloupy spojenými s nitrem Země.

19. Netřeba tedy nic dalšího nežli ještě více zapomenout na Mou Bytost, nežli to právě již ve vysoké míře nastalo – a můžete být ujištěni, že Já také zde jsem s to předvést vám ihned ještě větší elementární podívanou. Avšak pravím vám: Běda lidem, které jsem nucen navštívit takovými jevy! Ti mohou pak očekávat druhé stvoření, nežli jim bude opět dána nějaká cesta k opětovnému zkušebnímu životu svobody.

20. Nuže hleďte, jak se tyto události dějí podle Mého věčného úradku, tak také nepadne ani kapka z mraků, která by nebyla napřed myšlena v Mé lásce! A věřte Mi, sešlu-li jako včera k zemi déšť z vyšších pastvin vznikajícího života ze Mne, oblastmi světla, pak závisí v podstatě udržení celé Země, ano celého vesmíru na prvé kapce, která ovlhčila zrnko písku.

21. Tu ovšem řeknete, to je téměř nepravděpodobné. Leč Já pravím vám: Kdyby tato kapka v nanejvýš určité době neovlhčila právě toto zrnčko písku, pak by duch v tomto zrnku spoutaný a rozlícený zrnko roztrávil, tím by se duchové, kteří ho sousedsky obklopovali, povzbudil k podobnému jednání, a tito opět své sousedy, a tak dále až na poslední prášek Země. A můžete být zcela úplně ujištěni, že v nejbližší sekundě by celá Země přešla ve zničující plameny. A jako zde jedno zrnko písku povzbudilo druhé k ničení, tak by jedna země povzbudila druhou a jedno Slunce druhé, a tak dále do nekonečna. A toto vše by bylo dílem téměř jednoho a téhož okamžiku, právě tak jako kdybyste si představili velkou hromadu střelného prachu a někdo by zapálil jen jedno zrnko, a kdyby byla hromada tak velká jako Země sama, byla by přece v témž okamžiku zachvácená ohněm všechna zrnka.

22. Kdyby však takové zrnko prachu, které bylo právě vystaveno prvému přijetí ohně v jiskérce, navlhčeného takovou kapkou co se nyní stane, přijde-li jiskérka na navlhčené zrnko? Navlhčené zrnko se nyní nevznítí a celá ostatní velká hromada bude tím zajištěna před zničením.

23. Hledte, nezáleží nic, na cokoli pohlédnete, ba ani pohyb slunečního prášku na tak zvané slepé náhodě – nýbrž toto vše je Mnou již od věčnosti co nejpřesněji vypočteno a změřeno. A kdyby bylo nějakému člověku anebo samému andělskému duchu možno nalézt v tom obměnu, a kdyby nezpůsobila Má věčná starost jen okamžik, dozvěděli byste se jaká zpuštění by nastala z nepořádného obratu i jen jednoho slunečního prášku.

24. Já však pravím vám: Centrálního slunce závisí ve svém řádu co nejintimněji na obratu jednoho vašim očím ne již viditelného prášku. Neboť Můj řád je tak dobře vypočten a Mé pohledy (jsou tak přesné) na všechno obráceny, že od toho největšího do nejmenšího jedno tu je k zachování druhého.

25. Nyní se také otážete: Proč tyto velké vodní nádrže pod horami a planinami, čímž není povrch ani na okamžik jistý před klesnutím do míle hlubokých vln takových vod? Ale Já pravím: Vše je zařízeno tak, že to může věčně trvat, nezpůsobí-li dobrovolná zlomyslnost lidí poruchy v Mém věčném řádu, kterým nesmím zabránit ježto pocházejí od svobody vůle lidí a protože svobodná vůle i jen jednoho člověka stojí u Mě nekonečně výše nežli celá oblast sluneční se všemi Planetami, Měsíci a kometami.

26. A kdybych vzal vodu u těchto nádrží, řekněte, čím by mohl být velký oheň ve vnitřních komnatách země krocen a zmírňován?

27. Je-li vám takový zjev jako zjev krajiny Araratu hrozný, je na druhé straně opět novým požehnáním k zachování celku. Neboť kdyby se to zmíněným již způsobem nestalo, pak by v nejbližším okamžiku místo zničení malé krajiny potkal úplně zničující celou Zemi.

28. Proto nejsem ve všem, co se může dotknout vašeho ucha a oka nic než ustavičně věčná láska Sama. Jako vznikl kdysi svět ze slitování Mé lásky, tak trvá v Mé lásce a tak se jednou také jen sladce rozloží v Mé lásce. A i když je také hněv Mého Božství to co vidíme ve hmotě, bude toto však jen umírněně udržováno Mou láskou, dokud to Můj věčný řád bude shledávat nutným.

29. A tak můžete být úplně ujištěni, že bude-li na nějakém místě mezi milionem lidí jen jeden, který Mne ve své lásce poznal pak bude místo, a kdyby jeho poklad byl tenký jako list papíru, nicméně tak pevně a jistě trvat, jako by jeho základ byl mnoho mil tlustá pevná skála. Kde však mezi milionem nenajde se již ani jeden, který by Mne mohl poznat jako láskyplného Udržovatele všech světů a všech tvorů, tam bude jeho Slunce tlustá diamantová kůra příliš slabá, aby držela zničující nutnost Mého věčného řádu.

30. Hledte tedy, milujete-li Mne opravdu, nebojte se ničeho, a i kdyby se Země pod vašima nohama v trosky rozdrobila! V pravdě pravím vám: Také na kouřících troskách zničeného světa byste se dozvěděli, že Já jsem Věčná láska, a pravý jedině dobrý Otec těm, kteří Mne v duchu a v pravdě jejich lásky poznali.

31. Ano, pravím vám Já zničím Slunce a trosky světa převrhnu jako blesky a zapálím ohněm Mé zlosti celou věčnou nekonečnost, a přece nebude sežehnut ani vlas těm, kteří Mne milují. Neboť Já jsem vždy milujícím svatým Otcem Mým dětem. Amen.

O otřesech Země a povětrnostních jevech.

4. října 1840 od 9,45 hod. do 11,30 hod.

Píšíci: K.G.L. Andr. a Ans. H.

Svatý, láskyplný Dárce všech dobrých věcí dal nám svým sluhou J.L. tento kus chleba k věčnému životu. Co tu bylo nedávno sděleno o nemnohých rozsedlinách a puklinách, jakož i o širokých trhlinách Země, mají tyto jeden a týž důvod s vysýcháním pramenů a studní, jakož i ustoupením moře a mnohých jezer.

2. Nežli totiž nastane nějaký takový mocný otřes Země, tu shromažďují se napřed (zlí lidští) duchové, kteří se opět se Světa vrátili zpět do hmoty v rotách a velkých hordách. Toto shromáždění duchů na jistých místech Země poskytuje přirozenému lidskému rozumu tento zjev. Spojením minerálií s vodou se děje jaksi chemický rozklad, což označujete v celku výrazem kvašení. Tím se vyvíjí různé plyny a hledají východisko. A tu se stává, že při této příležitosti se dostanou do prázdného prostoru, kde se pak shromažďují léta a léta často tak mocně, že svým přirozeným napětím začnou poněnáhu zvedat zemi nalézajíc se nad takovými prostory.

3. Když se taková země víc a více zvedá, začíná dostávat trhliny, které se pak, když zvedání pokračuje, se stále víc a více zvětšují a konečně tvoří skutečné rozsedliny a hluboké propasti. Když nyní takovými způsobem pronikly pod zemi shromažďující se plyny malými trhlinami až k velkým nádržím, naplňují je poněnáhu, vystupujícími vodami. Jejich povrch rovněž mocně, takže tyto vody, z nichž pocházejí většinou všechny podzemní prameny, bývají přivedeny mimo spojení s horními žilami a pak také vnější kůru země často až osmdesát, sto a mnohdy také dvě stě sáhů zvyšují při čemž pak ovšem všechny prameny, které tu mají svůj původ, zmizí, jakož i studně vysychají a moře, které stálo ve spojení s těmito podzemními vodami, jakož i jiná velká jezera, značně od svých břehů ustupují, což se ovšem musí přirozeně dít, ježto velká zásobní komora vodstva bývá takovými mezi tím vystupujícími plyny oddělena od horních pozemských vod.

4. Nuže hledte, tak se jeví celý přirozený zjev přirozenému oku, to jest myslí přirozeného rozumu! Leč v pravdě není tomu tak, nýbrž, když jsou jak bylo již z počátku zmíněno – shromážděním duchů a jejich zbesilým počínáním ostatní, ještě odpočívající duchové uraženi a z jejich klidu přivedeni, pak se obyčejně stává, že tam bývá z nebes poslán mír zakládající anděl. Tento otevře v nitru Země kanály velkých vodních nádrží k místům, jejichž obyvatelé se navzájem rozpálili v jejich smrtelné horlivosti. Nyní se snaží ve vodách skrytí duchové míru takové rozlícené rotě zkrátit, a tu se shromažďují tací duchové míru stálým přístupem vody ve velkých masách. A to, co bylo dříve řečeno o plynech, hledte, to je přespočet duchů míru, kteří z přinucení anděla vystoupili z vody, aby zkrátili rozlícené pekelné hordy duchů.

5. Když pak takové přispění duchů míru z vody nic neprospívá, splete anděl – jak již z dřívějšího sdělení o zemětřesení známe – koncept takovým rozlíceným duchům, mezi nimiž jsou tak zvaní velcí duchové světští ti nejhorší. Tento zlý koncept duchů spočívá v tom, že to místo bývá silným andělem uchopeno a velkou mocí do nejmenších částí, kde se ještě tísní nezrození duchové, v okamžiku roztrháno.

6. Takto uvolnění duchové se pak vzněcují, ježto se sami stali zcela žhoucími, také často na míle vzdálení shromážděné duchy míru (aneb přirozeným výrazem „plyny“) a tento okamžik vznícení je pak také okamžik známého vám již otřesu Země.

7. Jaké následky mají taková vznícení, je vám již dostatečně známo. Ale taková vznícení se nevyskytují příliš často, jelikož by časem mohla přivodit úplné zničení světového tělesa, a to působením anděla podle Mé vůle svobodně činného (který) jen Mou mocí k vykonání Mé vůle vyzbrojen, málo by se staral, zda ku proslavení Mého jména by se jedna nebo tisíc zemí rozprášilo jako plevy do větru! Proto jsem předně tu a tam na Zemi zřídil stálé odváděče zloby pekelných duchů, jimiž jsou vedeny stálé vody k tlumení žhoucích míst. A když se tu také děje

nashromažďováním takových vám již známých plynů, bývají jako kouř komínem, jaksi přirozeně, bez značných zpusťování odváděny.

8. Ovšem by neměli lidé tak zcela blízko k takovým místům zřizovat příbytky, protože v takové blízkosti musejí nutně nastat vždy větší aneb menší zpusťování. Vždyť přece je Země dosti rozsáhlá, a není tudíž třeba zřizovat příbytky zrovna v komínů pekla.

9. Neboť hleďte, v duchovním ohledu nejsou sopky nic jiného nežli odváděči zloby a hněvu pekla. Tyto sopky mají pod zemí mnoho tisíc chodeb a ústí, která se podobají kořenům velkého stromu. Přesto se však nemohou dotknout každého pomyslitého místa Země, neboť by musela Země být jako mycí houba, což přece být nemůže, má-li a musí-li být způsobila k nošení lidí, hor, zemí a všech velkých vod, aby její povrch byl zpevněnou školou k svobodě ve Mně.

10. Kde tedy sopečné chodby nestačí, tam se dějí velmi často takové vyvýšeniny nahromaděním osvobozených duchů. Avšak k vyhnutí se takovému mocnému zničení bývají v nížinách země, jakož také častěji v horských rozsedlinách druhým andělem učiněny otvory, těmito otvory proudí pak ven neroznicené plyny, ve způsobu prudkých větrů, jako bouře přes povrch Země.

11. Hleďte, takové vyvýšeniny se dějí skoro denně. Stačí jen pozorovat tak zvaný barometr a z klesání a stoupání rtuti můžeme dostatečně pozorovat shromažďování takových duchů. Neboť když týž klesá od čáry k čáře, děje se podzemní shromažďování. Země s kůrou se zvedá, tím býváte s vašimi městy, horami a řekami od sáhu k sáhu zvedání výše do lehčích a vzdušnějších vrstev. A ještě vzdušný sloup, který tlačí na rtuť, se tím stává přirozeně vždy lehčí, klesá tedy také rtuť v trubce podle míry lehkosti vzdušného sloupu nad ní.

12. Je-li potom podle Mé lásky svobodným duchům aneb, přirozeně mluveno plynům zřízení dobře vypočtená poměrná výchozí branka, pak proudí tyto pozvolna ven, právě jako vzduch z výhně. Zemská půda a kůra klesají pak poněmhu opět do své předchozí polohy.. A v míře, v jaké se děje klesání, v téže míře stoupá pak také opět rtuť v trubičce, protože vzdušný sloup nad ní se stává přirozeně opět delší, intenzivnější a těžší.

13. Vy se snad asi otážete, když také ne hned, tak přece poněmhu, co se tedy děje dále, s těmito (z vody) se uvolnivšími (mírovými) duchy, tu vám nepravím nic jiného nežli toto: Tažte se sami sebe, co vy sami děláte po vykonané práci! Totiž, odeberete se do svých příbytků, abyste si tam opět pokojně odpočinuli od namáhavé denní práce svých rukou. Hleďte, týž případ je také v těchto uvolněných duchů a to tím spíše, ježto je jim známa cesta, po níž mají již k duši svobodného člověka Země.

14. Hleďte, tyto duchové se ihned spojují s duchy, kteří přicházejí ze svobodných sfér světla, vzájemně se přitahují, spojují se na cestě vám často viditelně, většinou však neviditelně tak zvané elektromagnetické, která by ovšem lépe byla pojmenována „Přirozená cesta lásky“, a padají obyčejně v dešti, často také v kroupách a sněhu oplodňují opět Zemi.

15. Mezi deštěm, kroupami a sněhem jsou jen velmi nepatrné rozdíly, které celkem mají stejný základ. U krup odebraly se někdy také ještě horší nezrození duchové se svobodnými duchy z vody. Aby však tyto duchové nemohli způsobit žádné další zpusťování, bývají ihned duchy z vody zajati a pevně vázáni a tak ve své zuřivosti schlazení a zkrocení, v podobě krup k Zemi opět vedení, z kteréžto příčiny takové krupobití také se obyčejně děje s větší prudkostí nežli nějaký jiný déšť aneb víchr.

16. Že tomu tak jest, to vám ukazují mraky křížem krážem poletující před takovou bouří. Když to vidíte, pak je tu okamžik, kdy jsou tací zlí duchové prudkostí duchů míru křížem krážem schytáni, při čemž se tací duchové oznamují hněvivým, slyšitelným reptáním, zuřením, častým blýskáním a hřměním. Ale toto vše jim valně nepomáhá na konec bývají vesměs zajati a jak již známo, přivedeni na místo svého určení.

17. Když nyní dosáhli země, bývají opět přijati změkčelou hmotou, a pokojní (vodní) duchové rozchází se pak opět se svými pevnými hromádkami. Působí-li takové krupobití tu a tam mnohé škody na vašich plodech, pak si z toho však přes to nic nedělejte. Neboť tato škoda není ani nejnepatrnější v poměru k tomu, co by vzniklo, kdyby duchové míru nepřiložili podle Mé vůle tak činně ruku na „nezralé“ ničitele světa. Neboť tito by se ve své svobodě ihned vznítili, a Zemi by se dařilo: jak bylo již posledně poznamenáno. Jako velké hromadě střelného prachu.

18. Proto nebuďte budoucně také tak úzkostliví, vidíte-li něco takového před vašimi očima. Neboť vše, co se děje, děje se z lásky k vám! A i když tím bude někdo zaslouženě potrestán, pak víte přece, že trestáte-li vy své děti z lásky, že jste přece zlí – oč více budu jen z lásky trestat Svě děti Já, jenž jsem jedině dobrý Otec!

19. Hledte, tak je to s těmito, dosud každému nepochopitelnými věcmi! A jak je to v nepatrném poměru s kroupami, tak je to, avšak při delším trvání, se sněhem a rovněž také s ledem. Neboť musíte vědět, že čím je nějaký bod na Zemi severnější, tím zabedněnější a horší jsou (jej obývající.přírodní) duchové jej obývající.

20. Nyní si však zapamatujte ještě toto: po tom co jste dosud o povaze věcí z Mé milosti se dozvěděli, můžete si učinit malý pojem, na kolik je všechna světská moudrost prospěšná. Chce-li se však někdo naučit řemeslu, musí jít k mistrovi, jinak zůstane stálým břídilem příštipkářem. Já jsem však pravým a skutečným Mistrem ve všech věcech. Kdo je tedy chce poznat, musí se ode Mne, Prapůvodce všech věcí dát poučit. Neboť na žádné jiné cestě není možné přijít do Mého Království, leč jen branou, kterou jsem Já vám ukázal. Běda zlodějům a lupičům, kteří se snaží vplížiti se tam střechou, těm se bude dařit jako duchům skrze krupobití, neboť budou na celou věčnost vystrčeni do nejzazší temnoty.

21. Jednou však bude obyčejný muž o všem poučen, podle přijímací schopnosti jeho lásky. Avšak moudří světa budou zahanbeni prázdnou ulitou a larvami vyrozených nálevníků! Neboť vpravdě pravím vám, že jednou žízala mocně zahanbí takové mudrce v jejich domnělé moudrosti.

22. Proto je pošetilcem ten, kdo se neučí ode Mne. Kdo je však obdržel ode Mne, a kdyby jeho dar byl sebemenší, nebude s to to obdržené ve věčnostech a věčnostech strávit. Neboť Já jsem vždy nekonečný, jak v největším, tak v nejmenším. A Tak sluneční prášek jako dar ode Mne není méně velký a nekonečný jež největší ze Sluncí, které se ve středu nesčetných slunečních zástupů žehnají se skví jako matka uprostřed svých dětí.

23. Toto nyní řečené dobře ve svých srdcích pochopte! Neboť dal jsem vám to Já, Dárce všech dobrých věcí – jako dobrý, dobře požitelný kus chleba k věčnému životu.

24. Proto radujte se také ve svých srdcích, neboť přece víte, když rozdělujete chleba svým dětem, že nejste od svých dětí daleko. – Hledte týž případ je také u Mne!

25. Kde se objevuje Můj chléb života, tu také věřte, že Já, váš dobrý Otec nejsem daleko! – Amen. To pravím Já, váš dobrý Otec. Amen.

Obezřetnost s tělesnými požitky !

13. října 1840 odpoledne od 14,30 hod. do 16,30 hod.

Tak tedy piš, zde Můj velmi lenivý sluho, který jen jedním okem hledíš na Mně Samého, a jedním uchem nasloucháš Mému hlasu a druhé oko a ucho lpí ještě na světě!

2. Obrat' vše ke Mně, abys při světle Mého věčného dne mohl poznat nekonečnou prázdnotu toho, co tobě nehodnému dávám v takové hojnosti, že sami nebeští andělé nechápou a po-

chopit nemohou takovou hojnost Mé milosti a z velké úcty si netroufají do Mé blízkosti, kde takové svaté světlo Mé lásky proudí k vám mrzkým hříšníkům!

3. Proto považ, co dostáváš a od Koho to dostáváš! A neholduj budoucně příliš poháru, neboť ve víně spočívá duch těla a tedy všelikého smilstva. A budeš-li to ještě dále činit, pak tě nechám propadnout do všeho smilstva jako všechny ty, kteří to činí jako ty! A pak by ti to dlouho trvalo, nežli bys našel cestu k Mé milosti.

4. A nyní piš N.N. a řekni mu, že mu vzkazují:

5. Žádný požitek břicha a žaludku, děje-li se nepotřebně, nehodí se k Mému Království. Neboť nepotřebná šťáva činí tělo prsou černé a temný Můj příští příbytek, ježto duch nemůže být v trojnásobné noci probuzen, to jest v noci lásky, v noci vůle a tím v noci hříchu.

6. Já vám nedávám žádný zákon, abyste se nestali opět otroky hříchu, nýbrž abyste byli svobodnými v Mé lásce, dávám vám (jen) poznávat cesty Mé lásky.

7. Proto nechte odpočívat své tělo a nebudte je novými dráždidly – aby se váš duch stal živý v Mé lásce jistou nadějí, z kořene pravé živé víry, která je pravé světlo, proudící z Mého velkého Slunce milosti, jehož středem je vše zahřívající místo odpočinku Mé věčné lásky.

8. Pohleďte kolem, a ihned spatříte, toto Mé slunce stojící již vysoko a budete také již důkladně pociťovat jeho sladké teplo. Ale vaše tělo nechtějte již probouzet k hříchu, jinak bych chtěl a mohl postavit Mé Slunce pro vás k zániku. Vaše půda by se stala horkou písčitou pustinou. A místo pravého chleba nebes a Mé živoucí vody byste se sytili Fatou morganou světa (klamným vzdušným zrcadlem).

9. Dobře si zapamatuj Můj milý N.N.. Hle Já tě mám rád a o překot ti pomáhám. Proto nech tělo odpočívát v smrti, abych mohl probudit tvou lásku a tys brzy okusil věčný život ze Mne!

10. Drž také své děti hezky na uzdě a nenech je skočit do světa, a zataras dobře okna svého domu, aby jimi nebyly zmateny jejich smysly! Světu jsou sice otevřeny všechny brány světa a všechny okenice jejich domů. Ale ne tak má být u těch, které bych Já chtěl přijmout za své děti.

11. Amen. To pravím Já, Otec vás všech !

Otcovské pozvání.

14. října 1840

Tak to může být avšak vaší svobodné vůli budiž to zůstaveno a Já nebudu vás obviňující se dívat, zda jste to učinili aneb opomenuli, nýbrž ježto jste se stali Mými dětmi a přáteli, můžete učinit ještě v tomto roce, můžete-li a chcete-li. Avšak, učiníte-li to, pak budiž vás všech pět počítajíc s Mým lehkým sluhou pohromadě. Avšak přidám vám velmi potřebného šestého a poněkud později sedmého učedníka, který vám a Mně způsobí velmi mnoho radosti.

2. Není-li pravda děti a přátelé, vy si nyní pomyslíte: A co by dobrý Otec nyní zase chtěl? Z toho vyzírá ještě již zase něco mimořádně velkého. Ano pravím vám z toho vyzírá skutečně již zase něco mimořádně velkého, co bych vám rád ukázal, ale co vám bez této malé oběti ukázat nemohu, protože vám pro tento účel chybí přirozený dojem. Neboť v jistých věcech kde nejste ještě úplně v duchu znovuzrozeni, je vám přirozené nazírání ještě nadmíru nutné máte-li být opět zasvěceni do větší kapky Mé slitovné lásky. A o to právě nyní jde! Já vás chci opět vytáhnout o jeden stupeň výše a pro to mám nyní toto s vámi v úmyslu. Avšak (jen) jestliže snadno můžete a chcete. Proto nikdo nic zlého nepromešká! Slyšte tedy (co míním s tím) „může-li to být“!

3. To však není snad Má vůle, nýbrž jen přání Mé lásky, abyste se snad jedné neděle, kterou vám k tomu velmi rád poskytnu, odebrali k úpatí tak zvané Malé alpy ale ne snad dokonce k jejímu vrcholu, nýbrž jen k úpatí, které sahá až k místu „Uebelbach“.

4. Až tam dojdete, tak se na všechno velmi pozorně podívejte, a to především na Alpy před vámi ležící, na jejich vyvýšeniny a sníženiny, jak a jakými stromy jsou porostlé, jakými keři, bylinkami jsou kolem svých úpatí přioděni, a jak tam vypadá Země, jaké jsou tu kameny zda a jaké nerosty jsou tam obsaženy v útrokách tohoto pohoří. Vše to, co možno sami ohledejte, anebo se na to aspoň velmi pečlivě zeptejte.

5. Hlavně však při všem dávejte pozor na své pocity. Neboť to je vlastně hlavní důvod, proč Já toto pro vás zamýšlím. A vy se tam budete zvláštním Mým dopuštěním vám ještě nikdy netušeným a ještě mnohem méně prožitými pocity cítit ovládnuti, které vám poví více, nežli všechny knihy světa by mohly obsáhnout!

6. Proč však poukazuji právě na tuto krajinu, to vám bude při dodatečném velkém vysvětlení zevrubně vyloženo.

7. Hledte, kdyby vám nějaký světský mocipán nařídil takovou záležitost, pak byste vše opustili, abyste mu vyhověli. Ovšem dostali byste pak „příslušné“ diety. Ale také Já vás obdařím dietami Mého Království. A to vám nebude na škodu časně a věčně.

8. Proto se ve světě, jako v přípravce věčného života máte již poněkud cvičit zacházet v Mých záležitostech. Neboť zůstanete-li pevní a věrní Mně v lásce, pak vás v mém Království očekávají velmi velké záležitosti, o nichž nyní nemáte ještě ani tušení.

9. Hledte, kdysi jsem řekl Svým sluhům a učedníkům: „Jděte do veškerého světa a hlásejte evangelium všemu stvoření. A zpečeťte je svou krví a životem! Neboť kdo tu život hledá a miluje, ten jej ztratí, kdo však jej nenávidí a oškliví si ho pro jméno Mé, ten jej obdrží, i kdyby tisíckrát zemřel. A nebojte se těch, kteří usmrcují jen tělo, duši však uškodit nemohou, nýbrž bojte se spíše toho, který může zahubit a usmrtit duši i s tělem navěky.“

10. Hledte, toto vše Já pravím vám: „Co stojíte zde celý den zahálejíce, cožpak vás nikdo nenajal? Jděte tedy také vy na Mou vinici, a Já vám dám co je spravedlivé.“ – To hledte, to pravím Já v tomto vedlejší slově právě vám vše! Proto jděte, chcete-li a čiňte potom všem to vaše. Já však potom ihned k vám přistoupím a učiním to Své.

11. Proto ještě jednou dobře si zapamatujte: „jestli to může být!“ Amen.
To pravím Já, váš milující Otec. Amen. Amen. Amen.

Fata morgana.

V neděli 18. října 1840 od 10,15 hod. do 13,30 hodin.

Píšící K.G.L. a Ans.H. – S – Pán dal tento kus chleba Svým sluhou J.L.

Tak si tedy zapamatujte (mezi mnohými jevy o jejichž příčině vzniku se ještě žádnému svět-skému učenci ani nezдалo) a i kdyby se mu také zdálo, mohl by se z toho zdát jen naprostý nesmysl) – patří také vzdušné obrazy (přeludy), které učenci tak zcela nesprávně pojmenovali.

2. Neboť nejen tyto vzdušné útvary, nýbrž ještě nesčetně jiné zjevy v oblasti přírody jsou ve svém vzniku takového druhu, že všichni učenci celé Země, i kdyby se po tisíc let ničím jiným nezabývali nežli pouze jen těmito jevy, nakonec by věděli právě tolik, jako na počátku svých pošetilých bádání.

3. Co byste asi řekli člověku, který hledá své brýle, zatím co je přece má na nose!? Řekli byste mu: „Příteli co hledáš?“ On by odpověděl: „Brýle!“ – pak byste mu jistě se smíchem naznačili, že je má na nose. Kdyby však nyní vybuchl v hněv a zlost nad vaším míněním, jež je podle jeho mínění „zcela pod vší kritiku špatné“, o přítomnosti jeho brýlí řeknete, jakým jménem by se mohl takový neobyčejný člověk pojmenovat? Vy byste jistě po velmi krátkém uvažování pojali úmysl, poslat takového člověka do blázince.

4. A hleďte co budete však soudit o tom, když vám řeknu, že takový blázen by mohl ještě dělat zcela řádného profesora pro ony velké světské přírodní učence, kteří tu když: „zabili komára“ tím, že vypočítali až na minimum dráhu Centrálního Slunce a také mnohaletými zkušenostmi sotva zjistili zatmění Měsíce a Slunce – volají, že před jejich očima leží odhalen také již celý vesmír! Já pravím, že přijde ještě čas, a jest již úplně tady, že ti to velcí učenci přírody se budou muset podvolit tomu, že místo aby proběhli s nadutým čelem univerzity, se odeberou zcela pokorně k prosté kolébce dítěte, aby tam poznali spoustu svého nesmyslu. Ano, v pravdě pravím vám: Dítě, které se slzami v očích prosí rodiče o kus chleba, prozrazuje v této žvatlavé prosbě více moudrosti nežli všichni světští mudrci od Platona, Aristotela a Pythagora.

5. Nuže, ježto jsem tímto způsobem učinil malou úvahu, čímž vám byla před oči postavena nedostatečnost světské moudrosti, učiním tedy pokus a ukáži vám, že Mně vždy jsou po ruce nejen jeden, nýbrž několik důvodů k nejjasnějšímu vysvětlení tak zvané „fata morgany.“

6. Hleďte jsou trojí zjevy tohoto druhu, které se ve svých důvodech dalekosáhle rozeznávají, ač ve své jevitelnosti poskytují téměř zcela jednu a tutéž formu.

7. Prvý, nejobyčejnější druh těchto jevů jest jev, který ve vzduchu jsoucí předměty obráceně znázorňuje, při čemž se obraz jeví mnohdy zcela čistý, mnohdy poněkud zakalený a přetvořený, mnohdy zvětšený, mnohdy zmenšený. Toto se děje zcela přirozeně, avšak vždy za velmi nízkého stavu barometru, když nastal ve vzduchu zcela klid. Neboť vzduch tvoří následkem své specifické tíže ostře uříznutou zrcadlovou plochu na níž spočívá éter, tak jako vzduch nad vodní klidnou hladinou.

8. Když nyní vzduch zaujal takovou polohu, pak se předměty pod ním zrcadlí právě tak, jako kdybyste zřídili velké zrcadlo rovnoběžně s povrchem Země několik set sáhů ve vzduchu nad předmětem. Je-li vzduch zcela klidný, pak bude obraz zcela čistý, je-li však poněkud na povrchu zvlněným pak je obraz nečistý a nezřetelný, jako obraz v mírně zvlněném jezeře. Má-li však vzduch naproti Zemi vypouklost, bývá obraz zmenšený. Je-li naproti tomu vzdušné zrcadlo vyduté, pak činí naproti Zemi dutinu a představuje takto duté zrcadlo, čímž se pak dole jsoucí předměty jeví podle míry vydutosti více méně zvětšené.

9. Ano, může dokonce nastat ještě jev toho druhu, že se jeden a týž jev vidí mnohonásobně. Toto se může stát jen při zmenšeních. Obdrží-li totiž vzdušné zrcadlo několik vypouklin vůči Zemi; vytvoří každá taková vypouklina zvláštní zrcadlo, v každém se předmět právě tak znázorní jako kdybyste měli před sebou několik skleněných koulí a na vypouklině každé jednotlivé koule byste pozorovali váš obraz, a to, jak již poznamenáno, ve stále, podle míry vypouklosti ve zmenšeném poměru.

10. Hleďte, to je nyní důvod vzniku prvního druhu tohoto zjevu.

11. V duchovním ohledu pochází tento klid (vzduchu) od jistého klidného očekávání duchů, kteří dobře pociťují, že při ponáhlem rostoucím zvýšení zemského dění se velké věci v nitru země, a jsou tedy rovněž klidni a vyčkávají, až na pokyn Mnou andělu daný s velkou bouřlivou mocí vyrazí ke znovu zřízení porušeného řádu ve vnitřních komnatách Země. To je nyní vše, co hmotně a duchovně poskytuje první druh tohoto jevu.

12. Že se však předměty vždy jeví převráceně to praví, že duchové vidí a pozorují věci přírody v podobenstvích. A tak je zpříma stojící obraz smysl litery, převrácený obraz však vnitřní duchovní smysl.

13. Tento jev je druhý úplně stejný, kterým jinak velmi vzdálené předměty, jako takové by byly hory, města, řeky, jezera, bývají velmi blízko znázorněny. Rozdíl spočívá jen v tom, že se objevují zpřímá stojící, nuže, jak se to tedy děje?

14. Příklad celou věc dostatečně osvětlí. Kdyby nad nějakým vzdáleným místem, jako je např. Marburg, nastalo vzdušné zrcadlení prvního druhu, ale zároveň by však o mnoho sáhů výše také u Ehrenhausenu se vytvořila podobná plocha, a několik hodin dotud třetí, ale velmi nízko avšak tak, že by právě uhlopříčna nemohla být nějakým hmotným předmětem přerušena, co se nyní stane? Zrcadlený Marburg bude přetát vzdušným zrcadlením, přijatý obraz bude však podle sklonu vzdušného zrcadla v témž úhlu opět dále veden až k třetí zrcadlené ploše, kde pak musíte ovšem tento obraz spatřit přímo stojící. Tímto způsobem se mohou často dny cesty vzdálené předměty tak blízko objevit, jako by byly jen hodiny vzdálené. Vaše dalekohledy nejsou v malém téměř nic jiného nežli takové vzdušné zrcadlení, neboť tímto zrcadlením se domnívá také každý, že vidí skutečný předmět, zatím co spatřuje přece jen obraz na zrcadlené ploše skla.

15. Takovým vzdušným zrcadlením mohou se vám sice velmi vzdálené předměty jevit častěji také převrácené, což se však stává velmi zřídka. Toto by mohlo nastat jen tehdy, kdyby přišel do klidu rovněž vysoký stav vzduchu. Pak byste takřka na obzoru upozorovali, jako například z Afriky vzdálené ostrovy rozumí se jen pod jistým úhlem, mimo nějž anebo uvnitř něhož byste již nic neviděli. Rakový zjev nastává takto:

16. Kdybyste si dovedli představit, že by se právě nad Choralpou na výši několika set sáhů vzduch tak uklidnil, pak byste tu v tomto vzdušném zrcadle objevili například Klagenfurt (Cílovec), a to v obrácené poloze, což je totéž jako kdybyste se dívali stranou do zrcadla a tu spatřujete v něm ne přímo před ním stojící předměty, nýbrž jen ty, které jsou odvráceny zrovna jako vy, v opačném směru, šikmo od polohy zrcadla.

17. Co se při tom druhém jevu týče duchovní sféry, má týž důvod jako při zjevu prvního druhu. Jen se podle posledního způsobu vyskytuje ve velkých výškách, pak jest pozornost duchů obrácena na místní, ne příliš hluboko jsoucí nepořádek buď v nitru hor anebo také na jednotlivých ostrovech, které nejsou nic jiného nežli hory v moři.

18. Nuže hledte, co se týče těchto dvou jevů, chovali již tu a tam také mnozí přírodní badatelé podobné domněnky. – Ale nyní přichází třetí druh takových vzdušných zrcadlení, jimiž se oku poutníkovu produkují (tvoří) předměty, které se na celém povrchu zemském vůbec nevyskytují.

19. Hledte, tu ani prostí, avšak mnohem méně ani nadutí přírodní badatelé nic nevypátrali, a domnívali se, že tento gordický uzel rozluští jako Alexandr jednou ranou, kteráž rána nečinila takovým badatelům žádnou velkou námahu, ježto takové mimořádné jevy krátce popřeli anebo je nanejvýš považovali ze vidění ve snech unaveného poutníka. To je ovšem nejsnadnější prostředek vysvětlení!

20. Jak by také měla být vysvětlena věc, která vůbec není? A přece pravím vám, že velcí přírodní učenci nepřišli se žádným vysvětlením pravdě blíže nežli právě s tímto. Tím přece alespoň vyřkli, že nic nevědí, kdežto v jejich ostatních vysvětleních jest jen základem to, že vědí ještě méně než nic. Kdo nemluví, ježto nic neví ten nelže. Kdo však mluví, ač nic neví a nic nevidí, ten se činí vinen lží, a čím více mluvil, tím více lhal.

21. Já však pravím, že takové jevy třetího druhu velmi dobře trvají a vyskytují se nejčastěji v jižních krajinách, a to hned po západu Slunce, časem také před východem.

22. Budete nyní dělat úžasné velké oči, když vám toto tajemství jinou ranou sdělím, nežli přírodní badatelé! – Hledte, lidé zhotovili již nejvyšší možné dalekohledy a chtěli pomocí nich celou

hvězdnou oblohu pohltit najednou, leč Já jsem byl vždy tak smělý a učinil jsem jim vždy škrty přes rozpočet, čímž nakonec museli vždy uznat, že Má stavba je velkolepější, nežli jejich nástroje, ano než Já jsem vám s nejmenší námahou odstavil světové těleso tak daleko, že se jim asi nikdy nepodaří, ani s tisíckrát většími dalekohledy přivést blíže tato tělesa k jejich nadutému nosu. Ale hleďte co často a vždy zadržuji mudrcům, to ve velké jasnosti dávám nedospělým pastýřům a poutníkům.

23. Tak je tomu také u tohoto jevu třetího druhu. Hleďte, když v těchto jižních krajinách vzduch ze zmíněných již příčin dosáhl duchovně a fyzicky nejvyššího klidu a to nad velkými písečnými rovinami, kde není ani pohoří ani nějaký jiný vyvýšený předmět, tu se pak stává často, že zrcadlo přijde tak místo nad povrch Země, že poutníku sahá sotva nad polovinu těla, a ten chřadne, musí se spokojit, místo s atmosférickým vzduchem, pouze vdechováním éteru, což ho nutí k velmi rychlému oddechování (lapá po vzduchu) a po krátké době ho nutí omámeného klesnout na zem.

24. Tu se stává, že spatřuje v tomto před ním rozšířeného zrcadla vzdušné nikdy netušené věci. Co jsou nyní tyto věci? – Hleďte, nyní vám dám ránu! Nejsou nic jiného nežli věrné zrcadlení krajiny a míst jiných planet a těles mimozemských.

25. Tu si ovšem učenci budou lámat hlavu a řeknou: Jak je to možné ježto jsme našimi nejlepšími dalekohledy nic podobného nemohli upozorovat? Ale Já tu nemohu nic jiného odpovědět nežli to, že Mě již dovolí, jestli se odvážím o Sobě tvrdit, že jsem lepším optikem, nežli oni

26. Zároveň však bych se jich mohl také naproti tomu otázat: Mohli by Mi alespoň oznámit takovou matematickou formuli, pod kterou jsem Já jistě s největší snadností zkonstruoval oko orla, které je lepší nežli všechny dosud vynalezené optické přístroje, neboť vidí s největší výše s největší snadností a ostrostí roztoče, kteří lezou někde po zdechlině ležící v příkopě. A kdyby byli snad sto, tuto formuli vynalézt, pod kterou je oko stejně schopno daleké jako blízké se stejnou ostrostí zřít, musím na druhé straně již zase tvrdit, že Mně je rovněž tak snadné, zřít na Zemi takové odrazové zrcadlo, které může věrně opět podat krajinu sebevzdálenější pod jistým stupněm osvětlení.

27. Že je však toto možné ukazuje vám také ihned hmatatelně! Vezměte nějaký dům, jenž by stál na širé ploše! Vzdalujte se od něho víc a více, pak bude obraz stále v ostřejším úhlu, podle poměru velikosti vašeho oka, na něho dopadat a to dle vybíhajících paprsků, které ze všech bodů této budovy budou ve zmíněném směru, na vaše oko dopadat. Stává se tedy budova stále menší podle stále menšího množství vybíhajících paprsků které oko může přijmout.

28. Nyní dejme tomu, že by vaše oko nebylo konvezní tj. (vypouklé) podle kteréž vypouklosti jen velmi malá plocha je způsobilá k přijetí nějakého předmětu, kdežto ostatní, odvrácené plochy jsou již opět hotovy pro jiná přijetí, vaše oko by mělo velký rozsah a nebylo by konvezní, nýbrž zcela rovné, hleďte, tu byste se mohli také tisíce anebo miliony mil od této budovy vzdálit a přesto byste ji spatřovali vždy stejně velkou, protože od každého předmětu v každé době vychází na všechny směry splývající a rozbíhající paprsky, které právě tak dobře vycházejí rovnoběžně aneb paralelní paprsky, podle nichž obraz nějakého předmětu samého v největší vzdálenosti musí být věrně týž.

29. Nuže hleďte, tak je tomu také zde! – Toto velké vzdušné zrcadlo jest optický přístroj tohoto druhu, že podle své neobyčejně lesklé hladké plochy přijímá paralelní paprsky. Obdrží-li k tomu oko poutníkově v éteru náležitý rozsah, pak spatřuje takové předměty jako věrné obrazy jiných krajín světových těles, např. často báječně vypadající města, velkolepé paláce, hory, lesy, řeky a jezera ba mnohdy dokonce žijící bytosti a podobného více, což se vyskytuje na takovém vzdáleném světovém tělese.

30. Hleďte, tu máte nyní vše o fatě morgáně! Ježto také zde (při třetím druhu) je duchovně důvod týž jako u dřívějších, nezbývá mi tedy také nic více nežli to, abyste také vy duch vašich

přání a tužeb kolem vás a ve vás přivedli co možno brzy k takovému klidu. Pak zažijete ještě jiné faty morgány, nežli znavení poutníci na žhavých písečných pustinách, neboť vidět vše je záření a vyzářování.

31. Proto učiňte se brzy schopnými k přijetí paprsků, které proudí z Mého Slunce, abyste mohli spatřovat fatu morgánu věčného života v sobě! Amen!

32. To pravím Já velký Mistr ve všech věcech který tu sluje – Ježíš Jehova. Amen.

Příliv a odliv.

Sobota 24. října 1840 od 17,45 hod. do 21 hodin.

Píšíci: K.G.L. L.D. Andr. a Ans.H. Pán nám sdělil skrze Svého sluhu J.L. následující ze Své pokladnice.

2. Je mnoho mínění o jevu pravidelného stoupání a klesání moře. Ale, jako se vším ostatním, tak je tomu také s tímto jevem, že všechna dosud známá mínění a tak zvané „hypotézy“ pokud se týče vysvětlení tohoto jevu mají se k pravdě tak jako slepý střelec k vytýčenému cíli, který jde ve své noci do širého pole, kde je vytýčen nějaký cíl. Jde po rovině dál a dále a hledá cíl, kam by mohl vystřelit své šípy. A hledte, když přišel blízko k cíli, odvrátí se od něho a vyše šípy do prázdna.

3. A kdyby jiný, také slepý střelec, učinil tak šťastný obrat, že by jaksí, jak říkáte, náhodou vrhl šíp do centra, nic by mu to nicméně nepomohlo, ježto je slepý a nemůže tudíž vědět, kam jeho šíp letěl, a i kdyby věděl, co by mu to pomohlo, když nemůže sám centrum vidět – zvláště cíl, jenž je zde při této úloze k tomu vytýčen tak vysoko, že jej nemůže ani rukama dosáhnout, aby ohmatal, zda jeho šíp vězí uprostřed.

4. A když potom celému slepému zástupu se vši výmluvností káže jak přesně trefil cíl, oni jsou ještě mnohem slepější nežli on a začnou mimořádně pochvalně se divit, že on s takovou jistotou trefil cíl a řeknou: „To by bylo nám smrtelníkům nemožné, neboť jsme všichni slepí“. On však vypínavě odvěti: „Ano, mě se to podařilo!“

5. Avšak nemnozí slepí si začnou poněmhu šeptat do uší a řeknou: „Není střelec také slepý? Odkud ta jistá rána? Nebyl by mohl rovněž tak dobře trefit vedle stojící strom jako vytýčený cíl?“

6. Předpokládejme, že by tomuto úkonu byl také přítomen jeden vidoucí a že by řekl: „Poslyšte přátelé! Já jsem jeden, jenž má zdravé oči a vidí dobře na blízko jako do dálky.“ Slepí by mu však odpověděli, „Co je nám do toho, když ty vidíš, jestliže my jsme slepí? A tak ti můžeme právě tak málo věřit, jako slepému, ježto se skutečně nemůžeme přesvědčit, zda vidíš.“ Vidoucí by pak řekl, „i když také nevidíte přece vám mohu učinit pochopitelným, že já vidím a to takto: Ať učiní někdo z vás nějaký pohyb rukou, pak mi věřte, že vidím“. A slepí by mu řekli: „Kdybys to byl s to, pak bychom ti věřili že nás vidíš a také bys nám mohl říct, kam šíp tohoto (s námi) slepého střelce letěl. To by tedy také vidoucí učinil. Potom by však řekl. „Hledte, střelec byl opřen svými zády místo o strom právě o cíl, když vystřelil šíp, z kteréž příčiny nemohl šíp dospět k cíli“.

7. Nuže hledte, co by nyní z toho povstalo? Myslíte, že by mu slepí věřili? Ano věřili by mu, pokud by to nemohli rukama uchopit. Ježto však také střelec by se velmi mocně opíral o svou čest, drželi by se slepější výmluvnosti střelce, a ostatní by ve své víře o přílivu a odlivu byli vždy v podobném kolísání a řekli by: „Ano je pravda, naše pohyby nám sice řekl správně, ale kdo ručí za to, že nám říká také to ostatní správně, o čem se nemůžeme přesvědčit, zda je to tak, jak on nám říkal?“

8. Nuže hledte, z toho malého podobenství seznáte, jak těžké je kázat slepému světu, a naopak, je také těžko slepému světu hlásanou pravdu jako takovou poznat a pochopit.

9. Hledte jak jste také vy ještě vesměs slepí věřící – a Já jediný jsem vidoucí! Když vám tedy oznamuji věci a ukazuji chybné rány světských střelců, pak věřte, že vám říkám ježto nejčistší pravdu a že vám také ještě k tomu v každém z Mých zjevení dávám zcela značnou porci oční masti, pomocí které obdržíte také opět zrak za předpokladu, že masti pilně použijete a že se budete držet více odlivu nežli přílivu

10. Neboť příliv je symbol pýchy – odliv však pokory! Aneb jinými slovy: Příliv je symbol nadbytku, bohatství a s ním spojeného neklidu – odliv však ústraní, nedostatku a tichého klidu.

11. Lodníku je často ovšem příliv žádoucnější nežli odliv, když ho nějaký víchř pevně poodnesl na mělčinu. Avšak, tato prospěšnost není pravou prospěšností. Neboť loď sice přílivem zdvižena bude a pak dále dopravena ale nejsou ještě, jak dobře známo, před anebo po písčinách také úskalí? Hledte, kdyby nebyla nyní loď odlivem, uvedena do stavu klidu na mělké písčině, pak by víchř loď vrhl na úskalí, čímž by pak bylo vše zničeno. Proto máte také vy si volit spíše odliv nežli příliv za zrcadlo svého života.

12. Po této malé, ne nesprávné úvaze, chopím se Já, jako jediný vidoucí střelec luku a pošlu šíp do odlivu a přílivu, a uvidíme zda také Já trefím strom místo terče.

13. Otázete-li se hodináře: „Řekni mi, proč je tento nýtek v tvých hodinách?“ – zda nebude ihned vědět, proč je tento nýtek tu či tam umístěn? – Ano, pravím Já, on bude a musí vědět, ježto jinak by to nebyl mistr, a stroj by nebyl strojem jeho rukou. Jestliže tedy Já jsem velký Mistr ve všech věcech věčně a nekonečně, pak Mi věřte že Mně je odliv a příliv velmi dobře znám.

14. Nyní si pomyslíte: Tak bych tedy přece už jednou rád věděl, co je odliv a příliv? Já však pravím: Jen ještě malé strpení, už to přijde! Neděláte to přece se svými dětmi, máte-li v úmyslu něco jim dát, také často tak, i když dar záleží také jen v něčem velmi nepatrném? Dávám-li však Já něco významného proč bych neměl ve vás vyvolat napřed trochu dychtivosti?

15. Nuže hledte, cokoliv jen projevuje nějaký život, má jistě vlastní dýchání. A když toto přestalo, pak také životní duchové z hmoty unikli ona sama pak také klesá zpět do stavu setrvačnosti, umírá a zetlívá a přechází do smrti. Pozorujete-li například jakékoli zvíře bude a musí dýchat neboť přestává-li tento akt, pak vás učí již denní zkušenost, že potom do této (životní) formy vstoupila smrt. Vy také říkáte, že když někdo učinil poslední dech, že zemřel, a máte pravdu, neboť s posledním dechem je to s přirozeným životem (člověka) u konce. Přestal-li však ve svém centru fyzický život, přestává také ihned s hlavním životem veškeren vegetativní život v těle.

16. Co je tedy dýchání a k čemu je tu? – Hledte každá bytost tvoří buď pozitivní nebo negativní polaritu. Jako však každá polarita má potřebu protivné polarity a nemůže vznikat a trvat o sobě jako nějaký negativní anebo pozitivní pól sám, nýbrž jen (pól) hledte, tak je také (celý) přirozený život! Také váš život sestává z negativního pólu, který je dán k přijetí (pólu) pozitivního.

17. Jak se může toto dít? – Tím, že negativní pól je stále dýcháním povzbuzován, kterýmžto povzbuzováním se neustále uskutečňuje potřeba přijímat pól pozitivní.

18 Nuže hledte, měli byste například elektrický přístroj. Tento přístroj může stát léta na nějakém místě a vy na něm nezpozorujete žádný jiný zjev než jeho formu samu. Přivede-li však někdo kotouč stroje do otáčivého pohybu, vzbudí se tím negativní elektřina a takřka je v sobě stráví.

19. Nyní však právě tímto strávením sebe samé začne pociťovat novou potřebu nasycení. Co se může tedy stát? Ačkoliv to můžete nyní téměř již rukama nahmatat, řeknu vám však přece kvůli řádu, co se stát má a musí. Jako se nemůže hlad sám nasytit, tak se nemůže také sama sebe stravující pól opět sám nasytit – právě jako když by se váš žaludek stal prázdný, nemohli byste jej nasytit prázdnotou jiného žaludku, nýbrž řeknete: „Pane, touto negativní stravou není nám poslouženo, my máme potřebu pozitivní stravy.

20. Hledte, právě tak je tomu také zde! A tak je tedy pozitivní elektřina nasycením negativní. Nestalo-li toto nasycení, ukáže se na konduktér (vodiči) ihned v životně činném jevu, nasycující výsledek.

21. A tak je tedy také dýchání tím, co uvádí v pohyb váš životní elektrický přístroj, negativní polaritu vzbuzuje a vaší bytost činí hladovou po pozitivní polaritě. Neboť s každým dechem se způsobuje ve vašich částech těla tření. Tímto třením je povzbuzen negativní život a začíná se cítit ve svém hladu a podle stupně potřeby je též každým dechem nasycován, kteréžto nasycování záleží v tom, že dusík jako negativní pól přijímá do sebe s velkou dychtivostí kyslík. Přestane-li nyní toto dýchání, pak začne negativní polarita sama sebe stravovat, čímž je pak ihned s přirozeným životem konec.

22. Nyní si představte, že každá žijící bytost je „Svět“ aneb Země v malém měřítku. Jako však každá taková bytost má centrální život a vegetativní život udržuje pomocí (života) centrálního, dokud trvá dále dýchání, hledte, právě tak tomu je nejen se Zemí, nýbrž s každým světovým tělesem! Ovšem nesmíte si myslet, že Země je proto zvířetem, že rovněž periodicky dýchá, nicméně je však ve svém vnitřním složení organicky tak zařízena, že je způsobilá dýchat.

23. Podle toho není odliv a příliv nic jiného nežli pouze následek stálého vydechování a vdechování Země.

Duchovní osvětlení odlivu a přílivu

24. října 1840 (pokračování)

1. Avšak čím je tedy způsobování tohoto vydechování a vdechování (Země)? Právě tím, že je způsobováno jako u zvířat, totiž ustavičně nově vznikající potřebou čerstvé potravy, když předchozí byla strávena a tím opět se stala negativou.

2. Za stravování padají ústroje opět blíže k sobě, až do jistého stupně, kdy se samy ve svém vlastním hladu začnou třít. Pak nastává ihned opět nasycení, kterým se části opět víc a více roztahují. Odtud tedy pochází onen jev totiž potřeba pozitivní stravy odliv nasycení příliv.

3. Vy ovšem řeknete: Je-li tomu tak, pak bychom museli přece tento jev na pevnině a na horách rovněž pozorovat. Já však pravím není tomu tak. Rozšiřuje se snad vaše hlava, vaše ruce a nohy, když dýcháte? A vy řeknete: „Nikoli, tyto údy zůstávají klidné. „Pravím tedy vám, tak mohou také pevniny Země zcela dobře zůstat klidné.

4. Abyste si tedy mohli tento jev jasněji znázornit vstupte jednou do koupací vany a pozorujte pak dobře vodu, která vás bude ve vaně velmi skrovně obklopovat a jistě zpozorujete, že voda bude při každém vdechu trochu stoupat a při výdechu klesat. Nuže, když o tom dobře přemýšlíte, pak velmi snadno poznáte, že Já zcela dobře dovedu trefit svým šípem do středu terče.

5. Řekne-li vám však někdo: Měsíc je příčinou odlivu a přílivu pak se otažte, jak může tedy Měsíc, když se nachází právě na opačné straně, následkem své přitažlivosti způsobit příliv na zrovna odvrácené polovině Země?

6. Kdo by mohl anebo chtěl toto tvrdit, ten by byl ještě nad slepého střelce, který se obrátil zády k cíli a trefil by místo terče naproti stojící strom. Anebo, komu by mohlo napadnout, kdyby ležel v koupací vaně, že voda stoupá a nebo klesá proto, že několik sáhů nad ním je pověšeno jablko na šňůře, jež svévolný chlapec uvedl do kývání. Neměl by se tento raději podívat na své vlastní břicho, kde by se mu pak, abych použil tak učeného výrazu museli by „empiricky“ stát jasným, že ne jablko, nýbrž jeho břicho způsobuje klesání a stoupání vody.

7. Nuže, tak bychom měli hmatatelně dostatečně vysvětlit tento jev, avšak, jak již řečeno, toto vše jest jen vnější zjev, který pozorován očima ducha, nevypadá tak, jak jej lze vidět očima tělesnými nýbrž tu je pozitivním pólem: duchovno a negativním pólem přirozeno. A pozitivním pólem jest substance – a negativním pólem přijímací nádoba. A pozitivním jest: nitro a negativním: vnějšno. A pozitivní jest rovno lásce a moudrosti a negativní jest rovno slitování a milosti

8. Kdyby nebylo tedy negativní, nemohla by Láska a moudrost na ničem jiném nežli na sobě samé se zjevit. Proto byly z Mého slitování bytosti. A bytosti jsou Mé slitování samo, a toto slitování jest nádobou Mé milosti.

9. Kdyby nebylo lásky, nemohlo by být slitování. Protože však je láska také slitování. A tak trvá, žije a tyje vše jako slitování z Mé lásky!

10. Chcete-li tedy nyní vědět, co je pozitivní, žijící polarita, pak pravím vám, tato není nic jiného nežli Má láska.

11. Slitování z této Mé lásky však vytvořilo bytosti a k přijetí lásky ze Mne. A láska živí dál a dále bytosti a tvoří na cestě jejich věčného řádu bytost za bytostí, a bytost pro bytost a bytost z bytosti – a připravuje tak poslušnost života, vždy dokonalejší a dokonalejší, aby se láska mohla vždy stále ve větším a větším rozsahu svých nekonečných slitování zjevovat a jaksi Sebe Sama ve své nekonečnosti víc a více ohledávat a živější a živější se stávat.

12. Proto je vše tak zařízeno a děje se vše tak podle mého řádu, aby smrt byla jednou zničena a celá nekonečnost se stala dokonalou náplní hojností života ze Mne a ve Mně!

13. Toto, co jsem vám nyní sdělil, uvažte dobře v srdci! Neboť i když jsem vám dosud již tak mnoho velkých věcí sdělil a zjevil, přece jsem vám však ještě nikde nedal tak hluboko nahlédnout do plánů Mé věčné lásky a moudrosti, jako právě nyní.

14. Proto ještě jednou uvažte dobře, co zde bylo řečeno! Neboť hledte. Já jsem vás učinil z počátku chtivými a věděl jsem proč! Kdybych byl před vašimi očima držel skrytou ve Svém tlumoku, jen pouhou hrušku, pak bych vás nenechal tak dlouho na holičkách. Leč Já jsem tentokrát držel skryt bohatý poklad, a proto jsem se s ním také hned nevytasil abych vám způsobil tím větší radost, zároveň však jsem vám tím dal velmi silně pocítit, že jen Já zcela jediné a toliko jsem váš láskyplný pravý svatý Otec. Amen. To pravím Já váš láskyplný svatý Otec. Amen

O modlení za zemřelé.

28. října 1840.

Piš tedy žíznivě ve jménu Mém a řekni hladové v Mém slitování, že Já ji mám velice rád. A ať se jen častěji ve dne táže, zda jsem u ní.

2. Ať totiž říká: Ó Můj nejmilejší Ježíši, má nejsladší lásko, můj živote, můj ženichu, ano Ty mé vše, vše, vše – jsi ještě i mne? Neopustil jsi mne? Ó můj nejmilejší Ježíši, shlédni milostivě na srdce Svě ubohé milované, která toužebně k Tobě vzdychá a ve své lásce jen jediné po tobě, ó nejsladší Ježíši, prahne!“

3. A Já jí pak vložím do srdce sladkou odpověď která bude znít takto: „Pohlížej na Mne jen ve své lásce Já jsem zcela u tebe a ještě jsem nikdy od tvého boku neustoupil a Mé srdce ti zůstane věčně nakloněno. Zůstaň však také ty Mně věrná, zůstaň věrná svému milému Ježíši, který tě již dříve vši silou Své božskosti miloval, nežli byl svět založen!“

4. A bude-li toto pociťovat, tak může být také již zcela ujistěna, že Já jako velmi nádherný ženich a se Mnou věčný život jsem jí velmi blízký.

5. A pravím jí také, že pravá láska musí být poněkud hašteřivá, proto se s ní také musím poněkud hašteřit. Moje hašteření však spočívá v tom, že ona své dcery poněkud příliš málo ke Mně obrací a že jim za dne mnoho a světských věcech, ale málo o Mně vypráví anebo si dává od nich vyprávět.

6. Řekni a oznam jí tedy, že Já jsem velmi žárlivý a proto nerad vidím, když se žvaní o jiných věcech nežli o Mně.

7. Já se podobám vášnivému milenci, jenž stojí za dveřmi své milenky a poslouchá a vyzvídá a z převeliké radosti se ocitne v nejvlastnějším vzrušení, když svou vroucně milovanou neslyší horovat o ničem jiném nežli o NĚm, ale také ihned zasmutní jakmile milenka obrátí svůj hovor na jiné věci, nemající vztah na jejího milence, při čemž pak smutný milenec začne myslet a u sebe samého mluvit:

8. „Ó má vroucně milovaná miluješ-li Mne jako já miluji tebe, jak ti tu mohou na mysl přijít jiné myšlenky, zatím co já přece stále na tebe myslím a před tvými dveřmi velmi úzkostlivě čekám, prose snažně o brzké vpuštění?“

9. Hle, Můj sluho, to jí vše jen řekni chceš-li být sluhou Mé lásky. Neboť to je více nežli otázka. „Jak se máme za mrtvé modlit?“

10. Ježto však již tu byla dána otázka a to milovanou duší, řeknu vám , jak se máme za mrtvé modlit.

11. Kdo se chce za mrtvé modlit, musí napřed dobře vědět, kdo a kteří jsou vlastně „zemřelí“ a potom však také, jak a proč se má modlit?

12. „Zemřelými“ nejsou míněni pouze ze světa odešlí, nýbrž zejména také ve světě ještě žijící, kteří však zemřeli ve svém srdci a nemají víry a lásky a jsou tudíž v pravdě mrtví.

13. Hledte, za takové máte se především radou a skutkem modlit, svítíce před nimi jako slunce unavenému poutníku pískem a pustinami jdoucímu, a občerstvující je jako rosa hojně suchý mech tvrdého kamene padající, aby se mohli opět nalézt na vás, jako meznících Mé milosti a pozdravit se na mechu Mé milosti, který hojně pokrýl také Mé mezníky!

14. Tu máte, za koho, jak a proč se máte modlit! – Vaše láska ke, Mně a k vašim bratrům má být vždy nejvznešenější modlitbou. Jak a proč? Ukáže vám jasně malý příklad:

15. Hledte, nějaký, velký mocný pán měl ve svém žaláři několik vězňů, kterých mu bylo velmi líto, ježto to byli vesměs chudí svedení. On však nemohl ve své spravedlnosti zákon jednou daný zrušit a tím je osvobodit od trestu, který zákon vyhlásil nad nimi. Když však nyní již dlouho v žalářích na polepšení úpěli a svatým požadavkům zákona učinili zadost, tu se pán rozhodl, že je opět propustí. Leč pomyslel si: „Já mám také milenku! Aby má radost byla dokonalá chci, aby se od někoho dozvěděla, že v mém žaláři úpí tak mnozí nešťastní. Miluje mne nekonečně a má ke mně nejúplnější důvěru, jistě přispěchá a s tlukoucím srdcem bude mě prosit o milost a slitování pro vězně.“ A jak si pán pomyslel, tak se tedy také stalo.

16. Co myslíte nyní co tu pán učinil? Pán měl velkou radost z toho, že mohl své milence ukázat, kolik její láska a důvěra zmožila, a zároveň, že mohl však také své milence poskytnout příležitost, kterou se jí plody pravé lásky a věrnosti staly tak velmi názorné. Vězňové budou však pána chválit, když uvidí, jak je jedině a toliko jen láskou přípustný, a stanou se pak sami přáteli a dětmi milenky a tak i jejího milence.

17. Hledte, tak se máte modlit, že Mne snad svou vlažnou modlitbou pohnete k milosrdenství, nýbrž abyste se sami přede Mnou ve své lásce posilovali a proto aby Mi byla libá vaše prosba. Ne kvůli vězňům, nýbrž kvůli vám samým máte se za ně modlit.

18. Co se však týče zesnulých platí toto rovněž tak jako v odumřelých světu. – Nevíte sice, v jakém stavu jsou v záhrobí zesulí, ale na tom také nic nezáleží, nýbrž vše záleží na tom, abyste věděli, že Já jsem a věčně budu velmi velkým přítelem lásky a že láska dělá každému dobře.

19. Máte přece také radost, když vám vaše děti dávají dárky, ač dobře víte, že děti koupili dárky za vaše peníze! Tím více mne potěší, učiníte-li jako vaše děti. A neméně také potěší vaše blažené, zesulé, když se dozví, že jejich pozůstalí na ně v opravdové lásce vzpomínají.

20. Hledte, tak se mají věci, a tak musíte také jednat, chcete-li být opravdu mými milými dětmi.

21. Ty však má milovaná duše, modli se směle a Já, tvůj milý Ježíš, tě v niveč přijít nenechám. Amen. To pravím Já, tvůj milý Ježíš !!

Návštěva Malé alpy.

25. října 1840 jeli za deštivého počasí J.L. K.G.L. s And a Ans H. do Debelbachu a odebrali se v poledne za chumelenice a mrazivého západního větru na úpatí Malé Alpy.

1. Na místě kde se objevila Alpa, ukázalo se na mlhavé obloze Slunce jako bledý měsíční kotouč a stávalo se ponenáhlu svítivější. Tu a tam se stalo nebe modré a přestalo sněžit. Také mráz a větry ustaly. Radostný povit se zmocnil poutníků.

Duchovní osvětlení návštěvy Malé alpy. Píšíci K.G.L. Andr a Ans. H. Láskyplný svatý Otec dal dnes Svým sluhou jako „diety“ následující:

Když byl rozkaz (návštěvy Malé alpy) jakž takž splněn, dostojím také svému slibu a dám vám velmi dobré „cestovné“.

2. Již při vaší cestě tam, museli vám být i když příliš aspoň poněkud nápadné stále vystupující mlhy, neboť jste pozorovali, že tyto mlhy se začaly tvořit většinou uprostřed hory a sahaly zřídka nad její vrchol.

3. Za druhé muselo vám být nápadné, zvláště když jste opustili půdu řeky Mury a obrátili jste se ke známému městyku jménem „Uebach, že jste viděli, jak vlevo tak vpravo, toto údolí obklopeno téměř stejně vysokými, jakož i většinou stejně utvářenými pahorky a že tyto pahorky jsou pokryty všelijakými dobře známými druhy dřeva, bylinami a keři od úpatí, až k vrcholu a objevují se nahé jen na takových místech, která obnažila lidská podnikavost.

4. Dále jste ještě objevili, že údolí podobně jako mnohá jiná má různá ohbí. A když jste si horniny tu a tam letmo povšimli, pak jste na ni s malou výjimkou jednotlivě stojících míst objevili touž deskovitou formaci jako na Choralpě, jenže tu a tam skladba má širší přerušení než na Choralpě.

5. Když jste ještě dále pozorovali stejnoměrně příkré úbočí hor, pak vám musí v tom být také nápadná jistá shoda – často však ještě zcela zvláště jehlancovitě vypadající forma pahorků.

6. A když jste v dosti bouřlivém počasí dosáhli výše, abyste viděli nejvyšší část Malé alpy samé, pak vás ovanul, čerstvý svěží vítr, vmetl vám do obličeje několik lehkých sněhových vloček, a brzy na to se vám ukázalo zcela neočekávaně Slunce, po jehož objevení byla všechna mlha kolem středu hor rozptýlena takže jste mohli pro předurčenou potřebu vše nutné zcela dobře ohledat.

7. To je nyní ono hmotné, co jste pozorovali. Ale Já jsem vám také předem předpověděl dosud vám vizí zůstavší pocity: Nyní se vás táží, pozorovali jste také z toho něco? – Ano, pravím, neboť slíbím-li Já něco, pak také přesně Svému slovu dostojím. A Já pravím vám, byli byste ještě mnohem více pociťovali, kdybyste byli zůstali ve svých pocitech.

8. Avšak Já musím vás zde na jednu u lidí všeobecně vyskytující se chybu upozornit, kterou se lidé připravují o velkou vezdejší blaženost. A tato chyba spočívá v tom, že když lidé očekávají něco mimořádného, pak napínají své očekávání (často) tak vysoko, a daleko před sebe, že takovým způsobem očekávající činností bývá vše nádherné a vznešené, jež jim přichází, ponecháno nepovšimnuto, zatím co jejich pohledy a uši a veškeré ostatní smysly, daleko a široko, ano kdyby to bylo možné přehlížení a přeciťující nekonečnost.

9. Hledte, to byla také u vás malá chyba. Vy jste pohledy obraceli na vnější mimořádnosti a jaksi jste očekávali, že nějaký takový předem jmenovaný pocit vletne do vás, a jako neviditelný pták potom ve vás vyvolá kouzelné účinky.

10. Proto si pro příště zapamatujte toto malé podobenství:

11. Jednou jel velký král do cizího města. Všechn lid šel mu daleko mimo město vstříc aby uviděl velkého krále a jeho nádherný vjezd. Velký král však nebyl přítelem vesměs velkého majestátního lesku. Sestoupil ještě daleko před městem ze svého zlatého vozu a najal neúhledný vůz, poručil svému dvornímu vozkovi, aby jel pomaleji, on však jel rychle na tomto neúhledném voze, nepozorován se všech stran naproti mu proudícími lidmi do velkého, kvůli němu zcela liduprázdného města.

12. Když tam dorazil, chtěl se občerstvit. Jel od hospody k hospodě a našel jednu za druhou prázdnou, až konečně vstoupil do zcela malé hospůdky, kde mu šel vstříc uplakaný sluha a ptal se ho skoro rozhořčeně co by chtěl.

13. Velký král se ho nejprve tázal po příčině jeho nevole. A sluha odpověděl, že je proto tak smutný, že nemohl také jít, aby viděl velkého krále. Ale král mu odpověděl, že jde-li jen o to, pak může být jen velmi vesel. Neboť on bude ještě prvý z celého města, který uvidí velkého krále. – To mu ubohý sluha nechtěl vůbec věřit. – Velký král však pravil: „Budeš-li prvý, který velkého krále uvidí, dostane se ti velké odměny, a na opak však za svou nevíru by ti bylo nést velký trest.

14. A když pak byli v rozhovoru o vidění a nevidění krále začal lid opět proudit do města, a za ním tedy konečně také ihned následoval královský triumfální průvod, a to bez krále.

15. Nyní se tázal ubohý sluha: „Kde je tedy král, abych tam letěl a jako prvý naň pohlédl?“ Král však pravil: „Kdybych mohl napřed vyhledat krále tam daleko v tlačenici, pak bys svému trestu neušel, neboť hle, tu by ho přece všechen lid, který pospíšil daleko ven, dávno dříve uviděl, nežli ty! Nyní však pohleď sem, jak zde stojíme na malém zápraží domu neučinil nás jeden člověk hodna pohledu, neboť oni upřeli svůj zrak na lesk královské družiny a slídí po králi! Nyní pohlédni na mne!

16. A ubohý sluha učinil, jak mu velký král přikázal. Ale nyní tu sluha nevěděl, co to má znamenat. A zatím co začal svého muže okukovat, zpozoroval, že nádherný triumfální průvod se před zápražím domku zastavil a začal velkého krále pozdravovat. Pak teprve postřehl ubohý

sluha, že tento muž je velký král sám, litoval však také zároveň ztraceného času, v němž velkého krále očekával svými smysly mimo město, zatím co tento byl zcela u něho a dal se od něho obsluhovat.

17. Hleďte, právě tak je tomu také s vámi! Zatím co jste očekávali krále mimo město ve velkolepé, neočekávané okázalosti, učinil malý škrť přes váš poněkud vysoce nasazený výpočet a dovolil si, zatím co jste toužebně očekávali šelestění neviditelného ptáka citu, zcela potají jako zloděj se vplížil do vašeho srdce a tu si na krátký čas nepovědomě – pohovořil s vaším duchem. Avšak Já jsem nechal ve vás pocit Mou přítomnost vyjasňujícím, tichým tušením

18. Tím by byl nyní řešen hlavní díl tohoto úkolu, ježto jsem vám ukázal, že Já jsem věrně dostal Svému slovu, ač vám se ne zcela podařilo splnit v předpovědi určené podmínky – což ovšem nemohlo být tak snadné, a to předně, že jste lidé a tudíž nedokonalí jak v tom, tak i v onom, a za druhé, že jste ještě velmi slabí, a tudíž bez Mého stálého spolupůsobení můžete pramálo učinit, a za třetí, proto že jste Mé děti. Proto Já Se musím také již spokojit spíše s vůlí nežli se skutkem. A hleďte Mně je tudíž také velmi snadno sloužit, ježto Já za hodinu poloviční práce dávám celou denní mzdu, dětem pak oděv a chleba zadarmo.

19. Ježto tedy duchovní cíl, co se týče Mne a vás, je skončen, pohlédneme ještě zcela krátce na krajinu!

20. Co se týče formace okolo ležících alp, bylo toto již dostatečně ukázáno při popisu Choralpy. Jak ale takové údolí vzniklo, tu nepotřebujete nic než vzít kus suché kůrky chleba a tuto oddola nahoru libovolně pomalu lámat; tak, že lom je obrácen nahoru. A když to jste učinili, pak je tím také vysvětleno jak vzniklo takové údolí. Totiž podzemní, vám již známé síly ohně zvedly dosti silnou kamenitou kůru. Tato se v několik dílů rozpukla a podél údolí pokračoval lom nepřetržitě dále.

21. Ježto však v téže době však postupoval takový lom nahoru pak vyplývá samo sebou, že směrem do nitra, po obou stranách středního lomu, musely nastat dva poboční lomy. Tu a tam pošinuly se jaksi poboční části tím zlomení desky hlouběji dovnitř, tu a tam se však opřely klenbovitě, podle toho jak se vnitřní lom udál buď více kolmo nebo šikmo.

22. Že časem dílem odplavením měkkého kamene, dílem bahnitým a lávovitým výhozem rozsedlinami a skulinami, dílem usedlinou různých minerálních pramenů byly tyto příkré kame-nolomy vyplněny a ještě k tomu vodami dlouho nad nimi stojícími. Jaksi zjemněly a se zakulatily, jakož i všelijakými druhy půdy byly potaženy to vše mohlo by vám být již předchozím sdělením, když ne zcela, tak přece poněkud jasným.

23. Ale vytvoření této horské krajiny je o téměř tisíc let starší Choralpy a ještě jiných významných hor v dolní části vaší země, hleďte, toto by vám nemělo být neznámo.

24. Ale, otážete se, jak to máte poznat? – Odpověď je lehká a jasná! Neboť čím hustší je nějaká kamenná usazenina hory a čím více je lámaná a opět s vápnem se objevuje spojena, tím starší je taková formace, ježto v sobě skrývá stopy zřetelně čitelná znamení, pravěkých velkých ničivých scén – kdežto formace hor jako je Choralpa a ještě několik jiných jí rovných je jemnější a písčitéjší v jejím tabulování. A ježto tato téměř na zcela žádném místě nevykazuje s vápnem místa, nýbrž každý zlom se zdá být a také skutečně je novým lomem je také formace mnohem mladší a nemůže být zvána pravěká nýbrž pozdější.

25. Hornina vašeho Schlosbergu je starší nežli Choralpy a také malé alpy, a tak také ještě hornina jiných malých pahorků, které se nachází ve vaší blízkosti, ačkoli utvoření těchto pahorků je mnohem mladší než utvoření veškerých Alp. Ale co se týče utváření i těchto malých pahorků často před utvářením alp má tu přednost, že jejich hornina byla o mnoho hlouběji z nitra, Země mocně vyzdvižena nežli hornina Alp.

26. To by nyní bylo přirozené tvoření tohoto pohoří, od něhož má totiž původ ještě několik málo jehlancovitých pahorků, který vám byl jasně a zřetelně Mnou již oznámen u příležitosti Strassenengela. A takových hor je všude velmi mnoho. Zvláště kde se při takových malých pahorcích setkáte s kamenným uhlím, tam můžete být téměř vždy ujištěni, že taková hora má většinou za základ takový vznik, zvláště kde se vyskytuje tak zvané hnědé uhlí. Neboť to potvrzuje tu a tam ještě neporušené dřevo, kde jsou zřejmé jen na jeho kůře skutečné zuhelnatěny což pochází od ohnivých smrštů, které uchopily lesy. Avšak co se týče černého uhlí pochází toto dílem ještě od Noemovské potopy, dílem později nastalých erupcí (výbuchů) dílem však také zřícením hor a velkými horskými lavinami, které v dřívější době nastaly tím častěji, čím výše ještě vlny dosahovaly hor a o jejich vegetaci se olupovaly.

27. Proč toto vše se dělo, bylo vám dílem již oznámeno a bude při úplném odhalení Země a zvláště jejího středu ještě zcela vyloženo.

28. Avšak co se týče vás doprovázející mlhy, chtěl jsem vám jen poněkud velkolepěji ukázat – a napsal jsem to jaksi velkým fankfurtským písmem (švabachem) přes hory jak je to s vámi.

29. Úpatí hor bylo, což jste jistě asi pozorovali, vesměs čisté rovněž také většina zasněžených jejich vrcholů. Ale s vašimi nohama a s vašimi hlavami neměl jsem také co dělat, proto jsem nechal vystoupit mlhu právě na místě, ve kteréž krajině to u vás také ještě vypadá dosti mlhavě, a touto krajinou jsou prsa.

30. A jak jste dál a dále pochybovali podle Mé vůle (neboť jinak byste nebyli přišli do této krajiny), také jste zpozorovali, že se mlhy ponenáhlu vždy víc a více zmenšovaly a prsa se uvolňovala, a mnohostranně ukazovala velmi hojnou vegetaci. A když jste se dál a dále pohybovali, tu jste dokonce uviděli zcela zelená prsa hory, což vám muselo ukázat, že čím dále se sleduje Má vůle, tím živější se také stává naděje.

31. A když jste nyní dosáhli určité výše za kouře a vánice a vzdali se téměř vši naděje, že něco uvidíte a podle Mé vůle se dozvíte, hledte, tu jsem nechal kvůli vaší vytrvalosti, prorazit Mé Slunce závoj mraků a vám ihned krajinu osvětlit a vyjasnit. Tím jsem vám chtěl ukázat a říci, že přicházím právě tehdy, když to nejméně považujete za možné.

32. Že se vám Slunce nedalo vidět zcela čisté, a to jen za ještě stále trvajících vánice, tím jsem vám chtěl říci, jak to ještě s vaší láskou vypadá. Když se toto stává teplejší a teplejší, pak se také jistě slunce ducha vyjasní v jehož paprscích poznáte velmi snadno své stíny. Co však značí stín, to vám neříkám, neboť to musíte beztoho již vědět.

33. Konečně jste ještě asi zpozorovali, když jste za mlhavé noci jeli domů, že několikrát zablýsklo. A temno noci bylo tak dobře osvětleno, že jste se tomu divili, a měli jste také právo se tomu divit. Neboť tím jsem vám chtěl úmyslně říci, jak to vlastně ve vašich prsou vypadá, nad čímž můžete být také velmi radostní a plni veselí – že totiž noc vašeho života se stala již tak jasná jako noc vaší jízdy zpět, ježto také za horami vašich poznatků začalo skrze mlhu trochu blýskat.

34. Proto přemýšlejte dobře o této cestě! Neboť zařídil jsem vám ji proto, aby vám ve velké přírodě podala věrný obraz vás samých.

35. Hledte, to jsou ty slíbené „diety“, které mají větší cenu nežli Slunce plné zlata. Neboť jsou mnozí, kteří okukují svými očima přírodu, ale nemnozí, kteří se v ní sami naleznou. Amen.

To pravím Já, velký Dárce diet! Amen.

O bytí ve zdání.

Tento pozemský život zdání, ó bratře, není tvůj, avšak přebývá ve zdání velké bytí! – Proto nevěř zdání, nýbrž využij této pozemské pochodni mdlého plápolání, abys našel, pravé bytí v sobě!

O sluhovi Lorberovi a novém učedníku. Chvále mírné mysli.

30. října 1840

1. Pro příští neděli mám s vámi v úmyslu abyste se o osmé hodině ranní sešli, při čemž vám jako následující „cestovní diety“ vše na této cestě pozorování podrobně vysvětlím tak sice, že včerejší sdělení je možno považovat také pouze jen za pouhý index.

2. Avšak pozor, tak jednoduchou řeč, jak jsem ji měl v indexu tu neprovedu, protože včera ten či onen si mohl myslet, že něco takového říci bylo snad také Mému sluhovi možné, který přece je pouhý, ubohý chudás, který neví, leč co ode Mne polapí.

3. To (ovšem) ví, a on také nemluví nic ze sebe a také nemůže, jelikož on v čemkoli ví mnohem méně nežli každý z vás. Právě proto je Mi také dosti vhodným nástrojem, protože v jeho hlavě skoro nic není. Ale občas tím více v srdci, které mohu jedině potřebovat ježto v něm není žádná paměť, tato však vzpomínka lásky ve Mně a ke Mně a v této vzpomínce nazírání na to, co chci a pravím. Tento stav člověka je správný. Stav „rozumových hlav“ je však zvrácený a (často) není nic než nejvyšší ješitné blouznění, nemocného nepřírozeně používaného mozku.

4. Tedy nebudu mít tak prosté slovo. A váš rozum bude rdoušen, ale zato tím více se bude těšit vaše srdce.

5. Až bude toto sdělení skončeno, pak může K.G.L. mezi čtyřma očima na tom (novém) muži učinit pokus, aniž se však více říkalo, nežli že někdo podle vnitřního zření a slovního slyšení beze vší přípravy a jiného vědeckého vzdělání je to na přání ihned o každém předmětu učinit písemně anebo také ústně správná sdělení.

6. Tento muž je to, na něhož jste všichni již mysleli a který, bude-li moudře uchopen, může se stát velmi potřebným pracovníkem na Mé vinici. Ale jeho svobodné vůli by se nesmělo učinit ani nejmenší nucení, nýbrž má okusit po kouskách chleba života, a brzy po něm začne velmi hladovět.

7. Také nemá se ihned seznamovat s Mým sluhou, nýbrž teprve tehdy, když se stal hladovější a hladovější. A dostaví-li se též u něho žízeň po živé vodě, pak teprve se mu dají poskytnout sešity Mé „Velké Domácnosti“ a tak také Vedlejší slova. Tak se již stane pravým mužem a nalezne Mne opět. Kde nejméně se domníval Mne nalézt.

8. Řekne-li však, jsou sice mnohé věci v těchto Mých sděleních velmi podivuhodné, ale není tu v podstatě žádný pořádek a žádný systém, tu mu budiž poznamenáno, že Můj pořádek a Můj systém je zcela jiný nežli je u lidí, kteří tu čítají jeden, dva, tři, čtyři, pět, šest, sedm, osm, devět, a deset, nepovázají že však každá z těchto číslic je jen mezníkem v nekonečnosti. Co však leží mezi jednou a dvěma a třemi a tak dále, tu neuváží! Já však mám a znám pravý řád a proto neříkám jedna dvě a tak dále, nýbrž dokud není nekonečná mezera mezi jedna a dvě vyplněna, nemůže být přikročeno dále ke třem.

9. Komu je znám počátek, střed a konec všech věcí? Já jsem však alfa a omega a věčný střed všech věcí Sám. Proto jest Můj řád také pravý, kdežto Já jsem věčný řád Sám. A jestliže Mne nový muž opět nalezne, stane se mu také Můj řád a Můj systém jasný.

10. Kdyby to však nemohl někdo pochopit, ať jen pozoruje Zemi a její vegetaci! Tu mu bude jistě vše připadat že roste vše „páté“ přes „deváté“. A pozvedne-li svůj pohled k nebi, nebude tu spatřovat Hvězdy jak tu byly nějakým jaksí fosforizovaným štětcem lehkomyšlně nastříknuty! Rostou na jednom místě jedovaté a léčivé byliny, jakož i bodláčí mezi pšenicí a přece je všude největší pořádek!

11. Tak vrhá také zedník svou písčitou maltu mezi kameny, které položil, a málo se stará o polohu každého jednotlivého zrníčka písku. Avšak pravím Já, že v poloze zrněk písku v maltě je více pořádku nežli v celé budově. Učenci ovšem řeknou, že takové tvrzení hraničí s nesmyslem, ačli to není nesmysl sám.

12. Hled'te, jestli onen muž si toho jen trochu všímá, půjde to s ním také ponenáhlu kupředu. Ale je k tomu třeba moudrost a velmi mnoho lásky a mírnosti. – Poslyšte! – zvláště velmi mnoho mírnosti!

V mírnosti se musíte vyznat,
mírností šumí svaté váni
Jen síle mírnosti se podaří,
slabé k dokonalosti přivést,
neboť mírnost žádný přestupek nesoudí.
Všecko jí může tedy trvat
Kde ona je ve stavbě základem,
uzavírá vždy pevný svazek.

Porozumění a snášenlivost.

V každé rostlině vězí nové símě, a na tisíce druhů stromů zraje také právě tolik různých druhů plodů! Znáš snad užitek všech? Jistě že ne! – A hle tak se také utváří život ducha v lidech, kteří jsou jedné dobré vůle. Druhy a způsoby, i když jsou také různé, nečiní (přede Mnou) žádný rozdíl. Jest jen otázkou, jak dalece jsou všechny užitečné. Proto nemáte nikoho odsuzovat, nýbrž učit se poznávat Mé různé cesty!

Nauka o podobenství. Vnější svět školou ducha.

V neděli o Věech svatých 1. listopadu 1840 od 7,30 hod. do 12,30 hodin.
Píšící: K.G.L. Ans. a Andr. H.

Nežli přikročíme k zvláštnímu prosvětlení všeho toho, o čem byla učiněna zmínka v předchozím sdělení, je nutné upozornit vás na omyl který tolik lidí drží v zajetí a často je velmi mocně připravuje o dobrou část jejich pozemské jakož i jejich někdejší blaženosti.

2. Tento omyl spočívá v tom, že lidé, když jim bylo velmi mnoho dáno, jsou často toho mínění, že ještě vždy nic neobdrželi, a (proto) se podobají děravému sudu, do něhož se marně čerpá.

3. Neboť kdyby se někdo domníval, že má vše, když mu bylo dáno nekonečno, - jak bych mu pak mohl dát ještě více? Hled'te, podle lidských pojmů by to ovšem znělo poněkud zvláště, aspoň by měl někdo zdánlivě právní důvod říci: Když mi byla nekonečnost věrna, co bych mohl ještě obdržet, aby to bylo více nežli tato nekonečnost? – To je ovšem, vnějším zdáním správné, ale ne tak podle vnitřní pravdy ze Mne, ježto Já jsem nejen Pánem jedné nekonečnosti, nýbrž nekonečnosti nekonečností – což značí tolik, jako, že vše a každá jednotlivost, ježto je ze Mne, skrývá v sobě nekonečno, neboť Já jsem věčný prazáklad všech věcí, ve všem a v každém nekonečný.

4. Kdyby nějaký člověk provedl sebe větší dílo, bylo by toto přesto konečné, protože jeho původce je nekonečný. Jestliže však Já vyvolávám to nejmenší dílo, a je-li toto také svým vnějším rozsahem konečné a úzce ze všech stran ohraničené, je přesto svou vnitřní podstatou nekonečné ježto v sobě skrývá již nekonečné. Hledte, z toho důvodu mýlí se tedy lidé, jestliže velmi mnoho, to jest ode Mě nekonečno obdrželi a pak se domnívají, že mají také již vše – neboť tímto způsobem nekonečno jistě ještě (vždy) není všechno.

5. Naopak ale vyslovuje se zřejmý nevděk u těch, kteří obdrževše již velmi mnohé, to jest ode Mne nekonečné, ještě se vždy domnívají, že nemají nic. Tito lidé nemají ještě nejslabší tušení o vnitřní hodnotě věcí. Oni říkají tyto jen podle jejich vnějšího objemu a pramálo se starají o cennou vnitřní podstatu věcí, přitom však neuváží, že skořápka ořechu není požitelná, nýbrž jen vnitřní olejnatý plod. Tací lidé lakotí a ohrabávají vše možné, a při vši své zámožnosti hladoví, jako onen velmi zakrnělý lakomec, který při plných sudech zlata hledá suchou střídu chleba a při tom tomto hlodání ještě myslí, zda není této střídy škoda, že ji jí, neboť by snad mohl nějaký člověk, který by mu ve svém velkém hladu za takový kousek chleba velmi rád nabídl tróník.

6. Nuže, ježto jsme zde poznali dva extrém, jest otázkou: Jak tedy vypadá spravedlivý střed aneb jak má vypadat, aby byl spravedlivý přede Mnou?

7. Tu pravím vám, spravedlivý střed má být opravdu dětský, který se nepře o míru daru, nýbrž o jeho potřebu a vždy vděčně přijímá, jak a co Otec dává. Pravé dítě je veselé, vděčné a spokojené s každým darem, který přijímá z rukou dobrého Otce, a nemá žádnou potřebu nad to co obdržel, ježto ví, že Otec mu vždy dá, kolik jen vždy potřebuje. Neboť ví, že Otec je velmi bohatý a tudíž je také vždy s to, velmi dobře dítě zaopatřit. Také nebude toto dítě se svým darem nespokojeno. Neboť bylo ještě vždy dostatečně nasyceno. A proto že Otec však je také zároveň velmi moudrým Otcem, dá dítěti také jen to a tolik, kolik mu vždy prospívá.

8. Hledte, tak vypadá spravedlivý střed. A v tomto spravedlivém středu máte se také vy nalézat a nemáte myslet, že jste obdrželi vše. Rovněž si nemáte myslet, že jste obdrželi příliš málo, a neobdrželi vůbec nic, to jest v poměru k tomu, co ode Mne můžete ještě obdržet a obdržíte, zůstanete-li vděční ve spravedlivém středu. Nýbrž máte být jako zmíněné dítě, které je vždy spokojené a šťastné ježto zná svého Otce. Znáte-li Mne jako nejlepšího Otce ve svých srdcích, jste všichni pravými dětmi jednoho a téhož svatého a nejlepšího Otce, který právě zde jsem mezi vámi přítomen a slabými ústy sluhy vám dávám toto do péra.

9. Nyní po této nutné předchozí úvaze, bude tedy ještě následovat jiná, která je právě tak nutná a důležitá, jako dodatečné vysvětlení, které bude následovat po této úvaze.

10. V předchozím oznámení jsem řekl, že máte být opět o jeden stupeň výše povýšeni. A tento stupeň bude tedy úplně dán v této druhé úvaze.

11. Hledte, večer uloží miliony lidí na lože své údy, a opět vstanou příštího jitra miliony lidí s odpočatými údy, někteří k obyčejné denní práci, jiní k obyčejné denní zahálce. A tak vstává tisíc lidí, a z tohoto tisíce má každý něco jiného na práci. Ale ze všech těchto vstalých lidí není jediného, který by vstal jak má vstát. Neboť každý nechal zjevy jitra jakož i následujícího dne zcela nepovšimnuty – leda že by ho jen nějaká mocná bouřka vyrušila v zaměstnání a mrzutě naladila, anebo blízký strom rozmetávající blesk svým poté valícím se hřměním pošeptal trochu do ucha: „Poslyš, slabý, činný člověče! Kdybych já svítící blesk, přišel jen o třicet loktů blíže k tvé slabosti, byl by jistě všechen tvůj světský počet jedním škrtem uzavřen.

12. Ale tu je člověk jako vrabec na houpající se vrbové větvi: Chybí-li se rána, odlítá zděšen cvrliká odtud, jako by chtěl tímto úzkostlivým cvrlikáním říci: „To ale bylo smrtelné nebezpečí! Této krajíně se vyhnu! A nikdy nenajde myslivec se svou puškou vzdálenou větev, za níž se nyní velmi dobře skryl.“ – A netrvá dlouho a týž vrabec sedí opět na větvi, na které slyšel mocný hlas smrti.

13. Takoví jsou tedy také lidé. Nebezpečí zůstává jen tak dlouho jejich učitelem, dokud trvá, je-li pryč, je vše pryč! Člověk se vrací opět do svého všedního života a zůstává týměž slepým člověkem jako byl dříve a před tím a podobá se hluchému a slepému v divadle, který tam vchází, aniž co viděl a co slyšel.

14. Neboť také svět je velké divadlo, v němž se v každé sekundě provádí nesčetné scény, z nichž má každá nesmírnou hodnotu. Kdo tu není hluchý a slepý, podobá se polypu, jenž se usadil pevně v temném bahně moře a nepociťuje žádné jiné potřeby nežli tisíci hubami žrát.

15. Když se však zrána probudíte, vidíte pozorným srdcem věci kolem, dáváte pozor na své pocity, které se vám jeví vždy modifikovány (obměňovány), také již, když jen mráček na nebi změnil dřívější formu, ani které se stávají opět jinými, obrátíte-li své pohledy na nějakou jinou stranu světovou. Jinak cítíte zrána, jinak z večera.

16. Vane-li vlídný větřík, zda nejsou vaše pocity veselé a mile pohnuty? Vane-li teplý jižní vítr, který žene nádherné masy mraků modrou oblohou a vy vidíte ptáky vzduchu závodit a horlivě se hemžit v prudkých vlnách jižního vzduchu – nebývají tu vaše pocity samy probouzeny a hrdinně naladěny, takže často rozpřáhnete své paže jako křídla, abyste se jako ptáci pozvedli do vlnícího se teplého vzduchu a zmužile tu bojovali jako ptáci s párem křídel proti takovému dosti mocnému proudění jižního vzduchu. Když však začne vanout vlhký východní anebo mocný severní vítr, budete ve svých pocitech zcela zarmoucení a před těmito nevlídnými velmi mocnými větry se stáhnete skromně zpět. Když se zvedne vysoký západ, pak vzhlížíte vzhůru a vaše oči se pasou na beráncích útvarech mráček a vaše pocity se stávají rozsáhlejší a rozsáhlejší pod dalekými síněmi modře a bíle protkanou oblohou. A nebývají-li opět vaše pocity zcela jiné, když vám za jasného jitra červených mráček východu vane vstříc čerstvý ranní větřík?

17. A tak můžete být účastní nějakého zjevu, ano kamkoli cestujete a i v jakémkoli jednání jste zapojeni dejte pozor na každý i sebe nepatrnější jev, a jistě vždy zpozorujete jak velice se pocity vždy modifikují, ano mnohdy tak silně, že když vstoupíte do svého vlastního pokoje, připadá vám jakoby jste poprvé do něho vstoupili anebo aspoň vám v něm připadá poněkud cizí.

18. Kdo toto z vás ještě snad nikdy nepocítil, proto že nebyl na to nikdy upozorněn, ať si jednou dá tu námahu a jde a zajede odtud jen dvě hodiny k jihu, např. do tak zvaného „Feldkirchen“ aneb „Strasegang“ anebo „Fernitz“ a vrátí se pak zase zpět a zaznamená si pocity, které se ho zmocnily, když vstoupil opět po prvé do svého pokoje. Příštího dne však ať učiní opačnou cestu, ať se vrátí zpět a učiní ve svém pokoji totéž a zpozoruje jistě velmi značný rozdíl ve svých pocitech.

19. Nyní však je otázka, v čem je důvod takových jevů, zodpovězení této otázky je vlastní páka na vyšší stupeň. – Hleďte, jako při nějakém vyučování, podle toho jakého druhu bylo, (ježto jeho látka byla buď dějepisná, technická, geologická, matematická, náboženská) – budete vždy ještě jinak myslet a pociťovat, tam je tomu tím spíše kráčíte-li v Mé velké vyučovací sféře, neboť tu mluvím stále všelikými předem jmenovanými a ještě tisíci jinými zjevy k vašemu duchu.

20. Leč, jak již víte, hluchým a slepým je těžko kázat, neboť tito pociťují nejvýš vůně jídla, jak jídlo ale vypadá nevidí. A řekne-li se jim z čeho je zhotoveno, to neslyší, protože jsou hluchí. – Hleďte, tak jsou také všechny tyto zjevy nesčetná, dobře připravená jídla pro ducha! Ale v těchto jmenovaných citových modifikacích pociťujeme jen vůni těchto jídel, ale vidět jich nemůžete, ježto jste rovněž ještě slepí. A jak jsou připravována, to nemůžete rovněž postřehovat, pro ještě převládající hluchotu.

21. To však je vyšší stupeň, že vám v této přechodné úvaze dávám malou oční mast, pomocí níž se máte stát poněkud vidoucími, a to ve svých srdcích, abyste potom z těchto zjevů rozumně uprostřed svého srdce myslet, že takové věci se nedějí kvůli době, nýbrž tak, jako profesor sestupuje na katedru ne kvůli sobě, nýbrž kvůli žákům.

22. Neboť každý z těchto jevů není nic než jasné zrcadlo, které je tak uměle zařízeno, že každý člověk je-li jen poněkud probuzen a příliš dlouho nespí může modifikovaně od vteřiny ke vteřině uzít svou vnitřní bytost, jakož i celkový obraz všech lidí a každého jednotlivce vzhledem k celku. Ano, může v něm spatřovat celý poměr pekla, vykoupeného a nevykoupeného duchovního světa, jakož i nejnvnitřnějšího základu tohoto zrcadla nebe a vše to, co je nebeského, a může v něm toto vše spatřovat v nekonečných potencích protože Já jako dopustitel a ukazovatel všeho toho, jak již řečeno, Sám jsem nekonečný

23. Když tedy budoucně jakkoli a kdykoli vyjdete, nepovažujte tedy řádný zjev za tak nepatrný aby nebyl hoden vašeho povšimnutí, a věřte, že neříkám příliš mnoho, když vás Já Sám upozorňuji i na nejmenší obraty slunečního prášku a také na horlivé cupkání nějakého titěrného hmyzu. Neboť i když je toto bez významu tehdy, když není nikým všímáno a pozorováno (protože hmyz jen tehdy činný způsobem jedině Mně se týkajícím) není však tomu tak, když nějaký předmět postihnou vaše oči. Neboť tehdy se stává ihned sluneční prášek, jakož i roztoč, a z nějakého komínu vystupující dým Mnou pro diváka posvěceným na apoštola a vystupuje v tom okamžiku jako dobře poučený učitel ve jménu Mém před vaše oči.

24. Hledte, to je ten vyšší stupeň, který jsem vám slíbil. Proto jsem vám již v předchozích sděleních řekl předem: Jsou velmi mnozí, kteří se budou na zjevy přírody koukat (jak říkáte) jako vůl na nová vrata. A zcela mimořádně málo je těch, kteří se sami naleznou ve zjevech přírody.

25. V předchozí noci, když jste se podle Mé předem oznámené vůle odebrali na určité místo Malé Alpy, tu, jak víte, silně přšelo a v horách rovněž důkladně sněžilo. Toto byl pro vás také zcela přirozený zjev. A tu nebyl mezi vámi žádný muž jemuž by napadlo, že toto se stalo kvůli vám, ano nejen pouze kvůli vám samým, nýbrž kvůli veškerému lidstvu ano nejen kvůli veškerému lidstvu, nýbrž kvůli veškerému stvoření, nýbrž kvůli veškerému peklu, a nejen kvůli veškerému peklu, nýbrž kvůli veškerému vykoupenému duchovnímu světu, a nejen kvůli tomuto, nýbrž kvůli veškerému nebi, ale také ne kvůli němu samému, nýbrž také kvůli Mně a vám.

26. Tu řeknete vy a ještě spíše mnozí jiní, jimž přijde toto „požehnání do rukou: To ať chápe, kdo to pochopit může a chce ale my to nechápeme! Neboť jako je jedno toliko pro jednoho a přece za ně ne pro jedno samé, a jako jedno je jedno a přece ne jedno, to ať srovná kdo může a chce. Neboť kdo tu má jablko přece nemůže mít více než jablko!

27. To je pravda, pravím Já, ale je také zase pravda, že ten, jenž je slepý, nic nevidí, a hluchý nic neslyší a tudíž také nemůže pochopit, jak jedno může také být zároveň mnoho, a tak také může sloužit za obraz všem lidem. A ještě méně může poznat, že to, co není, ještě se být zdá, přece vše jest a být může a že naopak vše co jest a být se zdá, v podstatě přece není nic anebo se aspoň ničím nestane.

28. Tím by zde byl tedy zhotoven malý rozumový šroub, na kterém nalezne rozum dostatečnou látku, aby se velmi mocně uškrtil. Ale srdce se potěší, ježto z toho pozná, že vnější hmota, která se přes vše být zdá, v podstatě však přece jen nic není, ale duchovno ve hmotě, jež je slepému a hluchému ničím, nakonec je přece vším! – Ano srdce se zaraduje, když pozná, že nakonec přece jen – Já jsem vše ve všem!

29. Tak byl také tento déšť již velmi důležitým jevem, rozumí se samo sebou jen pro vnitřního člověka ježto jim byl oznámen, a sice zcela vám samým, rovněž mocný déšť milosti z mého duchovního nebe do srdce vašeho ducha. Ale nejen pro vás samé, nýbrž pro všechny má jednou tento déšť platit, ano nejen pro všechny, jak již řečeno, také k udržení Země, jako také tím k udržení celého stvoření přišel tento déšť, ježto když víte co i na kapce závisí, kdy padne aby, Země a všechno stvoření bylo udrženo.

30. Ale opět, jak již řečeno, nejen pro tuto Zemi a zachování celého stvoření přišel tento déšť, nýbrž z důvodů vám dobře známých také v duchovním ohledu k pokáraní celého chovajícího se pekla. Neboť v duchovním světě se neděje nic, co by se neukázalo přiměřeně zároveň také přirozeně. A tak se rovněž také neděje ve veškeré přírodě nic bez dostatečného přiměřeného duchovního důvodu. A proto, když toto vidíte, můžete v budoucnu také již vědět, jak a proč se toto stalo.

31. Ale opět nejen pro veškeré peklo, nýbrž pro veškerý vykoupený a nevykoupený svět, pro vykoupený jako dar duchovní milosti ke vzrůstu Mé lásce, a pro nevykoupený jako prostředek k vykoupení hmoty tím změkklé, neboť tu je každá kapka zlatým klíčem k otevření žaláře mnoho milionů let trvajících, ale opět pro ně samé nýbrž také pro veškeré nebe, aby se zhostilo a odlehčilo od nadbytku milosti, ale nejen pro veškeré nebe, nýbrž pro Mne, aby Má láska našla opět větší prostor pro veškeré nebe, nýbrž pro Mne, aby Má láska našla opět větší prostor, a ve stále mocnějších proudcích prýštila z Mého Otcovského srdce a přece opět ne pro Mne Samého, nýbrž pro vás, abyste se tím víc a více postřežovali, jak předobry je váš svatý Otec

32. A jako tento déšť, tak i každý následující zjev byl neméně velkého významu. Neboť každý byl tak dobře vypočítán, že ani jeden trošek mlhy nevznášel se nadarmo přes úbočí nějaké příkré skály, ani by vám neřekl:

33. „Hledte, na velkou lásku všemohoucího Otce, jak mne bez nebezpečí přenáší přes příkré, smrtelné úbočí této vysoké skály a jak mne pečlivá láska právě tohoto velkého Otce z noci mého věčného žaláře pomalu vytahuje na Jeho velká světla a života plné Otcovské srdce a jak já sice nyní jako ještě beztvářá mlha se zvedá přes toto příkré úbočí a ještě nevím odkud tato velká milost přichází – ale přece vám nyní pravím, lidem pod Mou nutně smutnou mlhavou podobou krácejícím a bádajícím:

34. Kdysi byl také čas, kdy se vám dařilo jako právě mně. O tom uvažujte! A že láska svatého Otce také mně dá brzy dosáhnout být tím, čím jste nyní vy, aby chválil velkého svatého Otce, ježto On tak velké věci činí na Svých nehodných tvorech, kteří ve své svobodě nechtěli poznat velkou lásku a nepochopitelná jemnost a blahosklonnost tak velkého a přesvatého Otce!“

35. Hledte, tu je nyní evangelium takového pruhu mlhy, který chcete-li si dát tu práci, můžete sledovat v celých vám nyní oznámených kruzích a můžete tu vystoupit k Mému srdci z něhož jste všichni kdysi vyšli a můžete odtud naplnění cele láskou, opět se k sobě samým vrátit, a to v tváři vašeho svatého Otce.

36. Jako při této vaší cestě zjevy následovaly za sebou, tak můžete jako svou duchovní dráhu zdokonalení (sebe) a svůj duchovní vývoj v tomto řádu myslet. A okruh vaší celé cesty byl právě takový jaký jsem vám jej právě oznámil. Neboť na tomto místě, kde jste spatřili slunce byli jste jakoby v Mému srdci. A odtud jste se opět vrátili proměnění, naplnění Mou skrytou láskou ve které se vám vše kolem vyjasnilo, a Slunce Mé milosti vám dokonce dalo váš stín mimo vás spatřit – což praví tolik jako: Jako pod paprsky Slunce padá stín člověka mimo něj na Zem, tak také padá stín anebo zlo duše, jež jsou vaše hříchy pod oteplujícími paprsky Mé lásky z vás ven, ježto jste (nyní) veskrze naplnění láskou ke Mně, věčným světlem Mé milosti.

37. Hledte, to je nyní slíbený velký „dodatek k dietám“, o němž jste jistě neměli ani tušení – z něhož však máte také vyrozumět a poznat, že když Já něco slíbím, pak také vždy Svému slovu co nejpřesněji dostojím.

38. Ale jen se nesmíte nyní zase domnívat, že bych vám nyní dal tolik, že bych vám již nebyl s to dát ještě více. Neboť setrvejte jen pevně v Mé lásce a uplatňujte ji také náležitým způsobem na všech bratrech a sestřích podle správné potřeby, pak vám udělím ještě v tomto roce již někde jinde, a to ještě větší diety nežli tyto jsou, v nějakém prázdném dni, kdy budete opět o

velmi mocný stupeň výše pozvednutí čímž se vám stane teprve jasným proč se stala Země místem polepšení a největších slitování velkého svatého Otce.

39. Hledte, Já jsem ještě podržel velmi mnohé kousky chleba ve velké kapse mé lásky pro vás. Jezte jen pilně a nestarejte se o denní chléb! Neboť Já mám tolik chleba, že nebudete s to věčně nikdy jej strávit.

40. A Můj chleba má ještě tu vlastnost, že kdo jen trochu z něho jedl bude nasycen. Zároveň však tento chleba dráždí chuť vedle nasycení také tak velice, že by člověk ještě vždy z něho víc a více chtěl požívat. A pak se stává tento chléb také vždy sladší a sladší a chutnější, čím déle a čím více se z něho požívá. Proto buďte jen velmi pilní v jedení Mého chleba! A nestarejte se o víno, neboť víno a chléb jsou jak pro hlad, tak pro žízeň. Že je tomu tak budete také stále více pozorovat sami sebe a tak konečně dospějete do nejvyšší jasnosti této pravdy.

41. I když je cesta tu a tam kostrbatá a skalnatá, nedělejte si z toho nic, neboť nemusíte jít pěšky, neboť máte a můžete duchovně a přirozeně zapřáhnout před svůj vůz statného koníčka. A budete-li pak také muset tu a tam, abyste dosáhli zcela cíle, uvést své nohy do pohybu, pak věřte, že si proto žádný z vás křivé nohy neodnese.

42. Toto si dobře zapamatujte! Čiňte, jedněte a žijte ve všem tom podle Mé vůle, pak také brzy pravé vnitřní slunce prorazí váš závoj mraků vašeho života a živě vás veskrze osvětlí. Amen. To pravím Já váš nejlepší svatý Otec. Amen.

Jednomu velmi slabému.

4. listopadu 1840

Je tu jeden velmi obratný člověk, jenž má raději to velké než to malé (a to více kvůli příjmemu než kvůli užitečnosti) – a dělá mnohé návštěvy vyšším kvůli své cti, aby pak opět mohl někomu říci, že byl u toho a onoho pána a že ten a onen pán ho přímo vyplísnil, že ho již tak dlouho nenavštívil!

2. A který to koná více kvůli malicherné vážnosti nežli kvůli vnitřní vlídnosti! – a má tak velmi mnoho co dělat s ženským světem a dvoří se všude půvabnému tělu krásných dětí Evy, který také mnoho dá na staré přátelství, když se skládá z příjemných mužů, ač také chudobnými kvůli dobrému jménu nepohrdá, jemuž však jsou nové, vážené zvláště ženské známosti vždy milejší nežli staré mužské stejné hodnosti.

3. Tak jest přítelem učenců a váží si velice renomovaných umělců – ale opět více kvůli své cti nežli kvůli cti těchto učenců a umělců (aby tím platil u rozumných za důmyslného muže)!

4. A tak si tento ubohý člověk velmi často ze samé samolibosti nohy uběhává, aby prokázal druhým nějakou malichernou laskavost, na níž ještě nikdy nikomu nezáleželo – jest při vši své osobní vlídnosti přece vždy více přítelem sobě samému nežli těm, s kterými se přátelí.

5. Tomuto člověku, jenž však při všech těchto obyčejných lidských nedostatcích, má dosti dobré a spouchočné srdce a potají u sebe má již dosti čisté zalíbení na Mé nyní sestupující milosti a má také skrytou touhu po Mém Království a začíná se také víc a více, jeho dobrého a pravdivého vážit kvůli sobě samému a ve svém srdci cenit (což Mně také umožnilo na něho ve Svě lásce vážně pohlédnout a, chce-li také v jeho labyrintu mu pomoci), tedy tomuto člověku vzkaz:

6. Aby zastavil pokud možno k ničemu se nehodící, nadměrné mnohonásobné dělání návštěv a zato raději počal dělat návštěvy Mně, svému Otci. To mu více prospěje, časné i věčné, nežli všech tisíc a opět tisíc návštěv, které lidem pro nic za nic již vykonal.

7. Neboť z jeho návštěv neobešel ani pro něho, ani pro mnohé již často obtížnými se stavší návštěvníky, jakož i pro zcela bezcennými navštěvujícími, nikdy nějaký prospěch – leda, že se mu za zády vysmáli, neboť do očí ho chválili, za zády si, však často dělali pošklebky. On to však neviděl. Já však vidím a slyším vše.

8. Aby však věděl, že je ještě velmi silně hloupý budiž mu oznámen úsudek všech lidí, kteří patří k těm lepším, jako odměna za jeho mnohaleté námahy. Co tedy tito lidé říkají? Nic, nežli že je to dobrý blázen, ale při tom velmi nevědomý a hloupý a že se podobá známému dobromyslnému soumaru, který je vždy ochoten za nejhorší píci dát si napráskat.

9. Za takovou odměnu je tedy tento člověk tak horlivý a běhá a pádí od domu k domu, aby si odnesl svůj hřbet plný duchovně hmotných ran! – Ó ten slaboch!

10. Nebudu se zde zmiňovat o všech nepříjemnostech, které ho již pro takové bláznovství potkaly. To, co bylo řečeno, má mu jen ukázat, jak by byl k takovým tvrdým nepříjemnostem zdaleka nepřišel, kdyby byl poslechl aspoň dobré rady jeho velmi málo pravých přátel, kteří jsou také Mí přátelé a se posadil ke studnici Jakobově, aby z ní pil vodu života a učinil tu v tichém klidu patřičnou návštěvu Mně, svému věčnému, svatému, nejlepšímu Otci.

11. Ale to by ho přece učinili melancholickým (zádumčivým)! – Dobře rozumějte! – Ale jak je to tedy, že se nestává melancholický když pádí bez dechu od jedné ženské bytosti k druhé aby tím svou přirozenou lásku rozptýlil anebo dokonce v smrtelném bahně takové pošetilosti udušil!?

12. A i Mně odpoví na otázku: „Proč ses tedy ještě neoženil s nějakou pannou? – ježto ses již tisíci dvořil a již několik obelhal sňatkem a tak také již, ve své dřívější době, několik nedospělých děvčat svedl! – Jakou omluvitelnou odpověď Mně můžeš dát, aby tě před Mýma očima očistila a Má svatost tě neztratila!?

13. Pravím tobě, raději neodpovídej! Neboť každá z tvých odpovědí by tě odsoudila! – A kdybys Mi řekl: „Já jsem ještě nenalezl tu pravou, která by byla bez chyby?! – pak pravím: Ó ty falešný soudce! Proč jsi tak pečlivě slídlil po třískách v očích děvčat a nechtěl zpozorovat břevno ve svých ořích!? – Ježto ses bál, že budeš od nich oklamán. Proč ses tedy nebál, že spíše ony budou tebou oklamány a stanou se nešťastnými!? – Proto odstup ode Mne, samolibý sobče! Neboť všechny dívky vzešly tak dobře jako ty z Mé lásky! – Proč ti tedy nebyly vhod? Pravím, protože ve své slabosti byly vesměs lepší, nežli ty!

14. Proto neodpovídej, nýbrž ve vši kající pokoře mlč, aby tě tvá odpověď neodsoudila! A mohl bys říci: „Mé příjmy byly příliš nepatrné než abych pomocí nich byl s to vzít si ženu a ji vydržovat!! Tu bych ti dal na to odpověď: Poslyš! Ježto jsi odměnil své příjmy a shledal jsi je příliš nepatrné, pročpak jsi zároveň neodměnil své nepatrné schopnosti a své velké nároky – a proč jsi také neodměnil přemíru svých smyslných tužeb, ježto jsi pohlížel toužebnými očima na kypící štěstí velkých a bohatých světa a chtěl jsi být roven těm, kteří mají, po čem ty jsi toužil – ale když to tak nemohlo jít, raději jsi nechtěl žádnou ženu, nýbrž chtěl jsi případně volné smilstvo?!

15. Ó hle, jest ještě mnoho chudých a hodných dívek, z nichž několik velmi dobře znáš – proč ses tedy neoženil? Ty bys řekl: „Kvůli oboustranným nepatrným prostředkům ne! „ Já však předpokládám, že jsi byl bohatý! Ano, pak bys na nějakou princeznu právě tak soucitně a zároveň smyslně vzhlížel jako nyní na nepatrnou dívku, která je přece také Mou dcerou.

16. Abys však poznal, že je tomu tak, upozorňuji tě na tvé tajné myšlenkové fantazie, v nichž ses všelikými velkolepými, romantickými sny povýšil k nejrozmanitějším nejskvělejším poměrům pozemského života, a když jsi pak dosáhl nějakého vrcholného bodu – jak jsi pak chňapal jako sultán po nejkrásnějších a nejpůvabnějších děvčatech! Ano ty jsi skryl často svou vysněnou výši a plížil ses, jak říkáváte „inkognito“ k nějaké panně, která ti někdy tak velmi pe-

prně dala košem, a požádal jsi ji o její ruku. Ježto ti však v tvém snu odepřela ruku, pak jsi odhalil před váhavou svou fantastickou sultánskou císařskou důstojnost a odmítl jsi tímto odhalením od sebe vzešlou a upokořenou krasavici a měl jsi velkou radost, když jsi ji viděl plakat a k tobě nyní velkému císaři ruce spínat.

17. Ó hle, takové myšlenky jsou věrným zrcadlem a ukazují člověku velmi přesně směr jeho žádostí a tendencí (snahu) jeho lásky, která nemá za základ nic nežli panovačnost, která je základem všeho zatracení!! Proto neodpovídej, aby ses sám nechytíl a ve svém pošetilém omlouvání neodsoudil!

18. Ale mohl bys snad říci: Já se přece nemohu oženit se žádnou obyčejnou ženštinou, jelikož jsem přece vzdělaný člověk a císařský královský úředník a mám samé příjemné známé! Co by tomu řekli?! Já však pravím: Není v městě žádná tak sprostá žena, aby byla příliš sprostá pro tebe – aby ses hněvem propadl, kdyby ti někdo jiný nežli Já tuto pravdu přiznal. Neboť hled, je-li tu nějaká obyčejná nevěstka, pak se takovou stala často jen z dvojí potřeby, totiž nejprve z duchovní (neboť tu je u ovcí vlna jako píce) – a pak často z přirozené potřeby těla, kvůli požadavku žaludku jakož i kvůli ukojení přirozeného pudu, k jehož rannému vývoji a nesvědomitému uspišení přišla chudá opuštěná, nyní opovrhovaná nevěstka jen takovými, tobě podobnými dvořiči. Ve své slabosti lehce uvěřila sladkým slovům, která proudila z prsou hyeny jednoho tobě podobného sladkého dvořiče, který nesvědomitě často již bujnému dvanáctiletému děvčeti dvořil! Jednu satanskou zdvořilost za druhou do jejich velmi citlivých prsou jako jedovatou dýku, aby na duchovně krvácejícího pohlížel chtivými radostiplnými očima a poté číhal jako tygr na nejlepší příležitost, aby nešťastné slabé podrážděné přivodil prvé bodnutí, a aby se potom mohl udělat velkým a říci: „No, to bude jednou jedna, ježto již nyní dává vše se sebou dělat.

19. Hle, ježto jsi její přirozenost zkazil k takovému hanebnému skutku – ty hyeno, ty tygře! Jak se ještě odvažuješ v Mých očích říkat: „Mně se nemůže taková ženská sprostota líbit!

20. Proto raději neodpovídej, aby z tvé omluvy se nestal mlýnský kámen, který by ti byl přiložen na hrdlo a s nímž bys byl pohřben na dno mořské!

21. Kdybys však řekl: „S chudou mi není poslouženo!“ tu však pravím: Ty nejsi žádné chudé hoden! Neboť chudé jsou Mé dcery! Běda těm kteří je svádí a je podceňují. Jejich srdce bude tupé jako kámen, nebylo nikdy dojata něžným pohledem takové chudé a takový bezbožník zůstane bez ženy a dětí až do konce a jeho mrzké jméno bude s ním pohřbeno!

22. Kdo však se ožení s chudou z lásky, ten má Mne za tchána a požívá Mého požehnání – A je lépe když chudí vstupují ve sňatek nežli bohatí. Neboť chudí ve své nouzi myslí přece na Mně svého Otce a hledají vždy pomoc u Mne, když se jim špatně daří, kdežto většina bohatých Mne sotva zná jménem, když se jim daří špatně, zoufají a nezřídká se stávají sebevrahy. Hle, proto neodpovídej, abys nebyl zatracen pro svou pošetilou omluvu!

23. A kdybys řekl: Špatné zkušenosti mne odstrašily. Co jsem jinak viděl, odradilo mně celý stav manželský!“ Pak Já však pravím: Proklet budiž ten, který se takto omlouvá! Neboť ten, se přece zřejmě udává za samolibého zrádce slabého ženského lidstva. A jeho svědomí hlasitě mu volá: Proto dobře víš, jak ty sám máš malou cenu a jak nevěrně ses ve vsí své životní sféře odjakživa choval, proto je ti ovšem tvá svoboda, milejší nežli chudobný ale požehnaný manželský stav, jenž by tě jedině přivedl k duchovnímu pořádku!

24. Neboť kdybys pomyslel, jak by měl poctivý křesťanský člověk ve svém srdci myslet, pak bys řekl: „Ó Pane! Jsem Ti velmi velkým dlužníkem! Měj soucit se mnou nade vsí míru špatným sobcem! Neboť já jsem ve své nevědomosti hrubě hřešil před Tebou a velice jsem se prohřešil na Tvých slabých dětech a stal jsem se nyní sám slabší nežli všechny, které jsem měl dříve za slabší a to vše mou bezmeznou, svéhlavou pošetilostí!

25. Proto Tě co nejsnažněji prosím, abys ne mně opět ve Své nekonečné lásce milostivě shlédl a dal mi poctivou mysl, abych mohl opět zpozorovat pravou lidskou hodnotu Tvých dívek a (nezůstal slepý) jako dosud, kdy jsem hledal jako zlý svět hodnotu jen v bohatství a v mladistvé kráse a k tomu ještě v neuvěřitelné věrnosti a oddanosti (ježto jsem následkem své velké sebelásky byl žárlivý, hloupý osel)!

26. Ó Pane, ježto nyní poznávám svůj velký omyl, buď mně ubohému hříšníkmu milosrdný a dej mi opět nalézt, čím jsem ve svém zlém, zvráceném srdci tak velmi často pohrdal. Neboť ježto nejsem z těch, který by se dal vést duchem, nýbrž vždy tělem, pak také vím, že jsem (dosud) jen těla a ne ducha. Proto dej, ó Pane, mně také poctivě nalézt opět důležité! Tobě (libé) tělo, abych v něm byl očištěn, bych jednou podle Tvé svaté vůle z něho povstal v duchu! Amen.

27. Hle, tato omluva je lepší nežli ty ostatní, a jedině v ní zavládá život místo smrti !

28. Ačkoliv ti vším tím nechci zrovna ukládat povinnost, aby ses oženil, - pokud máš nějaké lepší důvody zůstat svobodným, a to z čisté lásky ke Mně, to jest jsi-li jí schopen a můžeš se stáhnout zpět od tvého příliš navštěvovaného světa – chci tě tím však vážně napomenout k pravé lítosti a pokání, abys konečně poznal, jak velice jsi měl vždy nepravdu, ježto ses horlivě namáhal všechnu vinu ze sebe svalit a na jiné ji hrubě svést. Mysli jen hodně pevně u sebe zda bych to kdy ve věčnosti mohl schválit?

29. Proto jsem ti nyní ukázal to nutné Mým ubohým sluhou, který ze sebe nemůže vědět, co je správné a co je špatné (ježto on sám není ještě ani správný ani špatný) a který co ví, jen ze Mne ví, zvláštní nezaslouženou, velkou milostí kvůli druhým, ne kvůli sobě aby druhí byli souzeni ve svých srdcích skrze něho a posléze on teprve skrze ně a abys (také) ty byl souzen ve svém těle, abys tím unikl věčnému soudu ducha.

30. Neboť kdo chce být přijat do Mého nového Království musí být napřed souzen ¹ (přiveden do pořádku), aby se úplně očistil ode všeho starého bahna svých navykklých pošetilostí! – Ty však jsi skrz naskrz bláznivý a křížem krážem zmatený. Proto bylo u tebe velmi mnoho dávat do pořádku a bude třeba ještě mimo to leccos dávat do pořádku, nežli bude tvé jméno úplně zaneseno do velké knihy života. Uvaž tedy velmi dobře toto tobě určené slovo! Je to nové slovo života plné světla a pravdy a rovněž plné lásky!

31. Chceš-li žít pak se buď s nějakým děvčetem v náležitém pořádku ožeň a Já ti pozháním Mým pokojem. A tím přines v sobě samém malou oběť za mnohé oběti ženské věrnosti, kterou jsi již zvrhl a vstřebal! A neboj se, že budeš oklamán, nýbrž spíše se boj, abys ty někoho neoklamal sebou samým! A neměj tak velice na zřeteli svůj prospěch ne-li mnohem spíše prospěch té, s kterou by ses chtěl oženit. Pak pojedíš dobře krátce ještě časně a potom tím také věčně.

32. Neboť dovedeš si představit, že budeš žít ještě padesát let? Anebo nemusíš spíše myslet, že každá vteřina tvého pozemského života je v Mé ruce a že Já mohu každému život jeho poslušného chování buď prodloužit nebo zkrátit, ježto přece jedině Já Sám vidím, kdy je plod zralý, buď tak či onak!

33. Proto dobře uvaž, co je tu lepší: Buď tak? Anebo však, zda by ses chtěl ke Mně obrátit a z čisté lásky ke Mně by ses chtěl všeho zřici! Hle, to můžeš také učinit! Ale pak uvaž dobře, že Mně poloviční službou naprosto není poslouženo – a kdyby ses snad při tom domníval, že tím svou svobodu zachráníš.

¹ Nutno poznamenat, že zde jakož i na jiných místech Jakob Lorber dostává hlasem ducha mluvícím v jeho srdci opět pokořující „důtku“ podobně jako Pavel vždy opět pocítoval „jehlu v těle, aby se nepovyšoval pro velká zjevení. Z falešných proroků lze v této věci pozorovat vždy opak jejich „sdělení“ hemží se nezdídka ješitným anebo dobře vypočítaným sebe oslavováním „milovaného“ a vyvoleného nástroje. Opětovnou důtku skrze Jakoba Lorbera můžeme tedy hodnotit jako znamení pravé pokory a proto také povolání tohoto Božího posla.

34. Neboť hle, v tvé domnělé svobodě jsi jen otrokem svého těla, svých žádostí a svého svobodného světáctví mezi lidmi, s nimiž rád žvaníš bláznovské věci a potom se směješ pošetilostem.

35. Nýbrž tu ti musí být všechno tělo, všechny tvé žádosti hluboce jako nejhrubší otroci podrobny, a musí se svými pošetilými zvyky naprosto rozloučit a potom se ihned ve všem na Mne obrátit! Poslyš Já pravím ihned! Neboť od nynějška by se ti každé váhání nebetyčně započítávalo.

36. Nyní posuď sám ve své slabosti, co by tu bylo lehčí a prospěšnější! Já ti nechci dávat žádnou další radu, co máš činit, nýbrž jen ti pravím, že odměna bude rovná tvé poslušnosti.

37. Čiň tedy co chceš! Mně je to zcela jedno, tak či onak. Ale zůstat takovým, jakým nyní jsi, to ti neradím!

38. Hle, také ty jsi stál celý den zaháleje. Jsi tedy nyní také ty na Mou vinici a pracuj poslední hodinu na ni tak či onak! A Já ti jednou dám, co bude správné. Amen. Já věčná Láska a Pravdy Sama Amen.

Dodatečná poznámka.

39. Toto vedlejší slovo musí, jako všechna ostatní „vedlejší slova“ být připojena a má být ve zvláště k tomu určené schůzce nejmenovanému zmíněnému přečteno – za což se snad nemá stydět, nýbrž jen velmi těšit, chce-li se stát sedmým učedníkem, což se dozví, až Já jeho jméno vyslovím.

40. Kdyby se však chtěl sám omlouvat a ospravedlňovat jako obyčejně činívá, potom ať také zví, jak daleko je ještě od Mého Království a jak velice je ještě nezpůsobilý pro učedníka!

41. Neboť komu mnoho říkám, tomu také mnoho dám a dal jsem mu také již mnoho tím, že jsem mu mnoho řekl. – Neboť klade-li stavitel nějaký rozsáhlý základ, pak jistě na něm nebude chtít stavět hlemýždí domeček, nýbrž tu musí přece budova odpovídat základu, když však již pozemský stavitel takto rozumně jedná, oč více učiním tu Já, který jsem přece nejmocnější a nejrozumnější stavitel nekonečnosti!

42. Proto ať se zmíněný nestydí, nýbrž dokonce mocně raduje! Neboť nadarmo takové dary nedávám! Musí se však každý napřed před světem zjevit a ve své pokoře Mé jméno proslavit, kdo tu chce být Mnou jednou na věky proslaven.

43. Malé je to, co od vás požaduje, ale nekonečná je za to odměna! Proto se radujte všichni, že toto od vás požaduji, neboť Mého Království nebude konce na věky. Amen. To pravím Já, váš Otec a Pán. Amen.

Děkovaná modlitba sluhova.

44. A já hříšný, bezcenný, nejhorší sluha se odvažuji ve své velké nečistotě dodat:

45. Čest, sláva a díky budiž Tobě o nejsvětější, nejlepší Otče vzdána našimi slabými, nečistými srdci! – Ó očisti nás všechny, svatou silou Své nekonečné lásky a milosrdenství! Abychom jednou ó nejlepší Otče, mohli důstojně děkovat a Tebe svatého velebit nežli bylo dosud ve velké noci našich hříchů možné:

46. Ó, nejsvětější, nejlepší Otče, měj dík také za nádherný dar tohoto nového nám daného bratra v Tvém nejsvětějším jménu! – A Tvé nejsvětější jméno budiž za to velebeno! Sláva Tobě, Otci a Synu a Svatému Duchu a v Tobě a z Tebe ve vsí věčnosti! Amen.

Lež.

V neděli 8. listopadu 1840 od 9,45 hod do 13 hodin.

Píšící K.G.L. a Andr. a Ans. H.

1. Dnes nám dal přelaskavý Otec svým sluhou Jakobem Lorberem následující nauku a to s uvedeným nadpisem.

2. Bude vám připadat zvláštní, jestliže v důsledku tohoto nadpisu byste snad mohli myslet, že jsem s to vás obelhávat. Leč není tomu ovšem tak, nýbrž věc se má zcela jinak. Ale není vše lží co se jako věc zdá – jako také není vše pravdou, co se jako pravda zdá. Že se však věc má tak, poučí vás ihned malé vypravování.

3. Kdosi vyprávěl svému příteli, že v jedné krajině této země viděl nesmírného draka a navlas popsal jeho podobu. Učinilo tím svému příteli věc tak pravděpodobnou, že tento se shledal ihned pohnut sám na to místo cestovat, kde jeho přítel prý draka viděl.

4. Když nyní přítel přišel do jmenované, přesně popsané krajiny, tu nenalezl ani nejmenší podobu této krajiny s krajinou jeho přítelem popsanou, ano dokonce jméno bylo falešné, a na dotaz mu bylo sděleno, že v této zemi krajina pod tím jménem a pod tou podobou by se nenala.

5. A tak se tedy vrátil přítel zase zpět a pravil druhému prudkými slovy: „Aj ty nevázaný, zlý příteli, co jsem ti udělal, že jsi mne tak velice obelhal a vydal se na pospas a výsměch nesmyslných. Jeho vypravující přítel však nicméně tvrdil, že mu neřekl lež. „Neboť, pravil,“ já jsem viděl toho netvora, jak jsem ti popsal, a když jsem se ptal lidí jak sluje ta krajina řekli mi, že sluje tak jak jsem ti uvedl.

6. Nyní však vyzval jeho přítel vypravěče, aby ho dovedl na místo na němž vznikla jeho lež. Vypravěč svolil a vedl svého přítele na místo, které mělo asi přibližnou podobnost s místem dříve popsaným. Ale když se obelhaný dotazoval na jméno této krajiny, tu nemělo to ani nejmenší podobnost se jménem udaným vypravujícím přítelem. A o nějakém draku nevěděl tam nikdo ani zbla.

7. Nuže co tedy soudíte, když jste slyšeli toto vyprávění obelhal vypravěč svého přítele anebo ne? Ano pravím já, obelhal ho, a to notně a opět vypravěč nicméně řekl svému příteli nejčistší pravdu.

8. Ale opět nyní je otázkou, jak může nějaká věc zároveň být lží a pravdou? – To ovšem přirozený lidský rozum přesvědčivě tak málo rozřeší, jako že černé je bílé a bílé je černé. Avšak ne tak tomu je u Mě! Neboť nějaká věc, duchovníma očima pozorovaná, může být v téže době a na témž místě zcela dobře černá jako bílá. A tak se také ukáže, jak tento dříve jmenovaný lživý vypravěč přesto mluvil pravdu.

9. Tento člověk měl totiž jednoho dne, když pod chladícím stínem stromu usnul tak živý sen, v němž to co vypravoval, tak tělesně a živě viděl, že nemohl u sebe jinak myslet, nežli že toto skutečně takto viděl.

10. Neboť ačkoliv se opět pod tímto stromem probudil k odpočinku byl přece jeho sen takový, že mu to připadalo, že se hned pod stromem probudil pak to místo opustil a přišel při další

procházce do zmíněné krajiny. A když tam (ve svém snu) uviděl a zakusil vše dříve zmíněné, vrátil se hned zpět, přišel opět právě k témuž stromu, opět ulehl, usnul zakrátko unaven a probudil se pak skutečně pod týmž stromem pod jehož stín se o několik hodin dříve (ve skutečnosti) při dobrém zdraví odebral.

11. Nuže hledte, přirozeně je to (co snílek vypravoval) sice lež, ježto v celé zemi nelze nalézt krajinu (onoho druhu) ani draka. Ale není zrovna nutné, aby když se něco v přírodě nenalézá proto tu nebylo (duchovně).

12. A tak je tomu vůbec s každým duchovním viděním! Vezměte jen slepého a vypravujte mu o tom a onom předmětu, který vidíte, že tu jest! Jest pro slepého to vyprávění snad lží, ježto nemůže předmět vyprávění sám vidět? A tak mohou být také mnohé věci a být pravdivé, i když se tam nikde nenalézají – ježto vedle přirozeného světa, ano dokonce v němž je ještě mnohem větší svět duchovní. Kdo by mohl například tvrdit, že peklo je lež, ježto přece sestává jen ze samé lži! Anebo kdo by mohl tvrdit, že není nebe, protože oku badatele není viditelné!?

13. Tak tedy není bytí a nebytí a přece to není žádná lež! Neboť hmotné bytí není duchovní bytí, jako duchovní není hmotné – a přece (podmíněno) hmotné duchovním jako také zase naopak duchovní hmotným.

14. Příklad vám to dostatečně osvětlí! Pozorujte jablko, jak tu ještě visí na stromě, pak jistě řeknete, že toto jablko vyrostlo na tomto stromě a brzy zase strom z jablka.

15. Nyní se tážete sami, co je zde tedy vlastně plodem co je plod přinášejícím (tvořícím) vyvolávajícím? – Řeknete-li jablko je plod, pak řeknu Já: „Co je podle toho však strom když vyrůstá z jablka?! A řeknete-li: Ano pak je tedy strom plodem! Tu však pravím Já: Co je tedy jablko, když se objevuje ze stromu?“

16. Hledte, také zde může každé tvrzení o sobě být zároveň lží i pravdou. Neboť jablko je tak dobře plodem jako strom a právě tak dobře přinášejícím jako strom.

17. Avšak řekne-li někdo: Ano, může přece jen jedno býti pravdou, pak pravím Já „Je zcela správné, že pravda jest jen jedna! Ale pošetilé jest od lidí v omezenosti jejich úsudku tvrdit a říkat: Toto aneb ono jest prvé zatím co z tohoto příkladu snad poznáváte, že jedno může být tak dobře jako to druhé prvé!“

18. Neboť povstal by například nějaký mimořádný učenec a tvrdil by, že Bůh stvořil napřed strom, jiný by však přistoupil a řekl mu: Jestliže Bůh stvořil napřed strom, proč potom vložil do jablka způsobilost, že když se toto vloží do země, objeví se z něho strom, který nese právě takové plody, z nichž sám vzešel? Je tudíž zřejmé, že Bůh nestvořil napřed strom, nýbrž jablko! A opět by mu na tento projev prvý učenec namítl: Já myslím, že by tu bylo přiměřenější řádu, stvořit napřed strom a tento opatřit reprodukční silou. Hledte a takto by se tito dva učenci honili ve věčném kruhu, aniž by došli k cíli. A kdyby jeden, jenž by měl před sebou dvě navzájem do sebe zasahující hodinová kolečka tvrdil: Tento zub tohoto kola zasahuje do zubu druhého! A druhý odvětil: Ale milý příteli, ty jsi tedy slepý, že nevidíš, že zuby kola zasahují jen do zubů tohoto kola?“ Který z těchto dvou by měl tu asi pravdu?

19. Pravím: Každý má pravdu a mluví pravdu a opět: Lže jeden tak dobře jako druhý. Podíl na lži záleží zde ovšem pouze v jednostrannosti tvrzení, čímž se jedna pravda opírá o druhou. A v té míře jak se popírá pravda druhá jest lež. O sobě však je tak dobře pravdivé jako to co je v ní popíráno.

20. Jedna pravda však je toto: Trvá vzniká jedno z druhého – a jedno je tu pro druhé. Já však jsem věčný Prazáklad bytí a zařídil jsem vše tak, že to přirozeně vzniká a trvá z duchovního a duchovní však opět, naopak, ve stálém a neměnitelném koloběhu z toho přirozeného.

21. Z toho se vám stává také jasným, že duchovní svět zasahuje stále do přirozeného a přirozený svět opět do duchovního. Neboť když se nějaký duch stává svobodným, pak miluje, myslí a jedná ve své jemu přidělené sféře. Toto jednání a působení ducha, ježto jednou nastalo, nemůže však tak beze stopy pominout, jako by se tu žádné jednání a působení nestalo. Je tedy otázkou, jak se tedy stává jednání a působení svobodného zjevným?

22. Tu pravím Já: Pohledte na věci, jak jsou, vznikají a trvají a budete muset při tom říci, že každý z těchto jevů musí mít nějaký dostatečný důvod vzniku ale kde spočívá tento důvod? – Jistě ne ve hmotě, nýbrž v duchovním, působení a jednání, kterážto působení a jednání jsou vnitřní.

23. Když nějaký stavitel staví dům, pak staví dům jistě ne kvůli domu samému, nýbrž sleduje s budovou nějaký účel, který úplně odpovídá jeho záměru. Ježto toto koná již stavitel a sám jako smrtelný člověk svému dílu by rád opatřil věčné trvání, oč mnohem spíše zařídí svobodný věčný duch svá jednání a působení tak, aby odpovídaly jeho lásce a podstatě!

24. A vychází opět jasně najevo, že hmota sama jest jen prostředníkem, z něhož má povstat duchovní účel v úmyslu duchovního ploditele.

25. Když o tomto náležitě uvažujete, musí vám být jasno, jak je tu jedno pro druhé a jak vždy jedno zasahuje a prolíná druhé. A z toho dále zřejmě poznáte co je lež a co je pravda a poznáte, jak čistému (a duchovně poznávajícímu) je vše čisté a pravdivé (duchovně) slepému však pravda je lží. Takovým způsobem nemůže také ve Mně, jako věčnému prazákladu vši podstaty být lež, ano její existence jest v Mé tváři nemožností.

26. Slepému jest ovšem existence nějaké věci jakož i formální složení její neuvěřitelnou (skutečností) ježto se o její skutečnosti nemůže přesvědčit. Věříš-li však, že věc se má tak, pak má pravdu. Nevěří-li však, že věc se má tak, pak má pravdu. Nevěří-li však, jak je jeho vytrvalá nevíra sama lež, v níž ho jeho slepota drží v zajetí.

27. Víra jest tedy mast očí pro slepé. Chtějí-li ji používat v prostotě svého srdce, dospějí brzy k světlu svých očí a uzří věci, jakými jsou. A i když by snad našli tyto věci jinak nežli jim byly popsány, pak je přece to, co jim bylo řečeno (také pro ně) pravdivé, protože věří, že je tomu tak.

28. Proto také každý dříve či později najde v duchu vše, jak tomu věří! Neboť jak světlo, také barvu osvětlených předmětů. Víra však je světlo ducha, proto také člověk uvidí, jaké je světlo (víry).

29. Na stromě se však neobjeví žádné jiné jablko, nežli to, které bylo do stromu vloženo, jako opět z jablka žádný jiný strom, nežli který je vložen do zárodku. A tak je také každý člověk plodem své jemu vlastní víry a víra sama je plodem lásky člověka. A proto (krátce řečeno): Jak kdo věří, tak uzří a jak miluje, tak bude žít.

30. Kdo však Mým slovům věří, ten Mne do sebe přijal, pokud věří, že Já to jsem, jenž mu toto sděluje. A ježto každý v podstatě své bytosti jest jeho vlastní láska, pak budu Já když Mne vírou přijímá do své vlastní lásky, jeho láska, jako on je láska Má. Neboť jako on přijal Mne, tak také jsem přijal Já jeho. A tak budeme potom jedno jako strom a jablko v podstatě přece jsou jen jedno – a budou do sebe zasahovat jako zuby kol jedněch hodin – a z toho pak bude jedna pravda.

31. Neboť kdo Mně přijal vírou do své lásky, ten do sebe přijal věčnou pravdu a stane se sám věčnou pravdou. A ježto Já jsem Sama věčná láska, jsem pak také ve vši pravdě jako taková (vlastnictvím) člověka, který Mně učinil svou láskou.

32. A tu se stává člověk podobným ušlechtilému stromu, který přijal v sebe to vyšší, aby to se stalo jeho vlastnictvím a bude na to nést mnohé ušlechtilé a drahocenné plody v nichž přesto jeho svobodná samostatnost nepřijde v niveč. Neboť jako můžete ze semínka zušlechtného stromu obdržet zase zpět prapodstatu stromu (ježto přes šlechtění je vždy ještě samostatnou) tak je tomu také s člověkem Mnou zušlechtným, že přes Mé přijetí a tím nastalé zušlechtnění, svobodně a věčně podrží svou samostatnost.

33. Hledte, tato vám nyní dávaná nauka je velmi důležitá a bez ní nemůžete snadno dospět k vnitřní pevnosti vaší víry a vaše láska by zůstala stále do sebe se vracejícím koloběhem. Leč víte-li že vás spojení s Mou láskou přijme do nekonečného kruhu Mého věčného působení, pak můžete tedy také s největší jistotou soudit, že tu vedle nekonečnosti Mého působení zůstane málo prostoru, kde by se mohla skrýt lež. Neboť kdo se oddělí od světla, ten bude ovšem jen na jedné straně osvětlen a na opačné straně objeví stín, který jest světla prostým klamným obrazem vlastní samostatnosti, kdo se však nachází ve středu svítícího plamene Mé lásky, tažte se sami sebe, zda je také tu nějaký stín možný?

34. Proto učiňte Mne vírou ve své lásce svou láskou, aby vás objalo a prostoupilo světlo a vy sami se stali světlem ze mne. To pravím Já věčná Láska a Pravda. Amen.

O životě smrti a lásce.

Další o prameni Andritz.

V neděli 15. listopadu 1840 od 9,30 hod. do 12,15 hodin odpoledne.

13. listopadu 1840 odpoledne jeli J.L. a Ans.H. ku prameni Andritz a prodleli tu půl hodiny kochaje se klidem a čistotou pramene.

Co ti jako Mému sluhovi jedině tobě viditelná panna pramene řekla, když ses jí v sobě z lásky dotázal, zda sdělí něco dále k prameni, to nechť poslouží také zde jako dobrý úvod. Totiž: „ Jest jen Jeden a jen tento Jeden může mluvit. A když tento jeden mluví, tu uctivě mlčí celá příroda, neboť ona nerozumí slovu žádné bytosti, mimo slova tohoto Jediného.“

2. Hledte, to je dobrý a vhodný úvod, neboť nic neživého nemůže mít řeč a nějakým způsobem odpovídat, nýbrž Já jediný, který jsem Život Sám a tedy skrz naskrz živý, mohu oživit co chci a nač pohlédnu a mohu i kameni dát uši a hbitý jazyk, aby mluvil řečí která Mně je srozumitelná jako také onomu, jemuž porozumění dát chci.

3. Ježto však, jak už bylo jednou poznamenáno pro živého nic mrtvého není, nemůže pro Mne jako Nejživějšího, také nic mrtvého a tedy také nic řeči neschopného. Neboť v Mé tváři musí i popel spáleného těla povstat z mrtvých a na každou z Mých otázek Mi odpovídat. Neboť v celé nekonečnosti není někde něco, co by nebylo ze Mně!

4. Já jsem byl, jak již řečeno, od věčnosti Život sám a také jím věčně budu. Jak by tedy mohlo ze života vzejít něco mrtvého?! Když je také nějaká věc před vašimi očima neživá, není přece neživá před očima Mýma! A i když vy jste se stali hříchem o sobě mrtvými, nestali jste se však mrtvými v Mé tváři. To prvé je sice možné, ale to druhé je úplná nemožnost.

5. Aby se však toto mohlo přesně pochopit a jako předpoklad k následujícímu výkladu, jest nutno, abyste nabyli podrobnější vysvětlení o smrti a životě samém.

6. Vše co vzešlo ze Mne, vzešlo živé. Ježto však Můj život o sobě jest láska a moudrost v největším řádu samém, mělo by také vše v tomto řádu dále trvat, v kterém a z kterého bylo nuceno ze Mne vyjít. Neboť co nebylo, nemohlo samovolně vzejít, nýbrž muselo nejprve Mnou být stvořeno a pak jako stvořená bytost teprve mocí Mého řádu ze Mne podle Mé vůle vystoupit.

7. Když nyní však bytosti vystoupily, musely také být vyzbrojeny mocí volně podle Mého řádu se pohybovat – jako dítě ihned má volný pohyb se svými údý jakmile vystoupilo z těla mateřského.

8. Dokud je dítě ještě slabé a malé je vedeno na vodítku. Jestliže však jednou zesílilo, pak je necháme běhat volně. A když se stalo silnější, dáváte mu výchovu, která se vyslovuje všelikými schválenými zákony, takový směr, jaký nejvíce odpovídá vlastnímu řádu.

9. Předpokládám však případ, že dítě je tak zlé, že se nechce podrobit vašemu řádu a je ustavičně proti němu. Co potom s dítětem uděláte? Já pravím: Potrestáte ho a to tím více, čím více bude odporovat vašemu řádu. A když na všechny vaše tresty dítě ve své svobodě se stává místo lepší vždy horší a nakonec vašemu řádu nebezpečné řeknete co potom učiníte s tím dítětem? – zda neřeknete sami: Vyženu-li dítě z domu, pak se časem vrátí a v noci, mstíc se ve své zlomyslnosti, dům mi nad hlavou zapálí. A tu by mohla celá ta věc a můj domácí řád vzít špatný konec. Proto dítě z domu nevyženu, nýbrž nohy a ruce mu svážu, budu ho v uzavřeném pokoji při skrovné stravě dobře opatrovat a trpělivě vyčkám času, zda přece jednou nevejde kajícně do sebe a nevrátí se k Mému řádu.

10. Hledte to co byste učinili se svými dětmi totéž jsem také učinil s tím, co ze Mne vzešlo. Tažte se však sami: Usmrtili jste proto před vaší tváří dítě, jestliže jste je spravedlivě omezili ve zneužitě svobodě? – Jistě ne“ – A jako jste dítě neusmrtili, ačkoliv jste přece o sobě vesměs zlí, oč mnohem méně usmrtím něco Já, věčná jedinečná dobrota sama, co vzešlo ze Mne! – Ježto jsem živý, nemohlo nic mrtvého ze Mne vzejít a ježto jsem nadmíru dobrý a láskyplný, nemůže také nic být usmrčeno.

11. Nyní se otážete, co tedy je potom mrtvý, a co je „smrt“? Na to pravím: Mrtvé o sobě jest jen to, co je úplně oloupeno o způsobilost volně se proti Mému řádu ve svém špatném řádu svobodně pohybovat. A smrt sama není tedy nic jiného nežli vytrvalost ve všem tom, co je proti Mému řádu. Následek takové vytrvalosti jest pak nutný soud, jímž řádu prostým bytostem jsou ruce a nohy svázány a potom je pro ně připraven pokoj do něhož tvor přičící se řádu je zavřen, až lítostí do sebe vcházeje, k Mému řádu se opět dobrovolně vrátí.

12. Co však je potom život, to vám zajisté nemusím říkat, neboť víte-li, co je o sobě smrt pak se podává život sám sebou.

13. Nuže, ježto jste teď toto slyšeli a také z toho můžete vyrozumět, proč jen Já jediný mohu mluvit a celá příroda Mně rozumí, tak můžete potom také dobře pochopit, co panna neviditelně u pramene Mému sluhovi pravila.

14. Kdybyste však měli tak zavřené dítě, o němž jsem se již dříve zmínil, pak se vás táží kdo může tedy vždy s tím dobře opatrovaným dítětem mluvit? A vy řeknete: „My nedovolíme nikomu než jen sobě samým s ním mluvit, aby předně to zlé dítě nebylo ještě více zkaženo nežli už je nějakou, nevhodnou, milosrdenství předstírající hubou a za druhé aby zlými ústy dítěte nebylo také nějaké uspořádané srdce svedeno k nepořádku.“

15. Přejde-li však nějaký poctivý muž k vám a řekne: „Otče, dovol abych se podíval na vzpurné dítě, našel jsem dobré slovo v tvém jménu ve svém srdci pro tvé dítě. Proto pusť mne k němu abych ho mohl vidět a s ním mluvit!“ „Tu řekne otec příteli:“ Řekni mi napřed to slovo a pak tě dovedu k mému dítěti a otevru ti temný jeho pokoj. Hledte tímto Otcem jsem také Já! Kdo přijde s poctivým láskyplným srdcem a přijde ke Mně ve jménu Mém, tomu dám také ihned poznat, že ke Mně přišel kvůli Mému jménu, aby toto Mé jméno proslavil v sobě a tím ve všech Mých tvorech. Hledte, k tomu pak také řeknu: „Přijď ke Mně a Já tě tu povedu do všech pokojů Mých zajatců a ukáži ti jejich žaláře a zjevím tvému srdci jejich zlomyslnost aby narazili na věrnost tvého mně oddaného srdce a z toho viděli, co je lepší, přítel anebo nepřítel Mého řádu.“

16. Hledte tím vám nechci nic jiného říci, nežli že tomu; jemuž jde úplně vážně o lásku a proslavení Mého jména, jsou potom také ihned všechny pokoje Mého nekonečného stvoření ponenáhlu otvírány. A nebude mu ani jeden bod mrtvý a cizí a budou mu otevřeny pokoje vzduchu a pokoje půdy zemské. A jedním okem bude zřít velký svět duchů a druhým okem zároveň svět těl aby mohl pozorovat jak jedno vychází z druhého a je tu jedno pro druhé.

17. Avšak pozor, ne dříve se to někomu stane a kdyby to dnem i nocí prosil – nežli mu úplně vážně nepůjde o lásku ke Mně. Neboť Království nebeské snáší vždy násilí a jen ti je budou mít kteří je železnou mocí strhnou na sebe. Tato železná moc není však žádná jiná nežli moc lásky. Neboť láska zmůže vše!

18. Kdyby však někdo z vás řekl: „Ano, já bych chtěl zajisté vše učinit a chtěl bych se do poslední kapky krve zapřít, kdybych jen jednou také něco mohl vidět a slyšet, abych mohl přece vědět, zda na tom všem skutečně také něco je?“ – Tu pravím vám na takový projev: Předně skutečně jsi ještě nic neslyšel? Kdo pak ti tedy dal zrak, a kdo sluch? A kdo všechny ostatní smysly? Kdo ti dal srdce, abys miloval a rozum, abys myslel? Jestliže toho jsi neobdržel od sebe (samého) a přece to, tobě zřejmě, máš – jak můžeš říci, že jsi ještě nic neviděl a neslyšel?

19. Nejsi spíše sám, ve své celé bytosti živé slovo ze Mne? – Jestliže však bys četl nějakou knihu a vynechal bys prvé slovo, které je nejvýznamnějším a kolem něhož se všechna slova v celé knize točí, jak chceš ostatní knize života porozumět: Hledte, vy sami jste prvé slovo v knize života! Chcete-li tuto knihu číst, a to srozumitelně číst, pak musíte toto prvé slovo nejprve dokonale vyslovit, jímž jste sami a pak teprve ostatní slova, která všechna jsou psána k vysvětlení prvního základního slova ve velké knize.

20. Jak zní toto slovo? – Toto slovo zní „Láska“!

21. Co vaše láska uchopila, to uchopí také váš život. Uchopí-li vaše láska sebe sama, pak jste tím svůj život a vás samé učinili otrokem. Ježto však váš život není nic než vaše láska sama, přiložila si tím vaše láska pouta na ruce a nohy a tím zalezla do temného pokoje své domýšlivosti!

22. Uchopila-li však vaše láska Mne, kterýž jsem nejsvobodnější život Sám, pak tím uchopila nejvyšší svobodu a také se osvobodila největší svobodou Mého věčného, jediného a jedině pravdivého života a stává se sama svobodnou jako, také je svobodný život který uchopila.

23. Hledte, tato předmětná úvaha je nutná, aby se pochopilo, co následuje. Vy jste se posledně vydali ku prameni, který nazýváte „Původ Andritz“.Nyní jest otázkou, co jste viděli? – Viděli jste velmi čistou vodu vycházet zcela klidně ze země. A zpozorovali jste také skutečně že značné otvory v půdě, z nichž voda prýští z nitra země vystupovala k povrchu, takže jste si aspoň museli myslet, že voda zcela tiše prosakuje pískem a jinou rozdrobenou horninou. Dále jste ještě viděli zvláštní zelenou bylinku velmi často růsti pod vodou. Také jste viděli kameny a ryby, jakož i jiné vám známé předměty. Avšak toto vše necháme tentokrát nepovšimnuto, protože jste předně to přirozené to podstatné tohoto pramene obdrželi Mým dopuštěním od pramene samého a protože za druhé o vodě jakož o jiných přírodních předmětech se mluví ještě beztoho na pravém místě podrobně.

24. Co je však obzvláště užitečné na tomto prameni, pak vám oznamuji, že kdyby se tento pramen proměnil v řádné lázeňské místo, měl by téměř tu vlastnost, jako kdysi známý vám rybník u Jeruzaléma a by tam mnozí churaví a dnou postižení lidé uzdraveni. Jsou sice mnohé prameny ale není všem těmto pramenům přidělen stále chránící andělský duch. A proto také je v něm zvláštní léčivá síla! – To je tedy ono přirozeně skutečné tohoto pramene!

25. Duchovně užitečné je však to, že každý se stejným způsobem tiše může nalézt a malými otvory ze sebe vystoupit, pak nebude život v sobě kazit pošetilou prudkostí a světlo milosti ho bude moci osvětit až do nejvnitřnějšího základu a jeho celý život bude pln živých nadějí, jako

je dno tohoto pramene porostlé krásnými zelenými bylinami. A tak se budou také jeho pokorné poznatky podobné čilým rybičkám v tomto prameni v jasné vodě jeho života volně ve všech směrech pohybovat. A slabá třtina (rákos) se vyskytne jen v jeho zevnějšku, ale hlubina jeho života bude volná, aby mohla vždy až do nejnvnitřnějšího základu přijímat paprsky milosti.

26. Ale také celý (další) průběh tohoto pramene má vám ukázat, že když člověk příliš používá svých sil pro denní chléb, kalí se tím také voda jeho života vždy víc a více. Tak jste také upozorovali, že táž nejvyšší čistá voda zdaleka není již tak čistá když byla průběhem malé půl hodiny uvedla do pohybu několik mlýnů. Vy sice řeknete: Copak to není správné, když se jejich sil užitečně používá? Anebo není to správné, že na tomto potoku je postaveno několik mlýnů? – Ó, proti tomu nemám vůbec co namítat, až na několik málo (mlýnů) na nichž se nevyrábí žádná bílá, nýbrž černá mouka, ďábla. Že také svých sil nemáte používat k časnému blahu nechci tím říci, nýbrž jen abyste jich používali podle Mé vůle.

27. Neboť jako je prameni již v sobě samém přidělena jeho prospěšnost, tak je také přidělena každému člověku, jen když pozná a chce podle ní jednat. Ale propůjčených sil používat pro zbytečné věci a dokonce špatné, hleďte, to je co nakonec kalí vodu života.

28. Proto nemáte na potůčku svého života budovat mnoho zlých mlýnů, nejméně „pracháren“, tak zůstane stále tak jasný jako byl od původu. A když se pak spojí s proudem věčného života, bude tak jasný a čistý, jako proud sám, spojí se s ním a bude přitékat k moři milosti Mého vlastního, věčného nejjasnějšího života Amen,. To pravím vám Já, váš Otec, k malé, dobře uspořádané nauce! Amen.

Malá ranní pobožnost.

15. listopadu 1840

Ó svatý Otče! Shlédni milostivě na mne ubohého hříšníka, v jak velké chudobě srdce vězím. Má víra kolísá, má naděje klesá a má láska slábne, když se jen na okamžik ode mne odvrátíš!

2. Ó svatý, předobry Otče! Neodvracej nikdy již ani na okamžik Svě svatě oko ode mne ubohého hříšníka a podržuj mne stále ve Svě pravdě jediné samospasitelné milosti, lásce a všeslitovnosti! – Amen.

Nech každého pokojného jitra
Mne o nic, než jen o Tebe se starat!
Mé věrné svědomí nenech nikdy
satanem oslabit!
Nech mne vždy věrně hlásat
Tvou milost! Lásku nalézt
nech, ó Otče, vždy mně ubohému!
S námi měj jen slitování!
Nech vždycky Svou vůli
nám, dětem, věrně plnit,
aby proslaveno být mohlo
vždy Tvé jméno zde na Zemi.
A aby každý mohl zakusit
a velkou laskavost postřehovat
nech tedy všechnu milost nalézt,
láskou na Tebe se vázat!
Amen, pravím Já, Otec Amen!
Amen. Spása skrze jméno Tvé!

Zbásněno Jakobem Lorberem z něho samého.

Pozdrav pokoje k narozeninám.

19. listopadu 1840

Dokud ještě k náležitému přijetí světských gratulantů spíše všechny podlahy ve světském domě budou čištěny, nežli prosta půda srdce k Mému přijetí, nemohu se objevit před těmi, pro které byla půda především čištěna. Neboť Já jsem vždy z celého srdce pokorný a mírnější nežli holubice a čekám často dost úzkostlivě, jako slabé dítě, přede dveřmi, vidím tu pyšný svět vcházet a vycházet a netroufám si vstoupit do pokoje ve své chudobě před takovými často tak velice nádherou milujícími a světsky majestátně vypadajícími lidmi.

2. Tu pak truchlivě, trpělivě čekám tak dlouho, až takový povyk přestane a také světské podlahy se trochu umažou, načež Si pak teprve úzkostlivě mohu troufat nesměle vstoupit, abych přednesl Své milosti plné přání na den narození a tichu Mně, poněkud milující duše.

3. Milé dítě poslyš! Chceš-li Mne mít jako prvního gratulanta, pak smyj nejprve podlahu a vyčisti pokoj, do kterého bych chtěl vstoupit a pak teprve pohleď na podlahu svého domu k slušnému přijetí světa. Neboť měl by právem Otec být Prvý, na něhož děti berou ohled a měly by v první řadě Jeho očekávat v lásce svatě slušnosti a z ní v živé víře a nejúplnější důvěře.

4. Neboť hle, když nějaká krásná panna řekne mezi čtyřma očima svému nade vše ji milujícímu nápadníku: „Nevýslovně tě miluji!“ a pak ve světě vysoké módní společnosti na něho očima narazí, mrzutě se tváří a není jí vhod, že ji z velké lásky následoval také tam a když milovník nyní upozoruje, že ho jeho milovaná v takové společnosti učiní sotva hodna jednoho lhostejného pohledu, co myslíš, jak bude při takové společnosti poctivému, věrnému milenci u jeho tak vřele milujícího srdce! – Pravím tobě, bude nadmíru smutný a nakonec pohoršený. A pannu to bude velmi mnoho stát než ho opět získá. A učiní-li tak několikrát, pak bude již sotva získán.

5. Kdyby to však již světský milovník učinil, který je přece spíše mrtvý nežli živý, pak si můžeš asi také pomyslet, že Já jako nejpoctivější a nejvěrnější milovník, který jsem nekonečný, věčný život Sám, nemohu k téměř podobným jevům u tebe zcela nezarmouceně přihlížet, když časem o Mne se nestaraje, se světem rozmlouváš a také těm svým neukazuješ úzkou cestu k Mému srdci.

6. Ty bys jen chtěl, abych Já přicházel stále k tobě. Pravím ti však, že je jedna a táž cesta ode Mne k tobě. Proto bys mohl po tisícerých Mých návštěvách u tebe, zcela vážně ve svém srdci učinit také jednu anebo také dvě návštěvy Mně svému Otci.

7. Hle, rmoutilo Mně, že jsi tentokrát tak pozdě po Mně zatoužil! Světský nápadník nemůže sice vidět do srdce své milované, Já však vidím to tvé srdce a ježto zůstalo poctivé, přicházím nyní opět k tobě. – Přijmi Mne, abych potom mohl přijmout do Své velké milosti také tebe!

8. To je velké přání věčně svatého Otce, jímž jsem tvůj milý Ježíš a v Něm znovuzrození a věčný život. Amen.

Jedině dobré a pravdivé.

Nehledej co by tu bylo horší nebo lepší na matné osvětlené dráze zmateného života, nýbrž pomysli: Jedno jest jen dobré a pravdivé a to jsem Já a Má láska! – Vše ostatní je marnivé, špatné a falešné.

Pravá láska k bližnímu.

20. listopadu 1840

Anselm H.

Láska k bližnímu záleží ne v očích, ani v tónu řeči, ani v nijak ničem potěšujícím – nýbrž pravá láska k bližnímu záleží jedině (ve skutečném) dobročinně zvláště těm, u nichž nelze myslet na žádnou jakoukoli protislužbu.

2. Kdekoli má láska ještě jiný vedlejší důvod tam přestává být pravou, čistou láskou k bližnímu a podobá se vínu s vodou, v němž není již žádné síly, žádného „éteru života“ nýbrž „brynda“, zboží špatných hospodských! – Pochop to dobře!

3. Kdo však může dvěma pánům sloužit?! – Hle, Já a svět jsou krajně ohraničené dva. Proto raději Mně, jednomu zcela (náležet a sloužit), ježto Já soka nestrpím!

4. Dobrodiní je tedy již správné – ale jen v mém řádu ! - Amen.

O dýchání přírodního světa.

22. listopadu 1840 od 8,45 hod. do 12,45 hod. odpoledne

Píšící: K.G.L. – S. Andr a Ans.H. Pán zjevil na otázku skrze svého sluhu J.L. toto: „Dýchají též rostliny, a jak??“

1. Nejen rostliny dýchají ba i kameny dýchají – každý svým způsobem!

2. Projedete-li po řadě zvířata, shledáte, že každé zvíře dýchá. Ale dýchání je každému zvířeti svým způsobem vlastní, jak to vyžaduje způsob a druh. Jinak dýchá kuň, jinak býk, jinak pes, jinak kočka a tak každý čtvernožec svým způsobem, neboť ačkoliv dýchání nespočívá v ničem jiném nežli v natáhnutí vzduchu do sebe a ve vyrazení ven (příčemž je vždy k životu zvířete nutná látka přijatá a potom nevhodná látka opět vyražena ven).je však způsob různý, jak je vzduch vtáhnut, pak chemicky rozkládán a to nepotřebné vyraženo opět ven.

3. A tak dýchají tedy rovněž obojživelníci červi a hmyz, ale jak různé je dýchání těchto chladnokrevných a dokonce bezkrevných druhů zvířat! Neboť hmyz nemá krve, nýbrž jen jeho vlastností přiměřenou šťávu, která je ve stálém sem a tam se valící, jímž se tedy také vyvíjí v cévách elektrina nutná k životu takových zvířat. A jak zcela jiné je dýchání zvířat která žijí pod vodou. A ježto pod vodou je neobyčejně mnoho druhů zvířat, dovedete si asi představit, že dýchání je opět tak různé jako je různost zvířat.

4. Hledte, otázky, které tu jsou položeny, jsou ovšem hodny odpovědi. Ale scházela tu jedna základní otázka, bez jejíhož zodpovězení tyto dvě otázky nebudou nikdy zodpovězeny lidem. A tato základní otázka je:

5. Proč dýchají zvířata, rostliny, kameny a všechna světová tělesa. Hledte, nechápe-li se, že a jak je k trvání věci nutné dýchání, neprospěje vědomost, zda a jak věci dýchají, neboť tento akt není okem pozorovatelný. Ví-li se však, proč se musí dýchat, pak je ono zda a jak beztoho již tolik jako zodpovězeno. Neboť je těžší nahlédnout nutnost nežli ono zda a jak.

6. Aby se však toto poznalo, pustíme se nejprve ne snad do zvířat a rostlin, nýbrž do kamene, zda potřebuje dýchání. A shledáte-li, že ho má zapotřebí pak přece také jistě shledáme, že dýchá. A jak dýchá, ukáže se pak zajisté také v nutnosti dýchání samého.

7. Nuže hledte, vy pravíte: Hmota není nic než výraz dvou proti sobě se působících sil, totiž centripetální a centrifugální (dostředivé a odstředivé) síly.

8. Trvání hmoty má tedy svůj původ v tom, že centrifugální síla působí v té míře proti centripetální síle v ustavičné snaze, že se chce na všechny pomyslitelné strany nekonečně daleko rozšířit, v kterémž poměru centripetální síla projevuje zcela opačnou snahu a chce se stále do jednoho bodu stáhnout.

9. Nuže, kdyby centripetální síla živena aneb podporována stálým přijímání pomocných jí obklopujících stejnorodých sil, byla by ihned centrifugální silou přemožena, čímž by pak také byla zničena a hmota by tím vystoupila ze sféry bytí. Musí tudíž kámen ať jakéhokoliv druhu, stále k sobě nasávat obklopující jej stejnorodé části ve vzduchu, to co je mu rovněž podržet a tím části vzájemným bojem spotřebované nahradit, to nepodobné však podle stále na venek působící centrifugální síly opět vymýřovat aby zůstal ve svém duchu tím, čím byl stvořen. Časem se však také stává, že i kámen jaksi onemocní, když cizorodé části příliš často byly nasávány s částmi jemu vlastními a tyto nemohly být proti-působící centrifugální silou opět odstraněny a kámen do sebe dostane pak cizorodé útvary. Například naleznou se tu v tom či onom kameni jiné minerály anebo v neušlechtilém kameni ušlechtlejší kameny, anebo, co z vás každý již asi pozoroval častěji, že jinak průhledné krystaly, anebo i diamanty obsahují jisté neprůhledné, mechové anebo pórovité součásti, které přece jistě nejsou povahy těchto je obsahujících kamenů.

10. Nuže, jak se vlastně děje akt dýchání u kamenů? – Tato otázka je sice již zodpovězena v nutnosti dýchání. Kámen dýchá předně zvířeckým způsobem, totiž: inhalací a respirací (vdechováním a vydechováním) to jest přitahuje podle svého hruboorganického utváření a své s ním spojené vlastnosti ustavičně jemu podobné části ze vzduchu jej obklopujícího. A jako u zvířat chemický rozklad nastává teprve v těle samém, tak nastává u kamene tento rozklad již na jeho povrchu, proto časem bývá povrch kamene potažen jemu cizorodou jinobarevnou tenkou kůrou, která při větších kamenných masách stává se často tak silnou, že tvoří svým způsobem buď zvláštní kámen anebo podle toho jsou-li vyloučeny, části, usazuje se také často jako rostlinný porost pod všelikými formami.

11. Hledte, toto by se nemohlo jistě stát, kdyby kámen neinhaloval a nerespiroval (to jest nevdechoval a nevydechoval). Ale právě tento jev musí přece také každému ještě zaujatému badateli bít do očí. Neboť praví mu jasně: Tvrdý kámen, který neobsahuje v sobě ani vlhkost ani cokoli k rostlinnému růstu, jak například horský kyz, jak může být kolem svého celého objemu často na palec silnými zcela cizorodými útvary obklopen se kterými se na nějakých jiných těleších v tom druhu jako kol něho nesetkáváme, kdyby vdechováním jemu se zamlouvajících částic nezanechával v oblasti vzdušné, co potom jiným pochodem je vhodné k tvoření cizorodých forem kámen obklopujících?

12. Neboť zde se děje totéž, jako kdybyste nějaké těleso položili na nějakou dobu do minerální vody. Tu by to těleso rovněž ihned přijalo to co se mu zamlouvá a přece to nejbližše jej obklopující by se pak v nějaké silné kůře uložilo kolem tělesa.

13. K tomu vám může zřejmou ukázkou podat zvláštní jev, vezmete-li zinkovou tyčinku a pověsíte ji do sklenice naplněné rozpuštěným olovem. Co se stane? Zinková tyčinka nyní začne dychtivě vdechovat a bude z tekutiny nasávat co se jí zamlouvá. Olovo však, které bylo touto tekutinou rozpuštěno, bude opět kol zinkové tyčinky kompaktně viditelné, když se bylo ihned, pak všelijakými, mohlo by se říci, náhodnými útvary kolem ní uložilo. – Hledte, co se tímto vám ukázaným pokusem viditelně děje, to co se také děje u všech nerostů!

14. Nyní bychom tedy také viděli, jak se děje toto dýchání. Ale vedle tohoto vdechování jest ještě druhé a třetí dýchání.

15. Hledte tu je opět něco nového! – Ježto jste dychtiví chňapači novinek, musím vám přece také již vyložit opět něco nového. Neboť Já myslím, že nebude již nutné v příčině prvního dýchání ještě něco vykládat o tom, zda kameny dýchají, když jste přece viděli, že předně dýchá

musejí a za druhé, jak dýchají. Když se nyní tyto dvě základní podmínky nutně rozumě ví, pak zajisté sami zpozorujete, že s oním „zda“ to má svůj přirozený postup. A přejděme tedy k naší „novince“!

16. Další dýchání jest elektrické dýchání. Toto elektrické dýchání není nic jiného nežli přijímání magnetického fluida, kterým obě si odporující síly jsou ve své setrvačnosti posilovány. Tato setrvačnost není opět nic jiného nežli viditelný výraz vzájemné polarity – a to proto viditelný, že jak již beztoho snad budete trochu vědět, hmota ve své jevitelnosti není nic jiného nežli polarizací dvou protivných sil.

17. Polarizace je tedy jaksi život hmoty, který tak dlouho dále ví, dokud se polarizace jako setrvačností protivných sil v hmotě vyslovuje.

18. Je-li jakoukoli okolností ta či ona polarita ve své setrvačnosti rušena, pak hmota zvětrá a konečně se rozpadá v prach, který sám jako takový existuje, dokud v jeho částicích je ještě nějak přítomná „polarita“, přechází však konečně z tohoto posledního bytí do jiného, jakmile je nějakou okolností nucen vzít zcela jiný směr.

19. Co se vás týče o třetím druhu dýchání o tom se stane při nejbližší příležitosti podrobnější oznámení. A zde o tom řeknu jen tolik: Jelikož již beztoho dobře víte z jiného hlediska. Nežli z hlediska světských učenců. A co a k čemu, je vlastně hmota. Musíte si beztoho představit že když hmota, z níž je postaven dům, musí nutně dýchat, aby jako taková trvale, mohla v sobě, druhým dýcháním vyslovit k existenci hmoty nutnou setrvačnost polarity, že pak zajisté obyvatelé v tomto domě nebudou bez dýchání.

20. Zajisté pochopíte, kteří obyvatelé se tu rozumí? ^{2*}). Jelikož jste slyšeli dokonce kameny chrápat, bude zajisté ještě mnohem snadnější naslouchat mnohem organičtější rostlinný svět v jeho nutném vdechování a vydechování.

O dýchání rostlin.

22. listopadu 1840 pokračování.

Hledte rostliny, od stromu až k trávě, skládají se, jak celkem víte, z nejspodnější části, která vězí vždy v zemi a jest kořenou částí rostliny, která se podobá noze, na niž rostlina stojí. A zároveň však tato mnoho větná noha je také hotový polyp, která tisíci sacími choboty nasává do sebe potravu.

2. Na této nejspodnější části, v organickém spojení stojí nad zemí kmen, který je obdobný tělu zvířat a v němž se nachází hlavně žaludek k strávení přijatých jídel vedle kterého hlavního žaludku jest ještě, jako v každém zvířecím těle, mnoho tisíc malých vedlejších žaludků v řádu jejich výkonů, nýbrž budiž zatím vám samým přenecháno zůstít při tom vaše myšlení v lásce ke Mně.

3. A tak hledme, co se nad: „tělem“ rostliny dále objevuje, totiž koruna, v níž kmen, rozmnožen vybíhá v nejmenší větvičky.

4. Nuže to je organický obraz rostliny!

5. U většiny rostlin objevíte více méně v kmenu samém anebo aspoň v řapíku listí anebo ve větvích dutý prostor, který není naplněn žádnou tekutinou, nýbrž jen vzduchem, který však není stejnorodý s vnějším, rostlinu obklopujícím atmosférickým vzduchem, nýbrž odpovídají povaze

² Míneň jsou v hmotě zajatí a souzení přírodní duchové, z nichž konec konců veškerá hmota se skládá a kteří jako všechny duchovní bytosti, potřebují k udržování života duchovní dýchání a vše vyživujícího svatého Božího Ducha. Vydavatel.

každé rostliny. Že například naleznete takový vzduch v trubičce řapíku tykvovité rostliny, o tom nebude asi nikdo z vás pochybovat. Jak tedy ten vzduch tam přišel?

6. Hledíte, to je již zodpovězeno tím, že rostlina musí mít schopnost nasávat vzduch, nebo jinak by zde nemohl tak snadno být tento zvláštní vzduch, o čemž vás musí poučit již váš nos, když takovou trubičku uříznete a pak vzduch se v ní nalézající přiblížíte k vašemu nosu.

7. Že se při vdechování tento vzduch v rostlině vyskytuje, dokazuje také ještě to, že když vytrhnete rostlinu, pokud ještě žije, ze země a vložíte do ohně, tu při jejím spalování ihned pískajícím sykotem zpozorujete, že je v ní vzduch. Neboť kdyby tu nebylo vzduchu, pak by rostlina bez sykotu a praskotu shořela jako nit ponořená do oleje.

8. Tu by přírodopysk ovšem řekl: „Ano, tento vzduch může tam vniknout také póry!“ o ano, pravím Já a říkám k tomu ještě, že to činit musí. Neboť, kdyby rostlina byla tak uzavřena, že by neměla nikde i nejjemnější póry, řekněte, kudy by měl vzduch vnikat dovnitř, i tehdy, kdy by rostlina svou způsobilostí k dýchání ještě značně viditelněji se projevovala nežli nějaké zvíře?

9. Kdyby vám například někdo zacpal ústa a nos, kudy by vnikal vzduch do vašich plic podle potřeby, jak to máte nutné k životu? Ježto vaše dva ústní a nosní póry musejí být otevřené, máte-li dýchat, pak nebudete mít také nic proti tomu, když rostlina je také nějak opatřena póry, jimiž může do ní vnikat vzduch podle její potřeby. A budete rostlině tím méně závidět, ježto je s dýcháním mnohem ekonomičtější nežli vy.

10. Zatím co vy každou sekundu vydechujete a vdechujete, dýchá rostlina jen dvakrát za den. A sice pochod vdechování se děje za doby denní a vydechování za doby noční. Bývá tu totiž atmosférický vzduch, podle potřeby rostliny, póry ano u některých rostlin dokonce zvláště k tomu určenými kanály, poněkud po celý den vtahován. V noci však, když nastal chemický pochod a rostlina to co se jí zamlouvalo nasála, bývá přebytečný rostlině se nezamlouvající dusík³) s jinými, rostlině rovněž se nezamlouvajícími dusivými částmi vymítán – kterýžto vymítající pochod pak rovněž tak dlouho dále trvá, jako trval ze dne pochod vdechování.

11. Nuže, tu byste tedy měli dýchání rostlin a slyšeli, že se to skutečně děje! – Proč se to děje, bylo již řečeno u kamene. Neboť jest jeden a týž důvod (u rostliny jako u kamene)!

12. Ale něco jiného je, jak rostlina dýchá. Neboť ačkoliv také u rostliny je týž důvod jako příčina pohybu dýchání, je ho však přece zcela jinými, organismu rostliny přiměřenými prostředky dosahováno. Nežli u ostatních zcela neohrabané organické hmotě.

13. Předně musíte, abyste náležitě pochopili ono jak vědě, že dýchání není tak zcela prosté zařízení, jak se podle zevnějšího k ohledání podává, nýbrž dýchání je tu následkem jiného, předchozího dýchání.

14. Například vezmete-li k ruce dvojitý měch a vytahujete-li jej nahoru rukou, pak bude vzduch tlačěn ze spodního měchu do horního, jakmile se spodní část opět pustí, čerpá znovu opět vzduch. A když opět tlačíte, je opět tento dovnitř načerpaný vzduch opět tlačěn do horního. Jakmile se spodní část opět pustí čerpá znovu zase vzduch. A když jej opět tlačíte, je tento načerpaný vzduch opět hnán do horního. Ale řekněte, mohl by to měch také o sobě samém vykonávat aniž by ho nějaká síla k tomuto výkonu nutila? – „Ne“, řekne nejslepější rozum, „To nejde!“

15. Když se nyní takto táži, která hybná síla uvádí tedy organismus rostliny do stavu, že se orgány v ní přiměřeně rozšiřují a tím nasávají vzduch jako měch? Tu řeknete: „To je právě vše,

³ To jest přebytečná kyselina uhličitá, spojení kyslíku, vodíku a uhlíku. Tento postup dýchání se nesmí zaměňovat s chemickým pochodem asimilace, který pod vlivem slunečního světla nastává v zelených částech rostlin, při němž je vylučován kyslík.

kde to u nás ještě vázne!“Ale od tohoto „váznutí“ budete ihned osvobozeni, musíte však napřed pečlivě pohlédnout na nespočetné často menší a často větší drsné špičky, které naplňují často zcela jak kmen, zvláště však spodní stranu listů.

16. Hledte, tyto špičky nejsou nic jiného nežli samí nasávači elektřiny. Sají dychtivě toto polarizující fluidum po celý den a to ve dne pozitivně polarizující. Tímto nasáváním pozitivní elektřiny, která odpovídá centrifugální síle, ježto v sobě vyjadřuje hojnost, jsou orgány roztahovány, čímž se pak prostory víc a více zvětšují a musejí póry nutně vzduch nasávat.

17. V době noční se však také mění elektrická polarita a elektrické fluidum proudí špičkami aneb se vybíjí, jak říkáváte, čímž pak ústroje se opět zužují s polaritou elektřiny samé vymítují vyloučený nepotřebný kysličník uhličitý a dusivý vzduch, kteréžto dva druhy vzduchu odpovídají negativní polaritě.

18. Nuže, tu máte rozřešené váznutí! – Nyní řeknete ! „Teď to máme! Já však pravím: Vy to sice máte, ale hlavní věc vám ještě chybí. A tato jest následující: že totiž ty rostliny, které přezimují, jako keře a stromy, jakož i některé nižší rostliny, které jsou asi botanikovi velmi známé, mají velkolepé periodické dýchání, které v průběhu roku jednou se děje vdechováním a jednou vydechováním. To značí, v létě se děje s denním dýcháním také vždy hlavní vdechování, a to takto:

19. Každým zvláštním dechem se odehrává v organismu stromu takový pochod, že nehledíc k přirozené spotřebě vdechovaného vzduchu vždy ještě něco z tohoto vzduchu v organismu zbývá, kterýžto zbytkem strom v létě obzvláště svůj vzrůst objemu podporuje. Když však léto pomine, pak nespotřebovaný značný zbytek bývá opět odstraněn, což je zjevné dílem v hrubé kůře, dílem však také v mechu, který často na ní vzniká.

20. Když totiž tento zbytek vzduchu podle všeobecného zúžení orgánů v době zimní je póry všude vytlačován, dovedete si pak snadno představit, že tento vzduch následkem delší přítomnosti v organismu stromu nezůstal zcela čistý. Když nyní opět vystoupí do volného atmosférického vzduchu, musí, nežli je od něho přijat, zvláštním chemickým pochodem to je mu vlastní na kůře anebo kmenu té či oné formě usadit, čímž se pak tvoří hrubá kůra sama, jakož i na ní vzduch.

21. Hledte, to je nyní ono velké periodické dýchání takových rostlin! Že to musí nastat, proto mluví samo trvání takové rostliny. A probrané jevy ručí hlasitě za pravdu tohoto zjevení.

22. Ale že strom má ještě čtvrté dýchání – jako zvířata páté a šesté a člověk nespočetné – toto vysvětlovat zde není na místě, jako také by bylo ještě předčasné pro slabý rozum vaší mysli, ale svou dobou bude vám vše v hojnosti dáno. Neboť toto vše zde řečené je sotva sluneční prášek v přirovnání k nekonečnu, co by tu bylo ještě říci i jen o jednom slunečním prášku.

23. Ačkoliv není ve Mně a pro Mne nic nekonečného a nic věčného, ježto jsem Já Sám nekonečný a věčný, skrývá však vše (stvořené) v sobě nekonečno, ježto v sobě skrývá Mne Samého. Neboť kde by byla věc, která by byla ze Mne a nenesla Mne v sobě?! Co však nese v sobě Mne, nese nekonečno v sobě a nemůže tudíž také být pro nekonečnou bytost nikdy konečně projednáváno.

24. Proto můžete být ujištěni, že Já pro ty, kteří Mne milují, mám ještě pro všechny věčnosti v pozadí skryto nekonečno a že ti, kteří chodí ke Mně do školy, nedoučí se do vší věčnosti.

25. Neboť čím více tu někdo bude poznávat, tím více mu ještě vždy zůstane poznávat. Proto v Mém Království nebude také žádných „učenců“. A tu nebude nikdy nikdo moci dělat k doktorské důstojnosti „rigorosum“. Neboť tu bude vždy platit:

26. Zůstaneme věčně žáky a všechno naše poznání a vědění není nic než marnivé kusé dílo proti všemohoucnosti našeho Otce!

27. Hled'te, proto buďte veselí a plni dobré myslí! I když také nevíte vše, víte však přece to, že Mně nemůže být nic neznámé. A víte ještě k tomu, že vám bude dáno vše, začkoli budete Mne, svého svatého Otce prosit. Amen. To opravím Já, váš velmi moudrý Otec.

Svatí posledních dnů.

24. listopadu 1840 odpoledne.

Ó Pane – Co je na sektě která se nazývá „Svatí posledních dnů“, jejíž členové mají prý záračné síly a většinou se stěhují do Ameriky! Co se týče sekty, která sluje „Církev Ježíše Krista svatých posledních dnů (Mormoni) není na ní tolik, jak se domníváte. Neboť nazývá se „svatá“ a přece jsem jen Já jedině svatý.

2. Je-li však někdo posvěcen ve jménu Mém pak proto ještě není sám „svatým“ i kdyby byl se Mnou nejčistší láskou úplně sjednocen. Neboť kdyby byl jen všeobecně svatý zůstávám přece o sobě jen Já Sám svatý – a on je posvěcen Mým živým obrazem v něm.

3. Tak vidíte, že kdo se nazývá „svatý“, i když pro jméno Mé, tento proslavuje ne jméno Mé, nýbrž on to činí jen, aby bylo jeho jméno proslaveno jménem Mým. A i když velebí Mé jméno velebí je spíše proto, aby on sám našel čest a svatost pro sebe velebením svatosti Mého jména. Hled'te takové svaté nevidím rád!

4. A pak je dále otázkou, kde je psáno, že se má někdo kvůli spáse vystěhovat do Ameriky, aby tam kvůli větší nezákonnosti, pohodlněji a nerušeně žil! Já jsem přece vždy říkal: „Království nebeské snáší násilí, ti kteří je násilím na sebe nestrnou, , tak je mít nebudou!“ A ještě nikdy jsem neřekl: Království nebeské snáší pohodlí, ti kteří je pohodlím na sebe nestrnou, ti je mít nebudou!

5. Ti však již myslí, že Mne našli, a proto se nazývají „svatí a putují do Ameriky aby Mne jaksi mohli lépe střežit, věru, ti mají ještě málo pevnosti a v Americe ji jistě ještě méně naleznou. Neboť kdo se tu již bojí, že bude ve své obvyklé domovině světsky od ducha odtažen, jak obstojí v cizím díle světa, kde se setká s tisícerými zvláštnostmi a potřebami?

6. Kdo chce přijít ke Mně, nemusí putovat do Ameriky, nýbrž jen do vlastního srdce! – A když je náležitě očistil pravou láskou a živou vírou z ní, pak Mne zcela dobře nalezne, a to mnohem blíže nežli v Americe.

7. Proto na této „svaté“ sektě není tolik, kolik se domníváte. – Hled'te členům této sekty nechtutná poslušnost k jejich monarchovi (panovníku). Proto chtějí odejít do Ameriky, kde je svobodný stát, kde téměř každý by chtěl vládnout, ale žádný poslouchat, neboť každá republika se podobá vždy více méně peklu které je v nejpřísnějším smyslu republikou.

8. Co se však týče „posledních dnů“, tu nemáte co dělat „s koncem všech časů“, nýbrž jen s časem v němž žijete. Neboť to je každého poslední čas. Proto bděte v tomto čase v lásce, aby tato (nebeská síla) se stala na věky vašim údělem! Amen.

Poslušnost, církev, růže – tři slova v duchovním světle

25. listopadu 1840 od 20 do 22 hodin.

1. Ó Pane! Tu by byla tři závažná slova! Nemohl bys mne ve Své velké lásce milostivě odhalit k velkému porozumění ohlášení W.H. a jejich sourozenců ježto ona, ač ještě velmi mladá, avšak jak se zdá tvému hříšnému sluhovi, časem již nějakou malou touhu po tobě dostává. Ó

Pane, Je-li to Tvá svatá vůle, vyslyš tuto milou prosbu Svého neužitečného sluhy a nenech mne přijít v niveč v proslavení Tvého nadevše vznešeného, mocného svatého jména!

2. Nuže tedy piš!

3. Víš ještě tu krátkou větu, kterou jsem ti včera večer při chůzi sem vyslovil? – Hle, tys ji zpola zapomněl! Je tedy nutné, abych ti ji znovu připomněl nežli může být tvé prosbě vyhověno.

4. Tato věta zněla pak takto „Co se díváš na Hvězdy tak udiveně a děsíš se ve své duši? Co myslíš, co chceš, co je ti, co bys rád věděl? MILUJ ! Tak se dozvíš, co nevíš a máš vědět.“

5. Hleď, jako jsi se včera slepě a vzdychaje díval na Hvězdy a nevěděl jsi kdo je „domácím pánem“ a rovněž tak pohlížíš dnes na ona tři zmíněným děvčetem ti předložená slova a nevíš, co si s nimi počít.

6. Hle, ty sis dříve vyprosil téma, nežli u Mne dovolení, abys něco takového mohl! Kdybych byl ctižádostivý jako člověk, pak bych tě nechal tentokrát na holičkách, abys pocítil jak veliký pošetilec jsi!

7. Ale ježto nejsem jako lidé a ty si nic nepromíjíš při své mimořádné hlouposti, řeknu ti vždy, na čem ti poctivě záleží, abys to mohl vědět ku prospěchu druhých.

8. Hle „poslušnost“ je cesta do pravé živé církve, která je Mé živé slovo, psané a vyslované od věčnosti do srdce každého člověka a anděla.

9. „Růže“ však značí nejčistší, vonnou lásku ke Mně z církve srdce. Jako však mistrovská květina roste na trnitém keři, tak je také cesta do pravé církve, jako místa, kde je Má milost jediné a toliko domovem, rovněž poněkud trnitá. Ale právě proto je také pak čistá láska, jejíž kořeny v zahradě dětské neposlušnosti přivádí trnitému keři zdárnou potravu, nejvyšším, nekrásnějším a nejsvětějším statkem – ano, ona jediná je věčný a nejbláženější život sám. A kdo nebude tuto královnu květin duchovně nosit ve svém srdci, ten těžko vejde do velkého věčného Království nebeského.

10. Poslušnost je tedy zahrada. Život v poslušnosti jsou dobré kořeny růžového keře, ačkoliv ještě v tmavé, světla prosté zemi, jsou tyto však hlavními nositeli keře a konečně květu samého. Církev se pak podobá trnitému keři. A trny ne něm jsou všechny ty zkoušky svobody a rozmanitého pokušení světa, ale zároveň také ohnivé nasávací lásky, jako jsou skutečné trny na růžovém keři nasávací elektrického ohně. Růže však je konečně krásný symbol lásky samé!

11. Poslyš tedy. Má milá mladá vynálezkyň těchto tří slov! Staň se tedy také ty růží a buď jako taková Mou milou dcerou, aby ti jednou mohla být jasnou záhada, která tě ještě drží v zajetí světského.

12. Půjď tudíž ihned do Mé zahrady a vykeť v nádhernou květinu věčného života, kde opět uslyšíš nebeské zvuky Mého otcovského hlasu!

13. Co je ti řečeno Mým sluhou, to platí také tvým sourozencům. Amen
To pravím Já vás všech lásky nejplnější Otec. Amen.

Vedení na cestách.

29. listopadu 1840 do 10 do 11,30 hodin.

Píšící: Andr. a Ans.H. Pán mluvil skrze J.L. toto ze své lásky:

Včera se chtěli dva bez Mé vůle ve světském zájmu odebrat k východu, ač by přece bylo příhodnější, aby se aspoň Můj sluha otázel Mne o radu, zda by takový podnik mohl být prospěšný anebo ne (ježto jsem přece nikdy nebyl se Svou radou nikdy zdrženlivý při jakékoliv příležitosti)! Takto jsem však chtěl, aby takový podnik nemohl býti proveden, ježto by to nebylo podle Mé vůle, v níž přece jen jedině lze nalézt pravé štěstí vždy a ve všech záležitostech – a obzvláště pro ty, kteří již více méně našli již cestu tam, kde se jim Má vůle věrně zjevuje, a to, jak víte, vždy dobře srozumitelnými a slyšitelnými slovy.

2. Abyste však také věděli, proč jsem těm dvěma cestu překazil, oznámím vám, že jsem vám tím prokázal velké dobrodiní. Neboť oba by se, se sotva zdravými těly nevrátili.

3. Ježto každý člověk, ať dobrý nebo zlý, má ve svém jednání vždy svobodnou vůli, nemohu také zlému tak jako dobrému v jeho jednání bránit, a tak by se tedy stalo, že byste na cestě od Lebringu (tak nazýváte to místo) do Strassu (to je místo, kde jste zamýšleli zůstat) padli do rukou zlých, tam se zdržující sběře a měli byste také mnoho co dělat a bojovat abyste se jí zbavili a tím byste také, podle z toho vzniklého hněvu, utrpěli duchovní škodu.

4. Abych tedy vás ušetřil takové nesnáze, učinil jsem jen jedno kolo (vašeho vozu) nepotřebné, a to na místě, kde vlevo a vpravo dosti daleko a široko nebylo možné pomýšlet na žádnou opravu, čímž jste byli nuceni se vrátit se do vašeho jistého domova.

5. Hledte, kdo nekráčí stále se Mnou, ten jde velmi často slepě do náruče svému neštěstí a netuší o něm nic, až ho veskrze zajalo! – Jsem-li však sebou Já na nějaké cestě anebo při nějakém jiném podniku, pak nikdy nedopustím aby se tomu, jenž kráčí po mém boku, i jen vlas zkřivil!

6. A tak necht' vám včerejší zážitek poslouží k silnému důkazu! Neboť ačkoliv jste se Mne tázali o radu, ani zvláště neprosili, abych vás tam doprovázel, přece jsem vás ze své oblažující pozornosti nikdy nenechával.

7. Neboť ježto vím, že vy potom přece poznáte že neopouštím ty, kteří Mne začali hledat a milovat a v této vlastnosti si zůstali věrni jsem také stále u nich – ať prosili či neprosili. Neboť kdo je Mně dobrovolně oddaný, tomu jsem také Já dobrovolně oddaný.

8. Dále bych chtěl ještě poznamenat (avšak svobodnou vůli ani v nejmenším neomezují), že by Mě v příčině opuštěné pozemské vinice, která je ještě k tomu všemožným elementárním nepříjemnostem vystavena, byla milejší, kdyby táž nebyla mým přítelem a ctitelem opatřena, neboť tu má tento naději nejprve Mou vinici velmi dobře obdělávat a upravovat, tak chce-li a má radost z pozemské vinice, pak mu časem ukáží již jinou vinici, z níž bude mít více radosti nežli z této, která byla zakoupena penězi, které nechci podrobněji označit. – A tedy dost o tom!

9. Chcete-li a můžete-li, pak se můžete podle své volné chvíle odebrat na jiné místo, a to co možno brzy. A při tom se nestarejte, zda je čas krásný jasný anebo ponurý. Neboť bude to právě takový čas, jaký být musí, aby vás opět pozvedl o velmi značný stupeň výše.

10. A také se nestarejte o „cestovné! Ježto jsem vám je posledně jistě dobře zaplatil, a to nejvyšším spravedlivým a hotovým penízem. Byl-li tento peníz jen čistý peníz stříbrný pak vám pro tentokrát zaplatím vaši cestu ve zlatě. A jako zlato ve své ušlechtilosti stojí nad stříbrem, takové také bude toto zaplacení nad zaplacením na cestu k Malé alpe.

11. Neboť tehdy se vám toho dostalo k večeru, nyní však se vám toho dostává zrána a tehdy to byl lhostejný čas, nyní však slavíte významný čas Mého příchodu! A tento čas při této příležitosti nemá k vám přijít pouhým pojmenováním, nýbrž účinně.

12. Nyní se otážete: „Ale kam máme vlastně jít!? Já pravím: Ne příliš daleko! Neboť hledte. Já jsem zvolil dvě místa, z nichž jedno je blíže a druhé o tři hodiny dále! Mě by bylo milejší, kdybyste přinesli oběť a jeli na místo kde stojí hora pod jménem Kulm. Ale kdybyste následkem vašeho zaměstnání neměli dostatek času tam cestovat, pak se můžete také odebrat na místo u tak zvaného zámku Lustbichelu kde na dosti značném pahorku v témž směru se nachází jiný malý zámeček, u něhož poněkud více na úbočí stojí ještě kaple (Koppenhof nad Heäberbachem u Lustbichelu Ans. H.)

13. Kam nyní chcete, tam dávejte dobrý pozor na vše ať je to na zemi nebo ve vzduchu, ať je to nablízku anebo v dáli, především však na vaše pocity! Neboť v nich při přesné pozornosti, jakmile budete na místě, začnete dobře pozorovat, co to značí, činit něco ve jménu Mém!

14. A Já vám pravím, Nebe a Země pomínou, ale Má slova věčně potrvají a to, co jimi bude určeno, přetrvá všechno stvoření! Neboť ježto Mé slovo vzešlo z Mé lásky, jak by mohlo pomínout, dokud trvá láska, která taková slova nechala ze Sebe vzejít?

15. Ale zcela jinak je tomu se vším stvořeným, jež vzešlo z Mých soudů, které se staly skrze lásku, ale ne z lásky a proto také je pomíjivé jako soudy z nichž vzešlo.

16. Soud trvá jen čas. Neboť sám je jen soud. Láska však trvá věčně, neboť věčnost jest láska sama a (v ní) je vše plné lásky.

17. V čase působí láska soudem a mírní v něm horlivost hněvu božího. ve věčnosti však je láska vítězem nad horlivostí hněvu a tedy také nad veškerým soudem. A proto tak není nic než láska a jí odpovídající nekonečná blaženost.

18. Pravím-li však, že tato slova nejsou z Mého soudu, nýbrž jsou k vám řízena z Mé lásky, pak také pomyslete, že věčně jsou nade vše časné! Jestliže tedy můžete a chcete, pak učíte řečené co možno brzy! Neboť je to vždy víc a více oblažující přání vašeho velkého svatého Otce, který je ve všem věčná láska a Moudrost Sama Amen!

Gratulace k narozeninám.

30. listopadu 1840 večer.

Následující vzkazují skrze sluhu tobě, Svému velmi ochotnému příteli Andr. H. Willig (ochotnému), ježto tvou vůli jsem shledal osvědčenou!

2. Lidé si přejí sice vzájemně mnohonásobně všeliké štěstí, ale obyčejně zůstává při přání podle světské módy, protože jim neslouží za základ láska, nýbrž jen slepý světský zvyk.

3. Přeje tu často jeden druhému (když to ještě jde dobře) vše správně (nejlepší) v jistém přesvědčení, že se všeho toho co se přeje se nic nesplní. A při všech jeho přáních nebývá často ani za sluneční prášek vážně z pravé lásky vzešlé vůle nehledíc k oněm zdvořilostním gratulacím, které se dějí pomocí tištěných papírků, které nazýváte „blahopřání“.

4. Tážeš-li se proč při takových přáních nepřichází najevo nikdy nic úspěšného, pak pravím: Proto, že bezděčně přání není nic nežli předstíraná lichotivá zdvořilost chladného světského rozumu a tedy naprostou lží a absurdní (nesmyslné) bláznovství.

5. Jak velkým poštilcem by byl člověk, jenž by řekl kameni: „Staň se zlatem!“ – A hle, přece by se musel nazvat takový poštilce jen malým naproti gratulantu, jenž přeje někomu tisíc let

života, zatím co mu nemůže prodloužit život ani o šedesátinu sekundy a za druhé, by ho již příštího dne viděl již pod zemí, aby něco získal. A tak je mnohý, který přeje „štěstí a požehnání“, a ve svém srdci pln hněvu anebo který přeje zdraví a veselé dne života a zná jediného Dárce takových věcí sotva podle jména. Anebo je tu konečně ještě někdo, jenž praví: „Přeji vám, co si sám přejete!“ – Ví tento gratulant tedy také zda to vše je dobré, co si lidé přejí ve své sebelásce!? – A tak si tedy gratuluje svět ve své temné prázdnotě stále nesmysly!

6. Ale poslyš na tak to má být u vás! Místo takové pošetilosti mají se Moji přátelé vzájemně ve jménu Mému plni lásky v srdci tázat: „Bratře, potřebuješ-li v něčem mého příspěví, pak mi to otevřeně řekni, a já podle možnosti své síly a svého jmění podpořím. „ Neříkej: - když si to přeješ: - nýbrž řekni, že to (sám) potřebuješ ke cti Boží a ku blahu svého ducha!

7. A když ti bratr toto přiznal, pak buď ochotný v lásce, a učiň to neprodleně, pak obcerstvíš srdce svého bratra. A Já tvůj Otec, budu mít radost z takové účinné gratulace.

8. A když gratuluješ, pak gratuluj chudým pomocí potřebným – pak také s milostivými, shovívavými očima shlédni na tvé jiné gratulace, které musíš vykonat, abys nedal pohoršení světu.

9. A tak nechť nastoupí místo prázdného přání plná silná vůle v srdci a místo gratulace čistá, nezištná láska – pak teprve budeš zcela mužem podle Mé vůle, která je Má nekonečná láska k vám.

10. Hle, ty jsi učinil již mnohé, co se mi líbilo a proto jsem ti také již dal nové jméno, které je zapsáno ve velké knize života. A toto jméno ti budiž dnešním dnem tvého narození (do pozemského těla) dar jako jméno tvého znovuzrození (v duchu)! – Ale čiň vše to řečené tak zažiješ brzy velkou radost ze znovuzrození!

11. Hleď, taková jest Má gratulace! – Já „nepřeji“ nic, nýbrž co Já chci nebo miluji, to dávám anebo dopouštím, aby se dělo. Co by bylo z toho, kdybych vám přál život, a nechal to při přání? – Ale Já nepřeji (pouze), nýbrž Já chci, a tak žijte!

12. Řečeno však je, abyste byli dokonalí, jako váš Otec v nebi dokonalý jest. Nuže, čiňte tedy také vy, jako Já váš Otec tomu chci a Sám činím! Nemůžete-li také činit, co Já činím v nekonečnu, pak to tedy čiňte v malém! Pak budete jako malý kruh, který ve vsí své nepatrnosti je úplně rovný velkému Kruhu Mého nekonečného působení.

Pokyn k výchově.

30.listopadu 1840 večer – pokračování.

1. A konečně ještě poslyš. Můj milý Andreas Willigu: Je to Mé malé přání k tobě. A ty víš nyní již, co Já rozumím „přáním“, totiž spojení Mé vůle s vůlí vaší, abys svým dětem, nenechal bez kázně svobodnou vůli, nýbrž, čemu je dávaš učit, tomu se učí ochotně z poslušnosti k tobě a ne zda je to těší anebo ne. Nýbrž když to či ono shledáš dobrým, musí to také jim být dobré a vhod, protože je to dobré a vhod tobě. A bude pak také skutečně z toho dobré a správné. Bude-li to posvěceno poslušností. Jinak však bude vše špatné a neprospěšné.

2. Hle, chyba při vsí výchově spočívá v tom, že rodiče berou záležitost dětí za příliš málo významnou. Ale považ jen, kde u Mne výchova začíná, jaký význam pro mne musí mít již slušné prášek! A nyní považ jaký teprve potom dítě! – Když to náležitě uvážíš, pak snadno pochopíš, proč se má tak velice dbát na výchovu dětí!

3. Hle, Můj milý Willigu, krácej vždycky horlivě po Mých cestách, a já tě na věky z Mé lásky nepustím a budu vždy tvým dobrým, Svatým Otcem a na věky tvou velkou největší odměnou. Amen.

Jízda do Haberbachu.

1. prosince 1840 od 17,15 do 19,45 hodin.

1. Pán zjevil Svým sluhou o jízdě do Haberbachu u Lustbichelu a o tom co bylo pozorováno z tak zvaného Koppenhofu následující: Vy jste již občas zpozorovali, že jsem vám leccos zjevil zcela obyčejnými slovy a leccos opět slovy plnými síly a závažnosti. – To se stává z této příčiny: Podle toho jaký byl předmět a stav vaší vnímavosti, podle toho bylo také zjevované slovo řízeno – buď vysoko anebo nízko.

2. Jdete-li však na horu, pak jste podle vašeho názoru přišli výše, nežli kdybyste se nalézali v rovině. A je to tedy pro vás rozdíl, jste-li na hoře anebo v údolí. Neboť s hory hledí vaše oči daleko na všechny strany. A čím vyšší je hora, tím větší je obzor. Ale v údolí můžete pohlížet jen na ty předměty, které obkličují údolí. A kdybyste sestoupili do studně, jak malý by tu byl váš obzor!

3. Ale hledte, ne tak je tomu u Mne! Neboť pro Mne není nikde ani nic vysokého, ani nic nízkého. Proto také vše, co vám zjevují (ať vysokými či nízkými slovy) je stejně vysoké a nade vší míru vznešené. Stejně vysoké proto, že prýští z téhož pramene a stejně vznešené proto, že Já. Dárce, v největším jako v nejmenším jsem stejně vznešený. Tak nebude a nemůže být Mé nejnepatrnější slovo nejvznešenějšími zpěvy nejdokonalejších andělů ve věčnosti v nejmenším dosaženo. A tak je také jedno, zda něco sděluji ve velkolepých větách anebo v obyčejné všední řeči.

4. Neboť věříte-li ve svých srdcích, že jsem to Já, jenž vám takové věci zjevuje, pak vám bude záležet málo na formě, sdělení nýbrž vše na sdělení samém, ježto víte, že jen Já to jsem jemuž jsou všechny bytosti vnitřně i vnějšně až do nekonečna známy.

5. Ale to jediné si můžete zapamatovat o rozdílu řeči: Mluvím-li ve vysoké řeči, pak mluvím více z moudrosti a láska je postulát (požadavek, nutný předpoklad), mluvím-li však ve vaší všední řeči, pak mluvím především z lásky a pak je moudrost postulát.

6. A tak mluvím s moudrými učenci světa ze Své věčné nedosažitelné moudrosti. Ale s Mými dětmi, které se Mi staly milé, mluvím raději jako jejich dobrý Otec v jejich více známé otcovské všední obcovací řeči. A bude vám tedy jistě také milejší, že s vámi mluvím z Mé otcovské lásky, než že s vámi mluvím vysoká slova moudrosti.

7. Mluvím-li vysoká slova, mluvím je kvůli světu, můžete však být vždy ujištěni, že Já s vámi jinak nebudu mluvit nežli jako Otec.

8. Ve slovu moudrosti spočívá však jen vyslovená moudrost sama a nepřipouští již žádnou vyšší a nižší moudrost. Ale ne tak tomu je se slovem z lásky. Neboť každé slovo z lásky je živý plod. A ježto je to živý plod, spočívá v něm jako v každém jádru, nekonečno a rovněž nekonečně rozmanité, co nikdy nemůže být dokonale pochopeno ve věčnosti. Hledte, to je tedy rozdíl mezi vyšší řečí moudrosti a nižší řečí lásky.

9. V moudrosti dávám jen tolik, jak dávám a jak každý je s to snést, ale v lásce vám dávám jednu nekonečnost za druhou, při čemž také nejvyšší andělská moudrost nedospěje nikdy ke konečnému řešení skryté moudrosti v ní.

10. A nyní je na vás, v kterém způsobu chcete být o svém včerejším výletu poučení!

11. Vy jste tedy správně došli, kam jsem vás přisoudil a pozorovali a viděli jste tam různé věci jak na zemi daleko a široko kolem vás, tak také to, co leželo blízko. A rovněž jste pozorovali útvary mraků a útvary mlhovin vzduchu vysoko a nízko.

12. Co však vám bylo především nápadné, to byla sousední hora, kterou nazýváte „Schöckel“ Vy jste se jistě – neboť Já to vím – otázali: „Lze přece daleko a široko vidět vysoké hory, proč musí tedy právě tento váš souseď mít tak zvláštní chuť na mraky a mlhy, že skoro všechny ve vzduchu vzniklé mráčky přitahuje k sobě jako lakomec a teprve potom po malých dávkách také ostatním jaksi odevzdává, když se byl již o překot dosyta najedl!“

13. Hledte, takový zjev znamená mnoho, zejména tehdy, když byl Mou kvůli vám zvláště tak nařízen. Aby se však tento obraz náležitě pochopil, musíte být zcela dobře upozorněni na všechny při tom vyskytující se okolnosti.

14. Předně stojí hora odtamtud, kde jste ji pozorovali, předně směrem k severu. Za druhé je to nejvyšší sousední hora. A za třetí má holý vrchol, na němž se vzrůstu stromu již dobře nedáří, protože je tam příliš málo úrodné vlhkosti. A dále musí být ještě poznamenáno, že jen úpatí této hory je poněkud obydleno. Prsa jsou tu a tam dosti porostlá neplodnými stromy a v létě tam nalézá dobytek jen hubenou píci a ještě horší vodu k utišení žízně.

15. Dále jste viděli, že nikde jinde nežli právě z prsou této hory vystupovaly mráčky nejprve a to ne k jejímu vrcholu, nýbrž jeden čekal na druhý, spojoval se (s druhými) a pokrýval tak prsa hory, zatím co pata jakož i vrchol zůstávaly volné.

16. A konečně jste ještě viděli, jak se téměř všude ve vzduchu tvořily nízko stojící mráčky a čerstvým ranním větrem hnány prchaly na prsa této hory a když se tu ve velké spoustě nashromáždily, pak teprve stoupaly vzhůru od prsou k vrcholu a zajaly vrchol takměř úplně.

17. Vedle těchto mráčků, které stály níže a byly vedeny východním větrem, viděli jste ve vysokomyslném západu také tu a tam, zvláště nad Choralpou a Malou Alpou, zcela bílé, vysoko stojící pásy mlhovin a spatřili jste roviny téměř vesměs naplněné modravou mlhou. Hledte to je tedy vše, co jste museli pozorovat.

18. Ale nyní je otázkou: Co toto vše znamená duchovně – anebo co jsem tím chtěl říci? – Jeden z vás řekl již včera při pohledu na tuto sousední horu, Když viděl její prsa odhalena: S láskou, to tedy ještě vážne!“ – Ano, to je pravda, vážne to ještě velmi silně! Avšak to nemůže být snadno jiné, to zcela uznávám. Neboť člověk se nemůže ve své přirozenosti tak rychle obrátit, jako pradelna obrací punčochu. Ale poněnáhu při pevné a dobré vůli a při mé stálé, silné spolupomoci poddá se již hezky všecko.

19. I když tedy, jak řečeno, s láskou to ještě vážne, přesto přece vám včerejší obraz neoznámil „váznutí lásky“, nýbrž něco zcela jiného.

20. Neboť hledte, je v tom rozdíl, zda se mlhy vyvíjí z hlubiny, z příkopů, roklí hor a stoupají vzhůru a opak vedeny severním větrem prsa hustě oblehnou, kdežto vrchol zůstane volný – anebo zda takové mlhy vzejdou z prsou hory, přitáhnou k sobě celou spoustu jinde vzniklých stejnorodých obláček a pak v takovém spojení zajmou vrchol.

21. Abyste toto však pochopili, začneme u bodů jedna. „Schöckel“ značí u každého člověka jeho vlastní přirozenost – když se člověk podle svého „severního“ (to jest protivného životního) postavení začal v sobě samém upokořovat. Neboť jako je tato hora sice o sobě vždy vysoká, není však přece vzhledem k svým souseďům více než pahorek. A jako on se musí vždy pokořit, jakmile vede někdo nad jeho vrcholem rovnoběžku k jeho souseďu, právě tak začíná také pokora u člověka, když spatřuje vedle sebe vysoký svět a při tom řekne:

22. Také já jsem člověk – proč jsou tito lidé vyšší nežli já? Nemohu-li se stát jako oni, pak chci však být čím nejsou a také ne snadno se stát mohou to jest chci být pokorný a ve své pokoře chci můj vnitřní oheň lásky účinně rozdmýchávat. A když začne týž hořet budou všechny ty zlé výpary vnitřním ohněm vypuzeny a pokryjí mou výšinu, aby je nemohl vysoký zlostnýma očima spatřovat.“

23. Hledte, tak je brát tento obraz! Tyto mlhy nejsou znamením, že by vaše prsa byla tak silně mlhou obestřena jako byla dříve. Nýbrž jsou ježto vystoupily z prsou znamením že vnitřní prsa aneb srdce zanítíl oheň a tento oheň ze sebe pudí takové výpary a nechává je být zřejmy-mi v jasných paprscích Slunce.

24. Co však činí potom Slunce? – Ježto vidí, že hora začala toto dobré v sobě uplatňovat a skutečně se chce pokořit, stáhne všude takové obláčky dohromady a nechá je významným východním větrem přivést. Když se potom shromáždily, vytáhne je Slunce dokonce přes vrchol hory a zejme jej.

25. Toto však neznačí nic jiného, nežli že také vaše láska již začala takové výpary ze sebe tvořit a pomocí nich podle Mého milostivého přispění váš rozum takovým způsobem zajímat, jak vám makavě ukázal obraz Schöckela.

26. Nuže, vidíte tedy, že jste se včera přece trochu mýlili, že bych vás chtěl již opět škádlit „váznutím lásky“.

27. Ale, co se týče poměru ostatních hor, nevydržely vám, když jste je chtěli pozorovat dalekohledem, pro značné chvění vzduchu, nýbrž byly na svých holých stranách roztrhány. Toto oznamuje zlomyslnost světských lidí, kteří pozorováni jen přirozenýma očima, předstírají určitý okázalý klid, ale jsou-li dalekohledem ducha vnitřnímu oku blíže přitaženi, tu se ihned ukáže, jak je to s jejich okázalým klidem. A teprve když se přiblíží úplně večer jejich života (což pak nastává) – o tom viděl včera sluha ze zdejšího Schlossbergu se svým dalekohledem nejvyšší výmluvný příklad, ježto tyto, pro přirozené oko ještě vždy stejný klid předstírající hory byly tak velice vlnami vzduchu roztrhány, že se proto podobaly spíše silně se vlnící noční mořské hladině – kdežto sousední Schöckel ve své pokoře zůstal zahalen a ještě dříve nežli jste se nacházeli na místě svého určení, dopřál svým vysokým sousedům něco ze své lásky a ostatní malé hory povzbudil jaksí k podobnému napodobení.

28. Co jste však viděli dnes? – Zemi přioděnou rouchem nevinny! Hledte, tak budete i vy, kteří jste se pohoršili v sobě samých pro Mou lásku a pro Mé jméno, pomocí tohoto pozemského života přioděni rouchem nevinny!

29. Neboť vpravdě pravím vám: Hříšník může činit co chce, může přikázání zachovávat přesněji nežli měsíc své čtvrti a Země svá roční počasí, může se dnem i nocí modlit a může na žhavém železe pokání činit a může se postit a může se trýznit, že by všechn svět byl uveden do nejvyššího úžasu, kdyby uviděl neobyčejné skutky jeho pokání – ano pravím, může svou kůži svléci a přiodít již mrtvého a může mít víru, že si může dokonce Hvězdy podmanit nemá-li však lásky, věru pravím, pak dostane (sice) svou mzdu, za kterou pracoval a toto konal, ale rouchem nevinny nebude nikdy přioděn protože jedině a toliko láska je pravým rouchem nevinny. A budou se nad jeho hlavou vznášet rouchem nevinnosti odění podobní světským mlhavým pásům, které jste včera viděli vznášet se vysoko nad horami.

30. Kdo však místo všeho toho uchopil jediný nesmírně sladký zákon lásky a učinil jej ve svém srdci živý, ten tímto vnitřním svatým ohněm odstranil všechny viny a úplně se ve své pokoře očistil Mou láskou v něm. A takto odstraněné „výpary“ samy se pročistí Mou milostí a živě duchem, který vane z Mého věčného východu. A bude z očištěné viny samé připraveno roucho nevinny, kteří Mne našli ne ve své víře, nýbrž v pokoře a lásce.

31. Neboť praví-li se, že se má především hledat Mé Království a vše ostatní bude pak svobodně přidáno, pak považte, že toto Mé Království je právě jen láska! Kdo Mne tedy hledá láskou a v lásce ten Mne hledá s duchu a v pravdě. A toto je „Mé Království“.

32. Kdo Mne pak takto našel, ten také Mé Království se Mnou našel. A ježto Mne našel řekněte sami, co by měl potom ještě hledat, když již tím je našel?

33. Láska přináší vše s sebou, víra však jen samu sebe. A Mnozí mohou věřit bez lásky, ale nemůžete si myslet že by láska kdy mohla víru vyloučit.

34. Proto pravím nyní jako vždy: Rostete-li v lásce, pak budete růst pak ve všem! Neboť láska odpouští vše a láska dává vše! To pravím Já.váš Otec, jako Věčná Láska Sama. Amen.

O lišce Herodově.

7. prosince 1840 odpoledne

Ans. H. prosil Pána o vysvětlení následujících dvou veršů v evangeliu Lukášově, kap.13, 32 a následující.

I řekl jim: „Jděte a povězte té lišce: „Hle vymítám zlé duchy a uzdravuji dnes a zítra a třetího dne přijdu k dokonání. Avšak dnes a zítra a pozítří musím chodit, neboť nenáležím proroku, aby zahynul mimo Jeruzalém!“ Nepochopí se opět něco tak snadného? Ó tažte se jednou svého srdce a spatříte v něm ihned zchytralého, panovačného „lišku Herodesa“, který by chtěl vládnout dnes v těle, zítra v duši a třetího dne v duchu.

2. Nejvíce ho mrzí když zví, že Já nejprve soudím silou Svého slova tělo, když jsem z něho odstranil všechnu nečistotu, zlomyslnost a chlípnost ve všech věcech a za druhé oživuji pak duši Mou milostí a ducha osvobozuji Svou láskou.

3. Tak musíte tedy dnes být prosíváni v těle, aby se liška sebelásky nezpозorovala a zítra musíte být osvobozeni ve své duši ode všech zlých nádorů, které se z těla do ní vrostly a třetího dne pak má být duch svobodný k úplnému uvázání duše a touto všeho co je těla, aby potom bylo místa ve vašem srdci pro Mne, abych tady v tomto Jeruzalémě a nikde jinde (což by se pro Mne nehodilo) dílem vykoupení dokonal Sebe Sama v člověku, aby tím se stal člověk dokonalý v sobě skrze Mne byl znovuzrozen Mým dokonáním v něm skrz. To jest. dnes, zítra a třetího dne, anebo což je totéž, v těle, v duši a v duchu, aneb ve světskosti duchovnosti a v lásce, anebo v tomto životě, po vstupu z těla a konečně pro nebe a v nebi!

4. Co však má člověk dělat s „liškou“? Anebo co má postupující vzdělání co dělat s Herodesem? Hledte, tu není řádný nesouzený stupeň, který by tu pochybil ve svém určení. Ale teprve v člověku se zjevuje svoboda a tím projev ducha v čase ke zmrtvýchvstání pro věčnost. – Proto není Herodes ani liška ani nějaké jiné zvíře, ale on chce být chytrý jako liška, aniž by uvážil, že Já jsem ještě chytřejší, a velmi dovední rodiče pekla vyvábí z domu a pak učinit spolek s jejich dcerami a vesměs je odvést do Mého Království, a nemusím potom nikomu skládat účet z toho, co činím a starám Se málo o lišku. Neboť Já jsem Pán a činím svobodně co chci!

5. Hle, to je snadné porozumění těchto dvou textů! Čiň však také ty se svou liškou“ ,jako jsem Jí činil s Herodesem. Pak budeš brzy jedno se Mnou, svým Pánem a Mistrem a Otcem! Amen.

O splývání přírodních říší.

8. prosince 1840 od 9,45 do 12 hodin.

Píšíci: K.G.L. Andr. a Ans. H.

1. Co se týká dýchacích orgánů rostlin, nejsou vcelku jiné než jen takové, jak bylo v posledním sdělení podrobně zmíněno. Ale jako při všech věcech tohoto (přirozeného) světa, ať jsou při svých extrémech svým způsobem sebe nepodobnější, jsou však přece mezi všemi těmito tak zvláště přibližné body, že tu nikdo již náležitě neví, kde jedna třída věcí vlastně přestává a druhá začíná.

2. Toto splývání (v přirozeném světě) zpozorujeme nejen od jedné třídy ke druhé, nýbrž i u věcí jednoho a téhož druhu a u nerostů anebo rostlin a zvířat. Neboť pozorujte jen jednu vápenec a v něm již zjistíte nejvýznačnější přechodné odstupňování. Tento kámen je v prvých počátcích svého trvání pevný a tvrdý a v tom se mnoho neliší od druhu křemene. Od této své nejtvrdší formy přechází, až konečně je tak měkký, že mezi ním a jen poněkud zpevněnou jílovou zemí není již žádný rozdíl. A taková přiblížení se vyskytují od jednoho druhu k druhému naskrze u všech nerostů. A toto přiblížení se neděje jen speciálně nýbrž formálně.

3. A jako je tomu u nerostů tak je tomu také u rostlin a zvířat. Uvažujte jednou o různých druzích jabloní! Kdo může určit kde tento druh stromů začíná a kde přestává? Rovněž tak musí vám být nápadné množství druhů vinné révy. Ale kdo ví, kde vinná réva začíná a kde přestává? A přece jsou mezi každým druhem, jak již zmíněno, stále přechody od jednoho k druhému. A tak tu není žádný druh sám o sobě, aby nebyl s předchozím a následujícím druhem v nějaké povahové a jakostní souvislosti.

4. Totéž je však také u zvířat, pozorujte jen všechny rasy jednoho a téhož druhu zvířat. Kdo tu může tvrdit a oznámit, kde jedna rasa začíná, kde je její vrchol a kde přestává?

5. Vezměte například psa a pokuste se určit, kde tento rod má svůj počátek a kde přestává a určete kulminační bod tohoto zvířete a ukažte, který pes je nejspíše „psem“.

6. Já však pravím, všechny tyto druhy, třídy a rasy přecházejí právě tak jedna do druhé jako vlny světového moře, kde také nikdo nebude s to určit, která z těchto nespočetných vln, které zneklidňují povrch tohoto velkého vodstva, je prvá, střední a poslední.

7. Já však pravím a každý prostý člověk také řekne: Tu není ani jedna prvá, ani druhá střední a ještě jiná poslední! Nýbrž tu pudí jedna vlna druhou a přechází do druhé, aniž by v tomto houpavém přechodu bylo něco jiného nežli to, co bylo dříve, totiž voda. Ale jenže není již na (starém) místě, nýbrž, když byla dřívější vlnu zahнала, vlní se nyní na jejím místě, zatím co ji opět zahání vlna, která ji následuje.

8. Aby se tento obraz ještě správněji pochopil, představte si kruh, který by byl rozdělen přesně na stejné stupně. Nyní řekněte sami, co by to bylo za tvrzení, kdyby někdo řekl: Tento či onen stupeň je prvý! Já však pravím – proč se hašteříte o prvenství jednoho stupně, když je přece jeden jako druhý a je jedno, který přijmete za prvý. A může tu být snadné, že všichni toto poznají a řeknou: „Ježto je jeden jako druhý a každý je oddělen od druhého stejnou mezerou, nebudeme takovým neužitečným hašteřením moudřejší, nýbrž tu je kterýkoli prvý a od něho počítám dále. Když jsem označil prvý, pak se také podá poslední.“

9. Hledte právě tak jak se má toto vše, tak je tomu také s kruhem věcí (v přírodním světě). Přechází vždy jedno nepozorovaně do druhého, jako vlna do vlny.

Další o dýchání rostlin.

8. prosince 1840 pokračování.

Následkem přechodů v přirozeném světě naleznete rostliny které se blíží říši zvířecí. A hledte tyto rostliny mají tedy také více anebo méně ve svých orgánech společenství s orgány zvířat. A na tomto stupni naleznete také rostliny, které podobné téměř zvířatům – kalichy svých květů stravují řádně malá zvířata, jak říkáte s kůží a kostmi.

2. Takové rostliny které přijímají tak hrubou potravu zvenčí do sebe, musejí také mít uvnitř více žaludků a jiných zaživacích orgánů. A tak mají také některé rostliny vedle malých zvláštních žaludků, které se vyskytují pod kalichem, ještě hlavní žaludek uprostřed rostliny, jiné na místě, kde začíná vyčnívat ze země.

3. Je-li však taková rostlina opatřena takovým žaludkem, hledte, pak musí být opatřena na druhé straně plícemi přiměřenými vlastnostem rostliny. Abyste však pochopili, proč toto tak musí být, musíte napřed pohlédnout na dýchání zvířat.

4. Zvíře dýchá nejen kvůli chemickému pochodu, nýbrž dýchá také ještě hlavně proto, že přijímá do sebe hrubší potravu, aby bylo pevnější ve své podstatě. Tak musí být žaludek, který se nachází vždy nedaleko od plic, také stále roztažením plic a jiných s plícemi artériemi spojených orgánů otřásán a jaksi podle umělého výrazu (frotýrován), aby tvrdý pokrm v něm byl stále obrácen, ve svých částech se třel a tímto třením vzbuzoval sám elektrické teplo, tak velice nutné k trávení.

5. Říkáte přece sami: já jsem si jídlem pokazil žaludek, anebo „nachladil jsem si žaludek“. Tím se nechce nic jiného říci nežli že jste vzhledem k povaze vašeho žaludku a činnosti vašich plic požili příliš tvrdé pokrmy, anebo požili jste pokrm, který podle svého negativního poměru je příliš málo pozitivně elektrický a nemůže sám sebou lehce dospět k nějakému kvašení.

6. Ke kvašení je tudíž nevyhnutelně nutná pozitivní elektřina a proto, že kvašení o sobě není nic jiného nežli uvolňování elektřiny, která jest princip veškerého organického života v buňkách orgánů jako v malých lahvičkách přítomna. Zvýší-li se zde přítomná elektřina vnějšími okolnostmi, pak roztrhá tyto buňky a přeskočí buď víc a více se kvantitativně spojujíc, volně k všeobecné pozitivní elektřině vzduchu anebo přejde, když toto uvolnění ve zvířecím těle, jakož i ve zvířeti podobném rostlinném těle se děje, jako nová vitální živina do buněk organismu zvířete anebo takové zvířeti podobné rostliny.

7. Hledte, jako z tohoto důvodu nutně se musí u zvířat vyskytovat vždy dýchací orgán aneb dýchající plíce, právě z toho důvodu musí také být u takových rostlin, aby tu uváděl zaživací orgány do stálého frotýrujícího pohybu.

8. Je sotva ještě nutné se zmiňovat, že u některých rostlin je kořen více zvířecí povahy nežli rostlina sama. Takový druh kořene ryje a píchá jako červi v nitru země a hledá tu rostlině prospěšnou potravu. A tam, kde tyto rostliny projevují svou zvířecí podobnost lze také nalézt ony orgány dýchání. Avšak v tomto klínu se nevyskytující, až na některé velmi nemnohé horské rostliny, které by měly tuto zvláštní, právě vykládanou podobnost zvířecí. Tyto (zvláštní kořenné) rostliny vyskytují se spíše jen ve velmi teplých a horských klimatech.

9. Domníváte-li se však někdo, že neobyčejně zvětšující mikroskop mu toto na každé rostlině učiní zřejmé, tu pravím, že i když si opatří mikroskop, pod jehož ohniskem by spatřil roztoče tak velkého jako Svět, může být ujistěn, že u obyčejné rostliny nespatří nikdy nic jiného, nežli již posledně oznámené dýchání, každé rostlině podle jejího druhu zvláštní větší a menší póry. A kdyby takový horlivý pozorovatel zpozoroval dokonce nějaké rozšíření a zúžení, pak ať ví, že takový jev je optický klam, který při tak velkém napětí u lidského oka je způsobeno každým teplem – okolnost, která se zvláště u člověka stává tím citelnější, čím více se jeho oči četbou ma-

lých písem a jiných mnohonásobných pozorování malých předmětů byly napínány, čímž pak tací lidé dostávají neobyčejnou „krátkozrakost“.

10. A dále může takové zúžení a rozšíření takové pozorované, neživotné rostlinné částice pocházet odtud, že tu pozitivní elektřina, která je ještě ustavičně přítomna, dokud je rostlina zelená a čerstvá, ještě nějakou pozorovanou část vzbuzuje a trochu rozšiřuje. Zmizel-li pak takový elektrický atom z nějaké rostlinné buňky, pak se rostlina, kde utrpěla takovou ztrátu, ihned scvrkne a přitáhne tím také vedle se nalézající buňky úžeji k sobě, tím se pak může opět státi, že elektřina v takových buňkách nyní rovněž zúžená přestoupí do prázdné slupky, čímž se pak tato opět rozšíří a to na tak dlouho až se z ní elektřina opět odporoučí.

11. Tím při takové od kmene oddělené části rostliny se stává zřejmý onen jev, který nazýváme vadnutí. Neboť tu ztrácí rostlina svou pružnost a svou svěžest, kterou může jen na nějaký čas zachránit jen tím, že na příliš dlouho po odloučení se vloží ihned do vody, čímž se unikání elektřiny zabrání a elektřina vody udržuje nejen rovnováhu s elektřinou rostliny, nýbrž může-li ji dokonce ještě nějaký čas vyživovat zvláště když rostlina nepatří k oněm příliš hladovým po elektřině (jako např. krušpánek) „Buchestäudchen a ostatní podobné na elektřinu chudší rostliny), které pak ještě dlouhý čas se spokojují s touto potravou a téměř jako na kořeni dále trvají, jen se značným přerušením kvantitativní vegetace.

12. Nuže hleďte, to je vše, čeho je si povšimnout o dýchání a jeho orgánech u rostlin. Ale co se týče duchovního dýchání, to bude při nejbližší příležitosti a to jen vám, dostatečně a zřetelně zjeveno.

O hlístech (škrkavkách).

Výchovné pokyny o duševním zdraví.

9. prosince 1840 odpoledne

Co se týče vámi dnes zmíněných škrkavkách, nepravím vám zatím nic nežli toto:

2. Jednou byl jeden rolník. Tento rolník prohledal všechny své stodoly, skříně a truhly na mouku a našel množství myši, krys a tato havěť mu učinila mnoho škod na majetku. I rozhodl se, že bude udržovat tolik koček, kolik mu bude možno. A na čem se usnesl, to tedy také provedl. A zanedlouho nebylo v jeho stodolách, skříních již ani myš ani krysa.

3. Když však tímto způsobem vyčistil svůj dům pomyslel si: K čemu nyní ještě kočky? Neboť ježto se tu myši a krysy již nenalézají pustí se do mé spíže a stráví třikrát tolik, co mě dříve strávily myši a krysy. Proto vyhubím nyní také kočky. A hleďte, hned po vyhubení koček přišly sem opět myši a krysy a dělaly neplechy jako předtím.

4. Tu rolník nešel již pro pomoc ke kočkám, nýbrž si pomyslel. Počkejte jen, já vás všechny otrávím a tu vám chuť v mých stodolách, skříních a truhlách jistě přejde.

5. Když však toto chtěl učinit, řekl mu přítel: „Hle, učiníš-li to, čím se nakonec nasytíš, abys sám nezahynul jedem, jímž bys chtěl usmrtit všechny myši a krysy? A tento přítel mu řekl dále: Zavři raději všechny své dobré plody do železných komor, aby je nemohla žádná taková myš anebo krysa prokousat, tak je vlastní hlad nakonec z tvého domova zažene.“

6. Této dobré rady ostatně zámožný rolník následoval a brzy uviděl dobré plody této dobré rady. Neboť bez námahy a výloh nemůže člověk dospět k něčemu cennému a řádnému.

7. Hleďte, uvažujete-li o tomto podobenství, pak ovšem řeknete: Kdo rozumí tomuto podobenství, jak se shoduje s červy ve vnitřnostech, ten musí asi více rozumět, nežli co obyčejný lidský rozum je s to rozumět.

8. Já však pravím, že toto podobenství se shoduje velmi dobře s červy ve vnitřnostech, které jsou hlavně trojího druhu, totiž: tak zvaní malí roupi (knäulwürmer), pak dlouzí bělaví, dešťovkovití červi a konečně tasemnice. A vedle těchto tří hlavních druhů červů jsou ještě jiné, méně známé druhy, mezi nimi tak zvané škrkavky, střevní červi a žaludeční roupi (magenraupen), pak vlasovci (fadenwürmer) a konečně ještě žaludeční polyp (magenpolyp).

9. Hledte, všechen tento hmyz vzniká hlavně tím, že člověk přijímá anebo často jako dítě dostává v přirozeném ohledu nějakou potravu, která obsahuje velmi mnoho anomálních (živočišných) částí. Takovou je nečisté mléko aneb příliš tučné mléko, pak také z rostlinstva takové ovoce, které je již známé, jako nejvíce způsobilé k přijímání a k výživě animálních bytostí.

10. Hledte, to je tedy přirozená příčina takových jevů. Ale tvoření jich se děje dosud neznámým duchovním způsobem. Neboť tu si hledají nečistí duchové, kteří již při zrození byli v člověku a spolu-zrozeni, z takové potravy to, co jim vyhovuje, přiodívají se tím a stávají se pak oněmi viditelnými obtížnými a ošklivými formami v člověku, aby se mu hned z počátku mohli stát již aspoň na jeho fyzickém zdraví poněkud škodliví. Avšak činí to jen ti neohrabanější a hloupější, kteří bývají brzy náležitou péčí potrestáni, jelikož bývají vhodnými prostředky přirozeně vzdáleni.

11. Ale mnohem obtížnějšími se stávají tyto bytosti, když opustivše vnější svět, opět duchovně se vracejí. Neboť tu nechávají obyčejně tělo na pokoji a začnou se zahnízdovat do vnitřností duše, načež potom podněcují děti k všelikým klukovinám. A jsou-li tu silnou duchovní medicínou usmrceni pak je velice otázkou, zda potom netrpí duše v každé své potravě smrtelnou škodu.

12. Takovou smrtelnou potravou by bylo, kdyby se dětem anebo mladým lidem ihned oznamovaly všechny neřesti a jejich škodlivost a hanebnost. Tím pak by mladá duše ovšem věděla, jak se vším je na tom. Ale řekněte sami, zda by taková strava nebyla duši právě taková, jako kdyby někdo, jenž by chtěl ve svém domě vyhladit krysy a myši buď vše chtěl otrávit anebo dům zapálit, aby tím havěť usmrtil. Tu je jistě na nejlepším místě dobrá rada přítele, totiž, ať uchrání děti především před takovou tělesnou stravou, o níž byla již zmínka. A za druhé co se týče duše, ať se uchová dobře v železných komorách: to značí, ať se jim nenechá dokud ještě potřebují nějaké vyučování, žádná svobodná vůle a ať se vedou stále k přesné poslušnosti a k pravé dětské lásce.

13. Hledte to je ono uchování ušlechtilého plodu, v železných komorách! A ježto tato havěť nenajde a nemůže nalézt žádnou potravu k své existenci, tu ji bude zoufale nudno a bude hladovět po ohlodání takového železa, pak tu také nebude příliš dlouho prodlévat, kde není nic k jídlu nýbrž brzy se vzdálí. A tu se takové jednání podobá tělesné přísné dietě, která jak známo je nejlepší kúrou proti všem zlům života.

14. Hledte. To je tedy to podobenství! Nyní by vám zbývaly ještě ty mnohé kočky! – Tyto mnohé kočky jsou přirozeně příliš mnohonásobně medicírování při čemž se sice zlo odstraní. Když je zlo pryč a kočky aneb medicíny nemají již co žrát, pak se pustí do spíže aneb vnitřností, jako také tím, podkopávajíce zdraví v celém těle. A nakonec bude těžší spoutat a odstranit kočky, nežli havěť jimi vyhlazenou.

15. V duchovním ohledu se kočkami rozumí často příliš mnozí instruktoři a učitelé mládeže. Ti mohou také některé nečnosti v duších v duších mládeže zničit – byla-li však duše tímto způsobem očištěna a tací učitelé nenalézají již nic co by čistili, pak jsou nezřídkké případy (které jsou mi dobře známy), kdy takové „kočky“ vkládají do duše mládeže nečnosti, aby měli znova opět co učit.

16. Hledte, dobré rady je tedy jediné a hned původně použít. Pak nebudete potřebovat ani koček ani jedu, jak v přirozeném tak i v duchovním ohledu. Dbejte tedy tohoto svědectví a osvobodíte sebe a své děti ode všech takových dobře rozumějících se hanebností.

To pravím Já, Věčná Láska a Moudrost. Amen.

K tanci.

14. prosince 1840

Ty se v sobě tážeš, co je na tanci tak velice ošklivění hodného a Mně protivného a tudíž zatratitelného? – Ó hle, ty hloupý člověče, který se bojíš lidí a rád bys ve své bázni zvěděl věci, které sdělují jen udatným. Já jsem ti řekl (velké) věci a odestřel s tvých očí závoj. leč ty lpíš na úsudcích lidí a bojíš se nadměru jejich zlomyslnosti a nepovázíš, že Já jsem nade všechny lidi.

2. A i když myslíš pro Mne, myslíš přece vždy ve své bázni, která to nakonec srdce uzavře a oslepí tě více nežli krtka a tvé ucho ucpe všelikou nečistotou, abys budoucně nemohl slyšet v sobě Můj hlas, jestliže se od nynějška vážně nezhostíš své bázně, která nevede k ničemu nežli k samému nesmyslu.

3. Cožpak si myslíš, že budu používat satana abych člověka živoucně napomínal k pokoře, mírnosti, trpělivosti, vytrvalosti ano i k lásce ke Mně a z ní k bližnímu, k přísné poslušnosti k panovníkovi a k nějaké stávající církvi a to vše v duchu a vší pravdě?! Ó pravím tobě, kdo tu tvrdí, ten se dává velmi silně vést satanem! Za něho se máte modlit jako za celou římskou církev, aby uznala svůj nesmysl a poznala co má v mém duchu v Mé lásce a v Mé, pravdě – jinak její útěk se uskuteční. Neboť kdo Mé jméno miluje v srdci se snaží jej oslavit, je zajisté pro Mne a ne proti Mně.

4. Jak může však někdo z (říše) satana jmenovat Mé jméno, když v satanovi se nemůže vyskytovat nic z Mého jména, jež jest má věčná láska, a ježto satan je nejpříkřejší protivou lásky a tudíž jen kvintesencí /podstatou) hněvu Božího, jakožto bytost od veškeré lásky vyloučená.

5. Chce-li však někdo vyslovit nějaké slovo, aby jim označil nějakou věc, musí napřed nutně pojem v sobě a za sebe pochopit aneb mít v sobě schopnost, takový pojem moci si osvojit, aby pak byl možný jazyku vyslovit. Jak může však někdo například v japonském způsobu vyslovit „otec“ anebo nějaký mu zcela cizí pojem, který je jen tomuto národu znám jako tajemství – je-li mu tato řeč zcela cizí a za druhé mu dokonce následkem jeho němoty chybí veškerá schopnost, takže není mocen ani ve své mateřštině, neřku-li teprve v japonštině?

6. A přece pravím: Přesto by bylo snáze možné někým dát vyslovovat japonská slova nežli satanovi jméno Mé lásky. Zlí duchové mohou jen světsky jednat a nesčetné lidi k všemožným vášním, jako panovačnost, hrdost, pýcha, vypínavost, hrabivost, závist, nenávisť, nevěstkářství, chlípnost, tanec, hýření, obžerství atd. zcela jistě oslepit a svést. A v té příčině jest jim Mé (jim) nevyslovitelné jméno zcela zbytečné. A jestliže již svěštější lidé nechtějí nic o Mně slyšet a Mé jméno jest jim ošklivostí a jest jim protivné, oč větší ošklivostí a nesmírně protivnější musí být satanovi!

7. Kdo však beze strachu vyznává a miluje Mé jméno, které jest JEŽÍŠ. „Syn“ Boha živého aneb „Slovo“ aneb „Láska Otcova“ – ten přece miluje také Otce a nemůže být proti Duchu Svátému z obou nýbrž pro Něho a Jím je skrz na skrz naplněn. Jak a co tu tedy má co dělat satan v hněvu a vší falši, kde Duch Věčné Lásky vše nově tvoří z Boha Otce a tak skrze Syna?!

8. Ó pochopte to a buďte vždy beze strachu! Neboť Mé Království musí být vždy za mnohých zkoušek na sebe strženo. A pravá láska musí obstát vždy zkoušku ohně, jako čisté zlato, neboť bez takové zkoušky není Mne hodna.

9. Pohledte na bohatého jinocha v evangeliu a brzy shledáte, jak je ještě vzdálen od Mého Království. A pozorujte símě mezi trním (světská rozkoš), jaký plod se tu může objevit! Proto nebudte jako tento jinoch a ne jako símě mezi trním; nýbrž ukažte Mé zlato vaší lásky, tak budete žít.

10. Co se však týče dotázaného tance, už jsem dostatečně ukázal, jaké zalíbení na něm mám a jaké následky. Jen tolik ještě dokládám, aby se nikdo pod jakýmkoli jménem a způsobem opentleně neomlouval, jinak se ze svého „točiče“ (motolice) nezbaví. Neboť jako je v mozku červ jako zlá nemoc, kterého nazýváte točič, tak je také „duchovní točič“ který se dá mnohem hůře léčit a nyní se stal všeobecným morem.

11. Rodiče však kteří dávají své děti vyučovat tanci, uvalují si jen na krk zodpovědné břímě, když tím bývají všelikými zlými duchy zkaženy, Buď dívky v plodnosti, v jejich čištění a v jejich tajném chování v jejich mravnosti srdce, v opravdové víře a v čisté lásce ke Mně a z ní jednou k případnému choti v domácí píli a pravé křesťanské ctnosti, trpělivosti, mírnosti, vytrvalosti, ve všech zkouškách a těžkostech, ano ve zbožné každé ženě potřebné mysli, v neustálé střízlivosti, svěžesti, veselosti a čilosti její cudné mysli a tichého klidu ducha. Anebo chlapci nechutí ke všem vážným úvahám v bázni Boží v tajném chování v předčasném vývoji pohlavního pudu a tím potom však také ve všem, co se týče Mne, průvodce všeho dobrého a pravdivého lásky. Hledte, děje-li se toto a také nutně dít musí, pak považte sami, kdo je tím vinen a kdo to jednou zodpoví.

12. A potom se budete podobat onomu fíkovému stromu, jenž tu stál neplodný, zatím co jsem Já pod jeho větvemi hladověl. Neboť vy rodiče jste takové fíkové stromy, vaše děti však jsou plod. Byly-li však známou „motolicí“ tak či onak zkaženy, pak záhy květ i plod od větví odpadne. A půjde-li kolem Pán a nalezne strom prázdný, pak učiní co učinil s fíkovým stromem! To si dobře zapamatujte vy rodičové a považte kdo je ten, jenž toto praví.

Nedotýkej se Mne!

16. prosince 1840 večer

Prosba: „Ó Pane, prosíme Tě ve vsí své pokoře o vysvětlení těchto míst Písma:

U Jana, kap. 20,17 se praví: Nedotýkej se Mne! Neboť jsem ještě nevystoupil k Otci Svému. Jdi však k bratrům Mým a řekni jim: „Vystupuji k Otci Svému k Otci vašemu, k Bohu Svému a k Bohu vašemu.“

U Jana, kap. 20,27 se praví: „Potom dí Tomášovi: Vlož prst svůj sem a viz ruce Mé, a vztáhni ruku svou a vpusť ji v bok Můj! A nebuď nevěřící, nýbrž věřící!“

Nebudiž žádné vůle na výšině ani v nížině, leč jedině Tvá! A co se děje na výšině jako nížině děj se podle Tvé svaté vůle! Amen.

1. Staň se a piš! Nemusíte však sami doznat, že čím blíže je vám něco postaveno, právě tím méně chápete! Hledte, tyto dva texty stojí vám co možno nejbližší! Leč místo abyste hledali v jeho blízkosti, hledáte v největší vzdálenosti, jak co do prostoru tak také času, porozumění takových lehkých věcí a nenalézáte také jistě nikdy nic tam, kde nelze nic nalézt.

2. Kdo bude chtít hledat ve vodě svůj dům a v ohni svůj příbytek a nepovšimne si, že se nachází ve svém domě a ve svém příbytku, zatím co jej slepě hledá tam, kde není ani být nemůže.

3. Ve které církvi se nacházíte – a kde byla Magdalena? – Která církev odpovídá však bratřím a kdo jsem Já? Hledte, v těchto dvou otázkách je obsaženo celé tajemství?!

4. Či myslíte, že dřívější nevěstka a tanečnice přede všemi velkými světa a pohany, která měla od svého dvanáctého roku sedm d'áblů těla v sobě a byla od nich Mnou vysvobozena a konala mnohé skutky lásky a později vážné pokání byla způsobilá, dotknout se Mé svatosti, ježto její slzy a vlasy byly způsobilé dotknout se Mých noh.

5. Pohledte na svou církev a ono: „Nedotýkej se Mne“ jistě zřetelně a jasně naleznete! Ale přece pravím také jí, co jsem řekl Magdaleně: Jdi a řekni Mým bratřím, že Já jsem také již častěji mezi tvými dětmi povstal a nyní k nim přicházím, aby Mne mohli zřít a vložit svou lásku na

z lásky probodený bok a zpozorovali tu jako Tomáš úzkou branku a úzkou cestu, která vede k věčnému životu a jím k Otci, který jest Mým Otcem a skrze Mne také vaším Otcem, a kterýž jest Můj Bůh a tím také váš Bůh.

6. Proto máte i vy všichni vložit své „ruce do Mých ran“, že Já věčný život Sám jsem ze Své moci – tak jako jsem vzkříšení sám a nemám také život od Otce, nýbrž jsem život Sám v Otci, jako Otec není mimo Mne, nýbrž Bůh ve věčnosti, jest ve Mně a je veškerý Duch svatosti ve vši moci a síly vychází ze Mne jako zároveň z Otce jako jeden a týž Duch.

7. Hledte, po vzkříšení jsem vše to byl, co nyní jsem a věčně budu, měla by tedy obrácená nevěstka zahynout kdyby se Mně dotkla, ježto z daleka nebyla očištěna pravým pokáním? Toto je dovoleno jen těm, kteří napřed si dali Mnou nohy ochotně očistit a požili se mnou velkou večeří.

8. Nyní však pravím vám: Dejte si i vy Mnou „nohy umýt“ aneb se Mnou „vychovat“, abyste obdrželi místo u Mého stolu pravé Lásky! A nestarejte se o Magdalenu, nýbrž věřte, že Já to jsem, který k vám nyní v tichu přichází. A vložte své srdce do Mého otevřeného boku, abyste tu byli posílení k věčnému životu!

9. Neboť vám nepravím: „Molime tangere!“ nýbrž vám pravím, že to bylo řečeno Tomášovi – protože vy všichni jste více méně Tomášové, abyste také vy jako on jednou byli živí! Ale dobře si zapamatujte: Jen Já a ne Magdalena má živo. Není tedy ještě dost na zprávě Magdaleny, nýbrž teprve když Já přijdu úplně do vašeho srdce, splní se na vás proroctví, že Já „vstoupím k Svému Otci a vašemu Otci a k Svému Bohu a vašemu a vy Mně a se Mnou amen. To pravím Já, vzkříšený a věčný život. Amen!

Ještě jednou: Nedotýkej se Mě.

17. prosince 1840

Otázka: U Matouše 28, 1. se praví: „Po sobotě, když už svítalo na neděli, přišla Magdaléna a druhá Maria podívat se na hrob.“

A v kap. 28, 9. se praví dále: „A hle, Ježíš se potkal s nimi: „Budte zdraví!“ A ony přistoupivše, objaly nohy Jeho a poklonily se Mu.“

Podle evangelia Janova, kap.20, 17 chtěla se Tě Magdalena, o Pane dotknout. A ty ji pravíš: „Nedotýkej se Mně!“ Podle evangelia Matoušova kap.28, 9, naproti tomu, objaly jak Maria Magdalena tak i druhá Maria Tvé nohy. A ve včerejším vysvětlení naproti tomu pravíš: „Měla by tedy obrácená nevěstka zahynout kdyby se Mne dotkla?“

Ó Pane sešli co nejmilostivěji Své světlo, aby se toto temno rozjasnilo! Nebudiž žádná vůle ani na výšině ani v nížině nežli Tvá! A co se děje na výšině jakož i v nížině, děj se podle Tvé svaté vůle! Amen. Aby tím Tvé svaté jméno bylo vždy velebeno, chváleno a proslavováno! Amen. Amen.

Člověk, který toto nechápe, je slepý, hluchý a němý anebo se podobá neplodnému fíku, který zahradník dlouhou dobu nepěstoval v zahradě a ježto strom nepřinášel nic než listí, přišli sluhové a ohlásili to pánu a radili mu, aby tento neplodný strom porazil, že nadále marně ubírá místo v tak vzácné zahradě. Když to však pán uslyšel, pravil: „Nechte jej ještě rok stát očistěte a pohnojte jej, a neponese-li pak žádné ovoce, pak ať dopadne vaše sekera na jeho kořeny a porazí jej ke spálení!“

2. Hle, tobě jenž se tážeš na tak snadné věci z tvého vlastního rozporu, budiž řečeno, že je těžké dvěma tak sloužit, aby to každému stačilo, příteli jako nepříteli! – Záleží-li ti na Mně, co se staráš o svět? – Staráš-li se však, abys propůjčoval světu rovnou cestu, kde tu má uzrát duchovní plod?

3. Hle, Má vůle stojí výše nežli vůle světa! Chceš-li však obé, jako tu je štěstí světa, jemuž se přičítá Má milost – poslyš to nemůže být! Já však pravím to prvé beztoho již v pravý čas přijde. Ale všechny tvé a tvých dětí cesty ať jsou přesně zařízeny podle Mé milosti pak se postarám o všechno! Jestli ti je však vhod nosit leckterou nepotřebnou světskou starost, pak ji jen stále nos, ale dej pozor, aby počet jedna nepřešel v legii.

4. Láska rodičů je vždy slepá k jejich dětem. Nevidí símě, nýbrž jen strom a nepovází, co je v semínku uzavřeno. Dobré símě vzhází s tisícírovným plodem jen v Mé zemi. V zemi světa se však udusí. Ale světské símě prospívá velmi dobře, přinášejíce veškerý plevel ve světské zemi. Ale taž se sám k čemu to prospívá. „Poslyš! K Mému Království a pro Mé stodoly jistě ne!

5. Hle kvůli tomuto v tobě samém stávajícímu rozporu jsem ti toto řekl, aby tvůj rozpor evangelia se ti stal jasný. Toto však si zcela zapamatuj: Jako nyní víš, kdo je Ten, před jehož zraky všechna tajemství leží otevřena, tak bys měl tedy také vědět, když se ve světských věcech vyskytují scestí buď tobě aneb tvým dětem, že jsem to jen Já, jemuž jedině je známa pravá cesta. Nuže, nyní se starej o ty své tři a o ty ostatní nech se starat Mne!

6. A aby Matouš zůstal v tobě bez viny, vezmi tento rozpor na sebe a rozuměj, kdy pravím Magdaleně: „Nedotýkej se Mně, nýbrž padni napřed přede Mnou a obejmi nohy a vzývej Mne v duchu a vši pravdě a potom jdi k Mým bratrům a řekni jim, že jsem vstal z mrtvých.

7. Rovněž číňte i vy a neusilujte dříve o moudrost nýbrž o pravou lásku, která tu odpovídá Mým nohám a z toho především (po očištění) vaší lásky, která ve své největší čistotě má na sobě přece vždy něco smyslného (a podobá se tedy „nohám“ ze Mne, na nichž jedině můžete vejít k životu). Proto ani vám zatím nebude dovoleno, dotknout se Mé moudrosti, dokud nebyly Mé nohy ve vši lásce uchopeny.

8. Řeknete-li však: „Pane, jak je potom rozumět dotknutí Tomášově“? Tu pravím Já: Také on musel své pohledy upřít na rány nohou a rukou, nežli jsem ho vyzval dotknout Mé široké a hluboké rány prsou. Aby však ti byl, tazateli, tvůj vlastní rozpor jasnější, ukáži ti ještě jeden důvod, proč jsem Magdaleně napřed řekl: Nedotýkej se Mně!“ a potom jsem však dopustil, aby objala s ostatními Mé nohy.

9. Hle Magdalena byla také smyslně až k žárlivosti zamilovaná a považovala Mne skutečně za svého jedině vyvoleného milence. Domnívala se jen , že jsem velký prorok, ale Má božskost byla jí ještě cizí. Vzhledem k jejímu zamilovanému srdci neztratil také Mým utrpením a smrtí nikdo tolik jako právě ona, ježto ztratila nejen svého Zachránce, Pána a Mistra, nýbrž ve vážnosti svého srdce také svého jedině milovaného, proto byla také neutěšitelná.

10. Hledte, odtud se tedy také stalo, že ona byla prvá, která se na Mne dotazovala v přítomnosti ostatních, kteří právě totéž činili spíše ze zbožného smutku nežli z takové nepřemožitelné lásky.

11. Když Mne svého ztraceného milence nyní pojednou uviděla stát před sebou, tu jí bylo srdce za všech pout vyproštěno. Vzkřikla a chtěla se ihned ve výbuchu své vášnivé lásky vrhnout na Mne. Nyní považ, kdo a co Já jsem tak ti bude jasné ono: Moli me tangere!“ – Uvážit musíš však také silnou lásku Magdaleny a bude ti jasné obejmutí Mých nohou.

12. A uvaž ještě k tomu, že Mne Můj miláček Jan psal z duše, Matouš však z Mých „nohou“. Tak ti bude toto vše ještě jasnější a pochopitelnější také velké pokání Magdaleny po mém úplném nanebevstoupení, neboť teprve tím se dozvěděla, kdo vlastně byl za jejím domnělým milencem, načež Mne pak teprve svým velkým pokáním v duchu pokory a tím ve vši pravdě začala milovat.

13. Já ti však pravím, nebude-li Mne kdo milovat jako Magdalena, ten Mne budoucně nenalezne a nevejde k životu na ! „Mých nohou“ a nenalezne nikdy rozluštění ve stálém rozporu svého světského života. Hle Mé království je největší a nejsvětější jas a nemůže tam nikdy nic nečistého vejít. Proto mysli jen na fík bez plodu v zahradě a na sluhu dvou nepřátel – a rozřeš rozpor v sobě! Nezapomeň budoucně nikdy pro svět, kdo jsem Já, tvůj Bůh, tvůj Otec, tvůj stálý Rádce!

14. Hle, dnes mluvím, zítra jednám a pozítří bych mohl přijít! Kdo nebude doma, před jeho domem půjdu kolem! – Amen. To praví, Jenž si dává obejmout vždy Své nohy!

Manželský domácí řád a výchova dětí.

5. ledna 1841

Ó Pane, nech co nejmilostivěji Tvé svaté slovo ve mně zazníti! A jako vždy na výšině a v nížině, tak se staň i tentokráte jen Tvá nejsvětější vůle Amen.

Nuže, tak tedy poslyš a piš: Pravím ti však, kdo neplní Mé evangelium, když je byl slyšel a poněkud promyslel, hle ten dávno ještě se nehodí pro Mé Království, ježto se světa vždy více bojí nežli Mne. On by Mne rád miloval vedle světa, ježto svět není vesměs v Mé lásce, nýbrž až do posledního prášku jej podle Mého slitování stále stojí a trvá v Mých neúprosných soudech. Neboť Já jsem jen v lásce a milosti úprosný, ale věčně nepřístupný v Mých soudech, které jsou svatostí Mého věčného řádu podle Mé nekonečné moudrosti.

2. Četl-li však slovo světla prosící bratr v knize Mé lásky a milosti, že se tu praví: „Hle děti světa jsou často chytřejší nežli děti světla!“ (Luk.16,8) – proč nemůže tedy chytrost své ženy poslechnout a miluje své děti více nežli je slušné a nedbá přesně na to, aby děti vážně poslouchaly svou matku v domácí moudrosti, která je neporovnatelně lepší, nežli všechny neužitečné vědomosti, jimiž by chtěl nACPávat hlavy svým dětem. Ó toto není nikterak pravá cesta k Mému Království!

3. Může ovšem zaměstnávat děti užitečnými vyučovacími předměty, ale při tom nemá na druhé straně ztrácet z očí a ze srdce určení děvčete a opět na druhé straně určení chlapce, jinak se mu jednou stane to, že se na svých dětech dožije velké nesnáze. Neboť tyto nad jeho hlavou vybudují pak svou nezlomnou vůli a svýma nezkrotnýma rukama umačkají jeho srdce ježto je již nyní příliš slabé a příliš poddajné v mnohých věcech, aby nyní ještě měkké ruce dětí krotily!

4. Neměl by tedy naslouchat, nahodilým nářkům svých dětí, nýbrž jen vždy neúprosně a přísně přesně zkoumat skutky slepé poslušnosti, jak vůči své vůli tak vůči domácímu vedení matky, která přece musí největší část dne strávit jedině s dětmi. Má se však také napřed pln lásky a řádně shovívavě, aniž by si proto v něčem zadal něco ze svých práv otcovských se svou ženou potají (to jest ne před dětmi), se dorozumět a jí nepřilíš domácí moudrosti, podle Mé rady její mateřský okruh působnosti zúžovat, pak vezme vše brzy jiný obrat.

5. V Mé knize lásky a vši milosti by mohl vidět, že jsem již apoštolům řekl, jak velmi velká věc to je pro moudrého a věrného hospodáře, kterého Pán ustanoví nad jeho chasou, aby jim vždy v pravou dobu dal jejich náležitosti. Také nemá nyní pravou dobu přehlížet a podle Mé rady náležitost dobře odvážit, aby se nikomu nestala ani tělesně a ještě méně duchovně v jeho okruhu ujma anebo škoda! Neboť Já jsem řekl a říkám ti nyní opět: Blažený je sluha, kterého jeho pán, když přijde, nalezne takto činit. Vpravdě pravím, On ho ustanoví nad všechny Své statky.“

6. Stal-li se však tvůj bratr nyní také plnomocníkem a sluhou Mého nově zjeveného slova lásky a milosti jak to tedy, že Mne očekává a Já ještě nemohu přijít? – To je tím že on svůj dům ještě dost dobře neopatřil. Není-li však nějaký dům dobře opatřen tu se podobá ještě silně pozlacené hromadě olova, která se sice vnějšně leskne jako by byla zlato, také má váhu zlata, ale

poslyš, co se týče vnitřního obsahu a hodnoty, je to tedy přece jen bezcenný kov a ještě daleko vzdálen od zlata.

7. Když však nyní tvůj bratr je Mi velmi drahý a ochotný pracovník u plotu Mé nové sadby a má sám jistou nesnáz se svou ženou, která tu je již od počátku více světu nežli Mně oddána – pak by mohl vždy jako ještě Můj milý „Willig“ (ochotný) učinit, co tu činí kupci, když přijdou na trh neslušní žoldáci a nerozeznají dobře cenu zboží a začnou k svému prospěchu strhovat. Tu se pak kupec zřekne malého prospěchu, jen aby své zboží odbyl. Hle, rovněž tak má Můj milý „Willig“ činit ovšem z počátku jen v malých, nepatrných obnosech a tak dolů až k důmyslné míře spravedlivé slušnosti, tak nebude tím svou ženu v její sféře podle jejího mínění shledávat neúprosným kamenem a brzy sáhne po svém (duchovním) zboží.

8. Hledte, jak často musím Já vám dělat takového kupce!? A kdybych to nečinil, kde byste byli?! Jak mnoho jsem vám již prominul! A uvažujete-li již o mém zboží, ježto jste přece světla ne temna pak uvažte, jak teprve těžko jde obchod s těmi, kteří jsou „duchovně chudí“, a „dětmi světa“ plnými slepoty!

9. Aby však Můj milý „Willig“ mohl své nemilé domácí poměry pokud se týče Mého slova a tím trpělivějším a tu a tam poddajnějším zkoušejícím srdce prohlédát, dám mu konečně ještě malý úkol, který ať dobře promyslí, neboť pravím:

10. Myslíš, že jsem přišel, abych přinesl mír na Zemi? – Pravím vám naprosto ne – nýbrž rozbroj ! Neboť bude-li jich někde v domě takových pět, budou nejednotní mezi sebou a budou tři proti dvěma a dva proti třem. Bude otec proti synovi a syn proti otci, matka proti dceři a dcera proti matce a snacha proti tchýni a tchýně proti snaše. (Mat. 10, 34-36.)

11. Hleď, tento úkol ať „Willig“ velmi dobře uváží, a bude mu vzat ze srdce velký kámen. A kdyby však snad tyto slova nepochopil, pak přece bude vědět, kde „ten chudý profesor“ (Jakob Lorber) v takových věcech ducha je doma. Kde by mu pak mohlo být vše věrně dáno k nutnému porozumění v jeho „ochotném“ srdci, aby se Mi pak mohl stát pravým mužem podle Mého srdce.

12. Hle, ve světle světa jeví se věc ducha velmi často jako čistě si odporující pošetilost. Leč není tomu tak! Neboť stane-li se knot pod bílým světlem černý a popel nad černým uhlím bílý není to dokonce v přírodě rozpor! A přece kdo pochybuje že by tomu tak bylo?

13. Proto, najdete-li na Mé cestě rozpory, jako v přírodě a ve vašem světském a tělesném životě, pak považujte, že lodník, nedovedete-li své plachty zařídít proti větru, aby jeho loď se hnala proti větru a proti všem vlnám rozbouřeného moře, není ještě žádný dobře poučený námořník.

14. Je-li dána nauka, aby se hodila pro život, musí být jako život sám, který je čilost smrti – ježto tím se život stává životem v tváři smrti, jako mor smrti v tváři života.

15. Nyní konečně napomínám ještě bratra, aby toto písmo neukazoval své ženě, ježto není tu ještě na čase. Já však dám sluhovi pokyn, jak se má zachovat. Dokud se však nestala ještě žádná chyba a tak bude „zima“ brzy u konce. Jen dům pěkně opatřit. Pozlacený plech z domu odstranit! Dobrých příležitostí moudře použít! Mé rady věrně následovat, být dobrým kupcem a věrným hospodářem. Při rozporech nemalomyslnět a všechna svá jednání z lásky se vši trpělivostí a mírností provádět! Tehdy vám ve všem vítězství a Mou láskou, silnou pomocí jistě nebude těžké! – Amen. To pravím Já, váš silný Pomocník!

Obrácení učence.

14. ledna 1841

Prosbu: Ó Pane, svatý Otče, jenž jsi plný lásky, trpělivosti a slitování – kdyby to byla Tvá svatá vůle, nemohl bys nám co nejmilostivěji oznámit, zda se má či ne vyhovět žádosti toho kterého Ty dobře znáš! Avšak jen Tvá svatá vůle se vždy staň! Amen.

Tu pravím Já: Chcete-li můžete to učinit, ale bude to tvrdý kus práce, uvést na jemnou dráhu toho, jenž si k svému výpočtu zhotovil železná čísla.

2. Neboť hledte, jsou mnozí učenci, kteří jsou tvrdší než ocel. Tací nedůvěřují již svým vlastním smyslům a tím méně cizím, které se jim jeví jako nula a nicotné, protože totiž nejsou také učené železné zbrojnice, kde jejich jsou ohněm a vodou v ocel utvrzovány

3. Kde je nějaká stěna z vlny, tam vržené kameny do ní, učiní sice málo hluku, ale také se neudrží, ježto vlna při sevření je pružná a ihned opět vrhá zpět, co na ní bylo vrženo. Tu platí dát si čas a předměty pomalu do vlny zaplést, tak budou pak dobře zpevněny dokud vlna zůstane vlnou k užítku či škodě, to je pak ovšem jiná otázka!

4. Je-li však nějaká stěna z měkké hlíny, hledte, tu v ní zůstane sice vše vězet, co do ní můžete vrhnout, ale tažte se sami k čemu to prospěje? Neboť tu zůstane hlína nezměněná jako předtím a vězíci předměty rovněž.

5. A je-li pevnostní stěna ze železa a ocele, pošlete tu nezanechá ani trvající hrubé dělo značné stopy. A děla musejí dát hezky pozor, aby neutrpěla škodu často mocně se odrážejícími koulemi. Tu platí, moudře zachovávat pravou vzdálenost.

6. Zcela jinak je tomu s ohnivou stěnou, kde je vše přijímáno a pak pročišťováno, aby tu byla ohnivzdomá věc. Je-li stěna ohněm, jde věc sama sebou. Je-li však stěna železem, slyšte tu musí přijít pořádný oheň, aby se stěna stala jako oheň! Proto bude také zde třeba mnoho ohně, než se tato stěna stane tekutou v jiné ohebnější, jemnější formě!

7. Proto se může již pokus stát (s železným učencem). Ale s ohnivou moudrostí a svítící moudrostí! Na čase málo záleží, vždyť jitro předchází večer a svítání noc!

8. Je však pro střelce dobré, že není vševědoucí pokud se týče výstřelu a nezná cesty jeho vystřeleného šípu. Neboť jinak by již nebyl buď střelcem, anebo by zvěř již dávno zničil, neznaje její účel a řád.

9. Proto se o zdar nestarejte. Neboť vy přece víte, že já jsem Pánem všeho zdaru! Čiňte jen to své a Já učiním to Mé. Mnoho si nedělejte z toho, když podnik (pravým způsobem započatý) neodpovídá často vaší mysli neboť uvažte, že Má mysl je ostřejší než vaše!

10. A tak je vám nyní dána práce, zdar však zůstává u Mne! – A tak nakonec každý pracovník nalezne svou mzdu po práci. Je-li práce dobrá nebude také pravý zdar vzdálený, jakož i mzda. A je-li práce špatná, dá málo vlny, to si dobře zapamatujte a pochopte! Neboť to pravím Já, váš milý Otec, v němž spočívá zdar živoucně. Amen. Amen. Amen.

Ještě jednou proti tancechtivosti.

V neděli 17. ledna 1841

Piš jen, neboť znám velmi dobře otázku a úzkostlivou prosbu! Ale je příliš pozdě, než abych vám na ni mohl dát odpověď pokoje nežli tu velmi brzo přijde odpověď Mého soudu pokud se týče tří tancechtivých dcer světa se bojícího.

Ans.H. Neboť Já jsem promrhal mnohá slova pokoje, tyto (dcery) nic z toho nechápaly a zůstaly poťouchlého srdce a shlížejí za zády svou matku zlostnými očima, když kvůli Mně ne-

chce dopřát, po čem dychtí jejich srdce, a potají tupí nyní již každého, kdo je proti právu jejich smyslné touhy anebo! Zrádně vůči nim jedná.

2. Hle taneční půda již dostatečně obrousila a uhladila jejich uši, že hlas má lahodnosti, potají opovrhovaný se odráží a nemůže se již dostat k srdci. Proto je velmi brzo navštívím jiným hlasem že Mně budou muset poznat jako soudce takových světachtivých a světu naslouchajících dětí – ježto jako láskyplný, varující Otec byl jsem jim příliš nepatrný.

3. Neboť vědí právě tak dobře jako vy, že věčně prokletý tanec pod jakoukoliv formou, za jakékoliv podmínky a na jakémkoliv místě je Mně jednou z nejprotivnějších neřestí, protože předně není ničím jiným nežli druhem sodomitského smilství, jímž se pohanští národové dávali podražďovat ke všemožným prostopášnostem a za druhé, protože právě tato neřest se stala (dnes) dokonce pod světsky mravním nátěrem závaznou, bez nějaké nelibosti běžnou. Proto budiž (nyní však také) na tisíckrát prokleta!

4. A za třetí, je tanec nejprotivnější neřestí proto, že ode Mne dokonce již děti úplně odvrací a jejich srdce (duchovně) zkameňuje, dívky kazí a často je činí neplodnými anebo velmi často špatně plodnými a mnohdy už plod v těle opatřuje neodolatelným pudem po této neřesti, která se pak již po mnoha létech oznamuje a protože k tomu ještě jako žádná jiná neřest člověka který se jí oddal ode Mne nejen nějaký čas, nýbrž s velmi řídkou výjimkou navždy ode Mne odvrací takže tento se pak nemůže ke Mně obrátit leda soudem, jenž mu však již málo prospěje. Neboť ke komu přicházím v soudu, na toho přichází Můj hněv s věčnou smrtí!

5. Nejlepším prostředkem proti této protivné vášni je však (chcete-li dbát jej), abyste vy rodičové se světu sice vnějšně zrovna neprotivili, ale vážným a dobře míněným vylíčením Mé vůle se snažte u svých dětí působit, aby se samy zapíraly a samy odporovaly pošestilým požadavkům světa. Neboť jestliže děti z jakéhokoli rozumného důvodu nechtějí jít k tanci, pak svět dá rodičům zcela jistě pokoj v opačném případě jejich ojedinělá snaha, bez úplného přelomu světa málo pomůže a prospěje. Ať světu dáte sebevíce rozumnějších odpovědí, vždy vám dovede odpovědět něco, co vás zarmoutí a vaše děti budou jím tak či onak pohlceny a nakonec vás počnou ve svých srdcích nenávidět a stanou se vašimi největšími sužovateli. Dovolíte-li jim však následovat požadavků světa, pak beztoho přece víte, jakou službu Mně tím asi prokážete.

6. Ó kdyby se byl Ans.H. dříve na Mne obrátil. Místo co by se bál svého slepého příbuzenstva, byl by nyní vše vyhrál. Proto ať nyní tedy se vši vážností hledí, aby se ve všem opět k Mému řádu navrátili! Neboť Já jednou nebudu mluvit dobře s rodiči, kteří Mně své děti vrátí jinak nežli jsem jim je dal. Neboť Každý, kdo chce přijít ke Mně, má být jako děti. Budou-li však vaše děti jako svět, plný zlosti, pak pošlu vše do pekla, a čistý životní příbytek Mých svatých nebude nikdy poskvněn dračí krví takových zkažených dětí!

7. Neboť Já nestojím ani o tisíc Světů plných takových dětí! Neboť Mé Království a Mé stvoření je nekonečné. A na milionech světů Mně záleží právě tolik, jako na jednom červivém jablku, které spadlo nezralé se stromu a rozšlape se. Ale každému z vás musí vše záležet na Mně, chcete-li, abych na něho shlédl ve svém slitování.

8. Kdo však kvůli světu může zapomenout na Mne, když jsem mu již tak mnoho od věčnosti učinil, věru toho pro jeho nevěrnost nebudu již hledat a nechám chodit a padat, kam chce. A Já se ve věčnosti nebudu již o něho starat, ježto mně na něm nezáleží, za to však jemu na Mně.

9. Hle, Já jsem přebohatý ženich a namlouvám si a nechávám se namlouvat. Kde Já si však namlouvám, tam jsem pln žárlivosti a běda těm, kdo Mou ruku odmítají! Kde si Mne však namlouvají, tam jsem upejpavý a dobře se dívám na nápadníky, zda jsou přioděni rouchem sva-tebním! Běda těm, kteří po Mně sahají světem zašpiněnými rukama!

10. Neboť kdo se světa více bojí nežli Mne, není Mne hoden! Kdo člověku více důvěřuje nežli Mně, není Mne hoden! Kdo se bojí chudoby světa, není Mých pokladů hoden! A kdo chce

se Mnou vedle světa kráčet není mne hoden! A velkým pošetilcem jest, kdo si nejvyšším statkem neučiní Mne, také není vůbec hoden a jednou bude za to muset na věčné chudobě hlodat.

11. Tobě však, Mému sluhovi pravím, aby ses dokud ti jinak neoznámím s těmito třemi tančektivými dcerami neobíral. Také tou dobou nevyměňuj s nimi ani slova. Neboť ony se tvému slovu v srdci vysmály, protože jsi nebyl pro jejich věc.

12. Ostatně, nejsou-li tyto tři přítomny, můžeš do domu Ans.H. vstoupit a pak ostatním v domě dát své vyučování v řeči tónů. Ale pozor, v jiné době ne – u oběda ne nýbrž až ti to oznámím! Neboť co se od tebe požaduje, děje se z lásky k Ans.H. a jeho ženě. To je vše čeho tu dobře dbát a šetřit a bez toho není spásy! Amen! To pravím Já, Věčná Láska ještě Amen. Amen.

Povzbuzení úzkostlivého otce.

18. ledna 1841 odpoledne

1. Budiž ještě nemnoho připojeno jako je mast ode Mne Mému milému Anselmu „Wortemsigovi“ (to je totiž jeho nové jméno v Mé knize!) aby se příliš nermoutil. Slyší-li Mé hřmění, kterým jsem včera mluvil aby byl jeho celý dům brzy probuzen. Neboť Má pravda přichází vždy za hřmění, ale Má láska v jemném vání. Ale to i ono vychází z jednoho a téhož láskyplného svatého Otce.

2. Když jsem však Petrovi řekl: „Ustup ode Mne satane, neboť jsi Mi k zlosti, neboť se nesnažíš o to co je Božího, nýbrž o to co je světa!“ Hle, pak při tom Petr jistě nic neztratil, nýbrž jen nesmírně získal a byl potom Mým věrným skálopevným apoštolem!

3. A hle, Můj milý Wortemsigu, kdybych ti řekl, co jsem řekl Petrovi pak bys úzkostí zemřel. Ale Já znám tvou sílu a dávám ti nést podle tvé síly a pohlédnu na to, jako bys mnoho nesl. Neboť těm, které mám rád, těm posílám mnohou křížující nesnáz a často mimořádně velkým se zdající kříž, takže kdo naň pohlédne, mocně se jim poděsí!

4. Ale pravím ti, že ten kříž jen tak velký vypadá, není nikterak tak těžký! Neboť jest jen z papíru a uvnitř zcela dutý. Proto je také zcela lehký a je jen sladkým „jhem a lehkým břemenem“!

5. Proto jen neměj strachu! Buď vážný se svými dětmi a snaž se bez ostychu přivést je na Mé cesty! Proto ti nebude ani vlas na hlavě zkřiven. A spolehni se v každé nesnázi na Mne a učiň své! Já tě ujišťuji, že Já neopomenu učinit to Mé.

6. Hle, i ve světských věcech, kdybys měl potřebu, mohu ti dát desetkrát tolik nežli potřebuješ. Proto se neboj, neboť kvůli Mně nikdy špatně nepochodíš! Že se Můj slabý sluha musí z Mé lásky k tobě a tvým (milým) nakrátko stáhnout zpět, to není nic jiného nežli prvá pomoc ode Mne k podpoře tvé vážnosti, a to jen na velmi krátkou dobu, aby tvé děti mohly tím dříve poznat, že Mně úplně vážně jde o to, abych je všechny pro Sebe získal. Kdybys někdy byl dotazován, proč se straniš, pak se o odpověď nestarej, neboť Já ti v pravý čas jazyk rozvážu.

7. Proto neměl obavu, Můj milý Wortemsigu! Neboť Já tě nikdy neopustím! Já, tvůj milý Otec. Amen. Amen.

Spolkové a společenské ustanovení.

24. ledna 1841 neděle odpoledne

Co se týče společnosti, bylo již v evangeliu dostatečně řečeno, že kde jsou dva anebo tři ve jménu Mém shromáždění Jsem vždy uprostřed nich. Proto také není to neslušné, když se lidé ve společnostech scházejí, aby tím za Mého přispění něco prospěšného zamýšleli.

2. Kde se však nějaká společnost nachází, tam je přirozené, že podle toho, má-li společnost nějaký účel před sebou, musejí také tomuto účelu zavládat přiměřené poměry a že těchto poměrů musí být každým členem společnosti jako zákonů aneb jak říkáte, jako stanov (ustanovení dbáno.)

3. Je tedy otázkou, kdo tu má zákony anebo stanovy navrhovat anebo předpisovat. Má tu tedy být ze společnosti zvolen nejrozumnější, nejbezpečnější a nejzkušenější muž a tento takto nyní zvolený „představený“ má si pak zvolit k ruce podle okolnosti účelu společnosti tři až sedm pomocníků „aneb rádců“! A když se takový „představený“ uskutečnil, pak teprve má tento „představený“ navrhnout „zákony“ aneb „stanovy“, odpovídající účelu, jehož užitečné uskutečnění si společnost předsevzala.

4. Tyto stanovy mají pak být každému kdo chce přistoupit jako člen přesně a názorně přečteny a vysvětleny. A tu nemá pak žádný přistupující člen nějak něco namítat, nýbrž shledá stanovy účelné, může přistoupit. V opačném případě se také podle vlastní vůle vzdálit. A kvůli získání toho či onoho člena nemá již být na stanovách nic měněno, nýbrž jak byly původně dány, tak mají také dále trvat dokud spolek takové společnosti trvá.

5. Neboť když, jak obvykle, podle okolnosti věci a vstoupit chtějících členů takové jednou platné a nevržené stanovy hned zde, hned tam doznávají změny, pak podávají takové změny jen výmluvný důkaz, že taková společnost spočívá na slabých a nespolehlivých nohou, které již slabý náraz větru přivádí ke kolísání. Neboť nové zákony činí tu stávající nedokonalými. A kdekoli novým zákonem musí být dřívější zákon jaksi podporován, je to znamením, že dřívější zákon je jaksi nemocný, vadný a není mnoho prospěšný odkud pak pochází, že podobnými obnoveními společenské zřízení anebo účelný spolek ztrácí vždy více na důvěře až se konečně rozpadne a s ním také zanikne zamýšlená dobrá věc.

6. Proto je také nejlepším základním zákonem k utvoření účelné společnosti, aby se především v čele zvolil rozumný a náležitě zkušený muž a tento pak aby měl ihned právo, jak bylo již řečeno, zvolit si k ruce pomocníky.

7. Když se toho při tvoření společnosti bude dbát a bude se to uplatňovat, pak se bude společnost podobat jednomu člověku v němž se rovněž vnímající, citící a celý životní proces pořádkující srdce nachází živě uprostřed celého organismu a nejprve obklopující jej tělo opatří nutnými smysly a tyto udržuje jako jaksi své „rádce“, kterýmžto stavem se pak celý organismus tohoto člověka a jím člověk sám velmi dobře udrží.

8. Jak by však člověk jako takový dále trval, kdyby v jeho organismu se děla ustavičně nová zřízení? Nechtěly by tu každá ruka, každý prst mít uši, oči ústa a nos? A kdyby to ihned za sebou šlo a vše se poskytlo jak by tělo člověka v krátké době vypadalo, ježto by se na něm neobjevilo nic než samá srdce, oči, nosy a ústa!

9. Hledte, jak se to v tomto ohledu s člověkem jehož všechny údy tvoří navzájem uspořádaná společnost, totéž má také být přesně dbáno každou již utvořenou anebo se ještě tvořící společností.

10. Co se však týče světských společností, jejichž vznik anebo trvání nemá žádný jiný než jen zábavný účel, tu neshledávám pro takové společnosti žádný jiný zákon nežli ten jediný, aby

ani nevznikaly ani netrvaly. Kde však trvají, tam ať nedávají žádné pohoršení a aspoň ať odpovídají takové kázni, aby jejich příklad nesváděl příliš

11. Kde by se tvořily nějaké nové společnosti pro takové světské zábavné účely, tam pravím jen: Ty již příliš dlouho nepotravíš pod jakýmkoliv stanovami. Neboť stojím přede dveřmi a jsem přetížen všelijakými stanovami pro takové společnosti a pošlu před Sebou anděla, který oznámí Můj příchod a očistí Zemi svým ostrým srpem od plevele, který byl vždy na překážku volnému vzrůstu Mé pšenice.

12. A tento anděl bude mít velkou kaditelnici a bude s ní po celé Zemi dělat velký kouř, aby veškerý mor na ni v kouři zanikl. Pochopte však dobře, co se rozumí „srpem“ a „kaditelnici“! Totiž, kdo nemá moudrost, ať ví, že srp je „meč“ a „kaditelnice“ „ostré dělo.“

13. Hledte, s takovými stanovami navštívím ihned a neprodleně svět pro jeho zábavné společnosti a mnohá jiná, tím vzniklá zla. Avšak Můj anděl se srpem a kaditelnici ušetří domy těch, kteří veřeje svého domu pomazali slovem Mé lásky a Mého slitování. Neboť Mé slovo je velká milost pro toho, kdo je přijímá a je pro veřeje dobrým posvátným olejem. Anděl na dveřích zkusí, zda vržou ve veřejích. Kde budou vrzat, tam anděl dům zbourá až do základu. Kde otevře hladce, tam bude dům ušetřen a to z toho důvodu.

14. Když totiž přijdu, tu půjdu jako zloděj a vplížím se do domu ve vší tichosti. Proto musejí také všechny veřeje být dobře namazány. Neboť kde dvěře vržou, tam nevcházím. Srdce jsou však dveře! Je-li toto plno úzkostí, plno netrpělivosti, strachu a reptání, nevěry a rozporu a podobných nectností více, které se Mi při mém příchodu musejí nevyhnutelně objevit slyšte, tu se „zloděj“ ihned vzdálí a takovými zanedbanými dveřmi nevejde! A ještě méně se tam vrátí jako velký přínosce věčného života!

15. Neboť vpravdě, kde je nějaký člověk, tam není sám, nýbrž celá společnost s ním. A tu třeba nejvíce hlavního zákonodárce, aby byla společnost mezi sebou zajedno a toto jedno byl život ze Mne a ve Mně. Když však nějaká společnost anebo člověk se ve stálé úzkosti vznáší mezi Mnou a světlem, těm dopřeji velmi rád jejich světský mír a stáhnu se, se svými stanovami věčného života zpět. A mohou pak dobře být opět utvořeny společnosti světské zábavy. Ale Já tu nebudu nikdy dělat rušitele míru a nepřijdu opět dříve, dokud můj anděl se srpem a kaditelnici neobjeví! To pravím Já, jenž stojí přede dveřmi! Amen

O pravém knězi, lékaři a pastýři. Světlo a útěcha pro slabé.

25. ledna 1841

Napiš slůvko plné vyšší útěchy duší, která je stále nemocného srdce a ve své slabosti si neví rady a ještě méně pomoci. Bez Mé rady a bez výslovného přání lepší části církevního kněžstva sevřela se zbytečnou zpovědí (anebo jiným církevním, kněžským anebo doktrinářským vlivem) do skuliny, jejíž svírání způsobilo jejímu měkkému srdci velmi skličující zlou věc. Tím se, podobá nemocnému, k němuž přichází dva lékaři, kteří postupují vzájemně nepřátelsky, ježto se malý zpěčuje proti velkému, neboť nemá žádné poznání o druhu a způsobu, jakým velký s velkou lehkostí a jistotou uzdravuje své nemocné, kdežto malý předstírá, že jen on má pravý univerzální lék, který může jedině uzdravit, vše ostatní je marné a zavržitelné.

2. Této nemocné řekni, že jen Já jsem jedině a toliko pravý lékař a mohu svobodně pomoci, komu chci a že Já Se věčně nedám nikdy vázat nějakým popudlivým malým knězem, jemuž mnohem více na srdci leží domnělé zakrnění jeho duchovní autority nežli pravá spása duše jako tak zvaných „zповědních dítek“.

3. Hle tací námezdníci se pro Mé stádo nehodí! Brání ovce před vlky jen kvůli vlně, ale ne kvůli duchovnímu životu ovcí samých. „Pravý pastýř“ naproti tomu pase a chrání ovce kvůli jejich

životu, ježto jsou Jeho vlastnictvím a stará se méně o vlnu, věda dobře, že život, který se získá, jistě přinese také vlnu sebou.

4. Ó pohleď jen do Mého velkého stvoření. Hle toto vše trvá z Mé lásky a moudrosti, slitování a milosti! Myslíš, že toto činím domnělou kněžskou mocí a dopuštěním tak na Zemi a všechny nesčetné světy tak obnovuji, udržuji a všude zalidňuji! Anebo musím se snad tázat kněze o svolení a o radu, a jak mnoho světla Mám Slunce opatřit a kdy by mělo vycházet a kdy zapadat? Anebo, který kněz se tedy dal se Mnou na kříž přibít? Anebo neučinili to spíše právě kněží se Mnou a ještě se Mně rouhali, jako bych byl od ďábla proti jejich domnělému království Božímu, které mezi takovými nájemníky se stalo spíše královstvím satana a dílem nyní jest.

5. Anebo žije-li člověk, žije ze Mne anebo z kněze? Já ti pravím, že jsem úplně svobodný a nade vše mocný Pán. Bůh Otec a nezávisím ani v nejmenším na kněžství a mohu Sám každému jeho hříchy odpustit, kdo se kajícně ve vsí lásce ke Mně obrátí, neboť Já jsem také Pánem nad všemi hříšníky! A chci-li někomu jeho vinu prominout podle jeho úplné změny smýšlení – hle, tu netrvám také vůbec na nějaké z pošetilých důvodů zadržené absoluci (rozhřešení) nějakého „o vlnu zkráceného“ se domnívajícího kněze!

6. Neboť věru, až velmi brzo opět přijdu, tu Mne spíše psi a kočky poznají nežli takoví vládychtiví kněží, jímž vždy šlo jen o vlnu tak či onak, anebo nikdy anebo aspoň velmi zřídka život sám!

7. Kdyby ti však nějaký kněz nemohl udělit jeho bezvýznamné rozhřešení pak jsi k druhému, třetímu atd. A kdybys žádného nenalezl, jenž by ti je dal, pak přijď jen směle ke Mně a vzpomeň si na ztraceného syna a buď ujistěn, že Já jako pravý, svatý předobry Otec do Svého domu a srdce s otevřenou náručí přijmu Své děti spíše nežli všechny srdce nemající nájemce.

8. Proto buď v sobě bez starosti a následuj Mne. A Já ti věčně zahynout nenechám! Obracej je jen své dítky horlivě ke Mně, k čemu ti již budu po boku! A pomysli, že Pán všeho stvoření také ještě mnohem více je Pánem ducha a muže činit co On chce.

9. Hle, Já tě vedu a věčně tě povedu! Nestarej se tak velice o slepé vůdce! Amen! To pravím Já. Tvůj milý dobrý Otec, žehناه ti, Amen. Amen.

Důvěra nebeského Otce.

26.ledna 1841

Člověk je myslitel, Já však jen ředitel.
I nejjasnější jitro přináší každému ještě starosti.
Avšak komu je tu přisouzen večer v pokoji
nechť pomyslí u cíle: Taková byla Má vůle!

2. Piš jen a oznam Mou radu zkormoucenému Anselmu „Wortemsigovi“: aby jen zcela jedině na Mne spoléhal a mně plně důvěřoval. Neboť Já vím vždy nejlépe, kde někoho bota tlačí a jsem také velmi spolehlivý průvodce. Mně jsou všechny cesty dobře známy. A Já jsem nejbližší a nejkratší cesta Sama. Kdo bude po ní kráčet, ten se pravého cíle věčně nemine! Neboť koho Já vedu, ten má vpravdě jistého průvodce. A kdo na Mých cestách kráčí, ten sleduje jistý cíl, ano Cíl, jenž je Cílem všech cílů. Neboť Já jsem Průvodce, Cesta a věčný, živý Cíl Sám!

3. Hleď tedy. Můj milý Wortemsigu, ty se staráš a rmoutíš marně miluješ-li Mne, věrně voláš a nepochybně věříš, že Já, tvůj všemohoucí, velký a svatý Otec to jsem, jenž ti toto tímto Mým slovním písařem vzkazuje. Učiň tedy jen tolik, kolik chceš a můžeš, vše ostatní přenechej v nejpilnější důvěře jen Mně! A můžeš být ujistěn, že Já přivedu vše k spravedlivému cíli.

4. Věřu, kdybys Mne hodinu miloval a rovněž tak dlouho Mně důvěřoval, pak jsi učinil více, než kdyby ses deset let marně staral a v takových starostech pro nic a za nic velmi často se od Mých cest milosti odvracel.

5. Řekni, můžeš snad svým dětem loket přidat? Anebo můžeš slabé posílit a silné oslabit? Anebo můžeš učinit velkými a velké malými, anebo aby se slepí stali vidoucími a vidoucí slepými, aby hluchí obdrželi sluch a aby to kdož mají otevřené uši, přece nic neslyšeli a ničemu nerozuměli!

6. Hle, Já jsem Pánem živých i mrtvých! A tak slyší živý vždy Můj Otcovský hlas, chápe jej a obrací se podle něho. Ale také mrtvým Se mohu jako Pán se svou úžasnou mocí hromového hlasu učinit velmi dobře srozumitelným, je-li na čase. A musí Mně poslouchat celá Země a Měsíc a všechny Sluneční hvězdy a všechn ten světový shon kolem nich !

7. Jestliže toto vše a nesčetně větší počet, od nejmenšího do největšího, závisí na Mé vůli a ty pak dobrovolně lpíš svým srdcem na Mé Otcovské lásce, která je věčným původcem všech věcí jak tě může pak ještě něco rmoutit, když můžeš být, máš být a nyní také nade vši míru v pravdě ujištěn o Mé lásce!

8. Pohled na Mého sluhu nemá žádný majetek, než jen ode Mne! A přece ti pravím, že on je ve své chudobě bohatší a šťastnější, nežli ten, jemuž jsou pohotově všechny poklady a vědy Země.

9. Hle, ti, které Já zásobuji, časně a tím více věčně jsou dobře zásobeni a při Mé stravě velmi dobře vydrží! A Můj úřad jim nebude předepisovat žádné úřední hodiny, nýbrž nejbláženější svobodu jejich lásky. Amen.

Posedlost.

30. ledna 1841

Prosba sluhy: „Pane, Tvá vůle se staň ! Ty víš oč žádám, aby Tvé jméno bylo vždy v duchu a vši pravdě posvěceno! “

Piš jen (slovo o tom), co tě tísní! Neboť právě v této době je tolik posedlých, že tento žalostný stav lidí se stal ve vši vážnosti „normální“.

2. Hle, onemocnělo-li tu a tam tělo, má to ten důvod, že nějakou okolností přišly do něho cizorodé částice. Tělo se potom snaží svou organickou činností odstranit cizí látky (pomocí nervového ducha). Ale je tomu zde tak jako u někoho, jenž se tu bez nějaké překážky octnul v umělém labyrintu, z něhož se nemůže tak snadno opět dostat, jako tam přišel. A tak tedy nemůže taková cizorodá částka býti rovněž tak snadno z těla opět odstraněna, jak se do něj dostala.

3. Kde však potom sedí taková cizí částice v organismu těla, tam brzdí řádnou činnost orgánů a způsobuje všeliké poruchy v krevním oběhu a všech z ní prýstících šťáv. A tak potom tím tyto šťávy nemohou dospět v pravý čas k nasycení určitých orgánů. Takže tyto orgány hladoví, scvrknou se a způsobují křečovitě bolestivé stahy, stávají se ochablější a ochablější; a konečně tělo úplně zeslábne a orgány ztrácejí ihned své elektrické napětí. A následek toho jest, že se tím tělo stává chatrné a nemocné.

4. Takové cizorodé části, jako například všeliké jedy, jsou ve všech elementech. A do těla se mohou dostat, různým způsobem, buď ústy, nosem, ušima, očima, jakož i póry kůže.

5. Pak jsou vedle všelikých jedů také tak zvaná kontagia (nákazy), která stykem anebo často již pouhým přiblížením, podobně jako zákvas, vnikají póry do těla a začnou se mu asimilovat

(přízpusobovat), čímž pak tělo velmi často nebezpečně onemocní, protože je pak nuceno přijímat zcela cizí vlastnost. A neposkytne-li se rychlá pomoc, je s tělem nepochybně konec.

6. Dále je ještě třetí druh vzniku nemocí, totiž násilná poranění, která rovněž rušivě a často smrtelně působí na organismus. A rozumí se samo sebou, že tu mohou být poranění dvojího druhu, buď vnější a nebo vnitřní.

7. Není tedy, krátce řečeno, jakákoli utvářená nemoc těla nic jiného než jeho posedlost cizorodými, tělu neodpovídajícími živly!

8. Ač tělo přirozeně obsahuje všechny elementy (živly), je však (ve zdravotním) stavu každého z nich jich, jen tolik, kolik je přirozenému řádu přiměřeno. Spočívá tedy cizorodost v nepřiměřených proporcích, to jest v nedělitelném mnoho anebo za jiných okolností příliš málo.

9. Pohleď nyní, když nějaký člověk je tu již od narození zkažený, ježto již podle nepořádného života rodičů mu byly cizorodé částice vrozeny, pak nazýváte takové zlo (zdeděné aneb) „chronické“. A když se pak takové zlo rozšíří a přejde na celé generace, tu pravím, že se takové zlo stává „normální“ (to je spojuje se s přirozeností člověka tak velice, že se již nepozoruje jako nenormální) a nelze je již přirozenou cestou z těla dostat, nýbrž jen skrze Mne, cestou zázraku, což je pak ode Mne čin násilí, ježto jsem pak nucen jednat Mou slitovnou láskou proti Svému řádu. – Jinak musí zlo úplně dozrát a pak se ukáže všelijakou vyrážkou a všelikými zlými horečkami a nákazami, kdy se samo odporoučí, dotyčný člověk se očišťuje, často však také v příliš velké prudkosti berou sebou člověka i celé generace a tak potom lékaři ukazují pravidlo, že proti takovým škodám není příliš mnoho léků.

10. Kdyby se však někdo chtěl dozvědět, zda v něm je nějaké skryté mlčící zdeděné chronické vlastní nabyté zlo, pak se může jen náležitě postit a při takovéto dietě vzít občas skrovný lék, ovšem přiměřeného druhu, pak se ihned ohlásí: mezi nervy zdeděné, v údech chronické a v útrokách vlastní nabytá zla. A to je cesta tak zvané homeopatie (léčení léky stejné povahy jako je nemoc), kterým je třeba dáti přednost při zlech prvního druhu.

11. Nuže hleď, zde se ježto jsem ti ukázal posedlost těla, tak jsem ti také ukázal duchovní posedlost lidí. Neboť má se to s duchovní posedlostí právě tak jako s tělesnou.

12. A taková posedlost se stala nyní normální proto, že lidé již vůbec nepozorují, jak ošklivě s nimi zlí duchové dovádí. Ano, lidé jsou nyní tak velice posedlí, že v nich to zlé duchovní a jejich vlastní se stalo úplně jedním. Tu mluví zlý duch jen pro svůj dům a dům svých mrzkých obyvatel.

13. Neboť tu nejsou tanec, nevěstkářství, hněv, spílání, proklínání, loupež, krádež, lhaní, pýcha, hrdost, chlubitost, na cti utrhaní, závist, lakota, nadutost, žraní, obžerství, výsměch a posměch všemu co se týče Mne, nádhera, móda, luxus a podobné zvláštnosti ničím jiným než úplným neklamným znamením nejintenzivnější posedlosti..

14. Kdo tomu nechce věřit, ať jen rychle zkusí dietu duchovna v sebezapírání a vezme několik malých dávek Mého slova a vpravdě pravím, brzy se přesvědčí jaký „pán“ tu v něm přebývá. A jestliže Já ho vyženu, pak takové bestie proti takovému osvobozenému poštvou hned celý svět.

15. Kdo by tedy nemohl uvěřit tomuto slovu, ať se pokusí o „homeopatii“ ducha a brzy se přesvědčí, že Já, věčná Pravda, jsem věrný v každém z Mých slov.

16. Ale všeobecné doznání není již daleko! – Potom třikrát běda majiteli takových statků!
Amen. To pravím Já , pravěčná Pravda Sama!

Divoká honba .

1. února 1841

Dodatek k posedlosti! – Budu-li ti zde v plné míře zvěstovati něco pro lidstvo hrozného, pak považ, že jsem to Já, Jemuž jsou všechny věci možné!

2. Když se u nějakého člověka, ostatně zbožného a ctnostného objevují zlé cizí bytosti buď posušky a to ihned znatelně, anebo se také ve zvláštních případech v cizorodých hlasech dávají poznat všelikými rouhavými řečmi posměchem a výsměchem, přičemž ubohého posedlého mučí, bijí, sem tam jím vrhají, pak má tento zjev trojí původ.

3. Kdyby tu byla otázka : Jak přichází nevinný člověk k takové trýzni, proč a kdy? – tu považ nejprve:

4. Když je srnec na honbě zabit, pak se již nehoní a zabitý je odnesen domů jako kořist lovu. Kde však psi větví v lese ještě zvěř, tam jí nedají pokoj a ustavičně ji pronásledují, aby ji přivedli před smrtící pušku, a tak opět dostali čerstvou krev k lízání. – A potom za třetí každý lovec má však také svůj čas a dbá zralosti zvěře a napřed ji pečlivě šetří a zamezuje štěkotu psů, aby zvěř v lese nevyplašil. Zvěř je však nevinná, neboť nemůže upozorovat nic ze záhudnosti lovce. A často se stává, že zvěř je a zůstává jako spoutána v tmavém revíru (okrsku) smrti a nechává se dohonit psy a usmrtit myslivci.

5. Hled, to je obraz a věz, že kníže temnoty činí neustále honbu na všechny lidi a považuje je vesměs za zvěř svého velkého revíru. A byl-li dříve jen loupeživým lovcem, vnutil se nyní na krátkou dobu jako majitel honitby a dovede zvěř do určité doby šetřit, kdy pak opět pořádá velký hon, aby se obtížen bohatou kořistí vrátil domů.

6. Takovými „honebními dobami“ jsou pak zvláště ona veřejná obveselování, válka, rozeprě, nevěstkářství a podobného více. A tak nejsou tanečníci, válečníci, závistníci, nevěstkáři a tak dále nic než štvaná „zvěř“.

7. Blaze těm, kteří se již záhy před štvanicí utekli do Mého revíru, když jim tušení anebo Můj zdáli volající hlas oznámil, co tu přijde velmi brzy na les satanův! – Běda však štvaným, věru pravím, koho kořistí se stali, toho ať také zůstanou!

8. Běda hudebníkům, kteří velmi horlivě dnem i nocí troubí na lesní rohy satana, aby ohlušili zvěř a štváli k smrtelné ohnivě tlamě knížete všech ďáblů! Poslyšte vy věrní zajatci satana, kteří řeč nebe troubíte do pozounů smrti, vaše odměna bude veliká v říši toho, jemuž tak věrně sloužíte!

9. Poslyš, Můj písari, tací se nemohou státi posedlí, ježto již beztoho sami patří k honební družině satanově. Ó, nepochybuj, že je tomu tak, neboť taneční hudba je klamný jemný hlas satana a podobá se zpěvu Sirén, o němž staří velmi moudře bájili. Kdo takový hlas má, není již posedlý, nýbrž tím, kdo sám chytá a uvazuje se v držení.

10. Běda vám tanečním mistrům a předtanečnickům, pořadatelům plesů a bál-mistrům, také vy patříte jako hudebníci k honební družině satana a jste velmi potřební ďáblůvi ztřeštěnci a poháněči! Vám nemusím vaši odměnu pro budoucnost vyslovovat, neboť v čí službě jste, ten vám váš žold již beztoho dobře vyměřil! Vy jste pilní a velmi věrní sluhové svého pána; každý dělník je přece hoden mzdy své! A tak můžete být opravdu zcela ujištěni, že jednou a to již brzy nepřijdete v poslední době příliš zkrátka, pokud se týče velkého rozdílení odměn a cen! Neboť věru, půjde to tu podle Mého výroku, ten by vám mohl býti jistou zárukou tohoto zaslíbení!

11. Hled, Můj písari, také toto nejsou a nebudou posedlí, nýbrž přemýšlej o tomto druhu lidí a velmi brzo shledáš, že nejsou nic nežli obratní sluhové mamonu, jimž stojí na čele dobře čitelným písmem psáno : „ Dovolte nám a dejte nám peníze a my vám otrávíme celý svět a zřídíme

taneční sály, v nichž budou moci Slunce slavit svůj východ a západ a Země jako hrachy se kutálet!“ Ó, hled', za tak velké a nádherné plány bude muset jednou také následovat velmi velká cena a odměna! Neboť věru, na takové velkomyslné duchy je nebe nejvyšš chudobné !

12. Běda vám žákům takových mistrů! Věřu, pravím vám, kníže věčné noci zapsal vaše jména věrně do své velké knihy smrti. A anděl Mé milosti vymazal je zato současně z Mé knihy života. A nato budete jednou počítáni k těm, kteří řeknou: „Pane, pane, my jsme volali Tvé jméno, věřili, že jsi živý Syn Boží a přesto, že jsme také nesklidili žádné zázračné plody víry, přece jsme věřili a byli svědky Tvé milosti a působili jsme v moci Tvého jména ve všem našem konání, ježto jsme dobře věděli, že bez Tvé vůle ani vrabec se střechy spadnouti nemůže!“

13. Já však budu tak smělý a drze a suše jim odpovím: „Odejděte ode Mne, proklatí a štvaní, Já jsem vás ještě nikdy jako Své vlastnictví nepoznal. Myslíte, že Já jsem lupič a zloděj a že bych si cizí zvěř přivlastnil? Toho jsem dalek! Koho jste se stali vlastnictvím, tam se vraťte, aby se vám dostalo vaší odměny! Neboť Já znám vašeho majitele a Má spravedlnost jde dále než myslíte. A nadto ať je satanovo co si vydobyl a Mé jen to, co vyvábeno Mým hlasem vstoupilo dosti záhy do Mého revíru.

14. Velký kníže smrti, jehož jste se učinili vlastnictvím, nesmí nic míti proti Mně, že bych byl k němu nespravedlivý. Nýbrž tu má býti pak to jeho věčně, (to jest tak dlouho, jak padlá bytost podle své svobodné vůle ve svém proti-řádu setrvává, srov.viz „Robert Blum“ sv.2.kap. 226. 8 a další vydavatel) býti jeho a to Mé věčně Mým – a sice to jeho s ním a u něho a v něm v ohnivé trýzni soudu a všeho zatracení, jako to Mé se Mnou u Mne a ve Mně v životě a nejvyšší blaženosti a slasti! “

15. Hled', Můj písaři, tito („žáci“) patří již k posedlým. Neboť kdo tu má území, toho je také to, (co) na něm učiní přibytok. – Když však někdo v pravou dobu propuštění na svobodu, kterou je krátké údobí pozemského života, zlé území dobrovolně zcela opustí a přijde ke Mně, aby se ubytoval na mém revíru, toho přijmu a přivlastním si ho. A Své území dovedu dobře opevnit před nepřáteli a (nekajícnými) štvánými přeběhlíky, aby zůstalo posvátným a Moji obyvatelé byli zajištěni.

16. Poslyšte však vy všichni, vy štvaní, toto jest Můj hlas : Vpravdě pravím vám, nebudete na svém útěku vpuštěni na Mé území! Neboť čí jméno bylo jednou zapsáno do knihy smrti, pro toho nebudu nikdy zápasit a se přítí! (dokud neučiní pravé obrácení srdce vydavatel). Neboť práva pozemkové knihy budu věčně velmi šetřit.

17. K této třídě se mohou také počítati všichni módní a luxusní obchodníci, všichni výrobci takových ohavných věcí satana a také všichni ti, kdož se vychvalují, hájí, schvalují a dokonce často v dobrém úmyslu podporují, jakož i všichni ti, kdož na tom berou účast a nalézají v tom zálibu. A tak běda jednou těm, kdož takovým věcem mohli zabránit a z časných zájmů toho neučinili! Ti všichni se nestanou nikdy (dokud neučiní pravé obrácení srdce) Mým vlastnictvím a také ne ti, kdož neuvěří tomuto slovu, aby mohli býti zachráněni.

18. Ó, nepochybuji, Můj písaři! Je tomu tak ! A jednou přijdou mnozí k Mému území a budou tu (bez vnitřního) pokání Mé jméno volati. Ale vpravdě pravím tobě, ti nebudou vpuštěni. A hled', tu pak bude mnoho rouhání a mnozí se přimknou k dřevu Mého lesa, aby je z pomsty zničili. Ale dřeni Mého pevného dřeva nikdy nedosáhnou. A jakmile dám stromy Mého lesa čistit, hled', tu jsem dobrý lesník a dám větve již zase do pořádku.

19. A že toto snáším a Sám však žádný zásah do vlastnictví druhého nečiním, děje se proto, aby Mne jednou, jak již řečeno, Můj nepřítel nemohl vinit nejmenší nespravedlnosti. Proto také nikoho (nucením a mocí) nehledám a nebudu nikoho přemlouvat, nýbrž kdo přichází a hledá Mne, tluče na dveře Mého území v pravou dobu a to hlasitě volaje a vší mocí tlukouce a dobývá se na dveře Mého území, tomu dveře otevřu a jistě ho přijmu.

20. Ale kdo v pravou dobu nepřijde a nebude volati a mocně na dveře tlouci a se dobývati, věru pravím tobě, o jeho vlastnictví se věčně nebudu se Svým nepřítelem přít, nýbrž co přijde na Mého nepřítele, přijde také na jeho vydobyté vlastnictví!

21. Jako však přišla smrt skrze jednoho (Lucifera), tak bude nakonec také soud konán proti (onomu) jednomu a vše bude souzeno tímto Jedním (Kristem)! Bude-li však kníže světa souzen věčným Synem Otce, bude s ním a v něm také souzeno veškeré jeho vlastnictví. Neboť soudíte-li nějakého zločince, zda nesoudíte zároveň také jeho vnitřnosti? A udrží se nějaký úd živý, bude-li zločinec usmrcen? – Hleď, rovněž tak se jednou stane a to už za nepříliš dlouho!

22. Přemýšlejte dobře o tom, co jsem zde řekl! Já jsem ještě mnoho zamlčel, ale to nadbytečné nechte! Bude tu následovat ještě dodatek! Amen. – To pravím Já, věčná Láska! Amen.

O družích posedlosti.

2. února 1841

Následující budiž závěrečný dodatek o posedlosti! - A najdeš-li také zde v celku málo potěšitelného, nýbrž hrozné na hrozném, strašné na strašném, ano uslyšíš-li v tom hřmění velkého ne již dalekého soudu, pak považ, že jsem to Já, věčná Láska, které jsou všechny věci možné! Neboť Mé cesty jsou nekonečné a Mé skryté úradky nevyzpytatelné!

2. Chceš-li zde však kvůli světu klásti otázky, ať jsou zapsány a to ti budiž dovoleno! Tážeš-li se však, taž se, se skromným a rozumným srdcem.

Otázka : „Ó, Pane, v jakém pořadí se tedy vyskytuje posedlost a patří posedlí Starého a Nového zákona jako posedlí novější doby, o nichž se zmiňují Justinus Kerner a profesor Eschenmayer, také do pořadí Tebou označených posedlých?“

3. Odpověď: Hleď, první (z honební družiny satanovy) jsou vábiči v každém zlomyslném úmyslu a z vábičů především ti, jejichž svůdný podnik se jeví být nejvábívější, přitom však dokonce tak slušný a mravně řádný, že potom takovým jemným satanovým podvodem je lidstvo notně nuceno dáti se takovým podnikateli vésti do věčné záhuby.

4. K této prvé třídě patří tedy v širším smyslu všichni modisté, pak všichni pořadatelé tanců a plesů, pak všichni hudebníci k tanci, pak všichni učitelé tance, taneční mistři, předtanečníci a předtanečnice, jakož i tak zvaní sóloví aneb baletní tanečníci, jakož i všichni ti, kdož toto šalebné umění satanovo vychvalují, schvalují a se zálibou pozorují a konečně také ještě jinoši a dívky, jejichž srdce na tom lpí.

5. Kdybys si však v sobě s údivem řekl, proč může býti tanec dokonce tak nebezpečnou hlavní věcí satana a nemůže se člověk tedy na světě nikdy potěšiti ze životně radostných a veselých chvil? – Na to ti dávám odpověď.

6. Poslyš, copak jsi nikdy neslyšel, jakým způsobem chytrá liška vábí kuřata se stromů a had něžné ptáky do své tlamy? Hleď, liška se pod stromem ve víru točí, kuřata, se dívají bezstarostně na tohoto veselého patrona, konečně dostanou závrať a spadnou pak se stromu do jejich drápů. A také had se kroutí v trávě, kde ho ptáčkové mohou dobře vidět; a když jej s potěšením zří, opouští ihned větev a letí mu přímo do tlamy ! Hleď, právě tak také vábí toto šalebné satanovo umění nejspodnějších pekel se svatého stromu života! Více ti nemusím říkat!

7. Co se však týče těch „veselých a životně radostných chvil“, tu ti nepravím nic nežli toto: Hledají-li se životně radostné a veselé chvíle mimo Mne, hleď, tu ti musím jako vševědoucí otevřeně přiznati, že věru nevím, zda mimo Mne se ještě někde takové chvíle najdou. V Mém svatém nekonečném veškerenstvu není takových! A proto takové životně radostné a veselé chvíle by mohly být jen umělé zásahy satana, které se podobají půvabným požitkům

v marnivých snech, jimiž bývá celá příroda zhoubně klamána. – Komu Já, jako největší, občerstvení nestačím, ten je opravdu synem Mého největšího nepřítele.

8. A tak přichází dále na řadu majitelé nevěstinců a heren, jakož i všichni kuplíři a dohazovači her a tak také všichni hlavní účastníci a podporovatelé a protektoři takových pekelných chvalitebností satana. Pak všichni pleticháři, původci válek a pobuřovatelé lidu a zrádcové; běda jim, neboť jejich odměna bude velmi veliká!

9. A konečně sem patří všichni lakomci, lichváři, závistníci, licoměrníci, lichotníci, podvodníci, na cti utrhači, rouhači Mé milosti, zloději, lupiči, vrahové v duchovním i tělesném ohledu a rovněž i všichni sebevrazi.

10. Hleď, všichni ti patří postupně vesměs k honební družině satana a jsou až na několik naposled jmenovaných sotva již posedlí, nýbrž patří spíše sami k posedajícím, k pohánějícím a táhnoucím a jsou všichni pod číslem 1.

11. Všechna ta „zvěř a zvláště všechny „stromy“, „tráva“ zlého lesa, jakož i nosná „půda“ patří vesměs k posedlým a jsou a stojí pod číslem 2.

12. Takoví se těžko pozdraví! a „stromy, tráva a půda“ jakožto tělesné vlastnictví satana již vůbec ne; neboť tací se již ve všem utvrdili a stojí pevně ve všem falešném a ze satana zlém; běda jim, ti neuniknou vbrzku následujícímu světovému požáru! – „Zvěři“ bude však ještě propůjčena krátká doba milosti, avšak v době štvance a v době po ní následujícího útěku, slyš, nebude již nikdo vyslyšen a do Mého svatého revíru vpuštěn!

13. Co se však týče posedlých Starého a Nového zákona a Kernerových a Eschenmayerových, jimi se vyzumívají „stromy Mého revíru“, k nimž se řečení uprchlíci přimknou, aby je, kdyby to bylo možné, zahubili. Ale tyto („stromy“) mohou být bez obav, neboť proto na své duši škody neutrpí. Neboť Já Sám budu chránit dřeň jejich života.

14. Neboť hleďte, kde se nějaký takový zjev objeví, vyskytuje se (většinou) jen u jinak obyčejně velmi zbožných lidí. A zřídka se stane, že se něco takového objeví na nějakém velmi špatném anebo jen také obyčejném člověku světa, leč by tací lidé povzbuzeni zázrakem se náhle obrátili, načež by se pak jejich vlastníci již ohlásili z nitra a zvenčí k odstrašujícímu příkladu všech sousedů!

15. U mnohých šílených mohly by se o tom uvéstí výmluvné příklady! – Ale všichni šílení se nesmí za takové považovati! – Neboť mnozí se stávají jimi tím, že svůj „rozumový balon“ příliš naplnili, takže se tím „šňůra vůle“ příliš velkým napětím přetřhla a tím pak přestalo řízení (volné vedení) (odtud slovo „überspann“ = přepjatý). Anebo však také když nějaký člověk bez ohledu na rozum, rozepnul příliš své srdce po nějaké marnivé věci, takže vedoucí nit vůle se rovněž přetřhne a stroj života běží pak mimo veškerý řád ve všemožných směrech; a tu vidí pak takový člověk jen to, čím je jeho srdce a jeho hlava naplněna vznášeti se ve zmatených kruzích před svými bezuzdnými smysly. – Tací lidé nejsou však ztraceni a podobají se spleteným větvím stromů, které dobrý lesník uvede časem do pořádku.

Otázka: „Ó, Pane, co tedy bude s modisty a podobnými výrobci a všeho druhu vábiči, požaduje-li toto od nich jejich vyživující zaměstnání? – Kdyby některý z nich se chtěl k Tobě obrátit, co bude muset začít, aby uhájil svůj život?“

16. Odpověď „Poslyš, to je příliš lidská otázka, jako varování Petrovo a jest nade vší míru hloupá! Copak jsem nějaký ubožák nebo žebrák? Anebo neměl by snad pro jednoho anebo tisíc lidí dost potravy Ten, Který ustavičně vyživuje tolik světů a Sluncí, jejich počet a velikost stoupá do nekonečna? – Hleď, na takovou otázku, která vlastně vůbec není hodna odpovědi, stačí řečená odpověď. A proto se dále netež, staráš-li se jen o hlouposti!“

17. Piš však k úplnému konci: Kdo bude následovat Mého hlasu, bude žít; hluchý však propadne věčné smrti! – Mé slovo jest Má láska, milost a slitování a toto símě života budiž na mnohých místech rozséváno. Tam kde se uchytlí, způsobí život a posedlé osvobodí k životu. Kde však bude pošlapáno tam bude smrt konati velké obžínky.

18. Hleď, nyní vše obnovuji, aby staré mohlo s posměchem a velkou hanbou odejít! Jestliže však vy starý kabát vyměňujete za nový, učiním toto tedy i já a již to činím. Proto se poohlédněte po novém svatebním šatu a opatřete své lampy dobře olejem! Neboť Já, velký Ženich, jsem na cestě! A když se nejméně nadějete, budu zde! Blaze tomu, koho zastihnu připraveného!

19. To pravím Já, velký Ženich. AMEN !

Požehnání milosrdenství.

3. února 1841

Piš tedy radu ze Mne, A. W., aby věděl, co tu se slabým nemocným andělským chlapcem na Zemi dělati? – Hleď, tu dobrá rada není tak drahá, jak se domníváte.

2. Hleď, byl jednou jeden otec, který měl dvanáct dětí a jen velmi skrovné zaopatření, takže podle vašeho výpočtu dal ročně dohromady sotva tři sta zlatých a tyto ne jistě. Neboť jen 150 zlatých bylo jistých jako zeměpanská penze z milosti, to ostatní si musel vydělávat svou ruční prací.

3. Hleď, tu jednou několik jeho dětí onemocnělo a k tomu ještě jeho věrná žena následkem starostlivé péče o nemocné děti, ochuravěla. Tím byl muž nucen své vedlejší výdělků zanedbávat a zato doma převzít péči o nemocné. Jelikož však tím právě přišel o své vedlejší výdělků a viděl, že s polovicí nemůže vystačit a také viděl, že to s nově hledajícím vedlejší výdělků již nepůjde – rozhodl se tedy u sebe: „Půjdu k dobrému zeměpánovi, předložím mu zcela věrně své trpké postavení a on se zajistí nade mnou slituje.“

4. A hleď, jak se rozhodl, tak to tedy také ihned učinil, šel ke knížeti a vše mu vylíčil. Když to však kníže uslyšel, hle, tu pokrčil rameny, vnitřně však byl zcela dojat a konečně řekl vnějšně poněkud vážně:

5. „Poslyšte starý tatíčku, já nepochybuji o vaší upřímnosti. Ale nežli vám pomohu, navštívím vás co nejdříve ve vašem příbytku, abych viděl, zda je tomu tak, jak jste mi to vylíčil. Běda však vám, jestliže jste mne nějak obelhal! A nyní jděte mé milosti poručeno!“

6. A hle, tu šel starý otec mezi nadějí a bázní domů. Neboť doufal sice zajistí v milost knížete, jen se však obával, že by mohl ještě dlouho otálet. A tak přišel domů a vyprávěl rodině vše, co mu kníže řekl a chystal se, že co možno brzo dům vyčistí a to hned po skrovném obědě. A tak se také ihned obědovalo.

7. Ale ušlechtilý kníže se rozhodl jinak, opustil ihned hrad a šel nepozorovaně za chudým otcem. Neboť si pomyslel „Takové nouzi musí být nějak pomoheno! A chudá rodina konala právě se slzami v očích děkovnou modlitbičku, když vstoupil již kníže do pokoje a pravil: „Poslyšte starče, pročpak jste mne obelhal? Neboť já přece vidím třináct dětí a vy jste mi udal jen dvanáct!“

8. Tu padl starý otec před knížetem na kolena a pravil : „Ó ušlechtilý otče země! Toto třinácté je cizí, přijal jsem je ze soucitu!“

9. A kníže odpověděl zdánlivě popuzen, v srdci však plný planoucí dobročinné touhy: „Poslyšte, můžete-li podporovat ještě cizí, pak to nemůže u vás ještě tak zle vypadat a budete asi moci mou pomoc postrádat!“

10. Tu se vzmužil starý otec a pravil uchopiv ruku knížete a tiskna ji na své srdce: „Ó, šlechtný, dobrý otče země! Hle toto třinácté jsem před deseti roky našel v lese, vystavené smrti. Bylo ovinuto sotva nějakými špatnými hadry a chroptělo již v bahně a močálu. Vzal jsem je na ramena, donesl ihned sem a řekl ženě:

11. Hle, „Pán mně dal nalézt poklad v bahnitém lese! Je to slušný chlapec. Hle, je jistě bez otce a matky, proto budme jeho rodiči! Neboť kde se jich nají dvanáct, tam ani třináctý nezahyne! A kdybych musel žebrot na tebe a na našich dvanáct dětí, pak to třinácté nebude také dělat žádný rozdíl v naší nouzi!“ A má věrná žena mně vzala ihned dítě z náruče, políbila je a do této chvíle je ošetřovala jako ty vlastní. Proto, ó, šlechtný, dobrý kníže, nerač se hněvat, že jsem ti toto zamlčel!

12. A hle, když kníže toto uslyšel“, srdce mu přetévalo, z jeho oka se vyronily radostné slzy soucitu a on za to velice chválil starce říka:

13. Slyšet něco takového, působí mi velkou radost! A ježto jste tak v tichosti ušlechtilé jednal a cizímu jste při vaší nuzotě byl otcem a předtím zachráncem jeho života, budu od nynějška vás všech starostlivým otcem! A ježto to cizí dítě je sirotkem, přiveďte je ke mně a budoucně již sirotkem nebude! Neboť já jsem jeho otcem a kněžna jeho matkou. A nyní opusťte tento přibytěk a pojďte se mnou, můj velký hrad bude pro vás míti dosti místa. Tady však, kde stojí toto obydlí, bude zbudován pomník, jenž ponese vaše jméno.“

14. Nuže viz.. Můj milý A.W., tento příběh a pouč se z něho, co bys chtěl vědět. Neboť Já jsem ten Kníže, ty ten chudý muž a tvé dítě v nouzi je nalezený cizinec v lese!

15. Čiň, kolik můžeš a nemysli: jak, kdy, kde, k čemu, proč a čím? a k čemu můžeš vhodně použití od mateřského těla nemocného a slabého? – Hle, to se velmi snadno nalezne. Veď ho jen hezky pilně ke Mně, toho anděla v jeho slabé zkoušce (tj. v jeho zkoušce mu uložené slabosti) a buď při tom pln veselosti a dej na něho pozor ! a zažiješ leccos na něm, co ti vnitřně prospěje.

16. Hle, Mé děti jsou velkým požehnáním domu, který mohou obývat. Neboť Já jsem jejich vlastní Otec a věčně nikdy jím být nepřestanu ! – více ti nemusím tentokrát říkat, neboť bys to nesnesl. Buď však připraven, Já navštívím tvůj dům, - pravím tudíž Amen, tvůj dobrý Kníže a Otec! Amen

Neploďné Boží nauky.¹

28.února 1841 od 15,15 do 19,45

Píšící : K.G.L. a Andr. a Ans.H.- J.L. pravil z Pána :

V tak zvaném lepším a vzdělaném světě, kde je náboženství křesťanské obvyklé pod různými sektářskými formami, hlásá se morálka většinou jen tak, jak je v politickém ohledu vládcům buď ve věcech světských aneb duchovních právě nejvhodnější. Lidu se vštěpuje šeré poznání o Bohu ne proto, aby Ho poznával a miloval, nýbrž jen aby se Ho nezměrně obával jako nejneúprošnějšího tyрана všech tyranů. A tak se hlásá, jakoby Božství byly jen důtky, které budou účinkovat, když všechny ostatní se staly neúčinné.

2. Místo aby se hlásalo Božství lidu k nejvyšší potěše, podává se mu jen jako něco, co nemá nic jiného na práci, než aby od minuty k minutě neodvolatelně odsuzovalo miliony mravně zkažených a neposlušných dětí do věčného moře ohně. A poohlédnete-li se ve světě poněkud kolem, spatříte nesčetné žaláře, které jsou všechny naplněny všelikými zločinci proti mravnosti a jak od minuty k minutě dostávají stále velmi četný přírůstek, takže kdyby tyto žaláře byly soustředěny na jednom místě, museli byste se domnívat, že celá generace Země bude se muset v několika málo letech připravit na to, že tam také přijde.

3. A tážete se, co se tedy děje nyní s těmito lidmi, kteří tam přicházejí? Podívejte se sem jen trochu zrána! Hledte, stojí tu již určitý počet na smrt bledých zástupů, obklopených všelikými ozbrojenými lidmi a jedovatými soudci a vidíte dále nesmírný počet vražedných nástrojů, jimiž budou tito nešťastníci popraveni. Vidíte tu hořící hranici, šibenici, popraviště a rozmanité jiné vražedné nástroje. Hledte, to je poslední „polepšovací ústav“ pro takové mravní zločince ! Nyní se tážete, co vlastně ti všichni provedli? – Ano , pravím, jsou mezi nimi vrahové, lupiči, zloději, přeběhlíci a pobuřovatelé proti státu. Jsou tu dále ještě lidé, kteří velmi poškodili stát všelijakými podvody; mezi nimi jsou tací, kteří se těžce provinili proti tomu či onomu politickému aneb také mravnímu nařízení. Hledte, tu jsou tedy odkryty zločiny těchto nešťastníků, pokud mohou sloužit za důvod k ospravedlnění takových trestů.

4. Nyní však učiníme další otázku: V čem spočívá důvod, že se tito lidé stali takovými zločinci? – A kdybyste se i někoho jiného zeptali na tento důvod, nedostanete jistě žádnou jinou odpověď nežli: Důvodem toho je buď zanedbaná výchova anebo, což je beztoho jedno a totéž, že takovými byli již rodiče, předkové a prarodiče oněch lidí. Já se však opět táži, v čem to tedy spočívalo, že tito lidé obdrželi tak špatnou výchovu, ano, že ve výchově byla zanedbána celá generace?

5. Nemusíte jít ani příliš daleko a odpověď se vám vnucuje sama sebou: Hlavní důvod není žádný jiný nežli politika, podle které třída lidí mající moc se o nic tak velice nestará, nežli aby podřízení byli udržováni co možno ve vší temnotě, v bázni, že kdyby lid obdržel podrobnější zprávy o Mně a tím také o svém vlastním učení, mohl by býti brzy konec s jejich mocí a jejich časnými příjmy ⁴

6. Ó, ti blázni ! – Měli by si vzpomenouti jen na Mého Davida, který byl králem a prorokem a jako takový velkým učitelem národa a ihned by poznali, že národ, který poznává Boha a své určení je také národem naplněným poslušností a dobré vůle a tisícové (takového) národa mohou být pírkem snáze ovládnuti nežli deset temných hlupáků, kteří o Mě nemají žádné jiné představy nežli „snad“ existujícího tyрана anebo bytosti, která jako upír vysaje svému věřícímu napřed poslední kapku krve, nežli ho konečně na světlém oblaku klečícího a se kořícího oblaží věčným životem.

7. Hledte, nelze tu snadno pochopit, že se lidé snaží od takového zlomyslného Boha pokud možno uvolnit? A mají-li také ještě nějaké náboženství, spočívá v pouhém obřadu a to jen z čistě politických ohledů. – Následek toho nebyl již na počátku žádný jiný, než že se jejich světočtivější část konečně odvrátila ode všeho náboženství a jakékoli křesťanské Boží nauky. Na druhé straně vznikly církevní odluky a sekty a to muži, kteří víceméně poznali pošetilost takové Boží nauky a ve svém duchu si jaksí řekli :

8. „Poslyšte, s Božstvím jak se tu učí, nelze vystačit! Proto vezmeme čisté učení sami do ruky, podrobně je prozkoumáme a uvidíme, zda na onom Božství nenajdeme nějaké lepší stránky.“ A při tomto zkoumání také skutečně shledali, že Já přece jen nejsem žádným takovým tyranem; na druhé straně však zapomněli, že jsem přesto Bohem a brali pak Moji vůli rovněž příliš vlažně.

9. Jiní Mne zase postavili hezky vysoko a pak filozofovali tímto způsobem, že každé jednání, které nalezlo v jejich přirozenosti jen nějaký podnět, je spravedlivé a úplně podle Mé vůle, v mylné ideji, že cokoli prošlo jejich pošetilou myslí, je vůle Má. A tak vzniklo místo starého bláznovství mnoho pošetilostí a pojmových růzností, takže věru, nestojí za námahu vám je vy počítávat.

⁴ Následující výklady se začíná řada sdělení, která pod názvem „Dvanáct hodin“ jsou ve zvláštním spise vydána Novosalemským nakladatelstvím Toto bylo dáno v 19 století

10. Důvod toho nebyl a není však žádný jiný, nežli jak bylo již poznamenáno dílem (ne) mravní politika, hlavně však také lenost a strach lidí, aby vážně kráčeli po předepsaných cestách k věčnému životu. Neboť vpravdě pravím: Kdo nepřijímá Mé království jak Já jsem je zvěstoval, ten neobdrží i kdyby v sobě všechny sekty spojil anebo mezi všemi sektami stál. Neboť Já jediný jsem Cesta, Pravda a Život.

Čtyři otázky v duchovním světle.

6. března 1841 od 16 do 17,30 hod.

4 dcery Anselma Hüttenbrennera daly opět po jedné otázce s prosbou o zodpovězení skrze sluhu Jakoba Lorbera.

Přály si vysvětlení o „Jidášův lšariotském“ „neznámém počtu“ „gordickém uzlu“ „čtyřech živlech“.

Píšící: čtyři zmíněné dcery. – Pán pravil skrze Svého sluhu Jakoba Lorbera toto:

Ó, děti! Látka, kterou jste si zvolily, je významná! – Ale i kdybyste všem živlům rozuměly ve své hlavě, podobaly byste se bohatému poštelci, který neví co si počít se svým jménem a proto je zahrabe do svých skříní, kde všechny jeho velké peníze mu právě tolik prospějí, jako kdyby žádné neměl.

2. Ano, při velikém potěšení z takových pokladů hlavy byste se tak nejméně podobaly Jidášův lšariotskému, který Mne za třicet stříbrných prodal. Neboť hleďte, každý se podobá tomuto zrádci, který se čímkoli (samolibě) obohacuje, ať je to vědomostmi anebo zlatem. Neboť nedostane-li vše toto ode Mě anebo si aspoň z velké lásky ke Mně a k svému bližnímu nevydobude, pak je právě tak dobře jako Jidáš lšariotský zlodějem a lupičem, který si toto vše (samolibě) přivlastňuje a tedy hřeší na Mé útraty.

3. Nejsou oheň, vzduch, voda a země věci, které jsem učinil ze Sebe? Není každý počet jedním mezníkem nekonečnosti z Mého řádu propůjčený? Jak může tedy někdo toto vše někde jinak obdržet nežli buď z čisté lásky ke Mně, anebo má-li živou víru, bezprostředně z Mých úst?

4. Kdyby někdo také věděl, kdy začala první jiskra doutnati – kdyby mu byly také známy všechny atomy a miasmy vzduchu – kdyby spočítal všechny kapky vody od středu až na povrch Země – a kdyby mikroskopem spočítal všechny prášky Země, všechen mech na stromech a skaliskách a díval se na všechny rostliny, keře a stromy a dal jim jednotlivě zvláštní jména – ano, kdyby jemu samému při jeho bádáních nezůstala žádná bytost v říši zvířecí jak co do druhu tak i počtu neznámá – a kdyby to v počtech a měřictví přivedl tak daleko, že by byl sto s největší jistotou počítat velikost, pohyb, vzdálenost, světlo a tíži každé stálice – věru, všechno to by o mnoho více neprospělo, než kdyby si někdo dal tu námahu, aby spočítal všechna zrnka písku, která byla při stavbě domu spotřebována.

5. A chcete-li si milé děti, učiniti pravý pojem o vlastním „gordickém uzlu,“ pak pohleďte na hlavu takového (samostatného a sobeckého) učence, který když ne již zde, tedy zcela jistě na onom světě, nalezne totéž řešení jako podobný uzel lakomce lšariota, když visel pod rozsáhlou větví a kníže pekla mu prokázal, co kdysi učinil (Alexander Veliký, král makedonský r.333 před Kristem, že jej rozsekl mečem)

6. Učíte-li se však všem živlům, ó, děti, neučte se jim hlavou, nýbrž pochopte je z lásky ke Mně ve svém srdci, tak v nemnohých (poznacích) naleznete více, nežli všichni učenci v jejich domýšlivosti nalezli od stvoření světa.

7. Věru, tehdy nepřijdete na žádný „gordický uzel!“ Neboť „neznámý počet“, který nenalezl ještě žádný světský mudrc vám divuplně nádherně rozluští každá květinka. – Neboť slyšte, milé děti! Toto „neznámé číslo“ jsem Já Sám, váš milý dobrý Otec!

8. Proto počítejte jen velmi pilně ve svém srdci a rozetněte z lásky ke Mně uzel svých mladistvých světských choutek ostrým mečem sebezapírání!

9. Ó. Děti! Nejste sto ani tušiti, jakou výhodnou výměnu tu učiníte! – Neboť co tu vězí za zastřeným, vám ještě „neznámým počtem“, dovíte se teprve tehdy, když jste rozluštila svůj uzel (světské choutky).

10. Kdo se učí hlavou, učí se těžko a neplodně. Ale v srdci se sluneční prášek stává Světem! Proto se uče v srdci, čemu se učíte! Neboť tam vám budu Já, váš milý dobrý Otec Učitelem. Amen!

11. To pravím Já, váš milý, dobrý svatý Otec!

Úděl otroků, spojení se zemřelými, Otčenáš, jesle, hodiny oddechu.

Další otázky v duchovním světle.

13. března 1841 od 15,15 do 19,15 hod.

Tázaly se s prosbou o vysvětlení skrze Jakoba Lorbera Marie H. „Jak je to možné, že mohou ubozí otroci a deportovaní snášeti svůj strašný osud?“ Wilhelmine H. „Vzpomínají na nás naši čtyři zemřelí sourozenci?“ – Pavlina H.: „Jak se modlit Otčenáš, aby přinášel ovoce?“ – Julie H.: „Co znamenají jesle, do nichž jsi byl Ty ó, Pane, jako dítě položen?“ – Paul H.: „Jak má student strávit hodiny oddechu, aby byly Bohu co nejlíbější?“

Píšíci: Řečených pět sourozenců. – Pán odpovídá skrze svého sluhu J.L. takto:

Milé děti! Já jsem dobře slyšel vaše otázky – ale uvažte, že se někdo může dvojím způsobem tázati a že tato dvojí otázka odpovídá dvojitému způsobu života. Otázka může být totiž zaměřena podle onoho přirozeného vnějšího anebo podle duchovního vnitřního, jako také vychází buď z toho či onoho.

2. Nyní posuďte sami na které půdě vyrostly vaše otázky. Uvažte, zda vám je vnuknula lehká vědychtivá všetečnost, a nebo vznikly v opravdu starostlivé nesnázi lásky vašeho srdce. Neboť hleďte, je nekonečný rozdíl mezi jedním a druhým způsobem dotazování.

3. Kdo se táže z lehké, zpola nucené zvědavosti, toho otázka se podobá otázce slepého, jenž se čile táže na různé barvy obrazu. Když mu však jeho trpělivý přítel udá přesně všechny barvy, co myslíte, bude si moci slepý učiniti nějakou představu o harmonii barev a všech jejich odstínech a světelných zvýšeninách?

4. Milé děti, nebudu vám ukazovat kde u vás vyrostly otázky. Již vlastní porozumění Mého přesného zodpovězení vám nad slunce jasně ukáže původ vašich otázek.

5. Co se týče prvých dvou otázek, záleží málo na tom, zda víte či nevíte jak „otroci“ snad snášejí špatné nakládání s nimi a proč jsem dopustil, že jsou vydáni na pospas takovému špatnému nakládání a zda dále vaši „zemřelí sourozenci“ si na vás vzpomínají, Ale vše záleží na tom, abyste si ve svých srdcích při každé příležitosti vzpomínali na Mne.

6. Neboť kdo své srdce pln lásky věrně a důvěřivě ke Mně obrátil, na toho si také Já zcela jistě mnohem více vzpomenu. Vzpomenu-li si však na někoho ve Svém slitování, jak se může ještě tázati, co činí ti, kteří přebývají ve Mně? Či myslíte, že vaši sourozenci přebývají ve Mně mrtví? Uvažujte zda to, co přešlo do Života všeho života, je schopno smrti?

7. Jen mrtvý není schopen žádné vzpomínky. Kdo však žije a žije ve Mně, ten zajisté také obdrží z Mé jím proudící moudrosti vzpomínky, které by mohly vaše vzpomínky nescetněkrát zmařiti.

8. Co se však týče „Otčenáše“, je to s touto modlitbou právě tak, jako s otázkou, jak se máme Otčenáš modlit, aby přinášel ovoce. Neboť kdo se jej nemodlí v duchu a v pravdě, tomu prospívá právě tolik, jako známému slepému vysvětlování barev.

9. Jak může (duchovně slepý) říkat: „Otče náš“, když se ještě nikdy neobtěžoval poznati Otce ve svém srdci láskou a živou vírou a v duchu a v pravdě se Mu přiblížit?

10. Jak může říkat: „Jenž jsi na nebesích“, ten kdo nezná Otce a ještě méně nebe? – jak může říkat: „Posvěť se jméno Tvé!“, ten kdo nezná Mou lásku a ještě méně Mé živé slovo a tudíž také ne Život života a svatost vši spásy a vši obnovy ze Mne, což jediné jest Mé nevýslovné jméno?

11. Jak může říkat „Přijď Království Tvé!“ ten, kdo svými smysly lpí jako cizopasná rostlina na stromu, jenž má nésti plody tj. na tomto světě?- Jak může říkat: „Bud' vůle Tvá!“, ten, který se ještě nikdy neobtěžoval Moji vůli poznati a který ve svém srdci chová vůči každému sebelehčímu přikázání buď velkou vlažnost anebo často již ve svém mládí naprostou neposlušnost a ve všech věcech týkajících se věčného života chová v sobě největší lehkomyšlnost?

12. Jak může říkati „Dej nám chléb života“, ten, kdo nemá ve svém srdci zcela žádné tušení o vyprošovaném chlebu, zato však tím větší touhu po žraní ve svém žaludku, který tvoří vlastní hlavní srdce takových neplodně se modlících?

13. Jak může o „odpuštění“ svých hříchů! Prositi ten, jehož srdce je ještě plno nečistoty, kde nepřebývá nic jiného nežli hněv, závist, pýcha, nepřízeň, drzost a ještě mnohé jiné neřesti toho druhu? – Poslyšte, k úspěšnému dosažení odpuštění hříchů se vyžaduje více nežli následkem příznivých okolností býti bez nepřátel. Neboť kdo nemá žádného nepřítele, jak má prositi: „Odpusť mně mé hříchy, jako já odpouštím svým nepřítelům“. Tím nechci říci, že si máte dělati nepřátele, abyste si měli co odpouštět; ale tím nechci říci, že vaše srdce má být povzneseno nad každou ať jakoukoli urážku. Jinak si vyprošujete místo odpuštění soud a zatracení.

14. Jak může pak dále říkat: „Neuved' nás v pokušení“, ten který Mne předně vůbec nezná a takovým způsobem se modlí do vzduchu a který, i když ho také, jemu nevědomě, jakéhokoli pokušení ušetřím, sám však jako posedlý pádí od nebezpečí do nebezpečí, od propasti k propasti, od smrti k smrti?

15. Hled'te, jaká je potom taková prosba! Nepodobá se šílenému, který prosí nějakého velkého dobrodince o podporu, když ji však obdržel, vrhne ji dílem do ohně, dílem do špinavé vody, dílem do páchnoucí žumpy a dílem do bláta a hrobů plných zetlelin mrtvých. Považte co takovému bláznu prospěje tento dar!

16. Jak může konečně říci: „Zbav nás všeho zlého,“ ten, kdo se sám vrhá se vši pílí do velikých zel?

17. Chcete-li se tuto modlitbu plodně modlit, pak se ji musíte modlit v duchu a v pravdě a dobře uvážit, čeho je třeba k tomu, aby se sklízel pravý plod této modlitby. Jinak vzejde z této modlitby opak velkého požehnání pro vás jakož i pro každého jiného.

18. Co se však týče dvou posledních otázek, pak je sice otázka „jeslí“ dětská, ale nikoli otázka, na niž vám může býti dána účelná, ještě méně však srozumitelná odpověď, ježto dříve musí býti otevřen vnitřní smysl, aby se pochopilo ono samému archandělu příliš hluboké tajemství.

19. Proto se snažte z vašich „hodin oddechu“ v tichém klidu a v ústraní vaši mysl učiniti Mně zasvěcené hodiny – tak se můžete záhy dozvědět, jak jsem Já, váš Otec, nadevše dobrý a plný lásky. A věru mohu vám tu dáti více v jedné minutě, nežli veškerý svět za tisíc let.

20. Používáte-li však svých hodin oddechu k něčemu jinému, tak se také rovněž jistě dozvíte, jak vizí nezbadatelný a neúprosný zůstávám těm, kteří dávají přednost nečistotě světa a všemu klamu satanovu přede Mnou.

21. Konečně pomyslete velmi dobře na to, od Koho k vám tato slova přicházejí! Seznamte se záhy se Mnou! Učňte si „soudce“ „přítelem“ a věčného velkého Boha „Otcem“ – tak budete rádi a beze strachu zřít, když budu Své soudy hřmět nad touto Zemí!

22. Neboť světu přijdu jako neúprosný soudce, ale věru, k Mým dětem přijdu jako přelaskavý, předobry svatý Otec!

23. Proto usilujte o Otce, tak budete žítí věčně v lůně Mé lásky. Amen!

24. To praví Ten, Kterého především máte hledati a poznávati jako Otce. Amen.

K pamětnímu dni výročí Nového Zjevení.

Děkovná modlitba sluhy Jakoba Lorbera.

V neděli 14. března 1841 posledního dne prvního roku, neviditelného, milostí nejbohatšího příchodu a Zjevení našeho nejsvětějšího, láskyplného Otce, Jehož první sdělení v novém živém slově nastalo v neděli 15. března 1840 ráno po 6 hodině.

Ó, Pane, nejlepší, nejsvětější Otče ! Uplynul již rok od paměťhodné hodiny, v níž jsi nás všechny vzpomněl a začal jsi nám nehodným sdělovati Své živé Slovo.

2. Ó, Pane, ó, Otče ! Jak Ti poděkovat, jakým jazykem Tě máme chválit a velebit – když vesměs nejsme hodni ani jednoho, neřkuli teprve tolika svatých slov a spásitelských napomínání?

3. Ó, nejsvětější, nejlepší Otče! Hle nemáme nic než ještě velmi nečisté srdce, které jest naše vlastní. To dobré v něm však není naše, nýbrž Tvé. A tak budiž také tedy spravedlivé uznání, že to Tvé není naše, jediným díkem, jedinou chválou a jediným velebením, které Ti můžeme přinést. A toto dobré a pravdivé z Tebe, ó, svatý Otče, jest kapka Tvé lásky v nás !

4. Z Tvé velké lásky jsi nám to dal, to je nám jasné. Nech tedy také nyní jako povždy v této svaté lásce, která z Tebe do nás přišla, vzdáti Tobě spravedlivé uznání tím, abychom Tě začali stále víc a více milovati. Neboť jen v lásce můžeme Ti přinést libou obět' a to Tebou danou svatou láskou. A tak přijmi tedy co nejmilostivěji tento dík od nás ubohých hříšníků !

5. A ježto se všichni náležitě ze srdce chceme potěšit z Tvého svatého jména, dnes o svatém pamětním výročí, jakož i budoucně ve všelikém skutku a ochotě v lásce, vyslyš tedy naši prosbu a přijď také Ty k nám, abychom nebyli sirotky, - ježto Ty, náš nejsvětější Otec ses nám všem stal vše a bez Tebe nám také již žádné radosti nechutnají a věčně již chutnat nebudou !

6. Ó, svatý, nejlepší Otče, vyslyš naši dětskou prosbu a oživ nás Svou svatou přítomností !
Amen

O příchodu Otce v Ježíši.

Odpověď Otcova sluhovi.

Téhož pamětního dne 14. března 1841.

Nuže tedy piš krátké slovo, které vám má zvěstovat Můj příchod do vašeho středu ! Neboť přicházím-li jako Otec, přicházím ve vsí tichosti srdce. Mé hřmění zvěstuje vám jen blízkého Boha a soužení velkého neúprosného Soudce, jako všechna ta velká stvoření velkého mocného Stvořitele a Pána nade vším.

2. Ale pociťujeme-li v srdci sladkou lásku ke Mně, svému svatému dobrému Otcovi, pak vězte, že Otec není daleko ! Neboť Mne nemůže milovati nikdo, nemá-li Mou lásku. Mou lásku nemůže

však mítí nikdo odnikud jinud, leč ode Mne. Kdo však má Mou lásku, má také Mne, Kterýž jsem věčná Láska Sama.

3. Bude-li však Má láska u vás, pak budu zajisté také Já u vás! Cokoli však učiníte v Mé lásce, to přece činíte také ve Mně. Kdo však ve Mně jest a jedná, v tom a při něm jsem také Já.

4. Zvednete-li Mne však, abych k vám přišel, jak bych neměl učiniti, po čem vaše srdce chová živoucí touhu? – A tak se tedy tažte také dnes v srdci a vaše láska ke Mně vám věrně zvěstuje, zda a kdy k vám přijdu!

5. Hledte, Já jsem Jeden, Který následuje lásku až na konec Světů. Proto milujte a věřte – tak budu uprostřed mezi vámi a ve vás – což vám věrně zvěstuje velká útěcha v srdci.

6. Poslyšte však, když Já přijdu, nesmíte příliš zaměstnávat svůj žaludek a poslouchat všelijaké světské tlachání. Nýbrž rozmlouvejte jako ti dva do Emaus kráčející učedníci, tak budete také účastni jejich radosti. Budete-li však činit jako pošetilé ženy a nerozumné a necitelné dívky, tehdy váš svatý Otec nebude moci příliš dlouho ve vašem středu prodlévat.

7. Nechte býti svět tím čím jest, neboť já jsem více nežli všecken svět! Nechte vládce býti čím jsou, neboť Já jsem více nežli všichni vládci! Nechte dívky býti jaké jsou, plny nevěry ve svých srdcích, neboť Má láska je něžnější, věrnější, jemnější nežli láska všech světachtivých bezcenných děvčat a záletnic. Neboť věru, v této době nemá již žádná panna lásku. Na muži miluje jen co má, anebo co jest; za člověka nedá ani haléř, neřku-li teprve svou silnou ješitnou sebelásku.

8. Nechte světské učence býti čím jsou, neboť Má milost vyváží nekonečněkrát nesčetné učence! – Nechte vnější církev býti jaká jest a vezměte si zato symbol pavouka jak při krásném počasí rozpíná svá chytací vlákna, aby, chytal ve své síti všeliké živočišstvo k nasycení svého velkého břicha; blíží-li se však jiné počasí, dá si sice toto zvíře všelikou námahu, aby své dílo zajistilo před zničením; přijdou však ihned silné větry s výšin a mocné lijavce učiní jeho loupežnému hnízdu konec!

Pohlédněte však nyní do událostí časů a pravím vám, že brzy zpozorujete, že tomu tak jest! – Já však stojím výše a hlouběji než každá církev. Proto pohlížejte na Mně, kteří jste Mne nyní již trochu poznali ve svých srdcích, pak vaše uši nebudou nikdy obtěžovány církevním cvakáním zubů. Neboť čistá láska, která je jedinou pravou církví, živou vírou a živým slovem, necvaká!

9. A tak podobného více se uvarujte z lásky ke Mně – a považujte Mne za dobrého přítele, Jenž se chce příliš záhy vzdálit. – Když spěchající vidí, jak ho jeho milovaná objímá, vrací se znovu a neopouští dům dříve, dokud nevěstu úplně nezískal!

10. Tak čiňte i vy jako něžná nevěsta! – Zda neposlouchá milenec u branky své milenky, nežli k ní vstoupí do pokoje, aby uslyšel od ní tajnou chválu z jejich úst? Když však toto uslyšel, jak bude pln radosti a nemůže se dočkat až se branka otevře! A je-li jednou uvnitř, tu s Petrem a Jakobem zvolá: „Pane, zde je dobře býti!“

11. Když však zastihne svou vyvolenou pohříženou v samém pošetilém hašteření titěrné věci tlachající anebo dokonce chválu jiných (hlásající), slyšte, tu milenec, jak říkáváte, potají vezme do zaječích a zvolenou pošetilku „nechá“ ve vši pošetlosti „seděti!“

12. Tak pomyslete tedy také, že Já ne vždy vpadnu do domu dveřmi, nýbrž také čekám přede dveřmi! – Slyším-li co se Mi líbí, tu se zastavím, kde ne, tam zanechám v prachu jen Své stopy.

13. Chcete-li Mne mítí hostem, pak čiňte, co se líbí hostu, tak se zastavím. Když jsem však jednou vstoupil, pak Mně nenechte opět odejít i kdybych se nechal sebevíce nutit! A věru, učiníte-li, co je po právu, zůstanu ve vašem středu nyní a povždy

14. Ale poslyšte, teprve v čisté lásce vašeho srdce poznáte všichni, že vznešený trvalý host je vaším svatým, dobrým Otcem, Který k vám přišel a Jeho Království s Ním ! Amen. To pravím Já, vznešený host, jako váš svatý, dobrý Otec ! Amen.

Pravé uctívání svatých.

20.března 1841 od 16,45 do 19,30

Čtyři dcery Anselma Hüttenbrennera kladou otázky s prosbou o zodpovězení skrze Jakoba Lorbera. A to se tázala Marie: „Jak svaté uctívat?“ Wilhelmína: „Jak Pána správně milovat?“ Pavlína: „Na počátku bylo slovo a to slovo bylo u Boha a Bůh byl to slovo – co praví tento vstup do Janova Evangelia?“ – Julie: „V čem spočívá pravá pokora?“

Píšící: Tyto čtyři sestry. – Pán na to odpověděl Svým sluhou co nejmilostivěji takto:

Milé děti! Copak je to tak těžké nalézt co by někdo chtěl? Cítí-li někdo hlad, bude snad potřebovat dlouhý čas, aby si vyhledal nějaký pokrm, který by jej nasýtil? – Anebo kdo žízní bude snad, puzen palčivou žízní, putovat od pramene k prameni a ochutnávat vody, které by byly vhodné k uhašení jeho palčivé žízně? Věru, zůstane při nejbližším prameni a utiší svou žízeň. – Hleďte, to se týče také vás!

2. Že jste všichni v duchu ještě velmi hladoví a žízniví, to přece jistě pociťujete, vezmete-li jen trochu na poradu porozumění vašeho srdce, které je žaludkem a poněkud se jen dotážete na podstatu věcí, které vás nespočetně obklopují a na vám ještě zcela neznámý vnitřní život ducha.

3. Pohleďte jen ven na velký jídelní lístek stvoření a potom do velké spižírny ducha, pak vám budoucně nebude již zatěžko, zvláště když ještě povážíte, že v Mém světle, kterého se vám dostává živou vodou ze studnice Jakobovy, se sluneční prášek zvětšuje na velikost Světa!

4. Když však takový (sluneční prášek) se stává již tak veliký a přeplněný vám ještě neznámými divy, jak velké teprve budou vám ony věci, vůči vám nímž sluneční prášek klesá v niveč aneb se takřka úplně ztrácí – jen vzhledem k zrníčku písku, neřku-li teprve vzhledem k rostlině, ke stromu, ke zvířeti anebo dokonce k člověku samému!

5. Ježto vám bylo nyní ukázáno, jak pro příští případ můžete k vašemu nasycení snáze nalézt vhodný pokrm, dám vám tedy nyní, po čem jste po dosti klopotném hledání toužili-

6. Co se tedy týče uctívání svatých, tu vám nepravím nic jiného nežli toto: Uctívejte vaší láskou a pokornou poslušností jen jedině Svatého – tak budou takovým jedině platným uctíváním také všichni vám známí a neznámí svatí – co nejpříhodněji uctívání! Neboť Mně Jedinému přísluší veškeré uctívání, všechna chvála, všechnen dík, všechno velebení a všechno vzývání. Jen Mnou a ve Mně budou všichni lidé proslaveni, když byli proslavili v duchu a pravdě napřed Mé jméno ve svém srdci pravou láskou a živou vírou.

7. Abyste však toto lépe a důkladněji pochopili, pak uvažte ještě k tomu, že Já jediný jsem dveře k Životu. A kdo tu nevchází těmito dveřmi, ten je zlodějem a lupičem. – proto: kdo je starostmi a prací zatížený anebo je churavý, neduživý, přijď ke Mně, abych ho občerstvil a posílil. Neboť toto nenalezne nikdo nikde jinde nežli u Mne a ve Mně!

8. Co se týče druhé otázky, miluje Mne správně jen ten, kdo jedině Mne miluje a svého bližního skrze Mne. Kdo Mne takto miluje, ten jest, který Mne v duchu a v pravdě miluje! Neboť jak by Mne mohl jinak milovat, ježto Já Sám jsem věčný Duch vší lásky, vší moci a síly a rovněž věčná pravda!

9. Kdo Mne však takto miluje, ten jest, který má přikázání zachovává. Kdo však Má přikázání zachovává, k tomu přijdu ve Své Trojjedinosti jako Otec, Syn a Duch a ubytuji se v jeho srdci a zjevím Se tu živým Slovem, Které bylo na počátku a (věčně) bylo (a jest) u Boha. Neboť Bůh Sám byl, jest a věčně bude Slovo, bytostně ve všech věcech, jako věčný Život, Láska, Světlo, Síla a Moc od věčnosti do věčnosti.

10. Kdo však Mne takto miluje, ten je také z celého srdce pokorný. Čím může pyšný někoho milovat? Či nespočívá v hrdosti opovrhování vším tím, co jej obklopuje? – Hrdý nechce spatřovat vyššího nad sebou; i když se také nemůže povznést na nejvyšší domnělý vrchol a musí se ještě podrobiti v poslušnosti vyššímu, činí toto jen ze zřetelnosti. A obejme-li někoho se zdánlivou láskou, značí to tolik, jako kdyby řekl: „Protože tě nemohu ovládat násilím, chytím tě lstí a učiním svým otrokem!“

11. Rovněž také lakotný praví k svému příteli a tak také marniví svěšťtí ženichové k svým pošetilým nevěstám; neboť všichni ti povyšují své milce jen v témž úmyslu jako orel želvu, aby jejím pádem něco potom získal!

12. Hledte, milé děti, ze všeho toho vyplývá, že jen v pravdě pokorný Mne opravdu, tj. v duchu a v pravdě dovede milovat!

13. Kdo Mne však takto miluje, ten Mne miluje jako živé, věčné Slovo, Které tu je Ježíš Kristus a věčný Život a všechny věci skrze Něho ! Kdo však miluje Ježíše Krista Ukřižovaného a proslavuje Ho před světem a vyznává Ho s velkou radostí svého srdce, toho také já, jako Týž jediný Ježíš Kristus proslavím a vyznám před Otcem, tj. bude proměněn v tváři Mého Božství a vši Jeho Svatosti.

14. Je-li tomu tedy tak, že kdokoli Mne miluje a proslavuje, bude tím opět proslaven – pak jistě takovým oslavením nebudou také zkráceny všechny Mé údy, jimiž jsou svatí v nebesích! Neboť co Já беру, neberu pro sebe, nýbrž pro vás a pro vaše bratry.

15. Kdo něco dává Mně, dává to všem. Kdo však někomu jinému dává, ten jest pošetilcem; neboť co dává neobdrží zpět a dar také nedojde účastníkům, nýbrž jako nezralý plod bude stromem života pošlapán.

16. Milé děti, nepovažujte tento dar za lidský, nýbrž za dar, který je pln života! Pojměte jej dobře do svých srdcí a jednejte podle toho, tak poznáte, že to Slovo je vše ve všem a jako Slovo u Boha a Bůh Sám to Slovo jest věčné! Amen.

17. To praví právě toto Slovo vám ze Sebe Sama! Amen.

Příčina a podstata druhého zření.¹

21. března 1841 od 16,15 do 19.45 hod.

Píšící : K.G.L. – Andr, a Ans. H. – jako posluchač F.S.

Tak zvaný „druhý zrak“ není snad znamením probudilejšího ducha, nýbrž má svůj původ jen v poněkud zvýšenějším duševním životě a jest pouze jen vlastnictvím oněch lidí, kteří jsou nuceni žít stále ve velké bídě a přirozené odloučenosti od světa.(viz.“Dvanáct hodin“ Lorberův spis.Novosalemské nakladatelství Bietigheim,Württemberg – vyd.)

2.Že tento druhý zrak nemá žádné příbuzenství s duchovní probudilostí, může vám dostatečně také dosvědčit ta okolnost, že takového druhého vidění jsou schopna i zvířata, jejichž individualita nechová v sobě naskrze nic duchovního, zato však duši k dalšímu výcviku.

3. Vy se ovšem nyní otážete, jakou skutečnost má to, co ohledatelně ukazuje v druhém vidění? Leč nebude vám zatěžko tento uzel rozvázat. – Jste-li ještě pohřbeni v hluboké zimě a ze všech stran hrozivě na vás pohlíží ztuhlá sněhová a ledová pole, ano kdybyste k tomu ještě byli nuceni bydlet ve studených místnostech, řekněte, zda tu zcela mocně nezatoužíte po jaro a léto? A nebude se fantazie vaší duše obíratí především tím, aby vám obrazně převedla jaro a léto?

4. Hledte, tato toužebná, téměř plastická předtucha je prvním stupněm druhého vidění a má svůj důvod v jemném éterickém závanu toho, co blahoděného očekává duše ve svém stísněném stavu. Kdyby se nyní někdo víc a více zahloubával, mohl by aspoň za noci nezřídka viděti kolem sebe táhnouti obrazy jara a léta, podobné mdlým snovým obrazům.

5. Bývá-li však nějaká duše žalostnými poměry ještě více tísněna, děje se s ní takovým tlakem totéž, jako když je vzduch v příliš vysoké míře stlačován: vzněcuje se a vystupuje z tělesné sféry. Ve viditelném prostoru jsou totiž právě tak dobře duševní účinky a pohyby jako jsou v rozsáhlém prostoru světla účinky a pohyby světla; jenže s tím rozdílem, že záchvěvy světla se přirozenou cestou nemohou šířit jinak než přímočaře, kdežto duševní záchvěvy se podobají spíše záchvěvům zvuku a mohou se šířit všemi možnými směry, jakož i ve všech pomyslitelných křivkách s větší rychlostí nežli elektřina.

6. Představíte-li si nyní jakýkoliv fakt (skutečnou událost), má tento za základ vždy, tři podmínky : hmotnou, duševní a duchovní. – Co se týče první podmínky, může býti fakt tělesný – ma očima spatřován teprve tehdy, když se právě děje a v takové vzdálenosti, jaké může býti dosaženo tělesným zrakem. – Co se týče duševní podmínky, tu snadno bez mnohého přemýšlení poznáte, že fakt musí napřed předcházeti v duši, nežli přejde do světa tělesného. Je-li však duše své tělesné roušky ²⁾ zproštěna, (výstup z těla pozn.vyd.) může následkem rychlého duševního šíření spatřiti takový fakt často již o značnou dobu dříve, nežli dospěje ke hmotné objektivitě, aneb také může se stalý fakt spatřiti dodatečně, podobně jako slyšíte vzdálený hlas.

7. K doplnění připojím také ještě tři malé příklady duševního zření.

8. Takový, druhým zrakem nadaný vidí například míjet kolem neznámou mrtvolu, zatím co známý je ještě zcela svěží a zdravý a teprve za několik měsíců poté zemře . Toto se děje tímto snadno pochopitelným způsobem, totiž: Duše toho, kdo má zemřít, tuší blízký rozklad své schránky zvláště v době, kdy rovněž zřejmým vystoupením čistějí a správněji shledává svůj dům zralý ke zhroucení. V tomto stavu pořádá pak již všechna příslušná opatření a obřady ke přechodu. V téže době je však také duše jiného člověka v takovém zvýšeném stavu a vidí tu celý fakt, co si duše druhého již předem ustanovila a to vše nyní vám již známým duševním způsobem sdělování, nuže hledte, takto jsou podobné věci duší předvídaný, jako tělesným okem věci, jež se právě dějí.

9. Druhý příklad : Duše vidí dítí se něco v nějaké vzdálenosti. Také toto vidění se děje tímž způsobem. Neboť kdekoliv se něco děje, tam jsou přítomni lidé, buď pouze jako diváci anebo jako šťastní anebo nešťastní spoluúčastníci a není také nic přirozenějšího, nežli že takový fakt bývá ihned přijímán do duševního života jiných a šíří se pak v duševní sféře podobně jako nejmenější magnetické fluidum podle velikosti a způsobu faktu, často několik tisíc hodin dále. A je-li potom nějaký člověk ve zvýšeném duševním stavu, vnímá ihned takové záchvěvy a spatří obraz měnivosti záchvěvů tímž způsobem jako dospěje k tělesnému nazírání tělesným okem nějaký hmotný obraz měnivosti záchvěvů světla předmětu, od něhož vycházejí.

10. Jako třetí příklad lze přijmouti to, když nějaký fakt, při němž několik lidí je postiženo neštěstím, ještě nenastal. Toto vidění je sice poněkud vzácnější, nicméně se však vyskytuje jako ostatní případy. Tomuto vidění je rozuměti takto : Přejde-li nějaká duše při zvláštních případech do zvýšeného stavu, bývá také duch v ní dlící probuzen ovšem jen na krátkou dobu. V duchovní podmínce (to jest v duchu člověka) jsou však nepomíjejícím základem všechna fakta, jak minulá tak budoucí. Může tu tedy vidění nastati dvojím způsobem, totiž dotyčný spatřuje fakt nejprve ze

svého ducha. Co spatřuje, přechází přirozeně do duše. Jakmile to však přešlo do duše, šíří se to také již podle zákonů vám známých dále. A je-li potom nějaký člověk ve zvýšeném duševním stavu, spatřuje také takovou jaksi prognostickou (předzvěstnou) skutečnost vedle všech okolností, které se tu vyskytnou. A toto vidění je pak druhý způsob vidění takového fakta, který nastane teprve budoucně.

11. Že takový člověk může za zvýšeného duševního stavu viděti také duše zemřelých lidí, chtějí-li a smějí-li se tito dát vidět, netřeba se podrobněji zmiňovat.

12. Nuže hleďte, tu máte celou podstatu druhého vidění a z toho můžete zároveň poznati, že se k tomu zrovna nevyžaduje probudilost duchovní. Neboť vidění ducha je zcela různé od vidění duše. Jako se však má vidění těla k vidění duše, tak se také má vidění duše k vidění ducha.

13. A jako se vidění tělesného oka dá zaostřiti hmotnými prostředky, jimiž jsou všeliké optické přístroje – tak se může také vidění duše zvýšit oněmi prostředky, které přirozeně odpovídají duši. Těmito prostředky jsou ovšem silná, nepochybná víra, pevné chtění a tím aspoň zcela dosažená duchovní probudilost.

14. Jako však může býti zvýšeno vidění duševní, právě tak může zrak ducha býti posilován až do nekonečna a to oněmi prostředky, které vás učil velký Videc Svou naukou – Kterýž velký Videc jest právě Ten, Který vás nyní na to připomíná.

Ztracený Syn. ⁵

23.března 1841 od 15,45 do 18,30 hod.

Píšíci : K.G.L., Fr.S. – Andr, a Ans H..

V Mé knize ⁶ jste četli příběh o ztraceném synu a tento příběh jste asi nejednou nýbrž již častěji četli a slyšeli. Ale Já pravím vám, že v celé této knize (Svatého Písma) není verš ani kapitola, která by obsahovala v sobě něco většího, nežli je podobenství o ztraceném synu.

2. Také nenaleznete snadno místo, které by vám bylo obtížnější k porozumění, nežli právě toto. A to z té příčiny, kterou máte vědět, neboť má tu největší důležitost a je jako taková nevyhnutelným klíčem k vnitřnímu ohledávání.

3. Tato příčina je však tato: Často mluvívám ze Svě moudrosti skrze lásku vznešené věci; často však z lásky skrze světlo moudrosti věci zdánlivě nepatrné. Nuže pamatujte si, v prvním případě se vám podává jen tolik, kolik je možno vaší nynější individualitě snést. V druhém případě je vám však podávána zastřená nekonečnost, s jejímž konečným vývojem věčnosti nebudou hotovy.

4. A hleďte, jedním právě takovým zdánlivě nepatrným darem je také „ztracený syn“. Ano věru, kdybyste věděli, co vše vězí za „ztraceným synem“, archandělé by k vám chodili do školy!

5. V předchozích deseti hodinách jsem vám leccos ukázal, jak to v přítomné době chodí na Zemi, při čemž jsem vám ovšem ještě ty největší hanebnosti zamlčel. Ukázal jsem vám všechně nedostatky v právnictví ; ukázal jsem vám bláznovství Asie, jakož i barbarství Afriky; ukázal jsem vám hanebnost Ameriky, ovšem jen velmi malé části; ukázal jsem vám konání spravedlnosti Anglie, zejména v jejích vnějších poměrech, jakož i zacházení se zločinci na oznámených vám pobřežích Austrálie. Také jsem vám ukázal hluboko na jihu jednu zemi, s níž se špatně nakládá, jaká byla a jakou z velké části ještě nyní jest. Avšak právě u této země musím vás na něco upozornit a to především zejména na to, abyste totiž tomu, co bylo o této zemi

⁵ Z Lorberova spisu „Dvanáct hodin“ Novosalémské nakladatelství Bietigheim, Württemberg

⁶ evangelium Lukášovo, kapitola 15

řečeno, věnovali dvojnásobnou pozornost a za druhé, abyste právě to, co bylo o této zemi řečeno, brali co nejméně doslovně – proč, ukáže vám následující. Dále jsem vám ještě ukázal nejvyšší tyranicky přísné poměry jiných ostrovních států a zvláště japonského a stručně ještě něco o severním státě Rusku.

6. Ač se sice mají věci na světě tak, nicméně jsem vám tyto poměry neoznámil proto, abyste z toho mohli poznati, jak to na všechnen způsob ve světě dopadá. Neboť toto a ještě tisíckrát horší věci budete budoucně moci beztoho až příliš často čísti; nýbrž příčina, proč jsem vám toto oznámil, není žádná jiná nežli ta, abyste z toho mohli k svému největšímu prospěchu poněkud hlouběji poznati velké tajemství „ztraceného syna“.

7. Vy si nyní ovšem pomyslíte: „Copak má „ztracený syn“ se všemi těmito ukrutnostmi světa činiti?“ – a jste plni zvědavosti, jak se onen ztracený syn dostane z celého tohoto labyrintu světa. Ale Já pravím vám: Jest ještě přece snazší ze všech těchto scén „ztraceného syna“ vyhledati a jej (v nich) pochopiti, nežli průchod velblouda uchem jehly.

8. Abyste celé věci porozuměli, je třeba, abyste především zvěděli, kdo je vlastně tento „ztracený syn“. Ukáží-li vám „ztraceného syna“ i jen podle jména, věru, museli byste být více než sedmkrát slepotou raněni, abyste si okamžitě nepovšimli, že vám byla s očí sňata velká rouška. A nyní se připravte a poslyšte to jméno!

9. Hledte, sluje „Lucifer“! – V tomto jménu vězí celé, pro vás věčně nepochopitelné a nekonečné kompendium (nástin) ztraceného syna.

10. Nyní si představte, že téměř veškeré přítomné lidstvo není nic jiného nežli údy tohoto jednoho „ztraceného syna“ a to zejména ti lidé, kteří pocházejí z nepožehnané linie Adamovy. Hledte, tento „ztracený syn“ si vybral veškeré jmění, které mu náleželo a promrhává je nyní po celá pro vaše pojmy nekonečně daleko sahající údobí.

11. Z dějin ztraceného syna víte, jak to s jeho konečným soudem dopadlo. Nyní se podívejte na všechny tyto poměry světa; a věru, nespátříte nic než v rozsáhlém měřítku konečné osudy ztraceného syna.

12. Co však řeknete o velmi nemocném člověku, když jeho nohy vychladly a na jeho hlavě vyvstaly studené kapky potu? Věřu, k tomu netřeba lékařského rigorosa, aby se mohlo jaksi v prorockém duchu vyslovit: Již jen několik málo těžkých tepů a trýzní a životem unavený dozápasí!

13. Předně ohmatejte nohy „ztraceného syna“ na jihu Země. Za druhé ohmatejte jeho hlavu ve velké říši severu. Potom vložte ruku na staré unavené srdce církve, věru, museli byste již opět býti slepější nežli střed Země, kdybyste si na prstech nevypočítali, o kolikátou hodinu velkého dne nyní jde?

14. Ale hledte, nyní se děje s duší „ztraceného syna“, co jsem vám oznámil o duších, jimž se dostává „druhé vidění“! Hledte její velká nesnáze se šíří nyní v rychlých záchvěvech a tyto se dostávají před velký dům Otcovský. A záchvěvy lásky naplněného Otce se milostně střídají se záchvěvy úzkostí, bídy a nesnáze „ztraceného syna“.

15. Duše „ztraceného syna“ pociťuje toto svaté, něžné vání z domu velkého Otce. Z těchto svatých záchvěvů se odvahou oblažena vrací opět do svého zpuchřelého domu, povznáší jej opět a v největší sebezničující pokoře se vrací do věčného domu Otcovského.

16. Co se však děje tam? – Hledte, jen hadry jsou synovi svlečeny a spálen; ale syn jak víte, bude opět přijat.

17. Hledte, nyní máte před vašimi očima odhalené celé, až do tohoto přítomného okamžiku neodhalené tajemství prorockého čísla člověka. Procházíte-li jen poněkud poměry doby, museli byste býti více než mrtví, kdybyste nyní ještě nepozorovali svaté záchvěvy milosti, které tu nyní vycházejí v proudech ze svatého domu Otcova!

18. Také vy jste údy ztraceného syna! Rozšiřte daleko svou duši a nechte probudit ducha ve své duši! A vraťte se ve vsí pokoře podobně jako „ztracený syn“, směle do velké oblasti vašeho láskyplného Otce! Vpravdě pravím vám: On vám přijde na polovinu cesty vstříc!

19. Hledte, doba Mé milosti se přiblížila a proto jsem vám také toto dal, abyste poznali, že je tu ona velká doba, o níž pěli proroci, ano ona doba, která z Mých vlastních úst byla předem zvěstována.

20. Proto vytrvejte jen ještě krátkou dobu a radujte se ve velké důvěře! Neboť vpravdě přiblížil se vám velký Otcovský dům více než tušíte!

21. Jak můžete však „ztraceného syna“ a všechny tyto poměry doby v sobě poznati a jak bude tento „ztracený syn“ v každém člověku nalezen anebo jak se spíše sám opět nalezne, jak bude ten „velký člověk“ v malém ziskán, milé děti, o tom vám podá přesnou zprávu poslední hodina. Amen.

Velký člověk stvoření a jeho návrat. ¹

25. března 1841 od 16,00 do 20,15 hod.

Píšící: K.G.L. – F.S. – Andr.a Ans.H..

Když jsme byli v jedenácté hodině doprovodili a osvětlili „ztraceného syna“ od jeho východu až k jeho západu a vypočetli jsme také dobu a určili téměř hodinu, která má svědčit o jeho zániku – uvidíme v této dvanácté hodině, kde a jak se tento „ztracený syn“ veskrze pokořený opět navrátí do velkého domu Otcova.

2. Abychom však tomu úplně porozuměli, nestačí, že jsme si poněkud prohlédli jen světový prášek zvaný Země; nýbrž je nutné, jelikož jsem k tomuto účelu přidal ve známé vám camera obscura (temné komoře) ducha zmíněné již malé zařízení, rozhlédnouti se ještě jednou poněkud dále v této nově zřízené komoře! – Pravím vám však předem: Připravte se! Neboť tento pohled poskytne vašim zrakům něco, co dosud nepřišlo na mysl žádného člověka.

3. Podle tohoto nového zařízení bude muset být tabule sama k pojmoutí tak velkého obrazu ovšem poněkud zvětšena a místo dřívější polohy vodorovně zaujmouti polohu svislou. Nuže hledte, naše zařízení jest učiněno! Podívejte se tedy na rozsáhlou tabuli a ihned na ní spatříte velký obraz. Neboť jen tímto jediným a jedinečným způsobem lze vám nekonečně ukázati rozsáhlé stvoření o jednom obraze.

4. Nuže, pohledte jen přesně na tabuli a jakmile vyslovím slovo „efeta“ (otevři se!), spatříte na tabuli velkolepý obraz. A nyní ježto vaše pohledy jsou tam obráceny, pravím: **Efeta!**

5. Nuže, co říkáte tomuto obrazu? – Pravda, na této tabuli nespatřujete nic více a nic méně nežli zřejmou postavu člověka, jehož bedra jsou pokryta sotva několika hadry a jehož vlasy, chundelatého vzezření, visí mu od hlavy přes půl těla.

6. Pravda, vy si pomyslíte: „Na tomto obrazu není vidět zrovna nic zvláštního, leda, že je na této tabuli znázorněn ve velmi kolosální formě. Ostatně však takový obraz by také mohl každý jen poněkud zběhlý figurální kreslíř bělavou barvou na černé tabuli načrtnout! a Já vám k tomu nemohu nic jiného říci, nežli že váš závěr má zatím svou oprávněnost. A chcete-li přemýšlet

ještě poněkud hlouběji, mohli byste zajisté také brzy v této bělavé figuře spatřiti postavu „ztraceného syna“.

7. Ale hleďte, Mé milé děti! Tabule je pro vaše oči příliš daleko postavena, proto přistupme zcela k tabuli! Neboť nyní jste již viděli celou postavu. Proto si poněkud bedlivěji prohlédněme barvu, kterou je tato postava na tabuli nanesena.

8. nuže, nyní jsme u tabule! – Hleďte, tato sáh široká třpytící se plocha je část nohy celé této postavy. Pohleďte jen zcela zblízka a řekněte mně, co na ní objevujete! – Pohleďte jen velmi přesně! Pravda, neobjevujete nic než samé blízko k sobě přiřazené malé třpytivé kuličky – Vy víte, že tento obraz není malovaný, nýbrž že je to světelný obraz nějakého vnějšího předmětu.

9. Co asi myslíte, že tyto kuličky ve skutečnosti jsou? – hleďte, nenechám vás dlouho dohadovat! Ale domníváte-li se, že tyto kuličky jsou snad obrazy vzdálených Sluncí, Planet, Měsíců a Komet, poslyšte, tu bych vám musel říci: Dětičky, nesudte příliš ukvapeně, jinak byste se mohly velmi silně mýlit! Ale nežli vám odhalím podstatu těchto nepatrných kuliček, snažte se, spočítati tyto kuličky na místě velikosti čočky!

10. Nuže, jste, již hotovy? Ano, ano, Já již vidím, že s tím nebudete snadno hotovy! Neboť na této ploše, velké jako čočka, je sotva pro vás vyslovitelný počet těchto třpytivých puntíků a je jich asi více než trilion. A ježto jste se poněkud seznámily s „barvou“, povím vám, čeho je vlastně obrazem takový puntíček. Jak již řečeno, ne snad obrazem Slunce anebo jiného světového tělesa, nýbrž každý takový puntíček, aneb jak se vašim duchovním očím jeví kulička, není nic více a nic méně nežli obraz „slupkového globu“. Co je však takový „slupkový glób“ (Hülsenglobe)nemusím vám již vysvětlovat⁷

11. Nyní ustoupíme opět poněkud zpět a podíváme se znovu na celou figuru! – Hleďte, jaká je to dokonalá lidská postava! – A ježto jste nyní tuto figuru dostatečně ohledali, pravím vám „Tato figura představuje z Mého a podle Mého věčného řádu Vesmír a svým způsobem není nikým mimo Mne ve skutečnosti takto spatřitelná. Také obraz, jak jste jej nyní spatřili, neviděl ještě nikdy žádný stvořený duch.

12. Ale Já již opět vidím, co ve vás vězí. Rádi byste v tomto člověku spatřili vaši Zemi. – To vám ukázati ovšem nelze, dokud se celá figura stkví na tabuli. Ale počkejte trochu! Neboť hleďte, Já jsem velmi dobrým optikem! Proto provedu ve vaší kameře nejprve malou optickou změnu, po níž nezůstane z této figury nic jiného nežli jen jediný svítící puntíček.

13. Nuže hleďte, figura zmizela; vše je již v pořádku! přistupte nyní opět blíže k tabuli a vyhledejme náš puntíček! Nuže, našli jste jej již? – Sám ovšem mnoho světla nedává. ale napněte jen zrak a naleznete jej.

14. Nemusíte pohlížet vzhůru na vysokou rozsáhlou tabuli, nýbrž pohlédněte zcela dolů, kde jste dříve viděli levou nohu celé figury a to na nejkrajnější bříško malíčku u nohy! – Tato kulička jest onen slupkový glób, v němž se také nachází vaše Země.

15. Abychom se však mohli dostat k naší Zemi, budu muset zase již přijíti se Svými „efeta“! Nad třpytným puntíčkem. – A tak tedy vyslovuji: „EFETA“! Nuže pohleďte, jak se kulička roze-stoupila a nyní zaujímá téměř celou velkou kulatou plochu tabule.

16. Pohleďte, jak se nyní opět třpytí nesčetné svítící puntíčky! Vyhledejte si nyní vaši Zemi! –Pravda, nemůžete ji z nesčetně velkého počtu těchto svítících puntíků vyhledat! – Ano, pra-

⁷ Slupkové globy slují podle Lorbera ony nezměrně velké jednotky stvoření (S Praústředním Sluncem jako střediskem s nesčetně mnohými nižšími Hvězdami), z nichž je veškeré stvoření takřka buněčně vybudováno. Podrobnosti o tom Velké evangelium Janovo svazek IV. Kapitola 105.

vím vám, nadarmo byste se také namáhali ! Neboť tyto puntíčky, které tu vidíte, nejsou již zase Slunce, nýbrž celé oblasti slunečních světů

17. Proto vyhledám nyní opět jeden puntíček a to ten pravý a vše ostatní z velké tabule smažu! Nuže, tu je ten zvolený puntíček! A abychom dospěli rychleji k cíli, řeknu ihned zase Svě „efeta“!

18. Nuže hledte, naše tabule je již zase plna nových svítících puntíčků. Avšak tyto svítící puntíčky nejsou zase ještě Slunce, nýbrž jsou to samé vesmíry slunečních světů! Proto ani tu to nepůjde s vyhledáváním Země.

19. A tak tedy z těchto puntíčků zvolím opět ten pravý a vše ostatní s tabule smažu! – Nuže, tu je ten puntíček! – Hledte, jak osaměle mdle se třpytí na veliké ploše! – Ale nyní Mé „Efeta“! – A puntíček obdrží hned větší rozsah! Proto „efeta“!

20. Nuže hledte, naše tabule je již opět plna samých lesknoucích se puntíčků! Nemohli byste tu vyhledatí Zemi ze všech těchto trilionů puntíčků? Leč i zde vám musím zase již říci: Nena-máhejte se! Neboť i tyto puntíčky nejsou ještě Slunce nýbrž jednotlivé sluneční oblasti a jsou tím, co chápete pod tak zvanou hvězdnou mlhovinou.

21. Ale abychom dospěli rychleji k cíli, zvolím zase ten pravý puntíček a vše ostatní s tabule smažu a zároveň připojím „efeta“.

22. Nuže pohledte sem na tabuli ! pravda, vidíte třpytnou mlhovinu, která se vodorovně šíří přes celou tabuli a je sedmkrát tak dlouhá nežli široká¹⁾ (1 Náš systém mléčné dráhy; vyd..) nu-že hledte, tu pěkně směrem ke středu zvolíme si opět takovou mlhovinku a vše ostatní s tabule zase smažeme. – nuže, vše se již opět stalo, jak vidíte a Mé „efeta“ dává tomuto puntíčku opět správné utváření!

23. Nuže, dívejte se zcela přesně! Nyní se snad již vyznáte. – Vidíte zde ve středu svítící jako čoočka velký kotouček! – Je to obraz vašeho slunce! – A dívejte se nyní přesněji. Třetí, mdle se třpytící bod od Slunce na levé straně poněkud dolů jest vaše Země!

24. Třeba, abych vám tento obraz jen poněkud zvětšil a ihned vaši Zemi poznáte! – A tak se, bude zemský otevři, aby tě moji ohledavatelé mohli poznati ! A hledte, jak se nyní tento bod ponenáhu rozšiřuje! A nyní dosáhl průměru; který již postačí k poznání vašeho přirozeného špinavého⁸ obytného domu.

25. Ježto jsme nyní vše viděli, vrátíme se opět k našemu „ztracenému synu“ - Pohledte na tabuli! Již opět se na ní stkví naše prvá figura. Ale hledte, nyní se tato postava stává menší a menší! A hledte, nyní má velikost sotva už jen dítěte! A pohledte opět tam, nyní se také toto dítě slilo v jediný bod! – Ale hledte, na pravé straně tabule začíná vystupovat jiný velký obraz člověka! Nyní je uprostřed tabule! – A pod jeho levou nohou objevujete h ještě onen právě slitý puntíček, jehož velikost je ve správném poměru k velikosti tohoto nového obrazu.

26. Co myslíte, že tento nový obraz představuje? – Vy, kteří jste více méně poznali Velkého člověka (stvoření) ve spisech Swedenborgových, pomyslíte si asi, že to je tento největší člověk. Já však pravím vám. Chyba lávky! Tento člověk, kterého tu vidíte, není nic více a nic méně nežli sebe sama opět naleznuvší „ztracený syn“, který se v každém jednotlivém znovuzrozeném člověku opět nalezí! Aneb jinými vám snáze srozumitelnými slovy řečeno: To je jeden nejnepatr-nější v mém novém Království! A je vám zde v tomto obraze znázorněn správný poměr a uká-zána dokonalá míra člověka, která je nekonečněkrát vznešenější nežli celý dřívějším rozčleně-ním vám ukázaný, nekonečným se zdající vesmír v podobě “ ztraceného syna “

⁸ „špinavý“ – s výchovným smyslu, ježto zde Lucifer, padlý velký praduch, má své žalární sídlo a svou největší po-kušitelskou moc. Vydatel.

27. Uvážíte-li nyní poněkud tento obraz, pak počnete asi již poněkud chápat, jak je to s "návratem ztraceného syna"!

28. Nesmíte si snad myslet, že se tento vám „v jedenácté hodině /oznámený padlý Lucifer opět jako celý navrátí. - kdyby to bylo možné, věru, pak by nebylo nastalo nějaké hmotné stvoření, nýbrž:

29. V každém jednotlivém člověku, který podle Mých slov žije a slovem a vykoupením se znovuzrodí, bude tento „ztracený“ (část bytosti z něho; vyd.) znovu nalezen a vrátí se zpět do velkého domu otcova!

30. Nadarmo vám neříkám: Do velkého domu Otcova! Neboť pro tak zveličené lidi musí také být připraven velmi velký dům, kde se budou moci ubytovat opět u svého Otce.

31. Že je tomu tak, můžete zřejmě a jasně seznati ze všeho předcházejícího. Neboť zda ne trpí při všeobecných útrapách každý člověk v sobě samém a zda není bit za svou vlastní osobu? – Avšak všechny tyto rány platí jednomu a témuž „ztracenému synu“.

32. Je-li však jeden člověk bit, zda to není takové, že pociťuje bolest jen on jakožto bitý, zatím co nebitý často jen až příliš bezbolestně přihlíží? Anebo, je-li v nějakém jiném světadíle celý národ týrán, řekněte, zda jste kdy pocítili ránu bičem na své kůži? Zemře-li však někdo, zemře za sebe anebo za druhé? Anebo můžete tvrdit, že by se někdo zrodil na svět za druhého? Anebo neplatí Mé vykoupení a Mé slovo právě tak dobře každému jednotlivému člověku v sobě, jako celým národům? A nemůže každý člověk o sobě svou láskou a živou vírou z ní mne úplně přijmouti, abych já přebýval v něm a on ve Mně?

33. Když toto vše uvážíte, můžete po tom všem i jen zdaleka tvrdit, že jsem v jednom člověku méně nežli ve všech dohromady?

34. Jestliže jsem se však s nějakým člověkem sjednotil a on se mnou, řekněte co tu ještě chybí do znovunalezení „ztraceného syna“ v jednotlivém člověku ?

35. Zda neobdržel a nepřijal do sebe vše ten, kdo přijal Mne? – Věřu, každý jednotlivý člověk, jenž se sjednotil se Mnou, je více, ba pravím, nekonečněkrát více, nežli kdy byl velký Lucifer ve své vám na přirozené cestě nepochopitelné velikosti!

36. Hledte, pod tímto „ztraceným synem“, který sluje Lucifer se tedy rozumí (také) každý jednotlivý člověk o sobě. A sjednotil-li se celý národ se Mnou, bude tento národ rovněž jen jedním člověkem se Mnou. A všichni lidé, kteří kdy na Zemi žili a budou ještě žít, stanou se, jestliže se sjednotili se Mnou, také jen jedním člověkem ve Mně. Tj., všechny je bude oduševňovat a oživovat jeden a týž Svatý Duch vší Lásky, vší Pravdy a vší Moci a Síly. A nebudou mnozí více nežli jeden a jeden méně nežli mnozí – nýbrž všichni se stanou dokonale jedno ve Mně. A nebudou míti mnozí více moci a síly nežli jeden a jeden ne méně nežli „mnozí“, - nýbrž všichni budou žít jako jeden z téže síly a moci Svatého Ducha vší Lásky a vší Pravdy ze Mne!

„Hadry“ ztraceného syna.

25. března 1841 (pokračování).

Slyšeli jste, že „hadry“ ztraceného syna „ byly rozptýleny větry jako plevy a ty co mu byly však svlečeny a spáleny. – Víte, co se rozumí těmito hadry?

2. Tím se nerozumí nic jiného, nežli zaniklý dřívější univerzální člověk na naší tabuli ! Neboť získáním každého jednotlivého člověka jest opět získáno ono ušlechtilé ode Mne vycházející aneb

„Můj“ ztracený syn“. „Hadry“ aneb vlastní arcizlo bude však uvrženo do ohně, z něhož vlastně vzešlo. – Tímto ohněm jest však v Božství to, z čeho mají všechny věci svou hmotnou existenci.

3. Kdo tedy lne ke světu a lpí na hmotě, ten lpí na „hadrech“ ztraceného syna! – Jako vám však veškerá hmota ukazuje svou velkou příbuznost s ohněm, tak je tomu také s hadry na bedrech ztraceného syna.

4. Takto se však stane: Aby se Bůh stal opět svobodným Bohem, v Němž již žádná hmota nevře, bude se muset oheň aneb co je s ohněm spřízněno navrátit opět tam, odkud to jako takové přišlo. A stane se to právě tak, jako když máte na těle nějakou zatvrdlinu a přikládáte na ni horké obklady, aby opět změkla – tak také Můj věčný oheň uchvátí tuto arcizlou zatvrdlinu veškerenstva, aby ji tím opět asimiloval (přizpůsobil) k Svě vlastní podstatě.

5. Jest ještě ve vás otázka, zda bytosti, které se vyrozmívají těmito „hadry“, budou také mít ustavičné sebevědomí anebo ne? – Já však pravím vám: Tato otázka zodpovídá se téměř sama sebou, ježto přece nemůžete předpokládat, že by mohl býti v Božství nějaký sebe sama nevědomý bod.

6. Avšak zda toto sebevědomí je trpící anebo ne – hleďte, to je jiná otázka. Abyste však této otázce správně porozuměli, museli byste napřed pochopit, že každá snaha nalézt sama sebe, musí v sobě samé nutně zahrnouti určité utrpení. Přejde jen na to, zda je toto utrpení bolestné anebo blahodárné.

7. Spočívá-li toto utrpení v tom, že se bytost v sobě samé ustavičně uchopuje a tímto uchopováním usiluje vzdělávati se ustavičně k jednotě, pak jest takové utrpení nanejvýš blahodárné a pociťování z nejjasnějšího sebevědomí nanejvýš oblažující.

8. Je-li však utrpení aneb sebevědomé pociťování nějaké bytosti rozervávající a ničivé, pak je také nanejvýš bolestné. To můžete také velmi snadno vyrozmět z přirozenosti, jestliže jste jen někdy sledovali nějakou zánětlivou nemoc, která nezáleží v ničem jiném, nežli že se určité části v těle začínají víc a více rozšiřovat. Čím prudčeji začíná takový akt, tím se stává bolestnější, - Z toho všeho vyplývá, že takový sama sebe vědomý osobitý stav s ohněm příbuzného arcizla musí právě býti nanejvýš bolestně trpící.

9. Budete se nyní snad domnívat, že tím Božství jaksi ve Svě části hněvu Samo ustavičně nejvýš bolestně trpí. Leč tomu tak není! Nýbrž je tomu právě tak, jako když se ve vašem žaludku vyvaňují jídla; tu pukají také slupky přijaté potravy, puženy ohněm žaludku. Ale tažte se sami sebe, zda vás kdy v přirozeném stavu tento hrozný ničivý pochod v ohni vašeho žaludku bolel?

10. Leč, ježto jsem vás již přivedl tak daleko, dám vám při této příležitosti jeden dosud ještě nikdy nevyslovený pokyn! Chcete-li spatřit konečnou příčinu tohoto stavu vší světsky-hmotné arcizloby, pohlédněte do svého žaludku a dívejte se tam, co se tu děje s přijatou potravou, jak a proč – tak spatříte velkou vzdálenost Mých cest, co se tu stane. Avšak doba není zapsána ve vašem žaludku a postačí vám ukázat účel.

11. Nuže hleďte, milé děti! To je vše, co vám může býti dáno a to je také vše, co můžete snést. Více nepotřebujete vědět, nýbrž povšimněte si toho od bodu k bodu a to od prvé vám dané hodiny až do poslední! Projděte na této cestě celou Zemi v sobě a takovým způsobem naleznete v sobě samých „ztraceného syna“!

12. Učiňte totéž, co on učinil a ještě vždy činí v každém jednotlivém hříšníku, který touží po mém Království. (to jest vypravte se k Otcí! Vyd..) Nechte ve vnitřní komoře vašeho ducha na tabuli vašich světských žádostí díti se, se světem to, co jste naposled viděli díti se na ukázané vám tabuli s universálním člověkem. – Tak bude v každém z vás opět nalezen „ztracený syn“, a

stane se jeho poměr, jak jsem vám ukázal, kde místo dřívějšího člověka, který splynul v jeden bod, nastoupil člověk jiný.

13. Teprve potom jako znovunalezení budete moci v sobě samých, v nejjasnějším světle spatřovat a poznávat velkou pravdu danou vám v těchto „Dvanácti hodinách“.

14. A ježto, jak již bylo řečeno, všichni lidé (dohromady) tvoří jednoho člověka jako jeden všechny – tak hleďte tedy také veškeré to zlo v sobě! A když jste je našli a s Mým mocným přispěním ze sebe odstranili, pak Já, jako váš svatý Otec, Který jsem k vám přišel již přes půl cesty vstříc, přijdu k vám úplně, osvobodím vás od vašich „hadrů“ a přijmu pak do velkého Otcovského domu Mé věčné Lásky!

15. Konečně vás jen ještě upozorňuji na to, že jsem nyní nepřišel vstříc jen vám, nýbrž také již mnohým jiným „ztraceným synům“.

16. Dávejte však především pozor na Můj příchod ve vás samých a méně se starejte o příchod všeobecný! Co pocítujete pro všeobecnost, to Mi předneste v modlitbách ve svém srdci! O vše ostatní se nestarejte! Neboť ono velké Kdy, Jak a Proč je v nejlepších rukou dobře uchováno! To pravím Já, váš velký, svatý, láskyplný Otec. Amen.

Spravedlnost a láska.

Z hlavního díla „Domácnost Boží“, sepsaného v letech 1840 – 1842 Jakobem Lorberem, Budiž zde jako ukázka řeč osvíceného Henocha ostatním otcům pravěku znovu ve výtahu podána! – V části díla „Domácnost Boží“, o které jde, jsou líčeny poměry potomků Adamových, bydlících na horských výšinách. Za rozumově tvrdého vedení praotce byly tyto „děti výšiny“ rozděleny na „děti východu, jihu, západu a severu.“ Na jedné okružní cestě Adama, Henocha a ostatních praotců územími „děti výšiny“, ukázala se nepřijemnost tohoto lásky-prostého roztržení národního společenství. A to dalo podnět k následujícímu božskému poučení Adamovi a praotcům ústy hlasatele Božího (proroka) Henocha. (Sv.I.kap.81).

Henoch však povstal a pravil: Ó. Otče Adame! Hle, to spočívá v tom, že jsi svou dřívější příliš úzkostlivou přísnou spravedlností činil spíše ze strachu nežli z lásky před Pánem a k Pánu mezi dětmi takové rozdíly a že jsi jedny odsoudil k východu, které jsou tu přešťastné a druhé jsi odsoudil k jihu, aby si (o sobě) myslely vždy méně nežli miláckové východu a tyto děti jsi odsoudil k západu, protože se ti zdály být lenivého ducha, neboť se daly častěji zrána přemoci spánkem a konečně ty poslední jsi tvrdě odsoudil k severu proto, že v leckterých vnějších zvycích nechtěly býti tvého mínění.

2. Ó, hle, milý otče Adame, kdybys byl již tehdy oživen láskou věčného, svatého Otce, tak jako nyní, jistě by byly tvé úsudky dopadly zcela jinak. Avšak holá spravedlnost, i když je oblévána všemi paprsky moudrosti, tlačí a je tvrdá, neprovívá-li z jejího pozadí – byť i jen poněkud skrytého – blahodárně tichý paprsek lásky všech těch sedmkrát vodu tryskajících kamenných špiček neplodné moudrosti.

3. Hle, jako voda s výše těžce padající neoživuje trávu, nýbrž jen ničí a usmrcuje a pod svým tvrdým okapem nenechává nalézt nic než tvrdé vymyté kameny, právě tak je tomu také s holou spravedlností, padající z nezměrné výše moudrosti. Usmrcuje a ničí vnitřní život. A stali se jednou život podobný mrtvému vymytému kameni pod tvrdým vodním okapem, pak bude velmi těžké z tohoto kamene vypěstovat nějakou živou rostlinku!

4. Neboť těžký, trvalý tlak vody a spravedlnosti a moudrosti učinil dříve jemnou a kyprou půdu tvrdým kamenem a pak umrtvený kámen vyhloubil. Co se může nyní z kamene státí?

5. Věru, nežli se nesmírným ohněm lásky přemění opět v kyprou půdu, uschne na něm každé zaseté símě a konečně zcela odumře!

6. Nelze-li tyto kamenné děti a kamenné bratry a sestry zjemniti a zkypřiti všemocnou láskou, pak tu sebevětší množství vody i té nejmoudřejší spravedlnosti pramálo již pomůže.

7. Učme se však od našeho věčného, svatého, láskyplného Otce Samého, jak On vede všechny Svě žijící bytosti: Ptáci nebeští velcí a malí nejsou poutáni ani na východ, ani na západ, ani na jih a na sever; zvířata lesní probíhají lesy všemi směry; ani rybám ve vodě a veškerým červům nejsou nataženy stěny k brždění jejich pohybu a bydliště.

8. Ó, otče, uvolni neužitečná pouta spravedlnosti a přísnosti a spoj je všemocným poutem svaté lásky, tak se jim pak stane moudrost z lásky svobodným průvodcem; a ony se pak všechny, osvíceny těmito novými paprsky, velmi brzy poznají jako děti jednoho a téhož svatého Otce a samy se s jásotem, přimknou k tvému otcovskému srdci a vši láskou rozpálenýma rukama tě obejmou a budou tě nazývati milým otcem!

9. Ó, otcové! V jedné rosné kapce lásky je více síly a svaté moci nežli ve světě plném nejmoudřejší spravedlnosti, nemá-li tato spravedlnost za základ lásku! Amen.

Ulita, šípek, kukla, ptačí hnízdo.

Otázky v duchovním světle.

27.března 1841 od 16,00 do 20,15 hod.

Čtyři dcery Anselma Hüttenbrennera kladly postupně otázky s prosbou o zodpovědění skrze sluhu Jakoba Lorbera.

Tázala se Marie: „Co nám dává najevo ulita? „Wilhelmina:“ Co znamenají trny růže? Pavlina: „Čemu nás učí kukla motýla?“ Co nám praví ptačí hnízdo?“

Píšící: čtyři dcery a jejich otec Ans. H., Pán odpověděl co nejmilostivěji skrze sluhu Jakoba Lorbera takto:

Tyto čtyři otázky, milé děti, lze porovnat s počínáním člověka, jenž se nacházel u velké pokladnice a jemuž bylo svobodně zvoliti si z mnohých pokladů, které pokladnice uzavírala, podle libosti čtyři kusy. Ježto byl zcela oslepen celou nádherou těchto pokladů, byl konečně v pochybnostech ve své volbě a nevěděl po čem má sáhnouti. – Zatím však doba veřejného daru pokladnice uplynula a nerozhodný pošetilec, zmatený nyní ještě více nastalým uzavřením, musel konečně v náhlém ukvapení sáhnouti po tom co se mu nahodilo, aby nevyšel z pokladnice naprázdno.

2. Když však přišel na čerstvý vzduch, tu vytáhl to co získal v pokladnici a podíval se na to. Ale vyvaloval oči nyní zaražený pošetilec, když místo domnělého zlata, stříbra a drahokamů a jiných drahocenností – spatřil v ruce čtyři polo-zetlelé kostry!

3. Nyní hleďte, Mé milé děti, taková „pokladnice“ je vám každodenně otevřena a můžete si z ní vzíti co chcete a kolik! Jak je to však tedy s vámi, že vy podobně jako tento člověk, nesaháte po zlatě, stříbře, drahokamech a jiných drahocennostech, nýbrž po věcech, které nejsou o mnoho tučnější nežli zmíněné kostry!?

4. Tak jste dnes vzali předně „ulitu“! – Copak vám udělal šnek, že jste ho vyobcovali z domu? – Rovněž tak jste přinesli „trn růže“! Copak vám udělal celý růžový keř, že jste z něho vzali právě to, v čem není života a dalšího rozmnožování! – Tak jste také vzali „kuklu“! – Tu byste měli především sáhnouti po živé housence! Neboť kukla je hrob housenky. – A konečně jste přišli s nadmíru mrtvým ptačím hnízdem. Pročpak jste raději ne vzali ptáka z hnízda, ježto je to oživená bytost, místo mrtvého hnízda!?

5. Co byste asi řekli tomu, kdybych tyto čtyři mrtvé věci oživil a povstaly z toho živoucí ulity rozmnožující se trny, poskakující kukle a poletující ptačí hnízda?

6. Řekněte, nepřipadalo by vám to jako jedoucí vůz, který se tu dále pohybuje, ale místo aby jej táhli živí koně, vleče za sebou dva mrtvé koně!? – Anebo co byste řekli, kdybyste našli strom, jenž by vrcholem vězel v zemi a jeho kořeny sahaly do vzduchu – a místo aby nesl ovoce, visely by na kořenech vyschlé trny!? Anebo co byste řekli, kdybyste našli kuchaře, který by své hrnce naplnil místo pokrmů mdlé žhoucím uhlím a místo ohně by však nahromadil všelike poživatiny!? – Anebo co byste řekli, kdyby při stavbě mostu přes vodu obrátili stavitelé piloty nahoru a stezku však položily do vody!?

7. Hledte, milé děti, jako se všemi těmito uvedenými zvrácenostmi, právě tak je to s vašimi dnešními čtyřmi věcmi, na něž se tážete, které, kdybych je oživil, by nevypadaly pro vaše srdce mnohem lépe, nežli zmíněný vůz, strom, kuchař a most pod vodou.

8. Ale ježto jste tyto věci nyní objevili, učiním tedy pro vás z nich přesto něco a ukáži vám, proč jste pro tentokrát nic lepšího neuchopili.

9. Nyní vizte, jaké „vzácné“ věci pro vás z toho učiním. – Budou – li vám tyto věci také připadat poněkud zvláštní, pak považte, že Já pro tento přítomný okamžik jsem nic jiného nemohl z toho uskutečnit, co by vám mohlo více prospěti.

10. Hledte, z „ulity jsem vám uměle udělal velmi ladné zrcátko! – V tomto zrcátku měla by se tazatelka během dne častěji ohledat a ponenáhlu v něm pozná, že člověk, který dychtí jen po marnivých věcech světa, se velmi zajisté podobá takové prázdné uliti, která svého živého obyvatele strávila a ztratila, protože právě tento vnitřní obyvatel se sám do mrtvého, tuhého domu (jako sám sebe strávuje) postavil. – Aneb, abyste tomu snadněji porozuměli, tak pravím, že si živý šnek takto ponenáhlu sám učinil ulitou; ježto však se tímto způsobem ulita stala příliš velká a těžká a živý zbytek šneka nemohl již z příliš zvětšeného domu nikam dosáhnouti, těsně vyčnívající části také již neměli síly, aby se k nějakému místu potravy dále pohybovaly, scvrkl se konečně také ještě nemnohý život až na základ ulity a konečně se sám strávil – to jest, stáhl se zetlívající až na jeden bod, který jako zcela odumřelý život se nalepil na mrtvou ulitu.

11. Proto však jsi dala, tazatelko, zde (k úvaze) takovou věc, že svým zevnějškem máš s ní dosti mnoho příbuzného. Odvrhni tudíž mrtvou ulitu, která představuje vnější tužby, co možno brzy od sebe, aby ti nakonec nebyl údělem osud šneka!

12. Hledte, to je ten způsob, jakým se dělá umělecké dílo, které jsem vám nemohl připravit z tohoto domku šneka. – Ohledávejte se všichni v tom a jedněte podle toho, tak budete žít.

13. Co však uděláme z „trnu“? – Něco malého, co by se z toho dalo udělat, by vám málo prospělo; proto dáme tomuto trnu větší rozsah a tento uměle vytvořený se pak posadí jako bleskosvod na obytný dům a tak bude tato špičatá rostlina na keři, tak nyní zvětšena na obytném domě ponechána pod touž elektrinu sající vlastností.

14. Považuj, dárkyně, sebe samu za takový obytný dům, v němž bydlí živý obyvatel! Dej na tento dům tento vodič, který je zhotoven ze čtyřnásobného kovu, zlata jako pokory, stříbra skromnosti, železa věrnosti a vytrvalosti a olova domáckosti – tak tě tento bleskosvodný trn uchová před úderem satanského blesku, který tvůj obytný dům by zapálil všemi zlými vášněmi, takže bys pak snadno mohla zahynout ve smrtelných plamenech tvých vznětlivých vášní.

15. Proto jsi mi dala „trn“, že jsi nevědomě v sobě pociťovala takovou nesnáz. Pravím proto nevědomě – že tvůj „spící obyvatel“ (Božská jiskra) ti toto potají se plíže vložil do úst.

16. Co však mám udělat z mrtvé „kukly“? – Pravím vám předem, z ní se nedá dělat mnoho vzácného. To nejlepší, co se dá z ní ještě udělat, byla by malá rakev a tak tedy při tom také zůstaneme.

17. K čemu je tedy rakev určena? Pravda, k ničemu než k přijetí mrtvolky! A co se děje s rakví a mrtvolou? – Je pohřbena do hrobu k ztrouchnivění.

18. Co bys dávkyně, řekla tedy tomu, kdybys viděla lidi, kteří by se zahalovali místo oděvem rakvemi! Nepadla bys úzkostí jata polomrtvá k zemi, zvláště kdyby tě za noci rakvemi odění potkali? Já ti však pravím, takovými rakvemi odění by mohli jako motýl povstati ze své kukly k věčnému životu. Ale nynější módní kukly nosí mnohem horší rakve navěšené kolem těla, z nichž těžko kdy povstane skvělý motýl k věčnému životu. Neboť tato rakev oděvu činí tělo hrobem zetleliny, v němž se život stravuje červa sebelásky, ješitnosti, pýchy a nadutosti do poslední kapky.

19. Proto však jsi tuto kuklu dala Mně, že tvé nitro ještě netušíš, je takovou nesnází utlačováno! – Proto se oděj raději šatem pokory, hluboké skromnosti a velké vytrvalé vnímavosti pro vše z lásky dobré a ve víře pravdivé, tak z tvé kukly jednou také povstane nádherný motýl k životu.

20. Nyní bychom měli ještě „ptačí hnízdo“! – Představte si k čemu je ptačí hnízdo, když jeho obyvatel vylétl a vydal je všanc všem větrům, protože v něm nenalézá žádné jistoty, žádné ochrany, žádného tepla a žádné potravy! – Vy řeknete: „Není již k ničemu užitečné!“ – A Já pravím: Správně jste odpověděli! – Proto nemohu ani Já pro tentokrát z tohoto hnízda nic více udělati, podobně jako nemohu z člověka nic více dělat, když podle své nesvědomitosti to přivedl tak daleko, že Moji „nebeští ptáci“, kteří jsou takřka hlasem svědomí v člověku, vylétli z vnitřního „hnízda lásky“, které bylo zbudováno v srdci.

21. Toto hnízdo bude pak také vydáno všanc zlým větrům. Chcete-li však vědět, jak slují tyto „větry“, pak vám řeknu: Prvý vítr sluje lehkomyšlnost. Druhý vítr sluje vlažnost ke všemu vážnému, pravdivému, dobrému a z toho krásnému. Třetí vítr je vycházející z toho samolibá blažená lenost. A čtvrtý vítr je pak konečně ponoření se do všelikých mylných a zmatených světskostí a konečně z toho do úplného zapomenutí na Boha. – proto hleďte, aby vaše hnízdo nebylo opuštěno, jinak se stanete takovým opuštěným „ptačím hnízdem“ a zakusíte jeho osud mezi zlými větry.

22. Proto však dala ta čtvrtá takovou mrtvou věc, poněvadž jí to ještě v ní jsoucí (nebeští ptáci) k výstraze vložili na jazyk!

23. Hleďte, milé děti, takto jste Mi dnes nevědomky přednesly své nemoci! Já jsem vám z toho připravil dobře účinkující léky. Používejte jich podle Mého Otcovského láskyplného nařízení, tak divuplným způsobem oživíte opět vaše mrtvé ulity, mrtvý trn nasávací života, uvidíte z mrtvé kukly prorážeti novou nádheru a ve vašem hnízdě bude přebývajícím ptákem fénix znovuzrozen a nikdy je neopustí. Neboť on sám vzejde z něho proslaven k věčnému životu. Amen.

24. Zapamatujte si dobře, Kdo vám toto vše řekl! Slyšte, je to váš pravý Otec, svatý, svatý, svatý! Amen.

Utrpení Páně, postění, chudoba , láska. Čtyři otázky v duchovním světle

9. dubna 1841 od 15,45 do 19,45 hod.

Píšíci: Ans.H. a jeho čtyři dcery. O čtyřech předem jmenovaných věcech oznámil Pán Svým sluhou toto :

Tážete-li se takto, tážete se správně! Neboť v takových otázkách je základem to, čeho je každému člověku nejvíce zapotřebí.

2. Vy jste sice svou snadnou záležitost nepodali ve formě otázky, nicméně nejsou však daná slova nic než otázky z vašeho srdce, jejichž zvláštní zodpovězení vám nyní bude dáno. Velké odpovědi se vám však dostane teprve tehdy, když ji povšimnutím toho zvláštního v sobě naleznete. To jest, zvláštní zodpovězení jest průvodce, který vám ukazuje, jaký má být lidský život v duchu a v pravdě, pln lásky a živé víry, aby tímto životem mohl pak jistě dospět k vnitřnímu životu ducha a konečně tímto teprve ke Mně. – Ale kdo chce dospět ke Mně, ten tím také dospěje k všeobecnému zodpovězení nejen těchto vámi daných otázek, nýbrž také oněch nekonečných otázek, které jsou v těchto čtyřech obsaženy.

3. Neboť věru, kdybyste rozuměli ve svém srdci velkému tajemství Mého utrpení, chodili by úctyplně a v nejvyšší radosti věčně k vám do školy všichni andělé nebeští a vždy by se po ukončené školní době, nezměrnými divy obohacení, vraceli zpět.

4. Kdybyste ve svých srdcích se dovedli náležitě postit, věru, nikdy byste se na to netázali ! Neboť takovým postěním byl bych Se vám již dávno stal viditelným Otcem, kdybych vám pak nejslabším dechem mohl dát více nežli jinak tisíce slovy.

5. Kdybyste ve svých srdcích rozuměli co je pravá chudoba, věru, již teď byste byli bohatší nežli mnohá knížata nebes. Neboť v pravé chudobě spočívá velmi velký poklad, který nelze žádným pozemským měřítkem měřit! Pravá chudoba tj., která je věčně napájena Mým slovem – jak to přece také čtete, že evangelium se má kázati chudým. Také se pravé chudobě rozumí tak, že se podobá „hladovým a žíznivým“, kteří jsou rovněž Mými slovy zcela nasycováni.

6. A konečně kdybyste teprve ve svém srdci rozuměli lásce, pak by se na vás naplnil velký požadavek, kterým jsem Se obrátil na Své apoštoly, když jsem jim řekl: „Budte dokonalí jako váš Otec v nebi dokonalý jest!“ – Milé děti! Co myslíte, že tento požadavek praví? – Hledte, tento požadavek nepraví nic více a nic méně, nežli pouze dosti velkou „maličkost“, že člověk se Mně má úplně ve všem podobat! – Kdybyste si mohli učinit jen nejmenší pojem o Mé velikosti, moci a síle a o všech Mých nekonečných dokonalostech, pak byste si zajisté také mohli učiniti malý pojem o tom, co to značí, když vám pravím, že také vy máte být tak dokonalí, jako vás Otec v nebi dokonalý jest. Neboť když „Syn“ učinil ty Své spoludědici, aby se úplně bratrsky sdílel s velkým dědictvím od Otce, nepraví to též nic jiného, nežli, že ti Jeho mají dospět k téže spravedlnosti, k téže moci a síle ducha Božího, jež má Syn v Otci a Otec v Synu od věčnosti.

7. Nežli vám však toto vše podrobněji vyložím, vrátíme se ke zvláštnímu zodpovězení vašich čtyř hlavních otázek.

8. Co se týče Mého utrpení, trpěl jsem na Svém těle tak jako každý jiný člověk a to v témž pořádku, jak to čtete v evangeliích. Protože však lidsky trpící Já uzavíralo v sobě ještě jiné, božské Já, bylo toto utrpení také dvojí, totiž vnější tělesné a vnitřní božské.

9. V čem však vnější utrpení záleželo, víte – ale v čem záleželo utrpení božské, to je jiná otázka. – Abyste si mohli o tom učiniti pojem, představte si, co to značí, když nekonečný Bůh v tomto období utrpení ustoupil ze Své nekonečné a věčné svobody a ubytoval Se v srdci trpícího. „Syna“!

10. Nuže hledte, Můj zevnějšek byl trpkým utrpením stlačen až na bod smrti. Božství v srdci prodlévající muselo však smrt a peklo od nejnuitnějšího bodu přemoci. Nyní si představte trpícího Bohočlověka, Který tu byl postaven mezi dva ohně : Zvenčí Mě tlačila smrt a peklo vši mocí tak dlouho, až Můj přirozený život byl zahrán k nejnuitnějšímu bodu Mého srdce. Z nitra však působilo proti tomuto tlaku Božství vši Svou nekonečnou mocí a silou a nechalo Se jen Láskou samotnou až na bod stáhnouti.

11. Nyní si opět představte: Táž moc a táž síla, která by mohla jedním dechem vše co tu žije a tyje v celé nekonečnosti v jediném okamžiku zničit, táž moc a síla, kterou všechny věčnosti a nekonečnosti nechápou, která dala celému nekonečnému stvoření ze Sebe vzniknouti – ó, slyšte! – táž moc a síla ve Svém nejúplnějším veškerenství dala Se tak dalece ze Své nekonečnosti, jak bylo již řečeno, na jediný bod stísniti, kteréžto stísnění bylo největší dobrovolné pokorenění Božství ve Mně.

12. Jste-li s to jen poněkud v srdci pochopit jaký boj v utrpení jsem tu musel jako věčná Láška podstoupit, pak si budete moci zajisté také učiniti malý pojem o tom, co vše se Mým utrpením vyrozumívá.

13. Toto utrpení trvalo až do té chvíle, kdy jsem na kříži zvolal „Dokonáno jest! Otče, do Tvých rukou odevzdávám Ducha Svého!“ – aneb jinými slovy : „Hle, Otče! Tvá Láška přichází k Tobě zpět!“ – A ihned byla nekonečnou Boží mocí všechna pouta smrti a pekla zpřetrhána. Ven se vyřítila věčná síla s nekonečně-násobnou mocí. Celá Země se zachvěla, dotčena všemocí Boží. Dobrovolně otevřela své hroby a pudila zajatce k životu.

14. A dále vnikla tíž všemoc přes všechno viditelné stvoření, naplnila v tomtéž okamžiku opět nekonečnost. A všechna Slunce ve všech nekonečných prostorech stáhla do sebe zpět své světlo z převeliké úcty před všemocí Boží nově se jich dotýkající. Že však Božství při tomto novém výstupu v tomto okamžiku vše nezbořilo a nezničilo, bylo jediné dílem lásky, která tu nyní úplně opět s Ním byla spojena.

15. Nuže hledte, Mé milé děti, takto jest rozuměti „Mému utrpení“, pokud jste to sto pochopit! – Ale je v tom ještě nekonečně skryto, o čem budete mít věčnosti co bádát a to stále větší a nekonečnější věci. Neboť co jsem vám řekl, má se k úplnosti právě tak jako bod k nekonečnosti.

16. když pak se postíte, postěte se v opravdovém sebezapírání sebe samých z čisté lásky ke Mně ve všem, co vám svět poskytuje, tak dospějete takovým postěním k „chlebu nebes“.

17. Jako nevěsta v den svatby svleče všechny své dřívější šaty, celé tělo umyje, pak obleče šaty svatební a ozdobil se všelikými květinami a drahokamy, aby se ženichovi líbila, když přijde a zavede ji do svého domu – právě tak máte i vy správným postěním všechny své světské samolibé „šaty“ svléci, umýti se živou vodou a obléci pak šaty pravé (Boží) lásky, nevinnosti a všeliké pokory a ozdobiti se všelikými květinami a drahokamy ze skutků lásky (k bližnímu)

18. A když potom přijde ten velký ženich a zastihne vás takto náležitě připravené, tu učiní také On, co bylo řečeno o obrazném ženichu. A když se pak budete nacházet v domě Ženichově, tu vám otevře pokladnici a obdaruje vás nezměrnými poklady věčného života, což je výsledek Mého trpkého utrpení aneb vykoupení.

19. A co je postění, to je velká chudoba. Neboť věru, kdo se nestal ve všem chudý co je „světa“, ten nevejde do Mého Království, dokud světu nezaplátí do posledního haléře. – Hledte, to je tedy ta pravá chudoba v duchu a v pravdě!

20. Že tu však dobrovolná chudoba má nekonečnou přednost před nucenou, rozumí se samo sebou, že by bylo podrobnější vysvětlení o tom v nejvyšším stupni zbytečné. Neboť nucená chudoba může se rovnati dobrovolné jen úplnou odevzdaností do Mé vůle a do Mé lásky.

21. Nyní se však tážete: Co je to za poměr nevěsty k jejímu ženichu, pro kterého nechová v srdci žádnou lásku? Bude se snad také tak zdobit pro povědomou hodinu, ježto ví, že opovrhovaný přijde? Bude tuto hodinu s velkou touhou svého srdce očekávat? – Já vám pravím: Nikterak! Neboť bude tuto hodinu v srdci zlořečit a proklínat. Ona se nebude mýt, nýbrž spíše se pomaže všelikou nečistotou a podrží na sobě své všední šaty a hlavu posype popelem v domnění, že když přijde známý ženich, zhrozí se jí a upustí od své žádosti.

22. A věru, když ženich přijde a svou nevěstu takto zastihne, pravím vám, tu si ji nevezme (je-li jako Já), nýbrž tu necitelnou přenechá co nejochotněji tomu, komu ona přislíbila svou lásku.

23. Nuže hledte, ježto nevěsta se zdobí jen pro pravého ženicha když ho miluje, pak vám bude také zajisté velmi jasno, že bez lásky ke Mně nelze na žádné postění a žádnou chudobu myslet a tedy také na žádné svatební zdobení. – Tu však nebude také následovat žádného „domů přivedení“ nevěsty, kteréžto „domů přivedení“ není nic jiného, nežli vykoupení od smrti k životu.

24. Hledte, jak je tomu s vašimi otázkami - V Mém utrpení jest láska. Postění a chudoba je utrpení lásky. A utrpení lásky jest její výzdoba. A ve výzdobě, což je také utrpení, je vykoupení. Je tedy láska, utrpení a vykoupení jedno a totéž!

25. Kdo tedy miluje tak, jak vám bylo ukázáno, ten se učinil účastným vykoupení a jeho podíl bude stejný jako Můj. Jako však ženich sdílí všechny své statky se svou nevěstou, tak tomu také bude v mém domě. Potom se dozvíte, co to značí : “Budte dokonalí jako váš Otec v nebi dokonalý jest! “

Amen! – To pravím Já, týž Otec v nebi Amen .

Modlitba - nejlepším výchovným prostředkem.

18. dubna 1841 odpoledne

Poslyš, Můj milý Andreas – Willigu, co se týče tvého synovce L., je jedním lenivým duchem ochromen na činné horlivosti vůle. Proto nebude asi snadno ke všemu dobrému jakýmkoli donucovacími prostředky povzbuzen a to po tak dlouho, dokud tento duch z něho neuprchně.

2. Takových duchů se nelze zbavit, leč vytrvalým modlením – tj. ne snad hodiny dlouhými modlitbami, nýbrž že se tu v pevné a živé víře a důvěře s modlitbou přidržuje Mého jména, v němž se jedině může vyhovět a vyhoví každé prosbě.

3. Avšak jen Já vím, kdy dosáhla modlitba náležitě síly. Zdar se řídí vždy podle samočinné síly víry. Čím více toto pevně a neochvějně se přidržuje Mého jména, tím blíže je také zdar, který spočívá vždy v celkové nepochybné odevzdanosti, trpělivosti a vší lásce a mírnosti.

4. Když však tato dosáhla pravého stupně, to vím, jak již řečeno, jen Já. Proto v žádné prosbě nesmí být vyloučena trpělivost, aby se každý sám zkoušel, jak silně se přidržuje Mého jména.

5. Ke každé prosbě budiž však připojeno : „Pane, vyveď nás z pokušení, nýbrž zbav nás ode všeho zlého!“ Rovněž tak čiň i ty, tak již dosáhneš, že tvůj synovec se stane ochotně horlivým člověkem.

6. Nech ho však častěji modliti se s tebou a řekni mu, aby se také sám pilně modlil a se přemáhal. I kdyby ho to sebe více úsilí stálo, tím více radosti mu připraví ve jménu Mém vydobytí vítězství nad sebou samým. Toto je nejlepší prostředek a to nepochybně nejúčinnější.

7. Ostatně je každý prostředek, který vypučí v tobě z Mé lásky vhodný a ponenáhlu vede k cíli. – Upokořující (prostředky) jsou lepší a má se jich ovšem použít jen tehdy, kdyby se ukázal duch ve značné míře tvrdošijný. Neboť leniví duchové mají u sebe jako věrné druhy většinou malé tvrdošijné duchy. Ale jinak řečeno : Vytrvalá modlitba je proti všemu nejlepší prostředek !

8. Ostatně hled', můj milý Willigu, u všech svých dětí jen na vzdělávání srdce! Neboť toto jedině u Mne platí. Vše ostatní u Mne nemá žádnou cenu. A kdyby tvé děti věděly více než Šalomoun ve vší své moudrosti, tu by všechna tvá námaha se podobala zlatoději (alchymistovi), jehož podnikání se vždy stalo popelem.

9. Uč proto děti býti pokorné a důvěřovat v Mé jméno; pak budeš dobrým pracovníkem na Mé vinici a s Mou mzdou budeš spokojen na věky! Amen.

10. To pravím Já, v Jehož jménu je skryta všechna moc a síla!

Pravé štěstí.

21. dubna, ráno.1841

Komu se dostalo Mé lásky,
svatého pokoje,
komu Otec nový život
z hojnosti Své dává,
koho Otec přijal a kdo
kdo do Jeho srdce přišel,
ten věru tesknit nemůže.
Má – li jen po Mně touhu,
Cítí-li živě, že ho to ke Mně táhne,
Že svět a hřích od něho prchají,
Tehdy jsem ho již uchopil
Všemi Svými úskoky lásky.
Ano, Já ho na rukou nosím,
Abych jeho život dovršil.

Hle, Můj milý Anselme- Wortemsigu, lidským způsobem nepřeji ti nic,
Nýbrž, co Já ti přeji, to ti také ihned dávám – a už jsem ti dal a mám ještě nekonečno – pro tebe v zásobě, chceš-li to jen přijmouti.

2. Hle, Já ti chci dát vše v nadbytku: „Stříbro, zlato a drahokamy z Mého Otcovského srdce! Stříbro ti dám kvůli tvým dětem, zlato pro tvou ženu a tebe chci ozdobit všemi drahokamy!

3. Ale věř pevně v Mé jméno ! Stavěj na Něm jako na diamantové skále! A miluj nadevše Mne, svého předobrého svatého Otce, tak brzy postřehneš velký div síly a moci Mého jména Ježíš ve svém srdci!

4. To pravím Já, tvůj svatý Otec. AMEN!

Řeholnictví a pravé milosrdenství.

25. dubna 1841 o ½ 10 hodině

Prosba sluhy: „Ó, Pane, Ty náš nejsvětější; nejlepší Otče! Nemohl bys mně, ubohému hříšníku, říci, jak je to s tak zvanými „Milosrdnými šedými sestrami“, aby při případné otázce o této řeholi, která se zdá býti dobročinnou, byl člověk sto dáti spravedlivě posuzující odpověď. Neboť jinak by se mohlo snadno stát že se buď tak či onak učinil nesprávný, úsudek. – Ó, Pane, od-

pusť mi mou velkou smělost, že se odvažuji tázati se Tě jako člověka. Leč Ty jsi přece náš Otec ! Odpusť tedy pošetilým dětem, jestliže se jim podobají jejich otázky! Amen.“

Piš tedy : věru, tato otázka je nadmíru pošetilá! Jak se jen můžeš něco takového tázati!?

2. Copak jsi ještě nikdy nečetl evangelium? – Řekni Mi, při které příležitosti jsem kdy založil nějaký řád – a nejméně řád ženský!? Či náleží sny, které snili mnozí popudliví a slabozrací zakladatelé řádu, také k evangeliím?

3. Co jsem řekl apoštolům? – Aby byli navzájem bratry ve vši lásce, to jsem jim řekl! – jak ti to nazývali podle Mého přikázání všechny lidi? – Nejinak nežli: „Milí bratři“ atd. – Co to tedy má dělat s kastovnictvím?*(Tj. hrdým duchovním kastovnictvím aneb stavovstvím. „Kasta“ značí oddělený kmen anebo stav; vydavatel.)

4.Vy však máte být navzájem jednoho řádu čisté lásky ke Mně, jako samé děti jednoho a téhož Otce a jako jednotně vykoupeni Mým zčlověčtěním! A máte být jedna a táž láskyplná, milosrdná kasta bratří a sester v živé síle Mého slova a jména, ježto všichni jste byli učiněni Týmž Ježíšem Kristem dětmi Mé lásky, slitování a milosti.

5. Když se však lidé – i když také dílem z poctivého úmyslu – navzájem oddělují, aby tím vytvořili určitou tak či onak uzpůsobenou mravně přísnou kastu, k níž mohou být připojeni jen málokterí jaké požehnání může z toho vzejít národu, kde nejsou všichni jako jeden a jeden jako všichni?!

6. Nemůže sice býti jeden zároveň tkalcem, krejčím, ševcem, kovářem atd., zevnějškem musí býti různost dělníků jako stavů. Ale ne tak je tomu co do nitra ! Tu mají být navzájem samí láskou naplnění milosrdní bratři a sestry!

7. Copak má být milosrdenství zaplacené za milosrdenství? – Anebo záleží milosrdenství jen v ošetřování nemocných?

8. Já pravím: Kdo nekoná milosrdenství jako svobodný vyznávač Mého slova a Mé lásky a to ze všech svých sil a bez odplaty, na jeho dílo budu pohlížeti jako na dílo zvířete, které ve svém souzeném řádu musí konati vždy jedna a táž díla, protože to jinak nemůže a nesmí podle souzeného řádu, kterážto díla jsou tak dobrá jako vůbec žádná díla.

9. Svobodný člověk musí také svobodně a nevázaně jednat v nekonečně svobodném řádu Mé věčné svobodné lásky, přeje-li si, abych jeho dílo za něco považoval. Kdo však jedná pod jistým řádovým šroubem a častěji pod šroubem ještě žalostnější klausury (to jest za klášterní odloučenosti; vydavatel.), ten jen velmi zřídka více nežli k jiné práci najatý lenoch, který nepohlíží nikdy na práci, nýbrž jen na zaplacení.

10. To nechť ti postačí na otázku, která Mne není vůbec důstojná! Pro příště Mne však podobné ušetři! Neboť světsky okázalá zřízení jsou mi ošklivost. Kdo však koná milosrdenství, ať je koná skrytě a ne před očima všeho světa!

11. To pravím Já, Jenž pohlíží jen na skutky v skrytu! – Amen. Amen. Amen.

Pravá církev.

Církev je jen církví, učí-li Mé vůli a hlásá život z lásky, která krvácela na kříži pro celou Zemi, ano pro celé stvoření.

2. Ale církev, která jen sobě žehná a všemu jinému klně, je jako lakomec, který přeje všem smrt, aby se mohl zmocniti majetku všech. Avšak spíše projde velbloud uchem jehly nežli takový „lakomec“ do nebe.

O požehnání kříže.

28. dubna 1841 odpoledne.

Kříž je pravou potřebou života! – Nemá-li život žádné nesnáze, rozptyluje se a vypařuje jako kapka éteru. Duše, která nenese žádný kříž, zemdlí a umírá a ztrácí se do noci smrti.

2. Nesnáz života je však nádobou života, v níž se tento zpevňuje jako diamant, který je také jen zpevnělá éterická kapka, ač ne kapka života.

3. Proto ať každý vezme kříž na své rámě a ve vsí lásce ať Mne následuje, tak obdrží svůj život navěky !

4. Kdo se, se svým životem mazlí, ten jej ztratí. Kdo jej však křížuje a nechá ode Mne křížovat, ten jej podrží pro všechny věčnosti.

5. To pravím Já, ten Ukřížovaný, Amen!

O smrti a nesnázi smrti.

29 dubna 1841 večer

Smrt těla jest poslední nesnáz života a jest takřka přibytí na kříž.

2. Kdyby nebylo tělesné smrti, všechn živit by se ztratil. Ale smrtí těla se život shromažďuje a zpevňuje, aby po odpadnutí těla mohl i v nejhorším případě přece ještě něco trvat.

3. Se smrtí spojená předchozí úzkost je právě akt spojování života, který předtím byl jen až příliš často do všech větrů světa rozptýlen.

4. Proto se také stává a to nadmíru nutně, že světští lidé musejí často zkouseti nadmíru trpkou smrt. Neboť kdyby se to z Mého převelikého slitování nedělo, byli by navěky úplně zničeni.

5. A že takové (světské duše) po trpké pozemské smrti přicházejí do nejvyšší nesvobodného stavu, je rovněž opět jen proto, aby jejich v tělesné smrti (jen) těžce nashromážděný život se opět neroztěkal a konečně zcela nezničil,

6. A tak tedy ani úzkostí ani trýzní naplněná tak zvaná věčná smrt není nic než Mým velkým slitováním ustanovené zachování života.

7. Lidé, kteří však již za svého tělesného života svůj život sebezapíráním, pokorou a láskou ke Mně spojili ve Mně, věru, ti nebudou z úzkosti tělesné smrti mnoho pociťovat. – A když jejich pozemská lodička života se jednou rozpráší o klamná úskalí světa, pak poutník bez bolu a starosti řekne: “ Já jsem se svým majetkem v suchu!”

8. Proto se snažte svůj život již zde sjednotit ve Mně, pak vám bude smrt těla připadat jednou jako velké vycházející Slunce nočnímu poutníku na mořském pobřeží, které je plno úskalí a propastí.

9. Věřte Mně, že je tomu tak, pak vám již nikdo vnitřní pokoj neuloupí.

10. To praví Pán života a smrti! Amen. Amen.

Znamení Syna člověka.

1.května 1841 dopoledne.

Ans. H. prosil o vysvětlení Matouše, kap.24, 30: „A tu se ukáže znamení Syna člověka na nebi. Tehdy rozkvílí se všechna pokolení Země a uzří syna člověka přicházejícího v oblacích nebeských s mocí a slávou velikou.“

Pán oznámil prostřednictvím Svého sluhy J.L. toto:

Cožpak nevíte, jaký je rozdíl mezi „znamením“ a „Synem člověka“? A nevíte, co se tu rozumí „nebem“?

2. Věru, nemůžete si nic pošetilejšího mysliti, nežli že snad na hvězdnaté obloze spatříte kříž. Tažte se jen sami, co by to prospělo světu, kdyby bylo možné vidět nejen jeden, nýbrž celé legie křížů na obloze!? Stali by se lidé ve svých srdcích proto lepší? – Ó, jistě a v pravdě ne!

3. Nebyli by tu hned po ruce učenci a nevysvětlovali by všechny křížové výplody papežského podvodu?! A nechtěli by dokazovat, že všechny ty na obloze se vznášející křížové výplody nemají žádný jiný původ nežli aerostatický (po způsobu vzdušných balónků) a že vystoupily podle domluvy kolegů jesuitů!?

4. Hleďte, tento účinek a ještě mnohé jiné by takový jev vyvolal v učeném světě! Ano, matematické učení vědátů by se snažilo takové jevy vysvětlovat dokonce cestou optiky.

5. Co by tomu však řekl obyčejný muž? Pravím vám, ten by přemírou úzkostí ihned nečinně oněměl. Neboť podle mylně vštípené nauky by bylo pro něho jisté, že „soudný den“ je přede dveřmi.

6. A tak by tento jev předně usmrtil učence proto, že by svým míněním a vysvětlením oni napřed usmrcovali; obyčejný muž by však byl usmrčen v okamžiku prvního vystoupení (onoho jevu) ve vsi jeho domnělé stále činné svobodě. – To by tedy byl prospěch takového jevu!

7. Že by tomu bylo tak, můžete vyrozumět z toho, když jen obrátíte s trochou pozornosti své pohledy na onu dobu, pro kterou jistí s moudrostí kramařící proroci již několik zániků světa prorokovali. Jako by si tu lidé dílem zoufali, dílem se smáli a dílem se oddávali obžerství a jinému hýření (tak by to šlo opět i nyní). Jestliže však již takové prázdnoty vyvolávala takové zlé jevy, pak si představte, co by tu vyvolal obrovský velký kříž, vznášející se mezi hvězdami?! – Nemusím vám podrobněji popisovat smrtelný následek!

8. „Nebem“ se však vyrozumívá : veškerá pravda ve víře ze slova, které je „církev“ ve své ryzosti!

9. „Znamení Syna člověka“ je však v této církvi znovu probuzená láska se všemi svými nebeskými atributy (znaky), jako je milosrdenství, trpělivost, mírnost, pokora, oddanost, poslušnost a snášení všech obtíží kříže. Hleďte, toto živé znamení Syna člověka se objeví na nebi vnitřního věčného života a nebude usmrcovat, nýbrž nadměru oživovat.

10. Při této příležitosti budou ovšem světachtivá pokolení země kvílet, bědovat a naříkat, ježto všechen jejich pekelný klam, který spočívá v nesčetných nákupních a prodejních artiklech přijde mimo všechen kurs. Neboť lidé Mého znamení nebudou již míti mnoho co dělat s kramaři světa, makléři a penězoměnci.

11. Ti obrátí svůj zrak jen tam, kde uvidí „Syna člověka přicházejícího v oblacích nebeských s mocí a slávou velikou“ – což je živé slovo v srdci člověka aneb má věčná láska v plném trvání a proto je „velké moci a slávy“. A „oblaka nebeská“, jsou nekonečná moudrost sama v tomto živém slově. – hleďte, to je krátké porozumění tohoto textu Písma!

12. „Oblaka“ však přijmou na onom světě vás samé do Mého Království a budou vaším příbytkem navěky. To značí, vy budete teprve tady názorně a úplně poznávat nejvyšší slasti, velikou moc a slávu Syna člověka.

O duchovním jaru.

1. května 1841 odpoledne

Wilhelmína H. se tázala : „Co jest jaro a čemu se lze od jara naučit ?“

Píšící : Ans.H. – Wilhelmina H. – Julie H. – Pán odpověděl skrze J.L. :

Co se týče jara, není v přirozeném ohledu nic jiného, nežli co zažívá člověk zrána po probuzení, totiž probuzenou činnost všech životních duchů.

2. Když se tito (životní duchové) světlem a přibývajícím teplem ze spánku probouzejí, započnou předem svou řádnou činnost. Všechny smysly se otevírají; žaludek oznamuje svou potřebu a všechny šťávy těla započínají čilý koloběh.

3. Hledte, tak je tomu také ve velké přírodě ! Nesčíslný počet eonů (přírodních) duchů bývá světlem a teplem Slunce ze svého tuhého zimního spánku probuzen, začíná svou vegetativní činnost znovu a začíná tvořit a vyvíjet všelike rostliny, byliny, keře a stromy jakož i nesčetné zástupy malého zvířecího světa a to vše podle pevně ustanoveného řádu.

4. Hledte, to je přirozené jaro! Čemu se můžeme z tohoto učit? Já pravím vám – velmi mnoho!

5. Vy víte, čím jaro přirozeně vzniká, totiž rostoucím světlem a teplem.

6. Nuže hledte, jestliže velmi horlivě věrně mé slovo posloucháte anebo i čtete, blíží se tu rovněž velké duchovní Slunce vašemu pozemsky anebo světsky ještě chladnému severnímu zimnímu pásmu srdce. Toto „Sluneční světlo“ uvolňuje tu také poněkud stále víc a více tepla, které je láska ke Mně, ku pravé duchovní životní činnosti.

7. Když nyní toto nastává, pak u člověka nadešlo „duchovní jaro“.

8. Jak je to však, že přirozené jaro vedle mnohých užitečných rostlin a zvířat probouzí v život tak mnohé jedovaté a škodlivé, tak je to také s duchovním jarem, že se tím v člověku probouzí také mnozí jedovatí a škodlivě zlí duchové, pročež pak také pokušení ke hříchu se stávají mocnější než v neživotně tuhé zimě, kterou je vlažná světská obvyklost člověka.

9. proto se musí člověk v tomto duchovním jaru podobat starostlivému zahradníkovi, který své stromky a rostliny pečlivě čistí od škodlivých housenek a všechnen plevel vytrhá, aby život ušlechtilých stromů a rostlin neutrpěl škodu.

10. Kdo tedy takovýmto způsobem svůj strom života horlivě čistí ode všech zlých žádostí a vášní mocnými nástroji, jimiž jsou sebezapírání a pokora, ten pak jistě také v létě a na podzim uvidí svou činnost odměněnu nejnádhernějšími uzralými plody.

11. Těmito plody však nejsou žádné jiné nežli zjevení „znamení Syna člověka na nebi“. Pokolení Země“ jsou vymícené zlé žádosti a vášně. A poté následuje „příchod Syna člověka na oblacích nebeských s velikou mocí a slávou.“

Zvěst o Měsíci.

1.května 1841 od 16 do 18 hod.

Julie H. se tázala : „ Co je Měsíc ? Jsou tam také lidé jako zde?“

Píšíci: Ans. H. – Julie H. a Wilhelmina H. V odpověď na otázku Julie H. o Měsíci obdržel sluha Jakob Lorber tento den a v různých následujících dnech obsáhlé oznámení o stavu průvodce naší Země a o životě na něm.⁹⁾

Mezi jiným bylo řečeno :

Abyste pochopili Měsíc a jeho obydlitelnost úplně musíte vědět, že Měsíc je vlastně „Měsícem“ jen na straně obrácené k planetě (Zemi). Na opačné straně není však „Měsícem“, nýbrž zcela pevný díl země.

2. To, co je tedy „Měsícem“, není pevné, nýbrž velmi kypré, téměř jako poněkud zpevnělá mořská pěna, jejíž pevnější části ční jako hory, zatím co měkčí části se výklenkovitě a trychtýřovitě propadají směrem k centru tohoto světového tělesa.

3. V některých těchto prohlubních jest ještě atmosférický vzduch (nemohoucí uniknouti), který pozorován silnými dalekohledy se jeví jako voda. Všechny vrchy jakož i méně hluboké trychtýře nemají veskrze žádný atmosférický vzduch, nýbrž pouze éter, jaký se vyskytuje ve volných prostorách mezi Sluncem a planetami.

4. Tato strana Měsíce není tudíž také žádnou ústrojnou bytostí obydlena, nýbrž její obyvatelé jsou duchové. Tito duchovní obyvatelé byli za života tělesného vesměs světachtiví a jsou tam nyní vypovězeni za účelem polepšení, aby se tímto způsobem mohli díváním na svět ještě dostatečně nasýtit.

5. A když se pak po značných údobích zpozorují, že to „okukování“ světa žádné plody nepřináší a oni vyslechnou vyslané tam učitele, bývají odtud ochotni k činu ihned vedeni k vyššímu oblažujícímu stupni svobody.

6. Méně poslušní však bývají na měsíční zemi (tj. na straně od Země odvrácené) opět oděni těly a musejí se velmi uboze a bíděně protloukat. Předně musejí tu zápasit s velkou zimou a tmou ; za druhé však potom také s nesnesitelným vedrem. Neboť tu trvá noc téměř plných čtrnáct pozemských dnů a rovněž tak dlouho i den. Ku konci každé noci je tam zima jako na Zemi na severním pólu a v polovici a ke sklonku dne bývá tak horko, že žádná živá bytost nemůže na povrchu vydržet.

7. Tito obyvatelé jakož i všechny ostatní organické bytosti (odvrácené strany) bydlí tu v zemi. V tomto podzemním příbytku musejí strávit přes polovinu dne jakož i přes polovinu noci. Proto tam také není domů a měst jako u vás, nýbrž příbytky jsou v hlubinách měsíční země, tu a tam také v horských slojích a jeskyních.

8. není tam stromů nesoucích ovoce, nýbrž jen rostliny s jedlým kořenem, jako například u vás brambory, řepa, mrkev a podobně. Tyto rostliny se počátkem dne sázejí a koncem dne jsou úplně zralé.

9. S nastávajícím nočním soumrakem vycházejí lidé ze svých jeskyní, sklízíjí tyto plody a odnášejí je ihned do svých podzemních příbytků a živí se jimi za noci, jakož i během celého následujícího dne.

10. Z domácích zvířat stojí za zmínku pouze druh pozemní ovce, která je těmto obyvatelům tím, čím je severanům sob. Jest ještě v řekách a jezerech, které se na měsíční zemi dosti často

⁹ Veškeré oznámení o měsíci jsou obsažena v Lorberově spise Země a Měsíc – Novosalémské nakladatelství, Biettingheim Württemberg

vyskytují, množství vodních zvířat, jakož i několik malých druhů ptáků podobných vašim vrabčům, jakož i celá hejna hmyzu a jiných jedno a dvou, tří, čtyřnohých pozemních zvířátek, o jejichž účelu a podrobnějším popisu uslyšíte při jiné příležitosti. – Zatím necht' vám postačí, co bylo řečeno!

11. Především se však, moji milí, střeste, abyste se také vy jednou nestali obyvateli tohoto ubohého světového tělesa ! Neboť tato žlutě se lesknoucí školní budova života jest velmi trudnou školní budovou ! A bylo by lépe v jednom dni na Zemi čtrnáctkrát zemřít, nežli tam jen jeden den žít ; neboť obyvatelé jsou tam mnohem hůře na tom, nežli obyvatelé pohřbení zde na hřbitovech. Neboť tito nevědí, že jsou pohřbeni. Ale obyvatelé Měsíce musejí (vědomě) ve svých hrobech žít a často také v těchto podzemních příbytcích bývají buď zřícení anebo náhlými zátopami pohřbeni.

12. O dalších pozoruhodných jevech jak měsíční země tak i jejích obyvatel povím vám při nejbližší příležitosti. Zatím přemýšlejte o tom, co bylo řečeno a zejména hledte, abyste jaro svého života dobře poznali a využili – potom sami, na Měsíci uzříte, když bude před vámi úplně odhalen, zcela významné znamení Syna člověka na nebi ! Amen.

13. To vám pravím Já, nyní přicházející na oblacích nebeských! Amen. Amen. Amen.

J E Ž Í Š I !

Modlitba.

4. května 1841

Ó , můj nejmilejší Ježíši ! Pomoz mi, abych Tě mohl být ve všem poslušný a nekolísal ani vlevo ani vpravo, nýbrž vždy dával pozor na Tebe, Jenž jsi jediný Tvůrce a dovršitel všech dobrých děl!

2. Já se Ti celý odevzdávám, přenechávám se Ti naprosto a kladu se se všemi smysly a údy k Tvým nejsvětějším nohám. Odevzdávám se Ti se všemi svými do Tvé nejsvětější vůle, do Tvé nejlepší a nejčistší prozřetelnosti, do Tvé božské ochrany a do Tvé láskyplné, nejmilostivější vlády!

3. Ty jsi Ten pravý, jediný Otec, Bůh a Pán ! Tobě se nikdo nevyrovná a mimo tebe není již žádného ! My všichni jsme v Tvé ruce, proto čiň s námi jak je Ti libo a dej, ať se dokonale stane vždy na nás, v nás a skrze nás Tvá nejsvětější vůle!

4. Neboť Tvá vůle jest láska nad lásku, milost nad milost a slitování nad slitování ! Proto dej, abychom také vždy a věčně byli jen nástroji Tvé milosti a čistými nádobami tvé lásky, slitování a cti. Ó, dej, abychom pro Tvou nekonečnou lásku vždy důstojně mohli Tvé nejsvětější jméno nadevšecko vysoko velebit z naší celé bytosti, ať v životě či smrti! Amen.

5. Ó, jsem nehodný Tvé tak velké dobroty, můj Ježíši, můj Otče, můj Bože a Pane, kterou mně stále tak nekonečně láskyplně prokazuješ! Proto Tě však budu také věčně chválit, milovat a velebit a všude a vždy Tvé nejsvětější jméno proslavovat!

6. Čest, chvála, dík a láska budiž Tobě, ó, Bože, jako Otci, Synu a Duchu svatému, nyní a po všechny věky! – Amen.

M o d l i t b a s r d c e .

4. května 1841

Ó, Otče, Pane a Bože, Tebe chválíme, tobě děkujeme! – Tebe, Bože a Otče uctívá stvoření daleko a široko, všechny Hvězdy a všechna nebe jsou plna Tvé slávy. Všichni andělé a všechny nebeské zástupy slouží vždy Tvé vůli! Cherubové a Serafové zpívají vysokým hlasem: „Sva-

tý jest náš Bůh, svatý jest náš Otec! Všechny Země, všechny Světy, všechna nebe jsou plna jeho velikého jména!“

2. Ach, můj Bože a Otče, pomoz, pomoz, pomoz, aby toto Tvé nejsvětější, nade vše mocné a silné jméno mohlo býti také námi a skrze nás posvěceno! – nedopust', aby kdy mohlo býti znečištěno myšlenkami slovy anebo skutky! Smiluj Se, smiluj Se nade mnou a mými a nade všemi lidmi!

3. Hle, můj Bože a Otče, Ty jsi mi co nejmilostivěji dal do srdce jasné světlo a dal jsi mi vědět a zakusit tajnou moudrost, která je v skrytu a jedině z Tvé nekonečné lásky a slitování vtéká do mého ještě nejvyšší nečistého srdce! – Ó, skryj Svou božskou tvář před mým zločinem a stvoř, stvoř ve mně, ó, Bože a Otče, čisté srdce a dej mi jistého ducha, ano Svého svatého Ducha mi dej!

4. Nezavrhní mne, ó, můj Bože a Otče! Utěš, utěš, utěš mne vždy Svou láskou a milostí! Ach, můj Otče, Bože a Pane, obrať nás, tak budeme obráceni! Pomoz nám, pak nám bude pomůženo!

A smiluj se nade všemi lidmi, dušemi a duchy – Amen. Ó, můj Ježíši, v Tvém nejsvětějším nade vše mocný a silným jménem! Amen!

Nejlepší rada a pravá útěcha .

5. května 1841

Lidé nejsou stvořeni pro tento svět, nýbrž pro záhrobní velký Otcovský dům – a to buď tak anebo tak ! Jaký je jejich život ve světě, podle toho je také jejich stav v onom věčném velkém domě.

2. Koho zkouším – a věru, to nadarmo nedělám! – toho také chci něčím udělat a také udělám; neboť ten je již v mé škole. Student si však musí dát líbit zkoušku, chce-li se něčím stát.

3. U Mne nebude nikdo ve zkoušce zavržen, nýbrž každý může obstát buď již zde anebo však jistě na onom světě.

4. Kdo však před Mými mírnými zkouškami prchá a činí zlého uprchlíka, ten bývá pak světem a satanem zkoušen, zda je zdatný pro zlomyslnost.

5. Já přijímám do Své školy každého v každou chvíli. Kdo však nechce býti více nežli pastýřem vepřů, poháněčem oslů anebo krmičem volů a v nečistotě nalézá svou blaženost, věru, ten nebude ani ve svém postavení, ani ve svém potěšení rušen!

6. Vy však – poslyšte a pochopte to- jste na Mé „univerzitě“! (Vysoká škola Božího dětství; vyd.) Já bych chtěl z vás nadmíru mnoho udělat! Proto se vám již také nesmí zdát leckteré (zvláštní) zkoušky na této vysoké škole divné.

7. Já jsem malomocnou (za kterou jste se modlili o pomoc – viz Posedlost – sešit šestý) vzal k Sobě a probudil jsem ji k životu, neboť jsem jí odňal nečisté břímě páchnoucího těla.- Chtěli byste ji probudit opět k smrti?!

8. Proč truchlíš, že jsem tvou sestru vzal k Sobě? Copak ji potkalo něco zlého? – Ó, vy malověrní! Myslíte, že ztráta vaší sestry tíží vaše srdce? – Ó nikoli, pravím, vaše slabá víra je ještě vaše největší nesnáz!

9. Neboť kdo věří a miluje v duchu a v pravdě, ten bude vždy plný radosti a vděčnosti v srdci, neboť velmi dobře v nejjasnějším světle uvidí, že Já jeho věčný, svatý, láskyplný Otec jistě učiním vždy jen to nejlepší!

10. Ó, děti, poznejte, poznejte přece jednou, že Já jsem váš láskyplný Otec, Jenž vám v každé zkoušce váš život tisíckrát zvýší a rozmnoží!

11. Děkujte Mně s radostným srdcem, že jsem vaší sestře dal zdarma věčný život ihned v říši dětí a odtud jí razím jasnou cestu do velké svatyně Mé věčné Otcovské lásky!

12. Opravdu je tomu tak! Kdo může ještě truchlit, miluje-li Mne a pevně se drží Mého jména!

13. Buďte tedy nyní veselí a plní dobré myslí! Neboť vaše sestra je nyní již v mém lůně přebízená! Zde však (v pozemském světě) byla by již v pěti měsících se svým mužem navěky ztracena! Jak to a proč – vám časem neujde!

14. Nyní je však vše dobré a věčně dobrým zůstane! Proto jásejte a velejte vždycky Mé jméno!

15. To pravím Já, váš pravý Otec a Bratr. Amen!

Doba tří zvířat Zjevení.

7. května 1841 odpoledne.

Otázka: Co praví Zjevení Jana, kap. 13 verše 15 – 18: „A bylo jí dáno, že obrazu zvířete dala ducha, aby obraz zvířete dokonce mluvil a působil, aby byli zabiti všichni, kteří by se neklaněli obrazu zvířete. I působila k tomu, aby všichni, malí a velcí, bohatí i chudí, svobodní i nevolníci učinili si znamení na pravé ruce své nebo na čele svém, aby nikdo nemohl kupovat anebo prodávat, kdo by neměl znamení s jménem zvířete anebo s číslem jména jejího. Zde je moudrost na místě! Kdo tomu rozumí, ať sečte číslo zvířete, neboť je to číslo člověka. A jeho číslo je 666.“

Ve jménu mém piš jen, Já již vím, co vám chybí!

2. Pro velmi daleké věci nestačí vaše „prodloužené oči“, aby je zřely. Při středně vzdálených předmětech vidíte jen jednostrannou kůru. A z velmi blízkých nevidíte proto nic, neboť vám leží příliš blízko a proto také poskytují příliš málo zájmu.

3. Tyto verše Zjevení lze přece rukama nahmatat a vy je nemůžete pochopit! – Ano, čím je něco lehčí, tím jste při tom tupější! – Příště se tažte však na to, co se zdá být nejlehčí! Věru, stanete se při tom jistě pokornější nežli těmito předloženými, nadmíru snadnými čtyřmi verši! – A nyní dejte pozor:

4. V této kapitole je předně řeč o třech zvířatech : předně o hlavním draku, za druhé o zvířeti, které vystupuje z moře se sedmi desetirohými hlavami a za třetí o zvířeti na způsob beránka s dvěma rohy na hlavě.

5. Kdo je hlavní drak, budete snad přece již vědět, ježto jsem vám již tak často a to zvláště ve „Dvanácti hodinách“ (Dary nebes – sešit šestý) učinil dostatečné oznámení o mém arcinepříteli.

6. Chcete-li však poznati druhé zvíře, pak obraťte své zraky na blízko položenou sebelásku a naleznete všechny atributy (znaky) na ní potvrzené! – Vystupuje z „moře“ všech hrabivých žádostí a má „sedm hlav“, to značí pro každé přikázání lásky k bližnímu zvláštní s „deseti rohy“, kterými se přičí jednou jako druhou hlavou stejně všem přikázáním (Mojžíšovými). – „Raná hlava“ jest všude trestná krádež a loupež. Ale škodí to něco zvířeti? Ó, ne, neboť tato zraněná hlava jest přece úplně léčena všemi politickými státními a obchodními zákony. A tak žije celý svět pod takovými zákony a jedná podle nich – a tím se posmívá Beránku a jeho přikázáním denně.

7. Třetí zvíře vystupuje ze Země, vypadá jako „Beránek“, má však „dva rohy.“ Co to tedy asi je? Já pravím vám, toto je vám nejbližší! Je to vodní zvíře velmi podporující a nakonec sebe i zbožňující všeobecný průmysl, který svými dvěma rohy (hlavním) příkázáním lásky přímo podporuje!– Že tomu tak je, pohleďte jen do Ameriky a Anglie atd. (dnes v roce 2002 všeobecný stav pozn.zprac.)!

8. Jak velice však toto zvíře třetí je právě tento průmysl, ukazuje vám například ukruté, špatné nakládání s dětmi v anglických a amerických továrnách, ježto tyto musí často od pěti hodin až přes devět hodin večer stále stojíce polonahé pracovat a to často již od svých osmi let. Nedostává se jim školního vzdělání mimi průmyslové otrocké určení!

9. Ó, kdybyste mohli vidět podstatu průmyslu se Mnou a skrze Mne, řekli byste: Ó, Otče, to je drak sám!“

10. Nekoná toto třetí zvíře všechnu moc druhého zvířete, jehož rána na hlavě byla léčena? A nedělá to tak, že téměř všechna Země, to jest aspoň její hlavní obyvatelé, úplně vzývají druhé zraněné zvíře? Nemluví se všude o zbožňovaných králích, knížatech a jiných (průmyslových zakladatelích a vynálezcích?) Nebudují se jim na celém světě pomníky? Nečiní největší znamení a nenechává padat oheň s nebe, to jest neučí zcela rozumně před slepými lidmi, jakoby taková píle byla vlastní podstatou veškerého náboženství a nejdůstojnějšího uctívání boha, ne-li samo nejlepší zbožňování? – jaká je to přece naprostá loupež ohně z nebe, namluviti člověku, že Já mohu být uctíván také ošklivostí! (Ale jen zcela krátký čas toto ještě potrvá).

11. Ó, hleďte na to svádění obyvatel! Obraz zvířete s ranou mečem vši politické spravedlnosti je nyní úplně živý! Lidé byli nuceni zbudovati tento obraz svou krví! A nyní se stkví a mluví a velí, usmrcuje a zbožňován všemi červy a lichotníky, kteří jsou zato titulováni „Učenci“ a „žurnalisty“ a ještě nesčetný počet bzučivých much (bursovní spekulanti), kteří chtějí míti ode všeho něco, aby tím, aniž by pracovali, něco vydělávali.

12. Ať se však nyní někdo opovází toto zvíře nezbožňovat – pak velmi brzo postřehne, kolik světsky pro něho uhodilo!

13. to však je „duch“ (anebo „život“) v obrazu zvířete, aby sebeláska a hrabivost u všech velkých světa dosáhla nejvyššího vrcholu, to je plného čísla 666, při čemž sebeláska je 600, uloupený nebeský oheň 60 (tj. božího příkázání se používá desateronásobně k zjištění!) a láska k bližnímu je konečně jen 6 (tj. platí nejuplnějši otroctví)! – Místo, aby se dávalo ze jednu sto, žádá se za jednu sto.

14. Hleďte a pochopte nyní označení „pravé ruky“ a „čela“, jak u velkých tak malých, bohatých a chudých, svobodných a otroků! není to panovačnost buď mocí anebo světským rozumem? Řekněte, zda někdo nyní bez tohoto označení něco zmůže! Čím je bez tohoto znamení člověk člověku? – Vpravdě pravím vám, kdyby někdo z vás měl dceru, dá ji neoznačenému anebo budou oni žádati neoznačeného? Může někdo, nemá-li znamení anebo neobdržel-li úřad od zvířete, udělat ještě nějaké světské štěstí?

15. Vy sami jste „označení“ – až na Mého sluhu, kterého jsem s velkou námahou zachoval dosud ještě neoznačeného. Pravím vám však, kdybych to dopustil, že by o jednu z vašich dcer požádal, tu byste na něho zcela zvláště povážlivě pohlédli a vlídně byste mu poradili, aby od toho upustil, ježto by se to nemohlo učinit, protože není „označen“!

16. Jestliže byste však toto již učinili s jedním, kterého jsem vám učinil v noci svítilnou, co byste teprve učinili, kdyby se jiný „neoznačený“ opovázil toto od vás žádati? – Pravím: Spíše byste nechali dcery živé zazdíti – budiž dobře rozuměno!

17. Já myslím, že je vám nyní „označení“ snad dost jasné! Kdo může nyní kupovat a prodávat bez tohoto znamení?

18. Ale „42 měsíce“ jsou brzy u konce, neboť přikázání lásky k bližnímu byla již více než 5 krát sedminásobně použita pro sebelásku. Já však pravím vám, hleďte „znamení“ zahladit ohněm Mé lásky, tehdy dospějete k pravému vnitřnímu životu!

19. Proto však je právě nyní tak těžko dospět k vnitřnímu životu ze Mne a ve Mně, že „znamení“ každého vypaluje do světa (tj. vyhání do světa a jeho klamu). Proto nechte se Mnou od světa zvířete spáliti zpět Mou láskou, tak naleznete život nyní a věčně!

20. To praví Svatý, Velký, Prvý a Poslední. Amen. Amen. Amen!

B ů h a s v ě t .

10. května 1841 odpoledne.

Jan 7, 7: „Vás nemůže svět nenávidět, Mne však nenávidí ; neboť Já vydávám o něm svědectví, že skutky jeho jsou zlé.“

Poslyš, ty kterou mám rád. V tomto verši slov Mého miláčka Jana je ona velká pravda, že všichni, kteří nejsou světa, nejsou u světa v přízni, protože Mnou a ve Mně nemají zalíbení na jeho marnivě zlých skutcích.

2. Vás sice nebude svět nenávidět jako Mne, Který jsem vždycky svědčil proti jeho skutkům; ale jásejte, když vámi svět pohrdá ! Neboť kdo je opovrhován kvůli Mně, ten může být úplně ujištěn, že mu nejsem daleko.

3. Hleď, svět se podobá lanýžákům (psům na hledání lanýžů) a orlům. Lanýžáci větří skrytý život a orel pak na míli daleko zdechlinu.

4. Lanýžáci nehledají sice rostlinu, nýbrž jen pečeni (kterou dostávají od svého pána odměnou za jejich hledání) a vyhrabují tudíž zemi a hledají horlivě rostlinu, aby jim již častěji požitá pečinka neušla anebo se neztratila. Když však mezi lanýži již delší dobu pečinka scházela, pak jsou psi sotva již schopni vyhledávat lanýže, kteří se jim pak stávají předmětem opovržení.

5. Hle, tací „sluhové pečinek“ nejsou vpravdě vlastně hledači lanýžů, protože předmětem jejich hledání nebyly ještě nikdy lanýže, nýbrž vždy pečinky! – Jestliže tě však tací sluhové tebou opovrhující nechají na holičkách, pak považ, že Já, světem nejopovrhovanější, jsem zasadil v tobě „lanýže lásky“ a nepřidal jsem však žádnou světskou pečeni. Proto nech tyto „lovce pečinek“ a neměj žádný strach v sobě před nimi, neboť oni se nestarají o lanýže, nýbrž, jen o pečeni!

6. Orlové se pak shromažďují, kde cítí zdechlinu. – Hle, já jsem světu „Zdechlinou.“ Neboť prchá přede Mnou a nenávidí Mne více než zdechlinu! – Jest však nesmírný počet světských ptáků a jen velmi málo orlů mezi nimi. Ale nestačí trávit jako havran s orly ze „zdechliny života“, nýbrž musíš se státi sama „orlem“, chceš-li, abys měla život ze „zdechliny“! Hle, kdo tu nebude znovuzrozen ze zdechliny, ten v život nevejde. Světu sice páchne „zdechlina“ nesnesitelně, ale ne tak „orlům“, neboť jim je naplněna nejvyšší vůní ze všech.

7. „Zdechlina“ je však nejvěrnější obraz světa a ukazuje světu jeho pravou podobu. A svět ji nenávidí proto, že je zrcadlem jeho zlých skutků. Ale „orlové“, nenávidí jasný lesk práchnivění zdechliny, neboť vědí, že trouchnivěním „zdechliny“ vlastnímu (trouchnivění) uniknou.

8. Jako však Já jsem světu „zdechlinou“, tak bude svět jednou, na onom světě (zdechlinou) Mně a všem Mým andělům navěky!

9. Věru, chcete-li žít, pak musíte býti Mnou „zamoření“ a svět musí před vámi prchat pro mor Mého jména a musí činiti zábranu před vašim dechem, Když však toto pozorujete, pak já-

sejte, neboť tehdy jste jistě již nakaženi „morem věčného života“. Jinak by vám svět činil, co činí, kdybyste byli jako on. Ale, ježto nejste již světa, nýbrž stali jste se vesměs předmětem Mé lásky, proto také znamená pro svět stále méně.

10. Věru, kdyby tušil, co se ve vás skrže mne skrytě děje, prchal by před vámi hůře než před vlastním morem.

11. Proto však nemůže vás svět nenávidět, neboť neví, co je ve vás. Mne však nadmíru nenávidí, ježto ví, co je ve Mně, totiž ostré zrcadlo, které mu ustavičně ukazuje jeho ošklivost.

12. Nuže hled', co to je, co ti dnes přináším vázaného ! – Je to nenáviděná páchnoucí „zdechlina“! A zvu tě k jídlu „zdechliny“ s „orly“, ano i „orlem“ se státi ! Ba dokonce „zamořiti“ tě chci pro svět a před světem!

13. Ale nic si z toho nedělej ! Hle, Já jsem přece Sám světu největším a nejnenáviděnějším „morem“. Neboj se Mého „moru“, neboť je to věčný život sám ! Blaze tobě, že jsi byla Mým „morem“

nakažena! neboť v něm budeš žít život Mé lásky navěky.

14. Neboť Já jsem „zdechlina“ života a tento „mor“ je Má láska navěky. Amen. To ti praví ten, Kterého všechen svět nenávidí, ježto svědčí proti němu navěky. Amen.

Slyšte, vizte a zakuste!

Sobota, 15. května 1841 dopoledne.

Milé děti, následujete-li Mne; tu Mne následujte ve všem dokonale!

2. Nemějte potěšení kráčet v „hlubokých údolích, příkopech a roklích, které jsou často plny hmyzu, nečistého vzduchu a nezřídka plny sváru, hašteření, nenávisti a všelikého zlodějství a vzájemného proklínání mezi sousedy, nýbrž chodte se Mnou rádi na „hory a výšiny“! Tu zakusíte vždy buď horské kázání anebo proměnění anebo nasycení málo chleby anebo očištění z malomocenství anebo vítězství nad nejsilnějšími pokušeními, probuzení z (duchovní) smrti a mnoho podobného a vám nyní ještě nevyhovitelného!

3. Ano, vezměte dokonce i děti sebou a pocítíte požehnání hor zcela zřejmě i na nich. A kdo má slabé tělo, ať se nebojí požehnaných hor, neboť jejich vrcholy jsou oblévány sílícím dechem duchů života. Opravdu, na horách a výšinách točí se blažené řady a zdobí vonící vrcholy zlatými květinami věčné lásky.

4. Ó, zkoušejte ještě dnes obyvatele hor, zda většinou velice nezahanbují hašteřily údolí, vesnic, městysů a měst. Křesťanská pohostinnost přebývá nedotčeně už jen na horách. Smířlivá svornost nepřebývá v městech nížiny, v údolích a příkopech; jen na horách ji musíte hledat; tam je domovem jak mezi rostlinami, tak mezi zvířaty a rovněž nezřídka i mezi lidmi.

5. Ó, nechte dva nepřátele vystoupit na vonné vrcholy hor! Nezřídka zakusíte a uvidíte, že nepřátelé přátelsky rozmlouvají.

6. A pohleďte zpět na prvé otce Země! Bydleli na výšinách hor! S nebetyčné hory Sinai jsem dal Mojžíšovi svaté tabule, na nichž zlatými písmeny věčného života byly kdysi napsány a vryty velmi volné zákony lidem špinavé nížiny. Já vám již nemusím se všech těch svatých hor vzkazovat, ani ze školy zřeců a hlasatelů věčného slova ze Mne.

7. Tak chodte jen častěji na hory a prodlévejte velmi rádi na nich! Zakusíte tam vždy v hojnosti požehnání věčné lásky svatého Otce.

8. Hora Kulm, kterou jsem vám vždy radil, dá tomu, kdo z lásky ke Mně vystoupí na její zelenající se vrchol, co kdysi dal Tábor Petrovi, Jakobovi A Mému Janovi. Avšak poslyšte, já nepravím „musíš“ anebo „máš“ – jen kdo může a kdo chce, ať Mne následuje, svého Mistra a Otce, tak velmi brzy také zakusí, proč jsem k lidu měl kázání nebes s hory! Čas je vám volný, avšak čím dříve, tím lépe, to si zapamatujte! Amen.

9. To pravím Já, Otec, zcela svatý pln lásky k vám ! Slyšte to! Amen. Amen. Amen.

H o r a K u l m .

22. května 1841 od 15,30 do 20 hodin.

Píšící : K. G. L. – Anfr. A Ans H..

Skrze Svého sluhu zjevil Pán co nejmilostivěji o cestě na horu Kulm u Pischeldorfu v kraji štyrskohradeckém, podniknuté 19. května 1841 Jakobem Lorberem a několika přáteli, toto :

(N.B. Místo, abychom jeli ze Štyrského Hradce do Waizu, abychom se dostali na Kulm, dali jsme se oklíkou přes Gleisdorf. A místo abychom jeli přímo z Gleisdorfu do Pischelsdorfu, dorazili jsme na Ilzerstrasse (Sinabelkirchen), odkud jsme teprve jeli do Pischelsdorfu. Na Kulm jsme vystoupili teprve večer o ½ 7 hod.)

Když příště vystoupíte ve jménu Mém na horskou výšinu, tu to zařídte tak, abyste se nejprve postarali o nejbližší cestu a za druhé, abyste na takové výšině proleli aspoň tři hodiny.

2. Neboť, jedná-li se o vnější nazírání na nějaký div, tu musí být smysly nejprve jaksi úplně nasyceny rozsáhlým pohledem na vnější věci. Tímto úplným nasycením octne se pak mysl v jakémisi omámení, které není nepodobné známému vám magnetickému stavu.

3. Když se pak v duchu lásky a vši pravdy obrátíte na Mne, pak teprve mohu vnitřní oko duše spojit s okem ducha a toto dvojí vnitřní vidění pak předložit před oko těla. Tím můžete pak býti uvedeni do stavu, v němž zřít věci přírody ve zcela jiném světle a uprostřed mezi přirozenými věcmi objevíte duchovno tak, že toto se zjevuje v přesném poměru s přirozenými věcmi jaksi průhledně obrazové a tedy zaujímá stanovisko jako příčina k účinku.

4. Použijete-li však již jídlo, které je počítáno jen pro žaludek, tu po jídle prodlíte krátkou dobu v klidu a říkáte, toho je třeba při trávení. Myslíte, že takový klid je prospěšný jen žaludku, když přijal jídlo? –

5. Já však pravím vám, takového klidu potřebujete tím více, když ještě velmi slabý žaludek vašeho ducha poněkud hýřil. Neboť takový klid po nasycení ducha chybí, pak postupuje také duchovní trávení špatně. Každé jídlo musí však vždy býti dříve stráveno, nežli se uvolní látka podporující život a nežli vystoupí jako potrava pro vyšší život.

6. Neboť každá živina živí nejprve nejnižší potenci života. Je-li tato nasycena, bývá látka zjemněna k službě života stojícího na vyšším stupni síly a to tak dlouho dále, až dospěje k vysoké sféře sebevědomí a konečně k úplnému nazírání a prohledávání samu sebe.

7. Nyní si představte, že když jste se dostali na takovou vysokou duchovní zásobárnu a za velkého hladu tu v okamžiku mnoho nalapáte, tu jakmile se takovým rychlým najedením cítíte poněkud nasyceni, běžte pryč, jako kdybyste byli zloději! – Tažte se sami, kde je tu stravování a vystupující zjemnění živiny?

8. Proto, jak již řečeno, zařídte to příště lépe a to pro svou slabou víru, podle které jste více méně sami „Tomášové“. Neboť dokud není co vyzvídat a uchopit, věru, tu jste ještě vždy v poloviční víře a rovněž také v poloviční lásce a v poloviční důvěře. Zaváže-li si však někdo oči a nebo couvne z místa, kde jsem mu připravoval podívanou, pak nejsem Já, nýbrž on sám vinen, jestliže nic neviděl a rovněž také mnoho nepocítil.

9. Abyste však přesto dosáhli vnitřního nazírání slovem, ukáži vám a podle řádu předvedu ke konci tohoto spisu, co se zameškalo podle Mé vždy trvající neomezené lásky a milosrdenství. – Napřed však musí vám být podrobněji vysvětleno a sděleno to přirozené této hory, jak její rozsáhlé okolí a rozhled tak i atmosférický obraz.

10. Co se týče hory samé, má týž původ jako Choralpa a Kleinalpa, ukázané vám již v předešlém roce. Neboť hornina má tutěž listovitou formaci jako známé již dvě alpy. – Její sklon je od jihovýchodu k severovýchodu. Neboť takto se opřela přes sto sáhů silná listová kamenná masa jako zpevnělá periodická usazenina moře po houbovitém zvýšení ze dna o svou vlastní spodní masu, když tato spodní masa byla tehdejšími ještě velkými vodními proudy opláchnuta, což vám ukazují všechny ta malé pahorky, ježto jsou často několik sáhů pokryty až do výše sto i více sáhů zaoblenými oblázky se smíšeným sypkým pískem.

11. Objevíte dva zvláštní výběžky této hory, z nichž se jeden táhne jižně, druhý však více východně s několika malými rozvětvenými. Tyto výběžky jsou, kde stojí nejvýše, podobného původu. Doliny však aneb větve těchto hlavních výběžků nejsou nic než naplavenina. Úbočí směrem k severu a menší větve směrem k severovýchodu – jest jen forma původního lomu z hlubiny a jest jeho mírněji a mírněji vybíhající patou, vzniklou dílem ulomením vysoko nad svým pokladem čnicím skalním cimbuřím, dílem však rovněž naplavením a usazením písku a menších kaménků, která příval často dokonce sebou sem přinesl a nechal tam padnouti.

12. Hledte, to je tedy základní útvar této hory! – Když jste časem upřeli zrak na půdu, na niž jste vstoupili, tu se vám zde také nutně objevily malé zakulacené úlomky křemene jen s tím rozdílem, že barva není bílá, nýbrž červená. Tento křemen není téhož původu jako bílý křemen na Choralpě, nýbrž pochází u doby Noemovy, kdy – jak vám bylo již poněkud oznámeno – velké potopě, která šla tehdy přes tři čtvrti čísta Asie a přes celou Evropu a přes severní polovici Afriky, předcházela v Evropě a západní Asii nadmíru prudká ohnivá erupce, to jest as 77 let před potopou, která poté následovala.

13. Že se v podzemních vodních nádržích tvoří usazením taková masa křemene, můžete poznati z toho, že se právě tato masa křemene tvoří také v horních pozemských vodách šlemovitou usazeninou, když si jen trochu povšimnete nespočetně se vyskytujícího křemene na březích řek.

14. Vezměte takový zakulacený kus křemene o váze as libry, vložte jej do kádě s vodou buď studniční anebo také někde jinde, kde udržujete vodu k bezpečnosti protipožární, nechte jej as dva roky ležet v ní a zvažte jej pak na přesné váze, tu shledáte, že předně se stal těžší a za druhé také zcela jistě o poznání objemnější. Když však již tak krátká doba, pokud se týče tvoření křemene, dává takový patrný přírůstek, pak považte, jak silné tvoření těchto kamenných mas musí teprve býti ve velkých nádržích od mnohých tisíciletí.

15. Když ohně ještě z větší hloubky Země prorazí a na své bleskurychlé cestě roztrhají vodní nad nimi se nalézající velké nádrže i s kůrou země v tloušťce několika tisíc sáhů nad vodami, pak se musí státi, že při takovém výbuchu bývají všeliké roztrhané kamenné masy z hlubiny Země vysoko nad mraky vyvrženy, odkud pak přirozeně spadnou dílem opět do propasti a dílem na povrch Země, kde potom, když nějaká horská deska nebyla ještě zdvižena, je jimi brzy nato spolu zdvižena. Ano, spadnou také již na utvořené horské vyvýšeniny, jak se to také stalo u Kulmu. Neboť tato hora byla již tady, když na severní krajině – zvláště mezi místy Buch a zámek, který nechci pojmenovat, nastala taková podzemní ohnivá erupce, od níž pochází vám známá nerovnost půdy.

16. Obrátíte-li jen poněkud pozornost na směr údolí, tu snadno objevíte, že se vesměs táhnou více méně jihovýchodně. Toto nepraví nic jiného, než tah někdejšího velkého vodního toku, který měl kdysi svůj břeh na korutanských horách a na druhé straně na uherských Karpatech a tedy téměř trojnásobnou šířku adriatického mořského zálivu, v místech kde je nejširší.

17. Později se voda víc a více ztrácela a bylo pak jen vidět právě tolik jednotlivých proudů téže šířky, kolik nyní ještě spatřujete jednotlivých údolí. A ze všech těchto proudů nezbylo nyní nic více než v údolích se vyskytující potůčky tvoří poněkud značnější řeku jen tehdy, když se jich po delším toku na sta spojilo.

18. Nuže hledte, když příště přijdete na nějakou takovou výšinu, ať je to táž anebo nějaká vámi zvolená anebo Mnou určená, musíte svou fantazii a obrazotvornost v tomto pocitu probudit a

zřítí dávný věk v porovnání k přítomnosti a to jen to, co vám Země sama skýtá k nazírání, tak jste položili pravý základ k vnitřnímu nazírání.

19. V tom objevíte Mou práci a budete obdivovat mé stavitelské umění a budete se Mně blížit ve svém vždy bdělejším se stávajícím pocitu.

20. Nemáte-li však na takovém návrší nic jiného dělat než čumět na vápnem obílené hromady kamene a dřeva, tu učiníte mnohem lépe, zůstanete-li doma ve svém městě, kde nemusíte oko tak namáhat, abyste jedním pohledem přehlédli množství obílených hromad kamene, které mimoto k většímu potěšení oka jsou umělečtější a skvostněji zbudovány nežli Mně nadevše protivná sídla statkářů, v nichž přebývají lidé (kteří se považují za více než ostatní), protože vedle mnohých zvířeckých vlastností mají také ještě vlastnosti pijavic a upírů, podle kteréhož smutného predikátu mohou pro nic a za nic vysávatí beze všech rozpaků svým domnělým podaným krev jejich skrovného majetku.

21. Každý monarcha musí sice pro opravdové státní potřeby uložití svým poddaným přiměřené daně, ale že takový tak zvaný „statkář“ požaduje také od svých domnělých poddaných daně, věru pravím vám, to je Mi ošklivostí. A když se takový tak zvaný statkář nesnaží tuto starou křivdu na svých domněle poddaných častými dobrodiními pokud možno zahladit, bude muset jednou vydat tvrdý počet a bude se muset do posledního haléře důkladně vykázat, k čemu je použil. – Běda těm, kteří své důchody prohýřili, promarnili a prosmilnili! Věru, Já je nechám pohřbít pod jejich pekelnou lisovací komoru. A budou tak dlouho lisováni materiálem, z něhož byla lisovací komora zbudována, dokud nebude poslední kamínek spadlým deštěm v rosu a prach rozpuštěn!

22. Nuže hledte, proto máte a takové výšiny podrobiti nazírání takových nejposlednějších věcí také ne poslední dobu a pak se na výšině uvést do zpočátku zmíněného klidu trávení. Tehdy jste nazírali na věci v mém řádu, řádně jste na Mé tabuli světa požívali a tím dospějete také k užitečně podporujícímu trávení.

23. Máte-li sebou též dalekohledy, použijte jich tedy podle řádu, ale ne naopak. A když už začnete s tím, že daleko ležící budovy přivádíte blíže k vašim očím, pak je obraťte především na chudobné chatrče a dělnické domky. Pravím vám, že pohled na takový příbytek chudoby poskytne vašemu citu, vaší fantazii a obrazotvornosti více živé posily, nežli mnohonásobný pohled na nějaké odlehlé ztupělé město anebo zpola rozpadlý zámek aneb na zcela bezvýznamnou zvonici u kostela z kamene, cihel a malty.

24. Což není každý strom, každá rostlina právě tak dobře a ještě více živým chrámem, kterým se věrně ukazuje Má moc, moudrost a láska tomu, kdo pozoruje tento zajisté mnohem umělečtější chrám duchem a jeho láskou? Proto je vám předně nutnější tento živý chrám Mé lásky a Mého slitování pozorovat a pak teprve chrámy s vysokými zvonici.

25. Neboť u vysokých zvoníc musím míti jaksí ještě zvláštní čest seděti jako stálý vězeň v nějakém pozlaceném tabernákulu a čekat až kněz nucen svým řádem anebo mnohdy také zvučným měšcem Mne ubohému, zpola a často také vůbec nic nevěřícímu lidu vystaví většinou k velmi nezajímavému nazírání, muhlání a vzývání. Po jednom aneb dvou kovových požehnáních s doprovodem kovového cinkání a sborového vřeštění musím Se však potom znovu opět nechat nečinně zavřít.

26. Že toto je nejvyšší naprostý nesmysl, který vymyslela pozdější nádhery milovnost, můžete bez dalekohledu na první pohled seznati z Mých evangelií a z prvních pravých církevních obyčejů z dob apoštolů a jejich nástupců po dobu několika staletí.

27. Kde Se spojuji s hmotou, tam se stává hmota živou. Neboť se smrtí nemá její živý Přemožitel co činit. Kdo Mne však hledá v chlebě, ať věří, že Já jsem ustanovil chléb a víno na trvalou památku Mého zčlověčtění na Zemi, ale chléb a víno musejí být čím jsou; a nemusí být zavřeny, vloženy a zasazeny do mrtvého kovu, nýbrž musí být zasazeny do živé víry a do pravé lásky!

28. A jako chléb má býti pravým chlebem, kterým se může každý nasytit a víno pravým vínem k posile životní síly a utišení žízně, tak má býti také víra jako chléb a láska jako víno!

29. Avšak v takových kamenných kostelech je víra nyní jako hostie, která obsahuje jen formu chleba v nejvyšší nenasyčující potenci a láska není buď vůbec žádná, protože není vína – anebo je časnými zájmy zvodnatělá, jako při tak zvané „mešní oběti“.

30. Více vám o tom nemusím říkat, protože z toho mála můžete velmi snadno vyrozumět, zda pro ducha kvetoucí strom neposkytuje více potravy nežli takový chrám bez víry a chladný v lásce.

31. Nuže, když jsem vás seznámil jak pro tento tak i pro budoucí případ se vším opravdu vhodným, ukáži vám, jak bylo zpočátku zmíněno – také ještě to, co byste tu měli na sobě samých zakusit, kdybyste tak velmi nutně nepotřebovali se vrátit na nocleh.

32. Když se někde nacházíte ve jménu mém, tu velmi křivdíte, když se o cokoli staráte, ať je to zdraví těla anebo o jiná nahodile možná nebezpečí zpětného návratu. Neboť kde Já vám sloužím za vůdce, tam jste uprostřed noci, tak dobře skryti, jako za jasného poledne, ať už ležíte, stojíte anebo jdete. Či můžete Mně činit výtku, že vám byl při nějaké cestě ve jménu mém jen jeden vlas na hlavě zkřiven ?

33. Že jste se na této cestě poněkud odchýlili od vlastní nejbližší cesty, nemělo žádný jiný důvod. Nežli „skutečně svědectví“ (snad krátké zbožné prodlení v kostele), z něhož jste mohli velmi dobře seznati, že člověk často méně ze špatné vůle jako spíše z neznalosti, nastupuje nejvyšší dalekou cestu k vytýčenému cíli, aniž pováží, že také v duchu – budiž dobře pochopeno – přímá cesta je ta nejkratší.

34. Neboť u Mne není vesměs „vysokých úřadů“ a „sobotních kostelů“ (v lidové řeči „Sunwendkirchen“ aneb „Sinabelkirchen“), kterými musíte napřed projít, abyste dospěli ke Mně. A v Mé velké státní správě jsem nejnižší a nejvyšší instancí Já Sám. Toto jste však neviděli, ale jen velmi slabě pociťovali.

35. Na hoře zcela ve výši však, kde je chudobná kaplička, jste asi velmi zřejmě tělesně pociťovali závan od východu. V tomto závanu jsem vás ovanul, o čemž vám zajisté vesele klidná nálada a velká posila vašich unavených údů a tajuplné šumění vrcholů ladných stromků podaly ne nepatrnou zvěst, že byste proto jistě mohli říci: „V posvěceném větru z východu ovanul mne Pán!“

36. Kdybyste tu byli zůstali přes průběh sedmé hodiny a obrátili své srdce a oko ke Mně, viděli byste také od hory až ke hřbitovu této farní obce, kde jste zůstali, zmrtvýchvstání, jak jsem je dal viděti celou minutu Svému sluhovi pod zákazem činiti vám o tom hlášení. Jaký obraz se tu ukázal, může vám sluha po tomto sdělení buď ústně sdělit, chcete-li však tomu, jednoho dne nadiktovat!

37. Zbývá nám tedy jen ještě vysvětlit večerní zachmuření atmosféry. – „Večer“ je světská sféra člověka. Když se člověk blíží „jitru“ a toto se před ním začíná víc a více rozjasňovat, tu bývá nutno rannímu poutníku ještě velmi večerně smýšlejícímu, „večer“ pokud možno zahalit, aby jeho oči nemohly nalézt žádný vábíci předmět, který by je odvedl od ohledávání „věčného životního jitra“! Hledte, proto byl také večer tak velice výpary ze země naplněn, aby vás rovněž poučil, že je-li někomu otevřeno „jitro“ (i když tu a tam ještě trochu zachmuřené), nemá obracet své pohledy k pamatému „večeru“, nýbrž k „jitra života“, to jest ne k světskosti, nýbrž k tomu co je ducha a Mé věčné lásky.

38. Příštího dne – o svátku aneb v den odpočinku – viděli jste vše v nejčistším světle bez nejmenšího parnatého zachmuření. – Toto vám má říci, že jen v tichém „trávení“ jídla Mnou podávaného konečně vše ponuré a temné se vyjasní a jasný sebevědomý názor vystoupí pak ve velké jasnosti ze života nově probuzeného jitra do divuplného jsoucna.

39. Takto také uvažujte o tomto obrazu ve svém srdci! Kráčejte přímou cestou, snažte se, abyste nezapomínali na „záživný klid“, tak budete také v sobě velmi dobře to osvícené zřítí jako „nové jitra“ plné lesku a světla, tak také očištěný „večer“ vašeho světského života.

40. Učiňte hory přátele, údolí k nazírání pokory a Mne Vůdcem údolími na hory klidu a pokoje, tak budete nyní jako vždy a ve vši věčnosti poznávat, že Já, váš Otec, jsem ta pravá cesta, Světlo a věčný Život Sám!

41. To pravím Já, Ten nejlepší průvodce. Amen.

Duše na hřbitovech.

Vidění sluhovo jako dodatek ke „Kulmu“.

25.května 1841 odpoledne.

Příšící: K. G. L. – Andr. a Ans. K..

Když slunce zašlo a to v době, když jste na zpáteční cestě spatřili na obloze prvou hvězdu a zároveň též zpozorovali hřbitov, na jehož nejvyšším místě je nedostavěná kaple – v téže době bylo sluhovi na několik minut otevřeno oko duše, aby mohl nahlédnouti tam, kde zetlívají zemřelí a nesmrtelní ponenáhu vstávají z mrtvých.

2. Jak tedy viděl sluha tento jev? – Abyste si o tomto vidění mohli učinit názorný pojem, představte si sklenici naplněnou vodou, v níž leží několik kousků cukru. Pozorujte, jak tu z cukru vystupují neustále bublinky a zvedají s sebou malé hrudky cukru, které se cestou dílem rozpouštějí a tím za sebou zanechávají jakýsi chvost na způsob létavic, nerozpuštěná část však potom, jakmile bublinka dosáhla povrchu vody, se opět bublinky oddělí a klesne dolů a tam se buď mnohem pomaleji rozkládá anebo častěji přilne k nové bublince a započne s ní nové „zmrtvýchvstání“.

3. Rovněž tak také musíte si představovat duše, jejichž srdce velmi silně lpí na světě. Tyto duše ulpívají ještě velmi dlouho po smrti na hmotné Zemi a zejména zvláště rády na místě, kde zetlívá jejich tělo. A mnohé prodlévají tak dlouho na hřbitovech nad hrobem svých těl, dokud tu zbývá ještě atom z jejich těla aktem zetlívání.

4. Ježto duše po smrti těla zůstává stále ve spojení se svým svobodným duchem, jehož úplné tělo sama vlastně tvoří, proto se také v příčině svobody vůle, jež musí být věčně respektována, nečiní na tyto bytosti naprosto žádný nátlak. Nýbrž jsou čas od času poučovány, mohou však ostatně činit co chtějí, právě tak jako když ještě tělesně žily na světě.

5. Hlavní příčinou, proč se duše na hřbitovech takto zdržují, je ovšem falešné učení o zmrtvýchvstání těla. Duše bývají sice stále poučovány, že do zemřelého těla jim už zcela nic

není a že z něho pro ně po věky věků už nic nevyroste a že si ho tudíž nemusejí už více všímat nežli zcela roztrhaného, zničeného kabátu, z něhož také ve vší věčnosti žádný nový kabát již nepovstane.

6 Ale takové učení prospívá těmto bytostem právě tolik, jako kdybyste při nejlepší vůli chtěli nějakému arcimnichovi dokazovat, že Já bych také bez viditelné církevní vrchní hlavy mohl řídit a ovládat celou církev, anebo kdybyste mu chtěli dokazovat, že jeho kutna není ani o vlas lepší nežli kazajka nejnepatrnějšího sluhy; anebo kdybyste mu chtěli dokazovat, že tak zvané „relikvie“ nemají žádné jiné ceny nežli polozetlelé stéblo slámy v hromadě hnoje. Aneb N.B. kdybyste mu chtěli dokazovat, že krátká modlitba v duchu a v pravdě ze srdce Mne milujícího bratra a kdyby byla i jen 10 slov dlouhá, má nekonečně větší cenu nežli 10.000 velkých mší v řeči lidu srozumitelné, i kdyby byli věřícími sebelépe zaplacený a slouženy u privilegovaných oltářů milosti.

7. Hledte právě tolik byste pořídili v tomto ohledu u takového arcimnicha, který by vás při vašem vysvětlování častoval ne o mnoho lépe nežli Mne častovali Židé před veleknězem Kaifášem, ježto Mne považovali za největšího kacíře a za jednoho, jenž má společenství se všemi ďábly – právě tak se daří i učitelům vyslaným z nebe, chtějí-li odvrátit takové duše od bludu a dokázati jim, že maso těla na věky věků opět z mrtvých nepovstane.

8. Když teprve nedávno zemřelí uslyší takové nauky, zhrozí se a nadmíru zesmutní nad tím, že jim budoucně nemá již být dopřáno vrátit se do svých domnělých proměněných těl – z kteréhož důvodu se také v duchovním světě hlavní vyučování uskutečňuje cestou vlastní zkušenosti.

9. Když tyto bytosti poněnáhu poznají, že ze všech jejich očekávání, z falešné nauky a z falešné víry nic nebude, žádají si býti vyššími učiteli odvedeni a to nikam jinam nežli přímo do „nebe“.

10. v tom se jim také ihned vyhová. Ale když se dostanou do pravdy nebe, naprosto nevěří, že toto je „nebe“, protože nevypadá tak, jak si je falešně představovali.

11. Neboť když se tu setkají s lidmi zaměstnanými všelikými pracemi jako na Zemi a to proto, že radost nebe nespočívá v ničem jiném, nežli v činnosti lásky pro druhé a v prospěšném působení pro druhého – když pak toto v nebi uvidí, začnou často mocně nebe napadat a říkají :

12. „To by bylo pěkné nebe, kde bych musel opět pracovat! Toto jsem musel k mé největší nelibosti dělat jako na Zemi a dělal jsem to jen kvůli nebi ! Nyní však kdy jsem přišel do nebe, měl bych pracovat jako předtím na Zemi a to k tomu ještě věčně! Tu je přece mnohem chytřejší vrátit se ihned k Zemi zpět a počkat na mém hrobě až do posledního soudu, kdy mé tělo jistě vstane z mrtvých, protože je to tak psáno a tak mne tomu také učila věřit svatá římská církev!“

13. A ihned se takové bytosti vrátí ve vší vážnosti zase zpět. – Když však opět dospěli na své žádoucí místo, bývají od čekajících o překot dotazováni, co jim říkal svatý Petr, zda je rychle vpustil dovnitř, anebo zda museli dlouho čekat na určité lavici čekajících, až se Petrovi uráčilo je vpustit dovnitř.

14. A tak se často tyto duchové nechávají zdlouha a ze široka vyptávat, až se vytasí se směšnou odpovědí, ve všelikých směšných formách. Tak například říkají: „Nebe není nic jiného nežli selská usedlost.“ Anebo: „Není nic než domácnost sluhů.“ A nebo: „Nebeské radosti záleží v tom, aby člověk pracoval více než podomek“ – a podobných výkladů o nebi více.

15. Takové výklady nedocházejí nikdy – jak lze snadno pochopit – velké víry u těch, kteří v „nebi“ nebyli. A přesto si tedy mnozí přejí, aby do toho „selského nebe“ přišli.

16. Ti, kteří si to přejí, bývají učiteli (ochrannými duchy) odvedeni a o podstatě nebe poučováni. Jest jim ukázáno, že pravé vlastní nebe musí vzejít z nich samých a že nemohou vůbec

přijít „do“ nebe, nýbrž jen nebe do nich živou vážnou vůlí, konati vždy více dobra a proto se také stávají stále nepatrnějšími, aby bylo možno získat více příležitosti každému posloužit.

17. Když pak taková nauka zapustila v nich kořeny a dostanou velkou chuť druhým všemožně sloužit a dobře dělat, pak jsou učitelé znovu odhalováni, aby se mohli předně zcela prohlédnout a dostatečně zkoušet své nebeské rozhodnutí.

18. Shledají-li se tím býti osvědčenými, že tím jejich pravá touha po nebi zřejmě vynikla stravujíc úplně vše na pozemském ještě ulpívající, rozchází se pak tato nebeská touha divuplně jaksi na všechny strany a tvoří předně zázračně nádhernou cestu a vždy víc a více šíříc konečně také nebe samo.

19. A toto nebe se pak spojuje se stejným nebem blažených již duchů ; jako se takřka láska spojuje s láskou a jako se spojuje z lásky dobré a čistě z víry pravým a naopak jako se čistě z víry pravé (spojuje) s dobrým z lásky.

20. Hledte, tak viděl sluha po několik minut tyto duše vznášeti se rychlým letem vzhůru a brzy opět klesati zpět. A tato podívaná byla ne nepodobná ohnivě hře tak zvaných „římských světél“, která se také svítíce vznášejí, ale ve výši zpola anebo zcela uhasínajíce se obracejí a padají zpět k Zemi – jenže tato vystupující (duševní) světla nevypadají tak ohnivá jako světla římských svíček, nýbrž jejich světlo se podobá spíše světlu měsícem osvětleného mráčku.

21. Nesmíte si myslet, že sluha viděl lidské tvary, neboť toto může jen oko ducha – nýbrž viděl jen zábavnou hru stoupání a padání vzdušně mdle třpytných oblačných chumáčků. A toto byste také vy viděli, kdybyste tak dlouho na hoře prodleli.

O zjevování duchů, skutky hrdinství a skutky lásky.

25. května 1841 odpoledne (pokračování)

Vy si ve svém nitru pomyslíte : Tento (na zpáteční jízdě z „Kulmu“) sluhou viděný hřbitovní jev, byť duchovní, nemá ve svém pohledu zrovna příliš mnoho mimořádně znamenitého! – Je pravda, že často leckterý zjev z duchovního světa ve své možné vnějšlosti neposkytuje pro oko nic mimořádného. Ale o všech duchovních zjevech platí : Čím větší jsou v duchovním ohledu, tím nepatrnější jsou vždy v jejich vnějším zjevu. Čím velkolepěji však nějaký duchovitou zjev vystupuje, tím méně je v podstatě na něm.

2. Častěji jste asi slyšeli a četli, že v mnohých starých rozpadlých tak zvaných „rytířských hradech“ se často dějí tak velkolepé zjevy a strašidelné věci, že příšerné zvěsti o tom docházejí do několika provincií a zemí. A kdybyste měli příležitost býti sami přítomni takovému nočnímu strašidelnému zjevu, jistě byste zvolali: „Ach, to je zajisté něco mimořádného!“ A kdybyste jako mnozí jiní lidé viděli, kterak takoví zakletí hradní princové za noci kolem sebe vrhají anebo roznášejí kameny a jiné předměty, věru, pak byste neobyčejnost takového zjevu za celý svůj život pro samou velikost nestrávil!

3. Kdybych vám však přitom otevřel vaše duchovní oko, pak byste o tom o mnoho jinak noudili, nežli jako když potkáte cestou několik uličníků, kteří mají potěšení z toho, když provedou několik zcela bezvýznamných rozpuštěných klukovin.

4. Malicherný zjev páření se komárů; který necháváte vůbec bez povšimnutí, předstihuje však co do velikosti a významu všechny strašidelné zjevy na hradech, od prastarých dob až k době vaší i nadále

5. Rovněž tak je tomu (ostatně) i s „činy“ lidí! Jsou tu „hrdinové,“ kteří před tisíci a tisíci roky vykonávali tak zvané největší činy a ještě dodnes jsou opěvováni a tisíce dějepisci pro ubohou

paměť obrozování. Ale vpravdě pravím vám, až vám bude jednou otevřena velká knihovna v Mém Království, pak v ní budete zcela marně hledat tak mnohé „hrdiny velkých činů“. Zato však se budete velice divit tomu, že v těchto věčných knihách života často nikým nepozorovány, zcela skrytě vykonaný čin lásky se velkolepě vyjímá po věčné časy novými a vždy novými divy provázený!

6. Tak by například někdo z vás potkal na nějaké cestě chudého zbědovaného člověka anebo chudé dítě bez pomoci, jakékoliv pohlaví a vy byste mu prokázali milosrdenství – věru, tento čin sám převažuje již všechny řádné velké činy všech hrdinů světa, kteří dávají v tisících a tisících popravovat lidi, jakoby bývali, podobně jako Já, pány nad životem a smrtí, zatím co však nemohou oživit ani jedno vyschlé stébélko trávy. A kdyby to i mohli, jak nepatrný by byl takový čin proti činu, jímž byste oživili nejen travné stébélko, Já pravím vám, nekonečněkrát více nežli travné stébélko, slyšte a rozumějte dobře, kterýmžto činem byste oživili jednoho z Mých bratří!

7. Uvážíte-li nyní v duchu nesmírné rozdíly mezi takovým velkolepým zabíjením až k oživení travného stébélka a odtud až k oživení nesmrtelného bratra, bude vám zajisté jasno, proč v Mé knihovně nejsou vůbec takové pozemské hrdinné činy a proč opět jiné, na Zemi často právě tak málo povšimnuté skutky (lásky) budí v mém Království tak mimořádnou, pravím věčně tak obdivuhodnou pozornost.

8. S těmito domněle malými skutky lásky na Zemi je tomu téměř právě tak, jako kdyby někdo špičkou jehly vryl své jméno do jemné kůry malého stromku, kde toto jméno roste jako strom sám. A kdyby mohl strom růsti do nekonečna, jako v mém Království, rostlo by také jméno se stromem samým do nekonečna, takže by každý jednotlivý tah písma byl nakonec nekonečným polem, na němž by se opět mohli nové a nesčetné zázraky odhalovat do širokého prostoru.

9. Proto také Moji milí přátelé „ Kamkoli jdete, ve jménu Mém a na cokoli ve jménu Mém pohlédnete a cokoli pozorujete, chcete-li opravdu velké pozorovat, pak obraťte své zraky na malé věci a zdánlivě nepatrné události!

10. Věřu, ve vašem duchu budete bez námahy pociťovat co je větší : Zářící Centrální Slunce anebo slza chudého plačícího dítěte. Věřu, když jste slzu osušili a hladovému dali jen skrovný kousek chleba, učinili jste více, než kdybyste trilion centrálních Sluncí stvořili a opět zničili.

11. Neboť tyto a všechny světy s jejich nádherami zaniknou a budou zničeny – ale ze skutků lásky vzniknou na jejich místě nepomíjející Slunce a Světy a budou růsti a nádhernějšími se stávat do všech věčností věčnosti. A budete v nich zřítí velkou nádheru „nového nebe“ a „nové Země“, které tu budou a nyní již jsou: čistá nepomíjející díla věčné lásky – jako jsou nynější (Světy) díla hněvu a jeho smrtelné moci.

12. Prokazujte tudíž lásku každému bez rozdílu a pomáhejte podle možnosti každému, kdo vaší pomoci potřebuje, tak budou vaše díla dokonalá a vy ve svých dílech – jako Já, váš láskyplný Otec v nebi dokonalý jsem.

13. To pravím Já, Jemuž je malé milejší než velké. Amen!

Láska k Bohu a láska k člověku.

K svátku jedné mladé duši.

28.května 1841 dopoledne.

Té, která má mužské jméno a je dcerou Ans. Wortemsiga a E.H.P.W. a dnes slaví ne mnoho významný den svého pozemského jména - piš následující slůvko ode Mne, aby z toho opět poznala již v kolébce často slyšený otcovský hlas, pročež jako malé dítě byla tak plačtivá, když se hned neohlásil sladký Otcovský hlas.

2. Gabrielo! Stal se ti cizí Můj Otcovský hlas? Už Mne nemiluješ jako jsi Mne milovala v kolébce?

3. Gabrielo Má ! Nesmíš na Mne zapomínat! A ne vysílat potají oknem sňatku chtivě své oko a srdce štíhle urostlým mladým mužům a to dnes tomu, zítra onomu a pozítří třetímu atd., nýbrž stále pamětlivá Mě a své oko a své srdce posílají za Mnou a milovati jen Jednoho ! A tímto Jedním jsem Já, tvůj svatý, láskyplný Otec.

4. V této jediné správné lásce budeš žítí časně šťastná a věčně pak v lůně svého Otce!

5. Láska k člověku, hled' milá Gabrielo, neprospívá, nepochází-li z lásky Mé.

6. Kdybys se však ze Mne k někomu naklonila, pak hled', zda dotýčný je ve vlastnictví Mé lásky! Je-li tomu tak, pak je ti rovný a tvému srdci nejbližší. Není-li tomu tak, pak jej považuj za bloudícího bratra, který kráčí ještě mezi nebem a peklem a své zraky upírá spíše na propasti věčné noci nežli ke Mně, jemu ještě úplně neznámému „Otcí“.

7. Ve správné lásce obrátí tě světlý k světlu, odkud ty a světlý v lásce v duchu pocházíte. – v propasti bádající však obrátí tvé oko, kam obrátil oko své. Když temná propast jeho zrak stráví a on při nejbližším kroku spadne do propasti, pak tě jeho pád přinutí také k pádu. A pak by bylo těžké naléztí tě opět v propasti vší noci a uvolnití tě od řetězů, které tisícírovnoběžně ukovala zlá světská láska kolem tvého něžného srdce.

8. proto, Má Gabrielo, miluj jen Mne! Ano, buď anebo se staň zcela zamilovaná do Mne jako Magdalena! A srdcem hled' jen za tím, kterého Já ti představím naplněného Mou láskou ! Každého druhého si však važ a miluj, pokud také on je člověk!

9. K chudým však buď soucitná a za zle bloudící a padlé se modli ke Mně, svému Bohu a Otcí, tak se staneš dokonale Mou milou, šťastnou Gabrielou – zde i tam v mém lůně věčně !

10. Toto slůvko ti budiž nejdražším vázaným k tvému pozemskému svátku! – A v opětném přijetí tvého vnitřního, vlastního jména však považ, že Já, tvůj věčný, svatý, láskyplný Otec, ti nejsem daleko nyní jako věčně! AMEN.

11. Vzpomínej na Mne, milá Gabiello! Já, tvůj Otec, ti pravím, že jsi Má milá Gabiela a zůstaneš navěky! - Amen. Amen. Amen.

Život a smrt.

6. června 1841

Ve smrti budeš žítí a v životě zemřeš! – A tak je život v smrti – a smrt v životě!

2. Smrt je život. A kdo nemá smrt tomu není život vlastní.

3. Na všechno musí přijít smrt, co žít chce, by mohlo a mělo.

4. Život přichází smrtí a smrt je života símě!

5. Kdo tedy to miluje, aby žil, ten prchej před životem, tak jej obdrží. Neboť smrti musíš podlehnout, jinak jsi nezaseté símě.

6. Opravdu mrtvá smrt je však hřích! AMEN.

Důležité pokyny pro výchovu.

20. června 1841

Andr. H. Willig (Ondřej H. Ochotný) by se rád dozvěděl, co se má učinit s Porcelánovou nádobou, když tato neopatrným nárazem obdržela nějakou malou „trhlinu“ takže proto nyní nechává prosakovat ušlechtilou šťávu (která měla v této nádobě teprve dosáhnouti jako víno svou ryzost stářím) a proto také budí obavy, že ušlechtilá šťáva se nakonec zcela ztrácí a v prasklé nádobě zbudou už jen světu přínáležející matoliny.

2. Takovou nádobu je těžko stmelit, dokud je v ní ještě nějaká tekutina a tedy trhlinu udržuje stále vlhkou, takže tmel s velkým obsahem pryskyřice nechce a nemůže zachytit.

3. Ale pozoruješ-li, že tvá nádoba již nějakou dobu tekla, pak bude zajisté také již shora poněkud vyprázdněna. Hle, tu vezmi nádobu a nakloň ji tak, aby prázdnota přišla právě pod trhlinu. Zahřej pak prasklou část nádoby a dej na to tmel, tak se nádoba již zase na trhlíně zacelí. A zbylá ušlechtilá šťáva nebude už prosakovat a nakonec se ztrácet, nýbrž se dobře uchová. Zvláště, když ještě k tomu vytáhneš zátku a nádobu doplníš šťávou dětské lásky a pak ji opět znovu zazátkuješ zátkou jasně ukázaných dětských povinností k Bohu a vůči vůli rodičů.

4. Ale slyš, mladý patník musíš dát na stranu! Jinak je nádoba stále v novém nebezpečí, že bude časem také rozbita. Zajisté chápeš, co tím míním.

5. Ale tvá žena má příliš málo lásky k dětem. A ty však nemůžeš kvůli svému úřadu býti stále u dětí. Když však „mladá réva“ začne jednou vyhánět, pak hledá předmět, aby jej objala. Nejsou-li tu „vinné kůly“, uchopí réva také nejbližší strom a obepne jej. Když však strom vyhnal pak své husté listí, pak bývá časem réva zpočátku oslabena a konečně také často dokonce zahubena.

6. Ježto však tvá žena má nedostatek „viničních tyček“, kterými je tu mateřská láska, vezmi do domu poctivou učitelku, tj., která dovede láskou, radou a skutkem tvé „ženské révky“ zpracovat a vlastním příkladem vésti k náležitému ctnostnému připnutí, tak budeš oproštěn mnohé námahy a v Mém jménu bude již vše opět dobré.

7. Pro chlapce pak vezmi nějakého rozumného usazeného muže do domu, který jim poslouží k mravní a vědecké pomoci. A vedle toho však nech přijít do domu schopného tak zvaného školního instruktora (učitele), tak také tady ve jménu Mém dobře pochodíš.

8. Ale náboženství u dcer nezanedbávej a modli se s nimi, rovněž i s chlapci a budeš brzy velmi snadno v tvém domě pozorovat hojnost požehnutí.

9. A rozděl mládeži pevně a určitě čas, kdy má to a ono konat a se učit, tak ji navykneš záhy na nutný pořádek, který je základem vší moudrosti a vší lásky.

10. A tak čiň a věř a miluj, tak dobře pochodíš ve jménu Mém.

11. Pochop dobře od Koho ta rada přichází! Amen.

Výchova matčina synáčka.

24. června 1841

Poslyš tvého syna ovládají tři duchové zlého druhu! A to předně: sultánský líný !

2. K němu jsou však přidáni dva jiní zdola! – jeden pomýšlí stále na radovánky, ať by záležely v čemkoli! – Tento duch táhne s sebou ke své ochraně ducha odporu, skryté anebo zjevné odbojnosti a tak také veškeré lži a veškerého klamu.

3. Hleď, lenivý nemá a nechce žádnou činnost, nýbrž jeho věcí jest: lenivě požívat. – Druhý je takřka jeho dvorní šašek. A třetí je stráž a stará se o to anebo musí se spíše starat, aby se duchu lenosti, chtějícímu stále sladce činiti, nestala pokud možno žádná ujma.

4. Hleď, to je vlastní skrytá příčina (duševního zla syna), což tu jest neznalý následek toho, že chlapci bylo se strany matčiny oproti dcerám příliš nadržováno, čímž se stal jako dítě potají příliš volné vůle a v tvé nepřítomnosti činil co chtěl, protože dobře věděl, že jeho sestry ze strachu před matčinou důtkou nemohly ti nic oznámit o všech těch tajných klukovinách a také si netroufaly (což je ještě poněkud podnes).

5. Avšak z čeho neobviňuji matku Já, z toho ji neobviňuj ani ty, ježto mateřská láska je většinou slepá a vedle náklonnosti jejího srdce nic nepozoruje z toho, jak se líhne z takového tepla slepé lásky zmije za zmijí.

6. Ale ježto se tedy věc má tak, je tedy především nutno nemocnému opět pomoci. –recept je tento :

7. Předně žádej budoucně ode všech tvých dětí otevřené doznání o něm.

8. Za druhé nenechávej chlapci nyní vůbec žádnou svobodnou vůli! Předepiš mu proto k zotavení co nejpřesněji určité zaměstnání, které pod přísným trestem musí přesně vykonávat, tak u něho velmi brzy usmrtíš (prázdnou) chuť na zábavu.

9. Za třetí nech se jej před každým zaměstnáním as čtvrt hodiny dlouho nahlas modliti a to vždy velice pomalu v dobrém uvážení „Otčenáš“ a pak několik vhodných míst ze Žalmů Davidových, z proroků a leccos z knihy Sirah. Tím bude velmi brzy zbaven své zlé společnosti

10. a v tomto může pak stále pokračovat pro věčný život a jednou k možnému jistému získání Mé milosti, která váží více než všechny vysoké školy škol.

11. Za čtvrté však nesmíš se u sebe t.j. v srdci zlobit, nýbrž povážit, že Já, tvůj nebeský Otec, dávám na Zemi všem Svým následovníkům většinou jim připověděný kříž, nad nímž nemají reptati, nýbrž vše Mně obětovati. – Čiň podobně, tak vydláždíš svým dětem cestu drahoukamy.

12. Nevaž se, za páté, příliš na prospěch (světské) školy, víš přece beztoho kolik u Mne platí! – Copak záleží na tom, zda někdo o rok dříve či později bude schopen sloužit světu!? – Ale vše záleží na tom, jak záhy mne pozná a začne milovat! Neboť ne od světa, nýbrž ode Mne přichází všecken život!

13. Za šesté neposlouchej co by chlapec rád; neboť vše tu pochází od skrytého našeptávání oněch zvenčí působících duchů, kteří by tím či oním způsobem chtěli obdržeti vstup. Je také ve vlastní volbě zaměstnání vždy sebeláska a svévole u dětí, ježto by se chtěly státi jen tím, k čemu pro svou smyslnost mají převážnou náklonnost, tj. podle puzení jejich zlých u nich přebývajících duchů!

14. za sedmé musíš s ostatními chlapci neméně tak zacházeti – s Petrem jako s Pavlem. A také nejmladšímu nepovoluj v jeho žádosti, ledaže prosí; a pak mu dej jen tolik, kolik je žádoucí ke třetině ukojení. Pak vyroste tělesně zdrav a co možno s řiditelnou vůlí.

15. Zachovávej přesně těchto sedm bodů, tak ihned zpozoruješ na svém chlapci jiné výsledky.

16. Řekni však také děvčatům, aby mu daly pokoj a bezcennými slovy bratra nedráždily, na čemž nelpí mnoho sourozenské lásky; nýbrž ať se za ještě neprobuzeného bratra modlí a jej

takto milují, místo aby ho, jak řečeno, stálým a všelikým štípáním dráždily a zlobily. – Tvá žena ať se chová jako ty!

17. Jestliže však některý ze sourozenců uvidí chlapce činit něco nepřístojného, má se ti to, jak již zpočátku poznamenáno, potají ihned bez obalu oznámit – avšak pozor, aby se to stalo z lásky a ne z pomstychtivost ! Neboť za pomstychtivé udání, které by se snad ještě stalo s přiháním, mohl bych udavače citelně potrestat!

18. Co ti však bude vždy na chlapci neužitečně činného patrné, k tomu ho zavaž příštího dne a kdyby to nestačilo, také na několik dnů, aby totéž přesně jako svůj školní úkol za nejpřísnějšího potrestání vykonal a v krátké době ho zbavíš vší smyslné chuti na zábavu!

19. Pochop to dobře a jednej podle toho! – Všechny tvé děti jsou však více méně poněkud lenivé v té či oné věci, proto dávej na všechny pozor! Nepouštěj je do jiných domů, které jsou nyní všude plné zmijí, hadů a štírů! Jak snadné je tu zlé dědictví!

20. Já jsem ti nyní vše ukázal až do posledního. Jednej podle toho ve víře a v lásce přesně, tak vyzkoušíš sílu Mého slova.

21. Toto ti praví tvůj Emanuel, vysoce a nadevše svatý, ve vší lásce! Amen.

Přirozená a duchovní obnova domu.

26. června 1841 od 15,45 hod.

Píšíci: K. G. L. – Andr. a Ans. H.. – Otázka: J. G. Prosí o vysvětlení, zda a pokud jsme v doprovodu ochranného ducha.

Na to odpověděl Pán co nejmilostivěji skrze Svého sluhu. J. L. toto:

Podle toho, jaká je u člověka víra, takový jest i její účinek Neboť víra je ono mocné pouto, kterým jsou tělo, duše a duch navzájem spojeny.

2. V tělesném světě nemůže nastati nějaký účinek, aby nespočíval na duchovnu. Pociťuje-li někdo nějakou potřebu, tj. dokud se sám přirozeně stýká s přirozeným světem, tu hledá také ihned nějaký prostředek, který by účinně odpovídal jeho potřebě. Ježto však každý člověk je ve svém počátečním jsoucnu nutně jen přirozený, ví proto málo o duchovnu, aniž je vidí a slyší – a to proto, že jak řečeno, on sám je ještě přirozený.

3. Jako však vše přirozené je vadné (křehké), tak je také člověk, co se týče těla.

4. Co asi učiní domácí pán, ukážou-li se na jeho domě pukliny anebo jiné nedostatky, které ho uvedou do strachu, že když tomu brzo neodpomůže, dům se nakonec stane tak viklavý, že také nebude moci ani nejmenšímu otřesu klásti odpor ? Nechopí se domácí pán zde ihned (vhodných) prostředků, aby svému domu dal opět náležitou pevnost? – On to jistě učiní, pokud není vlažný a všímá si dobře poškození svého domu.

5. Co soudíte, kterých prostředků se tento domácí pán asi chopí ? – Nemusíte dlouho hádati a ihned jej naleznete jak svůj dům nechává ohledávati jedním stavebním znalcem. Když však stavební znalec domácímu pánu řekne „Poslyš příteli! S tvým domem to vypadá špatně! Neboť chyba která se tu ukazuje na stěnách, pochází od špatného základu. Co ti prospěje, nechám-li rozpukané stěny nahodit maltou a omítnout je zvenčí jako z nitra? Přejde-li nejslabší otřes země, pak tě i s tvými pod sutinami pohřbí.“

6. Jestliže však domácí pán uslyší od stavebního znalce takové svědectví, zmalomyslní nad velkým poškozením svého domu a radí se u sebe : „Co si nyní počnu? Mám tomuto stavebnímu znalci věřit, dům zcela zbořit a od základu nový zbudovat, což by přece bylo spojeno se znač-

nými výlohami? Anebo mám povolati ještě jiné stavební znalce tohoto oboru a můj rozpuklý dům přenechat dalším ohledáváním? “

7. Takto přemýšleje radí se u sebe: co se týče rady prvního stavebního znalce, jest o sobě pravdivá. Ale jedná-li se při tom o postavení nového domu, není pro správu tohoto rozpučeného domu potřebná. Neboť nový dům lze všude postavit; zde však jde o možnou opravu stávajícího poškozeného domu!“

8. Tak se přikročí k nové poradě, k níž je povolán nejen jeden, nýbrž několik stavitelů. Nyní však rozhodne jich několik jako ten první. Ostatní navrhnou prostředky, jak může být tento dům opět znovuzřízen tak, že bude tak pevný jako nový o pevném základě.

9. Co nyní soudíte, pro kterou radu se domácí pán příznivě rozhodne? Jistě pro žádnou jinou nežli pro radu druhou.

10. Nuže hledte, tělo každého člověka není nic jiného nežli pohyblivý dům ducha.

11. Tomuto domu hrozí často rozmanitá nebezpečí. Tato nebezpečí jsou jaksí již skutečné trhliny v domě aneb jsou takového rázu, že by dům podle zkušeností jiných domů, mohl snadno dostat životu nebezpečné trhliny.

12. Ježto přirozený člověk toto dobře ví, co je přitom také asi přirozenější, nežli že se všelijak radí, jakým vhodným způsobem by mohl svůj buď již rozpučený dům opět znovuzřídit, jako by byl nový, anebo vidí-li jiné rozpučené domy ze svého ještě nerozpučeného, přemýšlí pak, jak by svůj dům uchoval před poškozením.

13. Také on se obrátí nejprve – podle rady slova, které jsem mluvil ke všem lidem – na Mne, jako hlavního stavitele. Ale tento Stavitel žádá, aby chatrný dům byl zcela zbořen a na jeho místě postaven od základu nový a pevný.

14. Ale taková rada stojí pána domu příliš mnoho. Proto se obrátí také na jiné, aspoň podle jeho mínění stavební znalce. Z nich mu radí mnozí tak jako hlavní Stavitel, proto také nemají jeho schválení. Jiní však, kteří se velkého Stavitele pevně a nepochybně nedrží, dávají mu radu na opravu, kterou může takřka svůj dům jako nový udržet a upevnit – kteréžto rady podvedený domácí pán také přesně uposlechne.

15. Co však soudíte, je tato rada dobrá? – pro domácího pána je sice dobrá, ježto odpovídá jeho přání. O sobě však není dobrá, protože dům dosáhne jen zdánlivé, ne však skutečné pevnosti.

16. Hledte, zde účinek víry ! Toto pouto spojuje nyní majitele domu s potřebou domu samého a s nepříliš mu nákladnou jeho pomocí. Ale jaká je víra, takovou je i pomoc ! – Tažte se však sami, jak se toto u Mne vyjímá?

17. Dám vám malé podobenství a nechť vám poslouží za duchovní zrcadlo, v němž máte poznati obraz výloh se obávajícího majitele domu, jak ho to nakonec stojí mnohem větší námahu a práci, když svůj dům vymaže, místo aby jej ihned zbořil a za vedení velkého Stavitele postavil nový pevný dům.

18. Takové je však podobenství: Někdo má nejúplnějši, nejpřesvědčivější vědomí, že panovník státu je tak blahosklonný, dobrý člověk, že každý kdo u něho něco žádá, obdrží to beze vši další nesnáze. Přestože to ví, netroufá si potřebný před práh panovníka, nýbrž plazí se u všech dvořanů, kteří mu konečný přístup k panovníku tak ztíží, že se mu zdá holou nemožností dostati se kdy k panovníkovi a ještě méně u něho něco obdržet.

19. Proto zůstane pak také u dvořanů státi a hledá vše u nich a koresponduje v nepochopitelné podlézavosti s panovníkem.

20. Panovník však vidí tuto váhavost a aby na prosebníka neučinil žádný nátlak, nechá ho také při této pokorné podlézavosti až do doby, kdy je to panovníku přílišné, že při vši jeho neomezené dobrotě a blahosklonnosti nechávají se ubozí lidé svěsti, že se jinými zjištěnými prostředníky bojí hlavního Pomocníka a hledají pomoc u těch, kteří nikdy pomoci nemohou a i kdyby mohli, pomoci nechtějí, protože jsou zističní, a také proto ne, že by panovník zle na ně pohlédl, kdyby si osobovali něco, co přece vždy jedině a toliko bylo věcí monarchy samého, jest a bude. Hledte, jak toto podobenství ukazuje, tak, je to s člověkem, který někde jinde hledá pomoc místo jedině u Mne

O jedině pravém ochranném duchu.

26. června 1841 pokračování až do 19,45 hod.

Věří-li někdo v pomoc a vedení jistých ochranných duchů a andělů, podobá se tomu, jenž zná dobře panovníka, že je velice dobrý, ale z bázně, že by to panovníku nebylo snad vhod, kdyby ho sám obtěžoval svou domnělou nemotorností, ovine své pouto kolem jiných ochranných a pomocných bytostí a nakonec věří, že oni mu ve vši vážnosti (jedině) pomohli anebo ho před nebezpečími ochránili, ač přece jen panovník jako hlavní Stavitel slabověrnému svou pomoc a ochranu oněmi, kterých se slabověrný dovolával.

2. Přemýšlejte o tom náležitě v sobě! Vy víte, že všichni lidé a všichni duchové a andělé nejsou nic, než Mnou svobodně chované myšlenky, které vždy svůj život a vše mají ze Mne a to každý tolik, kolik je to podle Mého věčného řádu pro něj zrovna nejúčelnější.

3. Když však někdo přijde k druhému a řekne mu: „Pomoz mi v tom a onom! – a když pak druhý dovolávajícímu se chce jako ze sebe pomoci, není tomu právě tak, jako kdyby slepý chtěl jiného vésti a mrtvý jinému život vdechnouti anebo přesmutný druhého přesmutného těšiti?

4. Pravím vám, každý člověk, duch a anděl má dost, ručí-li za sebe a nemá ani o atom více, aby mohl ze sebe ručit za druhého.

5. Kdo však přijde ke Mně s jakoukoli potřebou a ovine živé pouto víry kolem Mne, jedině Živého, pak se mu jí nemá dostat, když se živou vírou spojil se Mnou?

6. Jest tedy na cestě čisté pravdy jen jeden jediný pravý ochranný duch – a tímto jsem Já Sám! ^{10*} α - Ω ∞ *

7. Všichni ostatní „ochranní duchové„ pocházejí z jednoho zističného ústavu vnější církvi vyvolané slabé víry.

8. Ježto se jich však lidé dovolávají, ještě nyní dovolávají a do budoucna budou dovolávati, nezbyvá zatím, má-li býti svoboda lidí bez újmy, nic jiného, nežli slabověrným poskytovat Mou pomoc a prozřetelnost cestou domnělého prostřednictví.

9. Na druhé straně nesmíte si však myslet, že proto přestává činnost blažených v lásce. Jenže není taková, jak tomu slabá víra učí. Nýbrž protože všichni blažení jsou ve Mně, jako Já v nich, jsou také jednou a touž láskou svého svatého Otce prodchnuti a pro všechny věčné časy oživeni.

¹⁰ To jest tak. zvaní ochranní patroni „Bohem povolane ochranné duchy a ochranné anděly má každý člověk, tito však spravují v plné Boží moci nepozorovaně na svém úřadu a nechtějí být vzýváni a uctíváni, nýbrž obracejí veškerou lásku a důvěru člověka vždy k „jedině pravému a nejvyššímu ochrannému duchu“, Otci v Ježíši, vydavatel.

10. Nežije člověk na této Zemi, jemuž by nebyli přidáni duchové z lepšího světa. A tito duchové se stále také namáhají, aby toho, jemuž jsou přiděleni, přivedli ke Světlu a Životu všeho života.

11. Ale odkud pochází a co je tato nadmíru v lásce činná snaha takových duchů? – Nejsem to Já, Jenž toto vše v nich konám?

12. Jak je potom tedy nespravedlivé, když Mne člověk obchází a hledá pomoc u těch, kteří ze sebe nic nemají, nýbrž vše jen ze Mne !

13. Co chce však člověk (jinde hledati), ví-li, že Já jako Nejvyšší jsem Se mohl státi člověkem, ano dokonce Bratrem, aby z toho mohl poznat, že Já jsem více než každý člověk z celého srdce pokorný a mírný a nadmíru blahosklonný a nikoli nějaký Bůh v dáli, nýbrž Otec a Bratr vám nejbližší – takže váš vlastní život, je vám vzdálenější nežli Já Sám.

14. Ledaže by se člověk skutečně stal životně plachý a spřátelil se, se smrtí tak, že pak nemůže pravý život uchopit a sahá do dálky a velkými oklikami po tom, co je mu nejbližší a co ho stále takřka nosí na ruku. Neboť jinak by nejvyšší moudrost shledávala za čistě nemožné (stejně jako čtyřhranný kruh), aby člověk, který miluje život, (ježto přece může, chce-li jen), neuchopil jej u kořene.

15. Jděte však zpět a tažte se každého evangelia, tažte se všech apoštolů, a jiných šiřitelů Mého slova a ukažte Mi nějaké místo, kde by se učilo držeti se vedle Mne také jistých „ochranných duchů“ (patronů). Nestojí v evangeliu spíše : „Přijďte ke Mně všichni, kteří jste utmáceni a obtíženi a Já občerstvím vás!“

16. Jest v tomto pozvání někdo vyjmut anebo někdo doporučen ochraně andělů? – Jistě ne! – Co je tu řečeno, je řečeno pro celou nekonečnost a pro celou věčnost!

17. Kdo však z vás by mohl pak ještě tvrdit, že toto Mé slovo není dokonalé, anebo že jsem tehdy vše náležitě neuvážil a teprve v pozdější době si toto lépe rozmyslel? – Taková domněnka by dokonce každého světského vládce rozhněvala; který je přece nedokonalý v každém slově ze sebe. Jak by pak vypadala použita na Mne?

18. Hleďte, proto je taková víra (v patrony) jako cizopasná rostlina na stromě života. – Kdo však by mohl tvrdit, že cizopasná rostlina saje svůj život odněkud jinud než ze stromu, na němž sedí?

19. Co je však plod stromu a co plod cizopasné rostliny ? – Jen na stromu roste pravý plod. Kdo jej požívá, tomu prospívá k životu. Ale co se týče plodu cizopasné rostliny, může její šťáva sloužiti nejvýše k tomu, aby, kdyby to bylo možné chytala i ptáky nebeské pro smrt (ptačí lep se připravuje z bobulí jmelí, cizopasné rostliny žijící na ovocných stromech i jiných. Vydavatel)

20. Hleďte, tak to jde se vším, co se nespojuje se Mnou, tj. co není se Mnou od základu vybudováno! To je buď zabílený dům anebo je to cizopasná rostlina na stromě života, z čehož jedno je tak prospěšné jako druhé.

21. Jedině Já jsem Cesta, Pravda a Život ! Kdo neshromažďuje se Mnou, rozptyluje!

22. Zda réva, která je oddělena od vinného keře brzy neuschne a nikdy nepřinese plodu? – Kdo tedy něco potřebuje, ať přijde ke Mně a věří, pak to obdrží!

23. Když někoho tísní pochybnost, ať pomyslí, že pochybnost je následek toho, že někdo nekráčí se mnou a nenechává se Mnou vychovávat. Kdo však má nějakou pochybnost, ať přijde ke Mně a věří, tak se mu dostane světla v čem pochyboval.

24. Kdo je tu slepý a hluchý a chromý a dnou stížený a němý a posedlý, ať přijde ke Mně a věří, tak jistě nalezne nejjistější pomoc!

25. Ale uvědomte si, Já nejsem malý, nýbrž převeliký Bůh, Kdo Mne tedy chce uchopit, ať roztáhne široce ruce, tj. musí Mě úplně obejmouti a nejen myslet, že bych mu mohl pomoci, kdybych chtěl. Nýbrž musí myslet, že Já také vždy nejvíce pomoci chci.- Když toto vše v sobě spojí, stane se jeho víra teprve opravdově živá.

26. Snad by však mohlo, tj. podle vašeho měřítka řečeno, tu a tam mnohému napadnouti, aby svou víru vztahoval na tak mnohé zjevy ochranných duchů, zvláště na duchy vyskytující se v říši tak zvaného somnambulismu.

27. Tu pravím : Tyto při takové příležitosti se vyskytující zjevy ochranných duchů nejsou nic jiného nežli výtvořiny vlastní víry a mají velkou podobnost s oněmi sny, v nichž člověk za všelikých okolností obrazně a živě spatřuje, o čem ve stavu bdělém neobyčejně živě ne ve svém rozumu, nýbrž ve svém srdci myslel.

28. Jako však na jedné straně tyto snové útvary něčím jsou, tak je také takový zmíněný jev u somnambul netoliko nějaký prázdný jev, nýbrž je také něco skutečného. – Ale co je toto skutečno? – Toto skutečno není nic jiného než výtvořina vlastní víry ve spojení se vše realizující (uskutečňující) láskou.

29. Neboť žádný člověk nemůže u čehokoli hledat pomoc, čemu by napřed nevěřil a pak to svým srdcem v lásce a důvěře neobjal. A ani hmotný výtvarný umělec nesvede žádnou figuru, kterou napřed jaksi nestvořil v sobě samém.

30. Jak to však stvořil ? – Napřed se nějaký předmět myslel. Tento předmět se mu líbil. Ježto se mu však líbil, uchopil jej ve své myslí a byl jaksi zamilován do jeho ideje. Jak však jeho ideu s láskou objal, tak jí také, má-li k tomu jinak schopnost nepochybně uvede ve skutek.

31. Nuže hledte, tak je to také se všemi jevy, zvláště v tak zvaném somnambulním stavu, v němž jen tehdy klamy vidění přestávají a vlastní výtvořiny se jako mlhy rozplynou, když se nejen duše, nýbrž živý duch somnambulů probudí ¹¹, v kterémžto stavu (který se ovšem poněkud zřídka vyskytuje) se pak somnambuly již velmi málo zmiňují o všech dříve pozorovaných „ochranných“ duchů atd. ježto duch v jasném zření vidí, slyší a poznává jen jednoho „jediného velkého Ochranného Ducha všech ochranných duchů.

32. Co se však týče vedle somnambulních zjevů ochranných duchů ještě oněch mnišských blouznivých, tu budete míti přece již sami tolik moudré chytrosti a přebudete jako pohané pošestilí víry, abyste všechna tato blouznění na nejsvětější stránce Mého slova přijímali za platné mince a byli nakonec ještě čtvrtiny víry, jakoby vám mohly poskytnout pomoc dokonce dřevěné, kamenné a malované obrazy jistých „patronů“.

33. Pravím vám : Taková víra není ani o chlup lepší nežli víra služebníků Baalových ! – Když ani živý člověk nemůže svému bratru pomoci a v Písmu se praví, že všechna lidská pomoc nic neprospívá – co by mělo teprve vykonati vyřezávané dřevo anebo jiná mrtvá hmota?

34. Anebo byli byste snad dokonce toho mínění, že při takových pomocných akcích vězí „ochranní“ duchové sami ve svých hmotných obrazech? – O tom může vás toto nemnohé dostatečně záporně přesvědčit.

35. Vezměte například nejlepší obraz, který znázorňuje Mne Samého visícího na kříži, počítejte všechny ty krucifixy v katolickém a také jiném křesťanském světě, jichž je již mnohdy

¹¹ Podrobněji o tom ve velkém evangeliu Janově svazek IV.kapitola 42 a další ve zvláštním otisku „Sen Zorelův.

v jediném domě několik tuctů různé velikosti – měly by nyní všechny tyto obrazy více pomáhat nežli jeden, anebo měly by větší obrazy mít více síly nežli ty menší? Anebo měli by snad posvěcení Kristové býti silnější nežli neposvěcení – a posvěcený obraz na hlavním oltáři již mnohem silnější, nežli jiný v postranní kapli?! – Nevidíte na první pohled pošetilost?

36. Když však již Já, jako živý Pomocník Sám nepotřebuji pomoci žádného člověka, ba ani anděla a ještě mnohem méně nějakého vyřezávaného obrazu (neboť když Já pomáhám v Duchu a Pravdě ne však ve dřevu, kamení a barvě) – jakou sílu a účinek mohou tedy mít teprve obrazy „patronů,“ ježto „ochranní duchové“ sami nemají o sobě vůbec žádné pomocné síly a účinku?

37. Dejme tomu, že by podle slabé víry měli nějakou pomocnou sílu ze sebe a že by byli prošeni v téže době mnoha tisíci lidmi klečícími před jejich obrazy – jak by tu musel takový ochranný duch všemi svými obrazy probleskovat, aby se svou pomocí nepřišel nikdy pozdě.

38. Anebo myslíte, že jeden duch může všude současně být přítomen? – Věčný duch to si ce může, ježto jsou všechny věci v něm. Ale stvořený duch to věčně nikdy nebude moci, protože on v poměru ke Mně, je jen konečný duch.

39. Který člověk může tisíc myšlenek najednou myslet? – Myšlení je však přece jen dílo ducha a zření dílo duše, která tu do sebe přijímá buď myšlenky a nebo lépe, duchovní síla z ducha jako zevně velké myšlenky: aneb viditelná díla věčného Božího ducha. Jako však ve vás duch může jen jednoduše aneb postupně jednu myšlenku za druhou myslet, tak je přece sám jen jednoduchý a nedělitelný a může tím Má díla, která jedinou myšlenkou v největší jasnosti pevně podržují, jen postupně spatřovat a nebude s tímto spatřováním ani ve všech věčnostech hotov. – Jak by teprve potom jako nějaký „patron“ ve všech těch obrazech mohl býti stejně silně pomocný a také současně přítomný ?

40. Avšak lidští duchové přišedší do druhého světa, jsou jen namáhavě léčeni z této nemoci ochranných duchů. A velmi často se stává, že jim musejí býti všichni ochranní duchové odklizeni z cesty. Neboť kdyby se to nestalo, tu by většina římských katolíků přede Mnou prchala a obracela, se k svým ochranným duchům.

41. Nemusím sahat daleko, neboť právě nyní kdy toto píšete, pobíhají ubozí duchové zmateně a hledají se vši horlivostí své „patrony“. Přede Mnou však, Jenž jim viditelně jako Bratr a láskyplný Otec jdu vstříc a k nim volám, že jsem to jen Já, kterého jedině mají hledati a nalézati, ve vši vážnosti prchají a ti odvážnější Mne dokonce prosí, abych je přivedl k jejich ochranným duchům.

42. Hledte, když se taková pošetilost vyskytuje tak silně dokonce u duchů, kteří přebývají na onom světě, jaké doklady takové pošetilosti mohou pak zajisté poskytnouti všechny ta jevy ochranných duchů na tomto hmotném světě a to tomu, jenž se snaží o ducha živé lásky a živé pravdy ve víře?

43. Proto, je-li váš dům porouchaný aneb se obáváte nějakého poškození obraťte se jen vždy na Mne, Který jsem nejrozumnější stavitel duševních domů a nejjistěji pomáhající Ochranný duch všech ochranných duchů – a můžete být ujištěni, že když Já rozbořím dům, dovedu jej také co nejlevněji a nejdříve jistě dostatečně pevně opět postavit.

44. A po,myslete, že panovník jako Já nepotřebuje vůbec žádné prostředníky nýbrž: Já jsem vše ve všem Sám!

45 A kdo chce ke Mně, t přijde a zastihne Mne vždy doma a to právě tak, jako bych neměl co dělat, nežli Mne hledajícímu jedině sloužit.

46. Důvěřujte tedy a stavějte na Mně ! Neboť Já jsem pevný základ!

47. Kdo na tento základ staví, toho dům věčně nikdy nerozpukne. Neboť kdo bere materiál ze Mne, ten jej má živý, jako Já Sám jsem jedině živý a život dávám každému, kdo jej hledá u Mne.

48. Hleďte jej u Mne, tak budete žítí věčně ! Amen. – To praví, Jenž jedině život má a dává. AMEN.

Volání z hlubiny.

Neděle 27. června 1841 – dopoledne.

Ó, můj Bože a Pane, můj nejmilovanější Pane Ježíši ! Hleď, nyní přicházejí na mne všelijaké strasti a nesnáze. Nedbám těch, které se týkají těla, nýbrž těch, které se týkají duše. Ó, Pane, Ty je znáš všechny a Tobě je jedině dobře známá každá obtíž mé duše a každá nemoc! Ó, Ty všeslitovný Ježíši, Ty Pomocníku všech pomocníků. Ty Vůdce všech vůdců, Ty nejmírnější Učíteli a nejlepší Pastýři, Který každou ztracenou ovci tak dlouho hledáš, až se nalezne pro věčný život – ó, přijď, přijď, přijď také ke mně ubohému slabému hříšníku a bezcennému sluhovi a shlédni opět na mou nemocnou ležící duši, která je ještě velkým slabochem v lásce k Tobě!

2. Ó, dej, abych Tě mohl, mého nejmilovanějšího Ježíše nekonečněkrát více milovat, nežli vše, vše ve světě!

3. Ó, Pane Ježíši, hleď mé srdce je stísněno tak mnohým nevděkem a nepředloženým slovem z úst těch, ke kterým Ses přece vždy tak láskyplně ochotný ukázal a které jsi vyhledal, ježto stáli nad propastmi a vedl je ihned na jistou cestu Tvé milosti a slitování. Ó, osvobod' mé srdce od tlaku takového a nech mne spíše odejítí odtud až na konec světa, než abych musel zažítí, že by Tvé svaté slovo bylo někým i jen v nejmenším uraženo buď rozumem, který Tvoji moudrost nechce a nemůže pochopit, anebo nevírou, která se všemu posmívá a rouhá co jde přes jeho životní potřeby.

4. Ó, můj Bože a můj Pane, můj nejmilejší Ježíši, smiluj se nade mnou, potěš mne v mé nesnázi, abych mohl opět oživnout a byl pln čilé činnosti podle Tvé nejsvětější vůle

5. Potěš a posiluj však také všechny, kteří přijali Tvou velkou milost a slitování v této nejtemnější době, v níž Slunce a měsíc nedávají již žádný svit a všechny Hvězdy už dávno spadly s nebe, čímž se stala Země jako peklo, v němž vládne sebeláska, pýcha, zpupnost, lež, podvod a všeliká hanebná zlomyslnost.

6. Ó, nenech je, padnout, ty nemnohé; nýbrž uchop je a nech co nejmilostivěji také na oko jejich ducha padnout paprsek Tvého přemírného, ano nad všechna nebe vznešeného světla, aby budoucně mohli víc a více poznávati vnitřní duchovní a nebeskou hlubinu a vznešenost Tvé mou rukou a perem sestupující nevýslovné (s mé strany nejvyš nezasloužené) milosti a slitování! Amen.

7. Ale staň se jen vždy Tvá nejsvětější vůle! – Amen.

Odpověď s výše .

Neděle 27. června 1841 – dopoledne.

Buď klidný a nečiň se sám nečinný tím, že lidé nemohou býti tak moudří a mocní jako Já Sám jsem a věčně budu!

2. Neboť hleď, kde je ten, který by mohl začítí se Mnou zápas o moudrost a to ještě k tomu se světským rozumem? – Věru, pravím tobě, ten by učinil mnohem moudřejí, kdyby pověsil udiči na rybářskou šňůru a držel ji na dlouhé tyči vysoko vzhůru do vzduchu, aby jí chytal Hvězdy

s nebe jako ryby, než aby rozestřel zpuchřelou síť svého rozumu, aby do ní chytal Mou věčnou moudrost a pak ji podle libosti rozkládal!

3. Ježto však Můj dar je vždy dvojitý, totiž z lásky a z moudrosti – tu není tedy pro každého jasné, že co jen (pochází) z lásky, je pro děti vpravdě „chléb“ k věčnému životu!? – „Vino“ moudrosti bývá dáno jen k tlumení světského rozumu, aby člověk z toho spatřoval, že všechno jeho pošetilé vědění ztroskotává o tento „patník“, který jest pravý kyselý „vinný kámen“, kámen každého nárazu!

4. mluví-li k vám Ježíš v srdci a káže vám své slitování, pak rozumějte tomu, abyste mohli dospět k životu. Když vás Otec vychovává, také tu můžete poznávat Jeho hlas. Když však Duch Boží přijde k vám a učí vás moudrosti, tu se domníváte, nemůže-li váš rozum pochopit nedosažitelné výše a hloubky, že je Duch Boží buď se sebou samým v rozporu, anebo nástroj, kterým Duch mluvil, je špatný a podává slovo jinak, nežli je slyšel. – Copak nepozorujete, že se tím protivíte Duchu!?

5. Co je tedy horší, hádati se s Duchem věčné moudrosti anebo tvrdit slovem rozumu, že Duch si zvolil nevhodný nástroj anebo dokonce se domnívat, že (zprostředkující) člověk cucá si vše o své újmě z prstů, což je tolik jako tvrzení, že se svět a také vše co je na něm samo stvořilo.

6. Nevěřící člověk řekne „Nemá-li vše matematické jistoty, kdo ji pak může přijmouti jako úplně pravdivou? Dvakrát dvě jsou čtyři – to je jistá pravda a je tudíž každému jasná!

7. Já však pravím : Hleď ty mudrci násobilky, aby se tvá tak velice jistá moudrost nestala příliš velkou hanbou! Neboť nerozumíš-li z počtů více, nežli že dvakrát dvě jsou čtyři – věru, tu máš dosti moudrosti, abys se stal volařem. Jak Mně může někdo přijít s takovou cifernou moudrostí, aby Mě tím kvůli pravdě a moudrosti vyzval (k boji), ježto přece ještě nikdy nepochopil a také nikdy nepochopí, že dvakrát dvě je také právě tak dobře pět, šest, sedm, osm, devět anebo tak dále může do nekonečna dáti každý libovolný produkt.

8. Ó, ta ješitnost slepého člověka! Co vše lidé vědí a jak význačně ostré jsou jejich úsudky! – Neboť oblohu měří kružítkem, sundávají Má Slunce jako hrachy s oblohy a prohlížejí pak ostrým mikroskopem světského rozumu skrz naskrz, že jim (podle jejich mínění) téměř žádný atom neujde! Určiti velikost, vzdálenost, pohyb a účel Hvězd jest jim pouhým žertem! A to vše proto, že vědí, že dvakrát dvě jsou čtyři. – Ano, to přece značí přivést to v moudrosti daleko!

9. Dvě věci jim však schází k úplné Mě téměř předstihující moudrosti a to : „kvadratura kruhu“ a tak zvaní „perpetuum mobile“. Budou-li to mít, bude se Mnou konec! Kdybych byl schopen strachu, mohl bych se začít téměř trochu báti, že by lidé potom mohli snad opět stavět zcela pěkně vymyšlenou „babylonskou věž“, kteroužto nebezpečnou stavbu by nyní již nezdrželo ani zmatení jazyků, ježto nyní jsou pro všechny řeči tlumočníci ! Anebo mohli by snad také s ostrou přibývající moudrostí budovat železnici, ne-li dokonce vzdušné lodi ke všem Hvězdám anebo snad dokonce jako Čínu obklíčit a ostře odstřelovat – snad i s dvou tisíciosmačtyřiceti libernáči takový Sirius, anebo ještě jiné větší a bezpochyby také na zlato bohatší Centrální Slunce.

10. Hleď, všeho se musím obávat! A čím Se budu bránit, když nemám v nebi děla, bomby, granáty, houfnice a kartáče!? Číňané budou podmaněni a mají přece hradby a baterie – jak se ubrání Hvězdy, které baterie nemají.

11. Hleď, jaká to nebezpečí – a to vše, protože dvakrát dvě jsou čtyři! Kdybych byl jako ty, zvolal bych a řekl jako ty: „Bohudíky, že lidé dosud neobjevili a také nikdy neobjeví „kvadraturu“ kruhu a „perpetuum mobile“! Neboť v případě těchto objevů bylo by neštěstí hotovo!

12. Jsou však již nyní lidé v Severní Americe a také v Anglii, kteří Mne proto popírají a Mně Mé bytí činí sporné, protože jsem při stvoření Země dokonce zapomněl založení nadmíru účel-

ných železnic. Jak to, že nejmýš moudrému Bohu něco takového nenapadlo?! Když se již člověk zdá být složen ze samého průmyslu, jak by nemohl být Bůh, kdyby byl a stvořil vesmír? Ježto se však v přírodě nikde neseťkáváme se železnicemi a snad také s paroloděmi, nemůže býti Bůh, Jenž by přece jistě také vše stvořil, kdyby někde nějaký byl! –Hleď jaká moudrost dokonce v železnicích!

13. Já ti však pravím „ O Mne se neboj! – Nemám-li děl a parních a řadových lodí, mám však velmi silné plíce a jazyk na pravém místě! A Můj Duch je silnější než všechna děla! A Mým jazykem bude každá lidská moudrost k smrti umluvena!

14. Nanes tedy jen vždy pilně na papír co slyšíš! Neboť dávám ti to proto, abych tím dal světu nový patník a hraniční kámen, přes který mnozí upadnou, kteří nebudou kráčet na jím označených cestách pokory, úplného sebezapírání, mírnosti a vší lásky !

15. Kdo však ke Mně volal a komu dávám pravý dar, ať to nabízené vždy vděčně a přesně následuje a přijme! – Nečiní-li toho však, co budoucně Mně a tobě na tom záleží?

16. Nechme tudíž na poli co je zaseto až do uzrání! Moji ženci vědí již velmi dlouho, co se pak má státi! – Blaze tomu, kdo se Mnou nepohoršuje!

17. Světským mudrcům bude však jednou má milost klapačkou hlásána, aby tím všechny jejich zuby řinčely jako těžké řetězy, - které vrahové otců, matek a bratrů pevně drží v nejhlubších vězeních. Amen .

18. Buď tedy klidný, ježto víš, kdo je Ten, Který ti toto vše zjevuje. Amen! Já, tvůj Ježíš Amen.

Planeta Saturn.

6. července 1841 odpoledne od 16,30 do 19,30 hod.

Píšící : Andr. H. Sluha Boží J.L. diktoval.

Tímto diktátem započalo velké zjevení o podstatě a určení k naší sluneční soustavě přináležející planety Saturn a o životě rostlin, zvířat a lidí na tomto světovém tělese. Toto líčení se podávalo v mnohých jednotlivých sděleních přes rok až do 29. července 1842.¹²

Co se však týče prvního sdělení z 5. července 1841, jsou zde následující slova uvedena! Pán popisuje nejprve krátce značnou velikost a vzdálenost planety od Slunce, zmiňuje se o zvláštním prstenu a o četných měsících, které dávají zcela zvláštní ráz tomuto světovému tělesu a pokračuje pak dále :Z těchto údajů můžete nyní již snadno usoudit, že toto světové těleso nemá podle své velikosti; své rozmanité konstrukce a také podle svých sedmi¹³ měsíců žádné nepatrné určení ve světovém prostoru.

2. Neboť čím uměleji nějaký mechanik zřídil své dílo, tím rozmanitější musí také být účel takového díla. A jako mechanik vložil do uměleckého díla k dosažení několikerych účelů tím rozmanitější určení, tak jsem také Já jako největší světový Mechanik takové těleso nevystavil bez významu velkého určení tak uměle do širokého světového prostoru. Ježto Já si nehraji již dokonce ani se slunečním práškem, ač mnohem méně jsem teprve stvořilo jako marnivou hříčku takové světové těleso, jako právě jmenovanou planetu.

3. Postup tohoto zjevení o tomto světovém tělese vás seznámí o jeho určení po tak velkolepé stránce, že si nad tím budete troufat sotva dýchat. Neboť jestliže jste zde již při odhalení

¹² Viz. Lorberovo dílo „Saturn 206 stran Novosalemské nakladatelství Bietigheim Württemberg.

¹³ Dnešní věda čítá 10 měsíců Saturnu z nichž 3 nemění jsou schytaném zříceniny planety asteroidů.

měsíce (viz. Dílo „Země a Měsíc“) vyvalovali oči a rozrušilo to vaši mysl, jak se vám teprve bude dařiti, když po Mém boku procestujete poněkud toto světové těleso? – Ano, pravím vám, připravte se jen na velmi velké věci a připravte svou mysl dobře! Neboť sotva to snesete. Kde odhaluji a zjevují tak velké věci, tam je třeba také k tomu velkých myslí, aby se to velké pochopilo a sneslo. A teprve když jste to celé o tomto světovém tělese, pokud je vám to možno snéstí přijali, pak teprve začnete poněkud chápati, co značí místo v evangeliu, které praví: „Oko nevidělo, ucho neslyšelo a ještě nikdy do srdce a mysli nějakého člověka nevstoupilo, co Bůh připravil těm, kteří Ho milují!“

4. Co někdo ode Mne obdrží, je vždy nejvyšší dar nebe, ježto Já jsem Sám to Nejvyšší nebes jakož i všech Světů. A kdybych vám odhalil nebe anebo peklo, poslouží vám vždy jedno jako druhé k nejvyšší blaženosti. Neboť ať praví Mé slovo cokoliv, je to veskrze živé a činí toho, kdo je obdrží a přijímá ve vši lásce, vděčnosti, pokoře a živé víře, samého věčně živým a tedy ve Mně již zde, jakož i zejména na onom světě nadmíru blaženým.

Licoměrná dobročinnost.

11.července 1841 před 7 hod. ranní.

Na E.H. a na A.H.W.!

Chtěli byste snad uposlechnout chytlavé a zrádné rady jedné nadmíru pošetilé slabé sestry a švagrové milkující se, se sluhy Bábele!? – Hleďte, takto to začíná velmi pěkně, aby se pro svého mrzkého nadmíru slepého kastovnického duchovního (anebo spíše tento skrze ni) na Mně u vás pomstila!

2. Já však pravím, bude se jim těžko vzpírat! – kdo Mne chce pokoušet, ten učiní brzy svůj poslední krok!

3.Když však tvá druhá sestra, která je vdaná, chce učinit dobrodiní, jež by mi bylo milé, ať vyhledá jen chudé potřebné sirotky a přijme je za své. Tím si připraví poklad pro nebe, jinak však pro svět a co je odměnou světa, obdrží na onom světě.

4. Kdyby vám však nějaké ode mne darované dítě mělo být nadbytečné, pak vám je mohu vždy zase vzít zpět. A pak vám nebude třeba dávatí dítě od sebe a světachtivou a k tomu ještě zrádčovsky zlou radu, aby se mohlo státi mimo vaše oči a uši předčasným zrádcem Mé k vám sestupující milosti!

5. Řekni však své licoměrné a kastovnický milkující sestře, že bys mnohem raději ještě tři děti přijala, nežli jedno předčasně dala od sebe. A budoucně ať se stará zejména jen o sebe, aby se zbavila svého černého ducha zhoubce! Neboť to je, čeho jí třeba! O vše ostatní se starat nemusí.

6.Tento ji ovládající duch je však duch jednoho zemřelého kastovního kněze Babylonu, (jinými slovy) jednoho učedníka vnějšího mrtvého, světu, ne však mně sloužící církve, do kterého

byla napříště již všude zblázněná – jako je nyní zblázněná do jednoho, jenž dělá peklo nebes a naopak a Mne ďáblem vši smrti, mrtvou hmotu však věčně živým Bohem.

7. Ó, ten ubohý a nadmíru slepý, oklamáný podvodník a prodejný nájemník římské tiary! – Já však pravím vám: Budte na stráží a dávejte pozor na nástrahy satana! Neboť on to chce potají nastrojiti, aby Mé dílo zmařil!

8. Podržte své děti a vedte je ke Mně! Pak je již zde i na onom světě přijmu nejen za vlastní, nýbrž za skutečné děti a budu se vždy a věčně co nejlépe o ně starati. – Tvým sestram vězí

však jen klášter v hlavě, který jest již tělesný, ale mnohem více ještě duchovní vězení mrtvých, z něhož ještě velmi málo jich vyšlo k životu!

9. Jak jsou však u Mne označení kostýmovaní a kastovní „dobrodinci“ zapsáni, to jsem vám již beztoho ve vysoké míře uvedl ve známost při příležitosti sdělení o „šedých sestřích“. – Nyní však vám pravím: Proklet budiž onen „dobrodinec“, jenž nosí zvláště formovaný kabát, aby se jako takový činil (nadutě) patrný! – Kdo nekoná dobro (nezištně) a zcela skrytě, jest pachatelem zla!

10. Proto podržte své děti jen pod svou střechou a starejte se o ně ve jménu Mém, tak budu vpravdě jejich Otcem!

11. To praví váš Otec, Jenž je svatý, svatý, svatý. Amen .

O tajemství hor.

Slova v básni k „Malé Alpě“.

15. července 1841

14 července 1841 vystoupili J.L. – G.B. – Andr., Jos. a Ans.H. za příznivého počasí na nejvyšší vrchol Malé Alpy u Uebelbachu a prodleli – přes trvalý chladný víchr ze západu – tři hodiny na výšině, odkud mohlo být zřetelně spatřeno nejvýznačnější vysoké pohoří horního Štýrska, jakož, i města Judenburg a Leoben. – 15. července dostal pak sluha Páně J.L. následující sdělení:

Piš ! Nuže slyšte libé slovo z výšin hor na volném krásném vrcholu Malé Alpy:

1. Co hledíš upřeně, unavený zástupe tam na ony řady hor, kde příkré vrcholy Mně Stvořiteli, své vůně zasvěcují ? Poznej svou vinu! A uč se dobře od těchto hrdinů, co vše ti zvěstují o tvém Otcí, jejich Stvořiteli. Jak směle a mocně tu stojí tito velcí svědkové a nechtějí nikdy, tak jako vy mlčet o velikosti Mé! Kol jejich svatých vrchů radostné mlhy krouží a pomáhají, tiše jim děkující, velebit velkého Otce. A veselé větry hučí mocně přes vysoká cimbuří, aby oznámily, že tam skály Mou chválu počínají.

2. Úzko je ti zemdlený diváku před obrovskými výšinami, hrůza obchází tě, když tě čistí duchové Alp ovívají a jako chladné větry mnohé slzy z tvého oka vyloudí ! Kdybys však vidět mohl, jak ceny bílých vloček horlivě z unavených mraků radostně tvoří, utváří a pak je pečlivě na všechny ty vysoké mechové pláně sypou a kdybys mohl toto vše vidět očima ducha tvého – a vidět, k čemu všechna ta práce duchů je vhodná, teprve potom bys zvolal: „Kdo tu pozoruje díla Boží, marnivou rozkoš má ! Ukazují mu sílu svatého Otce!“

3. Viděli jste směle postavení hory vysočiny a také na jejich odnoži nízké kamenné trpaslíky. Vysoký „Schwab“ a „Reiting“ viděli jste vonící se stkvíti „Prediger – Stuhl“ a jiné hory, které s mraky zápasily. Ó, slyšte mluvit tyto vzácné horské útvary! Slyšte jejich slovo v pískových slabostech vašeho kamenitého srdce. Zní krátce takto: „Slabý člověče této Země! Ty vidíš zcela opojen, němý k naší stížnosti, vznešenou nádheru na nás. Kdybys však přistoupil k nám blíže, trnul bys hrůzou před našimi těžkými řetězy zkoušky!“

4. A rovněž dále vám hory na srdce kladou slova takto srozumitelně: „Pohledte na nás a opatřete ty staré rakve, jak tu stojíme a velebně do vzduchu čníme, tak také nesčíslný počet mrtvých stále v sobě nosíme. A kdyby slitovná láska Boží nás neochlazovala, věru, zuřivost běsnění by brzy zemi naplnila. Neboť ti jež pevně držet musíme v našich tvrdých tělech by chtěli planouce, téměř v jedné hodině Zemi přetvořiti. Avšak aby se tomu zabránilo a vám pokoj byl zachován, proto zde na Zemi místo vás velké břímě nosíme.“

5. Ó, nechte mocná slova hor hluboko do srdce vrýti ! Neboť opět dále kladou jazyk na vaše uši takto slyšitelně: „Když mlhy hbitě kol nás krouží, halíce naše vysoké vrcholy, hleďte, tu procházejí velmi vznešené bytosti námi, již starými strážci mrtvých a mírní tu svou láskou v nás bezbožnicích nesčetnými slzami z očí lásky. Ti, kteří z nás dar lásky pečlivě do sebe nasávají, budou pak probuzeni, aby povstali do svobodného života a ponenáhlu do vyššího, jak je vám lidem to dáno.

6. A ježto ústa hor jsou pro vás již jednou otevřena, poslechněte ještě dále, co dech výšin k vám přináší „Když mocně přes naše hlavy čerstvé větry spěchají, takže proto dlouho nemůžete bádající: u nás prodlévati, tu se stává, že legie nových životů se pozvedají a pečlivě spěchají k rovinám na rostliny bohatým se snaží. Aby tohoto předem určeného cíle co nejdříve dosáhly, spojují se podle starých zvyků uvolňování v mlhy a padají pak jako lehký déšť na pastviny, kde se nově oživující sami v život pozdvihují!

7. A když nás v pozdním podzimu časně vločky přiodějí, načež se nám všechen teplý čilý život vyhýbá, ano i leckterý veselý pramen zledovělý v pádu zarazí a tak oněmí vše na našich volných síních života, tu kyne tobě, badateli, nová doba, bys věrným jí zůstal okem a uchem svým. Neboť tu začíná se to hnáti nahoru, dolů. Na všech stranách nevidíš nic než snahu o pevnou formu, aby se tak jako život oznamovala. Neboť toto je doba touhy po domově, kdy vše by se rádo našlo. Proto tu každý duch se rád nechává druhým vázati.

8. A když pak teprve úplná věrná zima přišla, tu bývá ne příliš zřídka naše pevná hrud' sevřena. Neboť tu dostihnou nás soudcové míru vysokého severu, posypou naše hluboké brázdy svými vrstvami hlubokého sněhu a ztuhlého ledu, tlačíce nás ke zkoušce. Ó, hleďte, tehdy není úchvatné po našich výšinách kráčet. Neboť tu bývá každý svobodný život tak tvrdě uchopen, že asi nikdy nebude moci pocítit sladké řinutí lásky. A i když také dech jara přetrhá severu pouta, tu nevrátí se žádný život již k dřívější domovině.

9. Jen když nemá vrstva sněhu a ledu ustoupila, když teplé jaro odstranilo zimu, tu vrací se pak život rostlin zase dobře posílený. Leč písně zmrzlých ptáčků nikdy nevrátí se. I lidi, které na našem hřebenu sever utlačil, stěží již paprskem našeho slunce občerstvení budou. Když však svobodný život zde v nebezpečí byl mírumilovnou vládou našeho věrného severu, pak nemůže za to nikdo příliš na nás hory naříkati. Neboť takovým zajatcům začíná svítati jiný život!“

10. a tak ať slouží tato píseň vám za „Korouhev“, s níž můžete velmi snadno získat smysl všech hor a snáze též porozuměti tomu, co vám ještě dám. Věru, touto „korouhví“ mnohou pochybnost můžete odstranit. Neboť snadněji jest na hory jít a odtud jiné hory zřít, než chápati, odkud na nich pochází také slastná hrůza. Proto jsem tedy dal před větším darem tuto „korouhev“ do rukou vám, aby vás předem věrně napomínala, že můj příští dar se bude vlévat do moudrosti, kterou tímto klíčem si velmi snadno budete moci otevřít.

Určení hor.

17. července 1841 od 15,15 do 19 hod.

Píšíci: Andr. a Ans. H. – Dnes jsme obdrželi od Pána skrze Jeho sluhu J.L. následující jako dar, pokud se týče malé Alpy.

Co jsou Alpy, nejvyšší hory a malé pahorky čnicí nad skrovnou pláň povrchu zemského? – Nic než prach na jablku, které spadlo na silnici obtíženě prachem. Jenže prach lpí na jablku jen volně, kdežto hory jsou pevné výrůstky Země. – K čemu by se tedy mohly hory přirovnat? Snad k prachu anebo dokonce k bradavičkám na povrchu skořápky vejce?

2.) O sobě tvoří to jedno tak málo jako to druhé. Ale vezmete-li všechny tři dohromady, naleznete na zemi zaprášené jablko, ořech a vejce pokaždé a každému zvlášť odpovídající.

3.) Co však můžeme vzít nejprve? – hledte, tu bude málo volby. Vezmete-li však všechny tři zároveň, pak jste kápli na správnou míru.

4.) Musí však jablko spadnout se stromu, aby bylo zaprášeno? Či nemohou přijít spíše vět-ry, aby uvolnily prach s cesty a tak snadno poprášily jablko visící u cesty?

5.) Anebo jak je to s ořechem? – Utváří se vnitřní plod podle záhybů skořápky anebo dostá-vá mnohem spíše pevná skořápka záhyby od plodu? Je zde jistě lepší, pohlíží-li se na povahu plodu – ježto si přece každý dává svůj kabát dělat podle těla a ne tělo podle kabátu. A tak vy-chází účinek z nitra a ne zvenčí dovnitř ježto působící síla má své sídlo vždy v centru, ale ne venku na šatě.

6.) Ale jak je to s bradavičkami na skořápce vejce – jak vznikají a proč tu jsou? Slepice by mohla přece snáze klásti hladce leštěná vejce než takové, jehož povrch je poset tisíci a tisíci bradavičkami – Nemohli byste však rovněž tak snadno a s tímž důvodem říci: „K čemu hory na povrchu Země? Hladká Země by se přece zřejmě snáze kolem své osy otáčela, nežli tak mno-hými horami osázená!“

7.) Budiž však zde poznamenáno, kdo by to tedy pak mohl na Zemi vzduch a vodu přinutit ke spolu otáčení, ježto ani to ani ono není řetězy a provazy s tělesem zemským nepřesunutelně spojeno?

8.) Kdyby vejce nemělo bradaviček, oč by se mohly v kladoucím kanálu slepice zvláště jsoucí nárazové a tlačné nervy opřít, aby je dopravily do vnějšího světa. A když se vejce na-chází v atmosférickém vzduchu a nemělo by takové výrůstky – čím by se mělo k dalšímu trva-lému udržování životní látky nasávat jemu příbuzné elektromagnetické životní fluidum a čím by teprve pak v době sedění na vejcích k sobě přitahovalo ohřívající látku z prsou slepice anebo z paprsků slunce anebo rozeřtátého písku?

9.) Kdyby Země byla plochou koulí, nedařilo by se jí na všech jejích bodech, ani body pod rovníkem nevyjímajíc, o mnoho lépe nežli vrchu Čimboraso anebo samému severnímu pólu, kde věčně vládne led a sníh.

10.) Hory však jsou na Zemi tím, čím jsou bradavičky na vejci! Nejsou jen poháněči vzdu-chu a vody, nýbrž jsou ještě mnohem více nasávači teploty. A co nasají tepelné látky, to nemo-hou přirozeně nikam jinam darovat nežli jen do nejnižší položených údolí a rovin.

11.) Jsou-li však někde rozsáhlé roviny příliš daleko od hor, naleznete tam právě tak málo vegetace, ano často ještě méně, nežli na nejvyšších horských vrcholech a to z dvojího důvodu!

12.) Předně protože příliš daleko od hor, proto také příliš málo úrodného tepla! Co se týče palčivého vedra na stepích, není, to nic jiného nežli vydechnutý dusík přes ně ze sousedních úrodných krajín. Ten sice také jako atmosférický vzduch koncentrovaně přijímá paprsky slunce. Ale jak řečeno, takové teplo není úrodné, nýbrž se podobá teplu, které pochází ze žhnoucího uhlí v uzavřeném pokoji. I když na zvířecí život nepůsobí tedy ničivě, působí však přece, vše uváděje v záhubu, na život rostlinstva. A není příliš těžko dokázat, že kde někde ži-vot rostlin přestává, tam nemá také život zvířecí dlouhého trvání.

13.) Jsou však také krajiny, zvláště v Africe a také v jižní Americe, kde sousední velmi úrodné krajiny vydechují dusík tak silně, že se pak tento jako plamenné moře rozlévá přes roz-lehlé stepi a pustiny; a čeho tu tento plamenný proud dosáhne, jest v jeho přirozené životní sfé-ře tak dobře zničeno, jako kdyby to bylo vrženo do silně hořící vápenice.

14.) Ale ještě z jiného důvodu jsou takové krajiny neúrodné; a to, že mají velký nedostatek vody. Můžete však Zemi křížem krážem procestovat a stěžít se vám podaří nalézt horu, která by nevydala aspoň ze svého úpatí několik bohatých nevysychajících pramenů.

15.) Čím jsou tedy ještě hory – kdežto jsou už beztoho „poháněči vody a vzduchu“ a jak nyní známo, také „výrobci tepla jsou také“? zdroji vody a to v dvojím ohledu. Neboť stojí, jak již bylo vícekrát oznámeno, vesměs nad velkými vodními nádržemi, pohání vodu svým stálým stejným tlakem a nezřídka do značných výšek. A toto vedení vody k povrchu Země je první způsob, jak jsou hory zcela dobře sto na nejrůznějších bodech vydati ze sebe nejbohatší prameny nejčistší vody.

16.) Ježto však atmosférický vzduch musí býti rovněž vždy napojen výpary, které procházejí dílem z nezměrného éterického moře cestou primitivně animální produkce, jsou hory jako poly-py v moři vždy jako praví žrouti připraveny, aby každou k nim přibližující se vlhkost ze vzduchu k sobě přitáhly a do sebe nasály. Touto „éterickou vodou“ bývá pak teprve podzemní voda oživena a podle vašeho chemického výrazu jaksi čištěna, aby pak byla dostatečně způsobila k nutnému používání pro život. Neboť vodu z nitra Země lze právě tak málo používat k životu jako pouze éterickou.

17. Nesmíte pod „éterickou vodou“ bráti však snad vodu dešťovou, která se objevuje jen tehdy, když se nějaké mraky napřed dostatečně nasatily kyslíkem z blízkých hor; nýbrž čistě „éterická voda“ je obsažena nekapalná ve vzduchu, zejména na horách.

18. Prvá viditelnost „éterické vody“ jeví se v tak zvaných „beráncích“. – Když se tyto poneháhu stávají elektricky těžkými, padají také níž a níže, až konečně jsou staženy až ke střední mračné oblasti, kde pak již začínají nasávat kyslík. A když se tím pak stanou jaksi také životně těžšími, pak klesají do mlhové oblasti hor, které pak začínají z nich vytahovati elektrickou látku.

19. Tu začínají pak na horách vanouti obyčejně velmi prudké větry. A kdo by nemohl uvěřit, že takové větry nejsou nic jiného nežli horami z mraků anebo spíše nyní z mlh odsávaná elektřina, ať se jen odebere s tak zvaným elektro-sajícím štítem aneb obecně s „elektrickým drakem“ na hory a upevní tento štít na sáh dlouhé, buď zcela skleněné anebo dobře pogumované tyči a přiblíží se pak, má-li odvalu, k takovému štítu, tu ihned k poučení v opravdové bleskové rychlosti přijde vstříc silně svítící a dokonce k smrti porážející důkaz.

20.) Nuže hledte, takovým způsobem jsou hory také v druhé řadě „ vodiči vody“.

21.) Copak jsou hory ještě? – nemusíte příliš daleko do vysočiny cestovat a mnohonásobné a rozmanité rudy vám ihned názorně zjeví, čím ještě hory jsou! – Totiž jsou ještě výrobci všelikých kovů.

22.) Odkud přichází kov do hor? – Ten přichází do hor jako voda zdola a s hora a je v podstatě produktem s hora nesčetných paprsků hvězd a zdola produktem předně podzemního ohně a za druhé polarity Země na všech vrcholech Země stále si vstříc vycházející a se střídající.

23.) Kovy jsou sice různé a přece mají jednu a tutéž základní příčinu. To už jednou jinak nejde! Neboť také na jedné louce jsou různé byliny a přece je všude též Země, totéž sluneční světlo a též déšť!

24.) Lidé to ovšem nedokáží a nikdo není sto jedním a týmž vrtákem vyvrtat různé velké díry anebo jednou a toutéž pákovou silou zvedati všechna myslitelná břemena. Nikdo nedovede udělat a použitelně řídit nekonečný vrták, jehož špička by byla jemnější nežli myšlenka a jehož poslední šnekovitý závit by sahal přes možné myslitelnou prostornost. A rovněž nemůže také nikdo provést páku, kterou by mohl Slunce zvednouti z jeho centra.

25.) Hledte, ježto však člověk nemůže provést již dva tak jednoduché přístroje, jak by to pak mohl zařídit, aby vysvětlil, jak mohou z jedné a téže příčina vzejít tak nekonečně různé sku-

tečnosti a jak dokázati, že všechny kovy v horách plynou z jednoho a téhož pramene a přece se žádný nerovná druhému?

26. Ale Ten, Kterého znáte, může toto velmi dobře a dovede ne zrovna nepatrné umění, v jednom a též kotli všechna možná zbarvení připravit, že když tam vložíte nescetné látky, žádnou nevytáhnete, která by byla jedné a téže barvy.

27.) Tak je tedy snadné vysvětlení, když zde železo, tam cín, jinde olovo, stříbro, měď, zinek a podobného více se objevuje, že k tomu nenáleží nic více, nežli že tu každé hoře jako semínku je propůjčena zvláštní forma a zvláštní vlastnost, podle které může jednu a tutéž látku, kterou nasává, velmi snadno použít podle své zvláštní vlastnosti – jako každé símě může jedné a téže látky použít k tomu, co zvláště jen z něho vzchází.

28. Kdo by nemohl ještě toto pochopit, ten může učinit následující pokus a vzejde mu ihned značné světlo nad jeho ještě mnohem význačnějším rozumem!

29. Až vezme nějakou objemnou nádobu, například snad nějaký zahradní hrnc, dá do něho zcela stejnou půdu, vloží pak do této půdy různá semínka, poleje chemicky stejnou vodou a co se týče stejnorodosti slunečních paprsků, může být bez starosti, neboť jsou ještě tytéž, jako byly před několika triliony let. Pozorujete-li pak rostliny, které tu vzejdou z různých semen, pak se bude muset přesvědčit, že jeho práce a starost byly dočista marné. Neboť přesto vše se objeví ze semene karafiátu karafiát se vši svou zvláštností, ze semene fialky fialka, ze semene řepy řepa, ze semene žitného žitný trs atd., z každého semena příslušná rostlina se všemi svými zvláštnostmi.

30. Kdo jen poněkud myslí a má ve své mysli jiskérku života, který pučí nahoru a ne dolů, nebude se muset ihned aspoň v sobě samém v tichosti tázati: „Ale jak je to možné, že z jednoho a téhož paprsku světla a tepla Slunce se objevují tak nanejvyš různé plodiny!? A přece, když všechna tato semínka chemicky zkoumám, shledávám v podstatě jen vždy jednu a tutéž základní látku! Ano, i když každou rostlinu o sobě spálím, zbude mi stále jeden a týž popel!

31. Když vylisuji zelenou rostlinu, dostanu sice od každé poněkud různě chutnající a vonící šťávu. Ale rozkládám-li šťávu opět chemicky, ukáže se nakonec přece jen zase, že vše vychází na jedno. A až přijde na můj dobře známý uhlík a základní kyslík, pak jsem také se svou těžkou zkušební prací hotov a musím nakonec připustit, že ve svém mne tak slavným činícím umění, jsem naprostý břídil.“

32. Hledte, kdo po takovém pokusu přišel k tomuto výsledku, ten je již na prahu předsíně! Když tu zaklepe, může být vpuštěn i když ne hned do chrámu, tedy aspoň do předsíně. A je lépe s rovnými údy se nacházeti v předsíni, než čekati jako dnou trpící na suchém břehu Siloahu, až se anděl dotkne vody v rybníku a nasytí ji léčivou silou. Neboť kdo tu něco ztratil, učiní lépe, když to hledá, aby to opět našel, než bezstarostně na jednom místě čeká, až snad nějaký poctivý nálezce se vrátí a ztracený poklad mu doručí.

33. Země je místem plným hor, rozsedlin, propastí, příkopů, údolí a rovin a tu a tam daleko a široko porostlá neproniknutelným křovím a houštím. Kdo tu má nějaký poklad a nedrží jej pevně, jak snadno může mu vypadnouti. A když jej ztratil, jak těžko se dá nalézt na Zemi, která je tak bohatá na temná zákoutí! A kdo tu něco ztratil a nepovažuje ani za hodna ztracené hledati, jak to snad nalezne, zvláště když k tomu ještě ze sebe má to neštěstí, že je světloplachý?

34. Věřu, takový se nestane o mnoho zdatnější, i kdyby také vystoupil na všechny nejvyšší, pohoří Země. Neboť kdokoliv tu stoupá na nějakou horu, musí se velmi namáhat nežli dosáhne vrcholu.

35. A jaká je odměna ze jeho námahu? Odměnou, kterou považuje za jedinou hlavní věc, je daleký rozhled na jiné hory, krajiny a místa – vlastní požitek však, který spočívá ve vdechování čistšího životního vzduchu (v němž by měl vlastně považovat hlavní odměnu za svou námahu) bere jen zcela lhostejně.

36. Tak je také přirozený člověk ustavičným horolezcem svého vlastního, vysoce velebeného rozumu a šplhá od jedné rozumové výše na druhou. Kdykoli vystoupil na nějakou zdánlivou výši, domnívá se být na nejvyšší a nejnádhernější vyhlídce. Ale když se na všechny dosyta vynadával, přijde mu myšlenka, kdyby jen také mohl na ty ostatní daleké horské vrcholy – tu by se musela teprve osvědčiti všecken pocit rozervávající vyhlídka. A podle latinského úsloví moudrého pohana rovněž řekne :“Člověk přece může ve své šílené odvážnosti dokonce nebe útokem dobýti, co by mně mělo tedy bránit také na vrchol této vzdálené hory vystoupiti; neboť až na Měsíc anebo na Slunce přece nesahá!“ – A tak řečeno a učiněno!

37. Člověk vystoupí také ne tento vrchol za velkých obtíží v domnění, že odtud uvidí najednou aspoň polovinu Země. Leč také zde budou jeho velká očekávání velmi málo uspokojena. Neboť tato hora má za sebou ještě vyšší hory. A tak náš dobyvatel hor nevidí již opět nic jiného než samé hory kolem sebe, na které, kdyby to bylo možné, by nyní najednou rád vystoupil.

38. Tak je tomu nyní s rozumem člověka, stoupá od jedné rozumové výše ke druhé. Co však zde všude spatřuje? Nic než samé vždy výše se týčící hory a ledovce, na které mu nelze nikdy vystoupit! A blaze mu, když to svým dlouho trvajícím šplháním rozumu přivedl tak daleko, že konečně u sebe dozná: Celou Zemi nelze se žádné hory přehlédnout; a čím více kdo viděl, tím jasnější se mu stává, že vůči tomu, co by se ještě mohlo vidět, viděl teprve tolik, jakoby neviděl nic!“

39. Vám však pravím Já „Není těžké očistit zaprášené jablko od prachu; neboť prach lpí jen na kůře. Těžší by bylo ořech hladce vyleštiti na velmi těžké bradavičky na vejci zahladiti, aniž by se skořápka rozbila.

40. Země však je vpravdě „zaprášené jablko“; neboť leží na ni přirozený pravěký prach zřícenin jiných Světů¹⁴. Dále je zaprášeným jablkem proto, neboť je kolem na míle daleko éterický atomový prach. A za třetí je v duchovním ohledu tak neobyčejně špinavě zaprášené jablko, že hustým závojem mračného prachu může na toto zemské jablko jen tu a tam skrovné světlo velkého Slunce duchovního světa proniknout.

41. Země je dále „ořechem“. Neboť má předně pro každého svého obyvatele něco řádného k rozkousnutí. – A opět jest ořechem, pokud její vnější kůra odpovídá jejímu vnitřnímu sukovitému složení. Podle tohoto sukovitého složení jsou prahory tím, čím jsou vnější výrůstky na ořechu.- A dále jest ještě ořechem, ježto každý, jenž vždy na ni chce vniknouti k vnitřnímu svobodnému životu ducha, musí napřed odstraniti trpký obal a pak teprve tvrdou skořápku, než teprve dospěje k živoucímu plodu života.

42. Země je také „vejcem“. Neboť kdo chce poznati vnitřní složení Země, ať uvaří vejce, rozřízne je pak na dva díly, studuje je silným mikroskopem, tak se dosti dobře seznámí s vnitřním složením své Země. – A opět je Země vejcem, v němž přirozeným teplem Slunce se rodí různá kuřátka. A Země je také ještě v duchovním ohledu podobna vejci. Neboť jako vejce jen v klidném tichém teple objeví plod života, tak bude také člověk jen tichým ústraním a teplem svého srdce ke Mně v sobě samém znovuzrozen, v kterémžto stavu se mu také daří jako kuřátku, které tu své vlastní vězení prorazí, živě z něho vyjde a pak bez povšimnutí skořápku navždy opouští.

¹⁴ Z planety kdysi rozpuklé mezi Marsem a Jupiterem, jejíž větší trosky jsou známy jako Asteroidy a jejichž prach zřícenin kdysi padle také na Zem. Viz. Jakob Lorber Velké evangelium Janovo svazek VIII. Kap. 74 – 76. Vydavatel.

43. Takto by měl být také v duchovním ohledu člověk, tak přehledně z každé nížiny jako s každé hory ve vznešeném pocitu svobodného života jedním pohledem nejen celou Zemi, nýbrž celou hmotnou a duchovní Sluneční oblast.

44. Konečně ať vám vystoupení na Alpu poslouží ještě k tomu, že cesta, která vede do duchovního života, není o mnoho jiná, než cesta na takovou Alpu.

45. Neboť každý se tu z dálky domnívá, že Alpa není tak příliš vysoká. Ale když se k ní přibližuje, ztrácí vždy víc a více její vrchol z dohledu. A začne-li pak u paty stoupat, považuje také již každý nejbližší pahorek prostý stromů za nejvyšší bod Alpy. Ale čím více přichází, tím více se přesvědčuje, že bude potřebovat ještě hezky mnohé kroky k výstupu, nežli spatří na vrcholu hory světlé „triangulační znamení věčného života“, odtud teprve dospěje k onomu největšímu překvapení, o němž neměl dříve ani tušení.

46. Všimněte si dobře ve svých srdcích tohoto názvu. Vezměte „korouhev“ k ruce a dbejte na duchovno, jež je tu dávno v přiměřené náplni života.

47. Obrat'te to a pátrejte v tom a objevíte nejen v horách, nýbrž i v nemenších zrnkách písku úplně obydlené světy ! Amen .

Farizejství dneška .

Ne dnes, nýbrž zítra začni psát na hlavním díle.¹⁵ Dnes ti záleží a pošetile se staráš o kázání a zlé pomlavy leckterých slepých kamenných papeženců, kteří jsou plni zistnosti, ježto usilují buď o světské poklady anebo aspoň o ne mnoho lepší než turecké lenivé blahozití nebe (které ovšem nikde není a věčně nikde nebude).Mne však chválí a velebí, když to ještě dobře jde, jen kvůli jistému nebi, většinou však pouze na oko kvůli světským statkům a vysokým čestným úřadům; a není mezi nimi téměř žádného, jenž by Mě chválil a prosil a miloval kvůli Mně Samému.

2. Abys však nad to ty a každý (stejně smýšlející) s tebou mohl naléztí nejvýš dostačující uklidňující útěchu, ať uvažuje především ve 23. kapitole Matoušově o 13, 14 a obzvláště o 15 verši! Tyto tři verše ti dostatečně vyloží, jak to dopadá s dnešním farizejstvím, jemuž židovské bylo jen prorocky předobrazující.

3. Potom však obrať listy a čti 23. kapitolu Lukáše a to také verš 13,14 a 15 ! Tu nalezneš svědectví Pilátovo o Mně a velké uklidnění pro tebe! A opět také poznáš pravý poměr lásky ke Mně nynějších farizeů. Či nemyslíš, že kdybych dnes přišel do světa a chtěl upříti papeži jeho panství, že by se mnohem hůře proti Mně nepostavil nežli kdysi Kaifáš?!

4. Věru, obrátil by se na všechny vládce, aby Mne směl k odstrašujícímu příkladu za nej-hroznějšího, věčného pekelného proklínání veřejně jako největšího arci-kacíře na plamenné hranici upálit. Ukřižován bývám beztoho každý den a každou hodinu mnoho-tisíckrát, jakož i prodáván a zrazován ! – Tomu rozumíš!

5. V 13. kapitole Janově však a to ve verši 18. nalezneš, kdo a co nyní ti privilegovaní „jedlíci chleba a pijáci vína“ jsou a jak většinou o Mně smýšlí. Neboť věru, ti to jsou, kteří Mne ještě vždy nohama pošlapávali!

6. Rozuměj tomu dobře : Jidáš byl jen zlý prorok pro ně a oni jsou nyní in corpore (v těle) to, čím byl Jidáš ve zlém obraze!

¹⁵ V té době byly Lorberem psány „Domácnost Boží“ a „Saturn“ Novosalémské nakladatelství Bietigheim Würtemberg. Viz „Dary nebes str. 7 sešit 1 a str.149 sešit osmý.

7. Tvůj a váš stav však měřte podle třetí kapitoly, verš 12. – 14. listu Pavla Římanům. Tu zřetelně naleznete jak je to s vámi a co je vám stále činiti! Neboť za dne skutky temna neprospívají; kdo tu zápasí ať zápasí zbraněmi světla – a nechá ty, kteří si libují v obžerství a v pijáctví v jejich komorách s věžemi zahynout! – Vy však jste ve všech věcech čestní a nedržíte se žrouty a pijany, nýbrž držíte se Mnou ve vsí lásce a trpělivosti a mírnosti a takto Mne přitahujete – tak budete žít!

8. Když však opatrujete tělo, čiňte to tak, aby nebylo bujné a abyste se velmi snadno nemohli udusit v těle a ve všem, co je těla! Rozumějte tomu dobře! Neboť vy všichni máte ještě mnoho „těla“! Kdo však padá v těle, ten vstává hůře nežli plně obtížený slon, jenž padl do bahna.

9. Proto запиšte si také vy 14. verš onoho zmíněného listu náležitě do srdce, tak půjdete po rovné cestě! Amen.

10. To pravím Já, Kterého stavební dělníci zavrhli a přes kterého ještě vždy padli a také ještě budoucně padnou Amen .

Dík sluhy.

11. Ó, můj nejmilejší Pane Ježíši Ty pravý Utěšiteli! Všude a vždy nalézáš nejdůležitější a nejpůsobivější slovo útěchy pro nás ubohé slabé hříšníky! – Proto Ti budiž všechn věčný dík, věčná chvála a všechna naše láska a vzývání! a vždy aleluja a hosana v Tvém nejsvětějším jménu!

Slovo napomenutí a útěchy.

31. července 1841

Napište tedy krátké slovo napomenutí a útěchy Th.M.H., která z kastovnické lásky ke Mně chová ve velké úctě “ zajatce v duchu a těle “ (obyvatele kláštera), kteří kladou mnohem větší váhu na duchovenstvo nežli na Mne a tak také mnohdy větší váhu na kalendářní svaté nežli na Mne a větší na pohanské obřady a zvyky než na Mne a větší na latinskou modlitební knihu, které nerozumějí, nežli na Mne a ctí se navzájem a ctí duchovenstvo tak dobře a ještě více nežli Mne a váží si zpovědi více nežli pravého pokání a odpuštění hříchů. Proto se tedy také ustavičně zpovídají, avšak také po zpovědi ihned zase do svých dřívějších hříchů upadají. A leckterý klášterní podvod považují za nepopíratelnou pravdu, před Svatým Písmem však prchají a považují za velké a odbojné kacífství kdyby někdo četl knihu života a svaté lásky. Ale prázdnou pobožnou knížečku od nějakého licoměrného, silně farizejského mnicha považují naproti tomu za pravý nebeský klíč.

2. Ó, ubozí slepci! – jednou jim za to bude již jasnější světlo rozžehnuto, neopovrhnou-li snad na základě své klášterně – kastovní privilegované svatosti vnitřní pokorou a nebudou-li sebe považovati za lepší než nějakého jiného svobodného neklášterního člověka.

3. Toto však je slovo napomenutí a útěchy pro Th.M.H..

4. Hledej především jen Mne pravým sebezapíráním, vnitřní láskou, trpělivostí a mírností ! Neboť hledáš-li Mne jediného, také Mne nalezneš. A nalezla-li jsi Mne, nalezla jsi vše. Neboť Já jediný jsem největší Poklad všech pokladů a jsem více než všechny Světy a všechna nebe!

5. Hledáš-li Mne, musíš Mne však u sebe a ne u druhých hledat! Což může být v cizině hledán Ten, Který je stále v tobě domovem a čeká na tebe ? – Jako svůj život nemůžeš žít v cizím těle, nýbrž jen ve svém vlastním, tak musíš také začít Mne v sobě žít a Mne v sobě hle-

dati! Tu Mne jistě nalezneš! Neboť pro tebe žiji jen v tobě. A kdyby tomu tak nebylo, jak bys mohla žít, dýchat, myslet, cítit, pozorovat, vnímat a pak se ke mně modlití!

6. Hleď, to je pravá cesta ke Mně ! Každá jiná vede vždy na scestí. Proto kráčeť po ní svobodně, zmužile a beze strachu, tak nalezneš snadno a brzy vytoužený cíl a teprve pak také nahlédneš a poznáš, jak sladké je Mé jho a jak lehké je Mé břímě!

7. Vezmi však také ráda do rukou Nový Zákon a čti jej pečlivě, tak v něm velmi brzy objevíš školu pravého života. – A začneš-li teprve podle něho jednat, budeš proudy věčného světla proniknuta a z tvých ledví poteče živá voda!

8. Buď také vždy veselá ve své nouzi! Neboť čím kdo má nepatrnější podíl na světě a jeho mrtvých bůžcích, tím více je u Mne a tím více má na Mne svůj věčný nepomíjející podíl na nadmíru vysoké lichvářské úroky uložen! – Proto buď veselá, neboť Já jsem ti blíže nežli se domníváš.

9. vezmeš-li však do rukou Nový Zákon, pak si otevři nejprve 15. kapitulu Janovu a uvažuj v ní verše 17 až 23 ! – V těchto místech nalezneš velký skrytý poklad. Bude ti otevřen a spatříš užaslyma očima „pravý klíč“, kterým velmi snadno otevřeš komůrku, v níž na tebe čekám! Amen.

10. To ti praví tvůj pravý Ženich lenivým sluhou. Amen.

11. N.B. Klíč nebo otevřené Království je již ukázáno ve čtyřech posledních verších této kapitoly, to jest ve 24,25,26 a zvláště ve 27. verši. Neboť co je zde řečeno apoštolům, je řečeno všemu světu! To ti praví Prvý a Poslední. Amen.

Pokyn sluhovi písaři.

8. srpna 1841

Piš jen! Neb Já již dlouho vím, co ty a Andr.H.W. chcete! – Toto však vám odpovídám:

2. Ty, Můj sluho, uvaž dobře, jaký úřad jsem ti propůjčil a kolik toho máš ještě udělat, než bude jen hlavní dílo („Domácnost Boží“) skončeno Neboť k tomu budeš od nynějška podle tvého psaní ještě téměř právě tolik potřebovat jako k tomu, co je nyní již napsáno. Hleď, na takovou věc potřebuješ při čilé pili ještě téměř rok, neboť nejsi zrovna nejhbitějším písařem. A bylo by dobře, kdybys denně mohl k tomu použít pět hodin.

3. Neboť látka hlavního díla, která má být ještě projednávána, jest : Tři dny dlouhého pobytu u Adama (po sabatu), kde se vyskytnou ještě neslychané věci k nejhlubšímu povšimnutí každého, komu se to dostane číst. Pak následuje návrat do nížiny a krátký přehled veškerého tehdejšího obyvatelstva Země. Potom smrt Adamova a ponenáhlu dějiny všech jeho vám známých dětí hlavního kmene až po Noema; a tak mezi jiným smísení dětí Jehovy s krásnými dcerami nížiny. Potom v krátkém přehledu války Jehovovy, Noemovo povolání, kazatelé volající k pokání jím do nížiny poslaní, pokyn Noemovi ke stavbě archy, jeho posmívání a ohrožování práce; jeho strážci. Pak veliká zemětřesení, viditelná znamení na obloze; a konečně teprve potopa se všemi svými předchozími a po ní následujícími zjevy. A odtud pak ještě několik pohledů až k Abrahamovi a veleknězi Melchisedekovi a ještě několik dalších slov.

4. A potom teprve je tu konec hlavního díla, ke kterému pak ještě budou připojena již daná hlavní vedlejší slova, která budou svým časem podrobněji, označena.

5. Hleď, toto má a vyžaduje ještě hlavní dílo! – Čeká tu však také ještě velké množství přírodních jevů a odhalení hvězdné oblohy, jakož i duchovního světa všude na a mezi Slunci, Zeměmi, Měsíci a Kometami.

6. Tu počítej, jak budeš s tím vším ve dvou letech hotov! Neboť dotud to má být hotovo – tj., chcete-li a záleží-li vám na tom.

7. Nezáleží-li vám zrovna mnoho na tom, mám již ještě jiné sluhy a to v jiných zemích, kteří takové velké dary přijmou a je dokončí až do posledního bodu.

8. Hleď, Já ti neříkám co máš dělat, ale máš-li Mé slovo, pak věnuj mu aspoň denně až na svátky, as osm hodin po dva roky, abys vše dokončil, co má zatím největší důležitost.

9. Neboť lidé z toho mají brzy úplně poznat, jak veškeré jejich počínání je marnivé a pošetilé!

10. Co se týče tvého ostatního chtění, zejména v mluvě tónů, k tomu máš svou svobodnou vůli. – Je však vždy hříchem lenosti, když člověk něčeho co ode Mne obdržel lehkomyšlně nedbá, dříve než mu to na ten či onen způsob odejmu.

11. Hleď, Já jsem tě pro lidi duchovně učinil vychovatelem srdce a lásky. A toto činit a svůj život sám obrátit podle slova, je ti Mnou uloženo. – Nebude přičteno za zásluhu, že to dostáváš; neboť je to jen velká milost pro každého, kdo to dostává; nýbrž za zásluhu bude jen počítáno žítí podle slova ve vší lásce, trpělivosti, mírnosti, ve vší víře a důvěře, všelikém sebezapírání a trpělivém snášení všelikého kříže a mnohých utrpení, aby se tím srdce stalo úplně čisté ode všech škvárů světa.

12. A tak máš již úplně co dělat s tímto vychovatelstvím a budeš proto těžko moci se věnovat ještě něčemu jinému. Ale bydlet můžeš všude – jen ne vedle nějaké nevěstky, dobře rozuměj!

13. Je-li tedy W. tím poslouženo, pak může tvé požehnání skrytě jeho dítky posilovat. A můžeš jim také ve volném čase býti v mnohém nápomocen. Ale tak zvané místo vychovatele se všemi jeho požadavky není ti nyní možno přijmouti. – Ale přestěhuješ-li se, pak to učíš zcela nepozorovaně. Neboť jistý svět zde v místě nesmí z toho nic pozorovat, jinak by se proto mocně pohoršoval a vy pak kvůli němu.

14. Pochop to dobře! Neboť kdosi pozoruje sty očima tvé kroky a číhá, aby něco našel, co by mu bylo nápadné. – Když W. změní jednou úřad a místo, pak můžete být bez starosti spolu. Zatím však jen při náležitě opatrnosti.

15. Pak poslyš ty, W.! Jistí (lidé) beztoho myslí, že sluha udílí tobě a tvým dětem potají vyučování v luteránství a ve všelikém tak zvaném proti-katolickém kacířství a hudba jest jen politickým pláštíkem.

16. Když sluha L. zde nyní najednou vypoví a pak se přestěhuje k tobě, W. mohlo by to velmi snadno způsobit některé malé mrzutosti. – Aby se tomu předešlo proto třeba podržet nyní pokoj

sluhův ještě tedy půl druhého měsíce. A v pravou dobu vám již oznámím, jak celou tu věc uspořádat.

17. Mimo to ať sluha v té době u Ans. Wortemsiga svůj pořádek příliš nemění, tj. když se přestěhuje k tobě Willigu, ať ještě aspoň dva až třikrát týdně se u něho stravuje a jinak, jako obyčejně, co možno denně (u něho prodí).

18. Především se však musíš W. také přijatelně dorozumět se svou ženou, má-li své požadavky o tom, co se domluvílo přednésti sluhovi! Neboť velmi šetrní hledí vždy i ty nejpotřebnější požadavky zjednodušit. Bude tomu asi rozumět, jak je to míněno.

19. Tuto radu dobře uvažte a podle toho jednejte!

20. To praví Ten, Jemuž jsou všechny věci známy! – Amen, Amen,

Rada pracovníkům na vinici .

10. srpna 1841 odpoledne.

Slyš ! takto to zní v radě věčné moudrosti a lásky tvého Pána, tvého Boha, tvého Stvořitele, tvého Vykupitele a tím teprve tvého Otce, Jenž je svatý, svatý, svatý :

2. Chceš-li čistě obcovat s osobami druhého pohlaví, pak si napřed všímej tobě ještě skryté hlubiny tvého srdce! Považ, že tu není patrného (vnějšího) rozdílu mezi užitečnými dobrými a neužitečnými jedovatě zlými semeny.

3. Nezbádané srdce je jako nepohnojená půda, v níž plevel spíše zakoření nežli pšenice. Proto se nedej svést krásnými semeny, ježto nevíš, jaké by z toho vzešly plody!

4. Můžeš se sice ve jménu Mém ke každému přiblížit, ale Mé Království nenalezneš nikde než jedině u Mne vírou a láskou a úplným sebezapíráním – a slyš, a to teprve tehdy, když ve svém srdci, zcela odloučen od světa, budeš moci věrně říci :

5. „Pane, jsem zde! Svět se mi stal ošklivostí. Ty však jsi mi vším, vším, vším! Nyní nechci nic více než Tebe Jediného!“

6. Hleď, pak teprve mohu přijít! – Kde můžeš prospěti, tam jednej ve jménu mém a dej pozor na hlubinu a pravé smýšlení svého srdce! Neboť leží tam ještě všeliká semena. Já však budu žehnat, co učiníš ve jménu Mém těm, které jsem ti dal!

7. Co se týče té, na kterou se tážeš, ta se dívá ve své nuzotě jedním okem nahoru, zda není pomoc odtamtud možná – druhým však pohlíží k Zemi, zda nejsou nikde pro ni drahokamy. – Ať raději obě oči, uši a obzvláště své srdce neprodleně ke Mně obrátí, tak nalezne největší poklad a bude jí vším pomoheno!

8. Ty však opatruj a očišťuj své srdce, aby, kdybych jednou snad neočekávaně k tobě přišel, bylo takové, abych nebyl nucen meškat aneb dokonce se obrátit! – Považ : Jen jedno je zapotřebí! A kdo si toto jedno zvolil, ten si vyvolil již nejlepší část!

9. To pravím Já, tvůj stálý Vykupitel a neustálý znovuzrokovatel ! – Amen. Amen. Amen.

Nové světlo lásky.

26. srpna 1841.

Dopis z Greifenburgu příteli a pozdějšímu životopisci Jakoba Lorbera : Karlu Gottfriedovi Ritter von Leitnerovi ve Štýrském Hradci. (Viz dopisy Jakoba Lorbera“ vedle listin a obrazů z jeho života“, Novosalemské nakladatelství, Bietigheim, Württemberg)

Milovaný a vysoce ctěný příteli! Bylo by mi nemožné ze své síly i jen ve velikosti slunečního prášku ze všeho toho důstojně perem podat, co vše jsem zde dvojité (tělesně a duchovně) viděl, slyšel a pocítil a ještě vidět, slyšet a pocítovat budu. – Věru, pro krajiny tohoto měl by člověk být opatřen stem očí, uší a srdcí! Neboť se tu s neobyčejnými smysly stává řádným duchovním lakomcem a nenasytou, ježto jej velká, pádná hojnost divů činí téměř malomocným a musí se při tom pečlivě tázati: Kam s tím vším nepřehledným mnohým? Jak přivedu tuto nesmírnou žeň pod mou ubohou střechu?

2. Věru, zde je toho velkého a dobrého příliš mnoho zvláště pro duchovní oko. Přejdu všechny ty rozsáhlé hory a nedotknu se všech těch mnohých přírodních zvláštností, nejméně mnohých opravdu pozoruhodných míst apod., ale co se týče přirozeně-duchovní činnosti, tu

Vám pravím, milovaný příteli, tak nápadně viditelné a na prvý pohled dobře pochopitelné by mně to nikdy ani ve snu nenapadlo! – Věřu, kdyby se zde slepec i jen při troše duchovně lékařské pomoci nestal hned vidoucím, tu bych se musel sám státi neznabohem. Neboť kdo se tu nestane živě věřícím, u toho je všechno zcela marné! – Já jsem zde učinil zkušenosti, o nichž jsem neměl dříve ani tušení. Bylo mi rozžehnuto zcela nové světlo. A v paprscích tohoto zvláštního světla vidím nekonečné moře divů a jeden div jaksi druhý zcela předstihuje!

3. Nejmilejší příteli! Pro tento okamžik Vám nemohu nic jiného říci, nežli že jsem předně již tak leccos od mého vznešeného diktujícího do pera obdržel a mám nejlepší naději, že ještě leccos nadmíru zvláštního obdržím. A za druhé však dovoluji si ještě připojit konečnou poznámku, že vám tyto mé duchovní sbírky jak písemně tak i při nahodilé příležitosti ústní nebudou bez duchovně užitečného prospěchu!

4. Neboť takto to znělo s počátku ve mně: „Hleď, nové světlo dávám tobě! nestačí kůru věcí, jakož i dřevo a dřeň prolomiti, nýbrž (třeba viděti), co se stává z kůry a ze dřeva a ze dřeni. Kdo tu chce vidět, ten hleď, aby správně viděl. A kdo tu chce slyšet, poslouvej, aby vše slyšel! A kdo chce pociťovat, polož ruku na prsa, počítej každý tep a uvažuj, jakými pocity byl každý obléhán! Potom teprve bude uveden do stavu brzy zřítí sebe a na pravý základ všem věcem. – Rozuměj tomu dobře! Neboť hleď, to je nové světlo lásky, které ti ukáže stávající plod ve dřeni, dřeň ve dřevě a dřevo v kůře. A rovněž tak podle tvého konání věčný život v tobě! – Hleď, to je nové světlo a co zde obdržíš, to se ti stane v tomto novém světle. Amen. Pochop to dobře! Amen.“

5. Hleďte tedy, milovaný příteli, soudě podle toho mála, můžete leccos právem očekávati, co vám jistě velmi mnohou radost způsobí. Já jsem nyní jen sběratel, doufám však, že budu co možno brzy prostředníkem! Zatím však mám především jen jedno přání pro vás, milovaný příteli, jakož i pro všechny ostatní milé přátele, aby vás totiž tento můj prostý dopis zastihl při nejlepším zdraví!

6. Pána Ježíše Krista láska a milost budiž s vámi nyní a věčně! Amen. To je stále nejtoužebnější přání vás věčně milujícího přítele a bratra v duchu.

Jakob Lorber s.P. (sluha Páně)

K úmrtí dítěte.

23. října 1841 odpoledne.

To pravím ve jménu Mém tomu, kterého jsem shledal hodným, že jsem ho navštívil a vzal k Sobě jeho nejmladší světské dítě, o němž tak velice truchlí a pláče a nepováží, že Já to jsem, Který mu prokázal milost, jejíž velikost nebude, sto ve věčnosti pochopit.

2. Kdyby však k A.H. Willigovi řekl světský kníže: „Nepřenechal bys mi své dítě, abych je vchoval na velkou kněžnu a až bude čítati a míti dostatek roků a vzdělání, pak mu dám ihned lénem koruny mnohých zemí a učiním je pak velkou vládnoucí kněžnou, královnou a císařovnou – zda by A.H. Willig radostí nebyl bez sebe také již jen kvůli jedinečně vážnému velkému návrhu a také by nehleděl každým pomyslitelným způsobem projevíti vděčnost císaři!?”

3. Anebo nějaký dobrý kníže by přišel k němu a ustanovil by jeho dítě jediným dědicem velké části svých statků – co by A.H. Willig v tom případě učinil s knížetem? – Anebo přišel by panující princ a požádal by za budoucí císařovnu o ruku jedné z jeho dcer – vykázal by tu A.H. Willig takového námluvčího z domu?

4. Avšak co je toto vše ve srovnání k tomu, když přijdu Já a činím vše to v živém, věčném, nekonečném smyslu! – A tu může, tu chce A. H. Willig naříkat, plakat a truchlit?!

5. Ó, jak slabé je to ještě! – Nepotřebuje tedy mimořádná pomoc také mimořádné prostředky? Anebo nemusí být lék jako nemoc, aby zlo vzalo za své? – Kdo však jde k lékaři a ukáže mu ránu a když mu lékař do rány dá léčivý olej, pak pláče a truchlí, když olej začne ránu hojiti! – Ó, hleďte, jak jste ještě slepí!

6. Když vás tlačí boty, tu voláte stále o pomoc; a přijdu-li konečně, abych vám pomohl a učinil vaše kymácející se nohy volné a pevné, jste plni smutku! proč to? – Protože vaše srdce je ještě slepé, proto sice pomoc hledáte, ale jistého pomocného prostředku se bojíte a před ním prcháte!

7. Hleď, Já jsem nyní ukázal rovnou dráhu a vyrazil železnou bránu, zboural velkou dělicí stěnu ! Velkou poušť jsem položil studniční roury k oživujícímu vedení živé vody! Hleď, poušť vzkvete- a ty nad tím můžeš truchlit!?

8. Ó, uč se budoucně lépe Mne znáti! Neboť tvým Otcem jsem Já! – Jak můžeš truchlit, když tě tvůj svatý Otec v největší lásce navštíví a tvůj dům ti upraví?

9. Proto budoucně již netruchli. Neboť Já, tvůj svatý, láskyplný Otec jsem tomu tak chtěl! Uvažuj o tom a budeš věčně žít! Amen.

* Konec prvního dílu *

O b s a h :

Předmluva	2
Povolání	3
Klíč k písmu	3
O lidské úřední moci	3
Pozdrav z výše výšin	4
Pravá láska rodičů	5
Kříž koruna a láska	6
Ave Maria	7
Tři otázky	7
Mým přátelům	8
Duch církve a duch lásky	9
Zbytečné starosti	10
Jak máme proroky číst abychom jim dobře rozuměli	11
Děkovná slova sluhy	11
O přísaze	11
Pozemský a nebeský právní řád	12
Trpělivost ke zralosti	13
Obraz Páně	13
Nejhlavnější přikázání	15
Sedm zlých	16
Láska a moudrost	17
O výchově dětí	17
Poesie nebe	19
Anděl	21
Otec v koncilech(církevních sněmech) v kostelech a v dětském kruhu	22
Manželská rada	22
Falešná a pravá dobročinnost	24
To největší	25
O plesech a zábavních místnostech	25
Důležitá rada k výchově	26
Světská mysl a světlo srdce, dodatek I „Andělu“	26
Nejvýš důležité odhalení tajemství Boží v našem duchu-o duchovním vidění a slyšení	27
Slovo o přímlově	28
Evangelium pramene	29
Každému své	31
O životě stromu	32
Lásku chci	34
Evangelium vinného keře	36
Ohavnost podobenstvím	39
To podstatné – dodatek k „ohavnosti“	40
Buďte bez starosti	41
Perlorodka a první stupně zvířeny	42
O cestě k znovuzrození	45
Vývoj přírodních duší v říši zvířat	46
Dějiny vzniku holuba a jeho životní určení	48
Postoj k církvi	49
O účelu nového zjevení	51
Vnitřní utváření těla holubů a jiných ptáků	52
Bratrská péče	55
O hoře (Strassengel) u Štyrského Hradce	56
Trochu dějinného o hoře“Stassenengel	57
Léčení nemocí	58
Předmluva ke spisu „Moucha“	59

Moucha	59
Velikost stvoření a lásky Boží	60
O soli ohně lásky	60
Choralpa	61
Vulkanické zemské jevy	65
Duchovní zření	67
Zemětřesení a jeho příčiny	67
O otřesech Země a povětrnostních jevech	71
Obezřetnost s tělesnými požitky	73
Otcovské pozvání	74
Fata morgana	75
Příliv a odliv	79
Duchovní osvětlení odlivu a přílivu	81
O modlení za zemřelé	82
Návštěva malé Alpy	84
O bytí ve zdání	88
O sluhovi Lorberovi a novém učedníku Chvále mírní mysli	88
Porozumění a snášenlivost	84
Nauka o podobenství. Vnější svět školou ducha	89
Jednomu velmi slabému	94
Dodatečná poznámka	98
Děkovaná modlitba sluhova	98
Lež	99
O životu smrti a lásce	102
Malá ranní pobožnost	105
Pozdrav pokoje k narozeninám	106
Jedině dobré a pravdivé	106
Pravá láska k bližnímu	107
O dýchání přírodního světa	107
O dýchání rostlin	109
Svatí posledních dnů	112
Poslušnost, církev, růže – tři slova v duchovním světle	112
Vedení na cestách	114
Gratulace k narozeninám	115
Pokyn k výchově	116
Jízda do Habersbachu	117
O lišce Herodově.	120
O splývání přírodních říší.	121
Další o dýchání rostlin	122
O hlístech (škrkavkách)	123
K tanci	125
Nedotýkej se mne	126
Ještě jednou nedotýkej se Mne.	127
Manželský domácí řád a výchova	129
Obrácení učence	131
Ještě jednou proti tancechtivosti	131
Povzbuzení úzkostlivého otce	133
Spolkové a společenské ustanovení	134
O pravém knězi, lékaři a pastýři. Světlo a útěcha pro slabé	135
Důvěra nebeského Otce	136
Posedlost	137
Divoká honba	139
O druzích posedlosti	141
Požehnání milosrdenství	143
Neplodné Boží nauky	144
Čtyři otázky v duchovním světle	146

Úděl otroků, spojení se zemřelými, Otčenáš, jesle, hodiny oddechu	147
K pamětnímu dni výročí Nového Zjevení	149
O příchodu Otce v Ježíši	149
Pravé uctívání svatých	151
Příčina a podstata druhého zření	152
Ztracený Syn	154
Velký člověk stvoření	156
Hadry ztraceného syna	159
Spravedlnost a láska	161
Ulita, šípek, kukla, ptačí hnízdo	162
Utrpení Páně, postění, chudoba láska	165
Modlitba – nejlepším výchovným prostředkem	167
Pravé štěstí	168
Řeholnictví a pravé milosrdenství	168
Pravá církev	169
O požehnání kříže	170
O smrti a nesnázi smrti	170
Znamení Syna člověka	171
O duchovním jaru	172
Zvěst o měsíci	173
Ježíši modlitba	174
Modlitba srdce	174
Nejlepší rada a pravá útěcha	175
Doba tří zvířat Zjevení	176
Bůh a svět	178
Slyšte, vizte a zkuste	179
Hora Kulm	180
Duše na hřbitovech	184
O zjevování duchů, skutky, hrdinství a skutky lásky	186
Láska k Bohu a láska k člověku	187
Život a smrt	188
Důležité pokyny pro výchovu	189
Výchova matčina synáčka	189
Přirozená a duchovní obnova domu	191
O jedině pravém ochranném duchu	193
Volání z hlubin	197
Odpověď z výše	197
Planeta Saturn	199
Licoměrná dobročinnost	200
O tajemství hor	201
Určení hor	202
Farizejství dneška	207
Dík sluhy	208
Slovo napomenutí a útěchy	208
Pokyn sluhovi písaři	209
Rada pracovníkům na vinici	210
Nové světlo lásky	211
K úmrtí dítěte	212
Konec prvního dílu	213;

* * *

Přeloženo podle prvního vydání z roku 1935 vydaného Novosalemskou společností Bietigheim – Würtemberg.